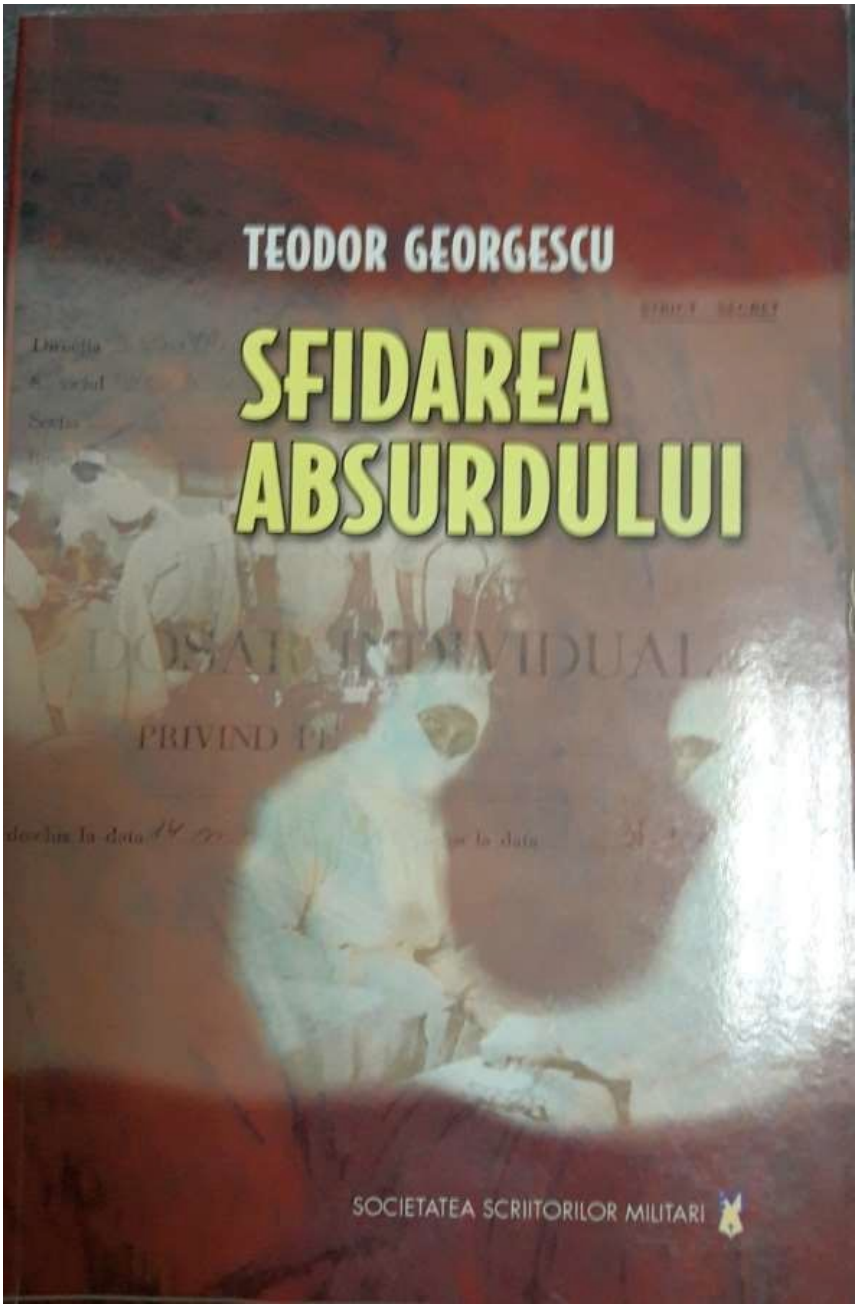

TEODOR GEORGESCU

SFIDAREA ABSURDULUI

SOCIETATEA SCRIITORILOR MILITARI

Bucureşti, 2008

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

GEORGESCU, TEODOR Sfidarea absurdului / Teodor Georgescu – Bucureşti, Societatea Scriitorilor Militari, 2008

ISBN 978 – 973 – 8941 – 38 – 0 821.135.1 – 32

Motto:

„Ca să cunosc adevărul trebuie să deschid ochii să văd realitatea –
nu să-i închid, imaginându-mi-o”.

Cuprins:

PARTEA I 7
1. Iancu din satul Pârşcoveni 7
2. Petre din satul Fântânele 14
3. Constanta şi copiii ei 31
PARTEA A II-A 36
4. Gigi şi Dorina 36
5. Rebeliunea 41
6. Frontul de Est în anul 1941 43
7. Nu-ţi 51
8. Petrică 53
9. Frontul de Est II (continuare) 55
10. Bombardarea Bucureştiului din 4 aprilie

1944 62
11. Întoarcerea în Bucureşti 67
12. Sfârşitul războiului 72
13. Petrică lupta în aviaţie 77
14. Petrică şi Nora 80
15. Anii de la sfârşitul războiului la Pârşcoveni 81
PARTEA A III-A 82
16. Turnu Severin în anul (de gratie) 1947 82
17. Blestemul pământului 86
18. Gigi, medic în Turnu Severin 88
19. Liceul Traian 90
20. Turnu Severin sub „dictatura proletara” 93
21. Construcţia casei „din centru” 96
22. Portretul doctorului Georgescu Gh. 97
23. Racolarea doctorului Teapa Mihai (alias Ciocsirescu Vladimir)
ca informator al Securităţii 100
PARTEA A IV-A 108
24. Pregătirea „Dosarului de informator” al dr. Georgescu Gh. 108
25. Femeia din Orşova 117
26. Din Notele informative ale agentului Ciocsirescu Vladimir 118
27. Ciocsirescu visează urât 121
28. Represiunea politica din anul 1958 122
29. Pregătirea excluderii din partid a dr. Georgescu Gh. 124
30. Şedinţa de partid pentru excluderea dr. Georgescu Gh. 127
31. Reacţia Dorinei la aflarea excluderii din partid 133
32. Arestarea unor „halate albe” 135

PARTEA A V-A 137
33. Tentativa de racolare în „sistem” 137
34. Persecuţiile colaterale 140
35. Copilul cu difterie 144
36. S.M.T.-istul din Simian 150
37. Informatorul Ciocsirescu şi tov. căpitan Pescaru 161
38. Donaţia abuziva a casei 164
39. Interogatorii 165
40. Spitalul inospitalier 168
41. Preparative pentru lichidarea fizică a doctorului Georgescu Gheorghe 173
42. Dosarul pentru sabotaj 175
43. Informatorul Ciocsirescu şi tov. căpitan Pescaru se-amuşina din nou 179
PARTEA A VI-A 181
44. Monu Stoica intervine 181
45. Ghiţă Penescu 186
46. Patimile lui Nisa 188
47. Petre al bătrân şi alţi localnici din satul Fântânele 193
48. Blestemul se întoarce 195
PARTEA A VII-A 197
49. Între Prunişor şi Porţile de fier (1966 – 1969) 197
50. Dr. Georgescu Paul şi Radu, fiul sau 199
51. Înaintea pensionarii 202
52. Pensionarea dr. Georgescu Gh. 203
53. Întâmplarea din parc 205
DIALOGURI 205
54. Bogdan, doctorand 206
55. El şi eu, dialoguri intermitente 211
56. El şi eu (continuare dialoguri) 217
57. Sfârşitul unui medic 226
58. Epilog 230

PARTEA I

1. Iancu din satul Pârşcoveni

Satul Pârşcoveni este aşezat pe malul stâng al Oltetului, mai jos de oraşul Balş. Numele îi vine de la boierul Pârscoveanu, care se pare că era cumnatul lui Constantin Brâncoveanu şi velvornicul (prim-ministrul) acestuia. Pe la anul 1710 a fost trimis în misiune la Viena pentru a face o alianţă contra turcilor, dar a fost prins şi probabil omorât.

În clopotniţa bisericii mai este încă un clopot donat de boierul Pârscoveanu.

Moşia a fost transmisă, mai târziu, boierului Oroveanu care se pare că era un descendent de-al lor.

Aici se naşte în 1870 o fată, Dina. Mama ei, o taranca foarte frumoasă, era iubita lui Gică Oroveanu, care i-a dat o casă şi câteva hectare de pământ în Pârşcoveni.

Dina a avut trei copii, o fată şi doi băieţi, pe care i-a crescut singura, căci „omu'" ei şi-a rupt un picior, a făcut cangrena şi decât să-i taie piciorul a preferat să moară.

Dina era o femeie tare ca oţelul. Nimeni nu-i ieşea din vorba. Avea o voce tăioasă, vorbea puţin, totuşi autoritara, probabil îl moştenise pe Oroveanu.

Fiul cel mare, Iancu, la începutul primului război mondial, în 1916 a primit înştiinţarea de mobilizare în armată.

Dina pusese ochii pe o fată, Lina a lui Vale, ca să-l însoare pe Iancu. Nu voia sa o piardă, căci până venea Iancu din război putea să o ia altcineva.

Îl lua pe Iancu de mâna şi-l duse acasă la fata:

— Uite, băiatul meu vrea să se însoare cu fata voastră. Dacă sunteţi de acord, rămâne aici. Şi Iancu a

rămas câteva zile în patul fetii, după care a plecat la armata.

Unitatea militară a lui Iancu era încartiruita în Bucureşti. Nemţii ocupaseră Oltenia dinspre Ardeal, coborând pe râurile Motru, Jiu, Olt, Cerna şi zdrobiseră unităţile româneşti în zona Severinului.

Au luat mulţi prizonieri care au fost duşi imediat în Germania şi s-au întors după ce s-a terminat războiul.

În Bucureşti se făceau pregătiri intense pentru evacuarea instituţiilor statului în nord, la Iaşi. Ruşii au fost aliaţi cu românii până la revoluţia bolşevică. Tezaurul României trebuia evacuat şi el. S-au dus tratative şi până la urma s-a hotărât ca să fie dus în Rusia, care în acel moment era prietena României. Valorile au fost împachetate; era vorba de aurul Băncii Naţionale, cecuri, devize, valuta, obiecte de tezaur cum a fost „Cloşca cu pui”, obiecte de patrimoniu, arhiva naţională, dar şi valorile depuse la Casa de economii şi consemnaţiuni (CEC); şi acestea reprezentau mult mai mult decât era trecut în scripte: bani, aur, bijuterii. În general, s-a declarat o valoare mai mica a obiectelor ca să se plătească o chirie mai mica pentru ele, aşa încât valorile de la CEC au fost mai mari decât în acte.

Iancu a fost repartizat la o unitate de paza la clădirea CEC-ului. S-a inventariat tot şi s-a încărcat în camioane. Valorile au fost duse la Gara şi încărcate într-un tren cu multe vagoane de marfa. Un tren întreg de aur şi valori şi arhiva statului.

Iancu a însoţit trenul până la Prut. Acolo, militarii români s-au dat jos din vagoane şi trenul a fost luat în primire de ruşi. S-au urcat câte doi cazaci pe fiecare vagon, sus pe acoperiş. Şi trenul dus a fost şi nu s-a mai întors niciodată tot ce a fost în el.

De la Prut, Iancu nu s-a mai întors la Bucureşti, a rămas pe aliniamentul Focşani-Namoloasa unde armata română şi cu unităţile ruseşti construiseră o linie puternica de apărare care să ţină în loc tot frontul.

Iancu a fost repartizat la o unitate de artilerie. Era observator. După ce se fixa obiectivul, ţinta care trebuia lovita cu tunurile, Iancu pleca calare în apropiere şi supraveghea cu binoclul ţinta. Se lua un reper pe harta şi se calcula, tot pe harta, poziţia ţintei, care era la mai mulţi kilometri şi nu se vedea cu ochiul liber. Tunul era orientat în funcţie de un obiectiv care era vizibil pe teren, dar era pus şi pe hartă. Se extrapola ţinta reperata fata de ţinta reala şi se trăgea primul proiectil. Apoi se execută corecţia. Prima lovitura se trăgea cu o aproximaţie în stânga şi în adâncime. Iancu transmitea: „Atâţia metri în stânga şi atâţia metri în adâncime”. Se calcula imediat pe harta o corecţie supradimensionata. Servanţii potriveau tunul. Se execută a doua lovitura. Iancu transmitea: dreapta atâţia metri şi în faţa atâţia metri. Se calcula media plus corecţiile de vânt, starea meteo, se calcula cu câte grade trebuie modificată poziţia tunului şi se execută o a treia lovitura. Aceasta lovitura îşi atingea de obicei ţinta.

Era un război de poziţie. Trupele stăteau în tranşee. Cele două armate se opriseră faţă în faţă şi soldaţii se ocheau unul pe altul. Cum scotea capul din tranşee, cum urma un glonţ.

Dar Iancu o ducea destul de bine. Nu stătea în linia întâia decât când se făceau trageri de artilerie. Ştia carte; colonelul Dinescu, comandantul regimentului, îl remarcase şi-l aprecia că este inteligent, serios, aşa ca stătea mai mult pe la comandament, studia hărţile, ţinea socoteli cu

aprovizionarea, numărul soldaţilor, asigurarea sanitara, spatele frontului, logistica. Nu era rău.

Nemţii aduseseră în zona aceea un tun uriaş. O primă lovitura căzu lângă comandament şi făcu o pâlnie cât toate zilele, ca la fundul gropii a ieşit apa.

— Bai frate, dar cu ce dracu' trag ăştia? zise comandantul. Iancule, ia calul şi du-te de vezi de unde se trage.

Iancu s-a dus, dar nici vorba să afle de unde vin loviturile.

Un obuz căzu la ruşi peste samovarul lor cu ceai. S-au supărat rău de tot: puseră toate tunurile în funcţiune; şi trăgeau ca disperaţii de se înroşeau ţevile tunurilor şi turnau apa pe ele sale răcească. Dar degeaba, namila trăgea în continuare de la o distanţă incredibilă.

Un obuz căzu pe un domeniu în curţile unui boier. Aici, sub nişte terase de marmura cu bazine cu apa şi fântâni, fuseseră construite câteva încăperi unde erau ascunse şi ţinute la păstrare obiecte de valoare, îmbrăcăminte, argintărie, blănuri, încălţăminte, mobila.

Iancu s-a dus să evalueze efectele loviturii; când colo da peste comoara. Pune paza în jur şi se duce la comandant:

— Ce facem, domn colonel?

— Ba, ia şi tu ce poţi, adu şi tu aici câteva lucruri pentru noi, şi restul le înregistrezi şi le predam.

Zis şi făcut. Şi Iancu, până la sfârşitul războiului, a avut cu ce să facă cadouri la toate fetele care se găseau libere pe-acolo.

Pentru distrugerea tunului, colonelul Dinescu făcu apel la aviaţie ca să-l localizeze. Românii primiseră câteva avioane de la francezi. Un avion de recunoaştere a pornit să caute tunul. L-a găsit; era

bine păzit şi camuflat. Nemţii au tras după avion cu mitralierele dar nu l-au nimerit. Pilotul a reuşit să fotografieze tunul. La comandament, Iancu primi şi el pozele.

— Domn colonel, pai uitaţi-vă cât este, intra un om pe ţeavă, proiectilul trebuie să aibă peste 100 de kg. Trebuie neapărat distrus, ca asta ne face praf pe toţi şi ne distruge şi cazematele.

— Da, trebuie să-l distrugem, dar cum dracu' ne apropiem de el? O să facem o spărtură pe linia frontului şi o să ducem câteva tunuri mai aproape. Tu, cu observatorii tai, va duceţi să vedeţi dacă este bun tirul nostru.

S-a organizat atacul. Tunurile au fost instalate la distanta lor de bătaie şi au tras câteva salve.

Namila a fost lovita. Avionul de observaţie a urmărit de sus tirul şi a făcut câteva fotografii cu ţinta distrusă.

Era bine pentru Iancu. Dar păduchii îl necăjeau rău. Din cauza păduchilor s-a îmbolnăvit de tifos. Zeci de mii de militari mureau de tifos. A fost internat într-un spital. Era o iarna grea.

Iancu avea o criza de delir. Într-o noapte a fugit din spital în pijama. Era viscol, dar nu simţea nimic, fugea de nebun pe câmp. Sora medicala care-l îngrijea a venit la pat:

— Unde-i Iancu?

— A ieşit la closet!

— Taci, mă, ca asta este în delir! S-au dus după el:

— Iancule, Iancule! Repede, haideţi după el ca dimineaţă îl găsim îngheţat! L-au găsit până la urma şi a scăpat.

Într-o zi mergea pe cal către punctul de observaţie. Un şrapnel pocni deasupra lui. Calul căzu

mort cu o schije în cap, dar pe Iancu l-a atins superficial. Comandantul dădu ordin ca să nu se mai ducă în faţă, să rămână definitiv la postul de comanda; şi, de atunci, războiul pentru el a fost mai uşor.

În noiembrie 1917, când a început revoluţia bolşevică, ruşii părăsiră în debandada frontul. Românii au rămas singuri în faţa nemţilor. De necaz, românii au început să tragă în ei cu puştile, cu mitralierele, ba chiar şi cu tunurile.

Totuşi, frontul a rămas pe loc. A mai trecut un an. În 1918, nemţii se retrăgeau.

— Ce o să faci, Iancule, când se termina războiul? Te întorci la Pârşcoveni?

— Dom colonel, nu mă întorc. Lina a născut un băiat, dar mie nu-mi place de ea, nu o suport şi dacă acu nu o suport, toată viaţa nici atât. Ce-o să fac?

— Ma Iancule, dacă eşti aşa de hotărât, uite, îţi dau o scrisoare către fratele meu care este Directorul Casei Naţionale de Pensii să-ţi dea şi ţie un loc de muncă acolo. Vrei?

— Vă mulţumesc, domn comandant.

Şi Iancu ajunse la Bucureşti.

Iancu se prezenta la Directorul Casei de Pensii.

Acesta era un bărbat frumos şi simpatic, pe care-l plăcu de la început şi îl simţi că-l va ajuta.

— Cum te cheamă?

— Iancu Ionescu Ciobotea.

— Ce ştii să faci?

— Ştiu să scriu.

— Uite, deocamdată te angajez pe post de portar şi, dacă vrei, te ajut să faci şcoala de comerţ.

— Vreau!

— Bine! şi directorul a rezolvat problema.

După un an Iancu este promovat funcţionar. Avea un salariu din care putea trăi. Cineva îi propuse să îi

facă cunoştinţă cu o fată, să se însoare. Iancu accepta bucuros.

Fata, Elena Dobrescu, era din Bucureşti şi de abia împlinise 18 ani. Era dintr-o familie veche. Cu 160 de ani în urmă, Dobreştii făcuseră transporturi de grâne la Istanbul – aveau o companie de transport; cu nişte căruţe mari, harabale, duceau grâul. Făcuseră ceva avere. Acum mai scăpătaseră, dar dota Elenei şi a fraţilor ei era de aproape o jumătate de milion de lei. Cu două mii de lei, înainte de primul război mondial cumpărai o căsuţă. La tara, o căruţă cu cai costa 100 – 200 lei. căsătoria aceasta, pentru Iancu, însemna un salt mare pe treptele sociale. S-a prezentat îmbrăcat frumos acasă la Elena. Ea l-a plăcut imediat. S-au căsătorit.

Lina lui Vale a aflat vestea căsătoriei lui Iancu. O apuca nebunia. Urla şi îşi smulgea parul din cap.

— Arde-te-ar focul de nenorocit! Praful să se aleagă de familia şi de casa ta! Cu nimic să nu te alegi! Paguba sa te urmărească toată viaţa! Ca peştele pe uscat să te zbaţi şi ca râma pe nisip să te târâi! Loveşte-l, Doamne, cu puterea Ta şi nu-l lasa să se mai ridice!

La scurt timp după căsătorie, Iancu termina şcoala şi este numit şef de serviciu la Casa de Pensii. Se dovedeşte un funcţionar perfect. Ştia mii de dosare pe dinafară. Toţi se bazau pe el. Câte un funcţionar, când rătăcea vreun dosar îl întreba pe nea Iancu.

— Vezi colo, pe raftul de sus, din colţ, al doilea din stânga, găseşti dosarul ş.a.m.d.

Nimeni nu s-ar fi descurcat fără Iancu. Era un bonom, ajuta pe toată lumea cu plăcere şi nu aştepta niciodată să i se întoarcă serviciul sau să primească ceva.

Era un om extraordinar. În acel an, Elena născu

primul copil, o fetiţă, Dorina. Iancu era fericit. După doi ani se mai născu un băiat, Petrică. Iancu se considera un om împlinit. Stăteau la părinţii Elenei – o casă mare în Domenii.

După 3 luni, în timp ce spala rufele, pe Elena o apuca un acces de tuse. Tuşi, tuşi şi scuipa sânge. Înlemni. „Am tuberculoza”, îşi zise. Tusea a continuat. Se duce la doctor şi într-adevăr avea tuberculoza – o forma foarte grava, galopanta. În acel an doi fraţi ai ei muriseră de tuberculoza galopanta.

Sora mai mica a Elenei, Tanti, avea 16 ani; era o fată frumoasa foc, bruneţica, cu ochii albaştri, bine făcută. Venea des la copii, îi erau dragi.

Elena l-a văzut pe Iancu cum o privea pe Tanti. Nu era o privire indiferenta, a simţit ca o place, ba poate că este chiar îndrăgostit.

O izolaseră ca să nu îmbolnăvească copiii. Tanti avea grijă de ei, le dădea de mâncare, îi îmbraca, îi spala, îi plimba. Elena a simţit că îi iubeşte şi s-a bucurat într-un fel, dar pe de altă parte o gelozea pentru că îi luase copiii. Elena privea prin geamul uşii: Tanti îi mângâia pe copii, şi o invidia pentru ca ea nu avea voie să pună mâna pe ei.

Iancu s-a apropiat prin spate fără ca Tanti să-l simtă. Şi deodată a prins-o în braţe, a mângâiat-o şi a sărutat-o. Elena a simţit ca inima i-a stat pe loc.

— Blestematule! Ticălosule! şi-a spus în gând. Mi-ai dorit moartea ca să rămâi cu ea!

Gândul acesta nu-i dădea pace. Dormea în reprize, se trezea şi se gândea tot la asta.

Elena îşi simţi sfârşitul. Îi luaseră copilul cel mic, pe Petrică, cel care avea trei luni. Într-o zi deschise camera copilului şi privindu-l se gândeşte:

— Cui îi las copilul ăsta? Mai bine îl omor.

Puse mâna pe el şi îl apuca de gât. Iancu apare în

pragul uşii.

— Ce faci aici? Lasă copilul jos.

— Nu, mai bine îl omor!

— Ba n-ai să-l omori! Şi-i smulse copilul.

Elena era disperata ca moare şi rămân copiii singuri.

— Iancule, te blestem! Când am să mor am să mă gândesc la copii şi te voi blestema! Ultimul meu gând va fi blestemul contra ta!

Pentru Iancu, era al doilea blestem de femeie, după cel al Linei din Pârşcoveni. Nu l-au ajuns, însă, deocamdată aceste blesteme, deşi i-au dat târcoale când şi când.

Elena a mai trăit două luni şi a murit. Au îngropat-o la cimitirul Sf. Vineri, unde aveau loc de veci, alături de ceilalţi fraţi. După câteva zile socrii îi puseră în vedere lui Iancu că trebuie să se mute, să plece din casa lor.

— Pai unde să mă duc cu doi copii mici, în fond sunt nepoţii voştri.

— Nu ne interesează şi avem destui nepoţi, nu o să stăm să ne facem probleme pentru fiecare.

Iancu n-a avut ce face şi s-a mutat în apropiere, pe strada Turda, într-o magazie, într-o curte, la nişte evrei.

Aceştia îl mai ajutau, şi mai aveau grija de copii din când în când.

Iancu se uita din ce în ce mai atent la Tanti. Era frumoasă. S-a îndrăgostit de ea. Nu spunea nimic dar tot timpul se gândea la Tanti. Tanti l-a simţit şi venea din ce în ce mai des, până când dragostea lor se dădu pe fată. Tanti încă nu împlinise 18 ani. Iancu a obţinut dispensa regala ca să se căsătorească cu Tanti, deoarece era sora primei neveste.

Şi cei doi s-au căsătorit. Dragoste mare! Tanti

avea grijă de cei doi copii. Îi iubea, era chiar mângâietoare şi mămoasa, un suflet cald.

Prosperau. Şi-au cumpărat o casă şi Iancu a devenit şeful de serviciu al Casei naţionale de pensii.

Iancu avea pasiunea vânătorii, şi-a cumpărat mai multe arme de vânătoare. Arme scumpe, de colecţie, unicate. Avea o carabina Mannlicher scurta, o bijuterie cu care mergea la mistreţi şi căprioare, un Winchester semiautomat cu cinci focuri, o puşcă speciala pentru animale mari, cu două ţevi şi ghinturi la capetele ţevilor, cu înălţătoare, şi alte arme pentru iepuri, prepeliţe…

Nu oricine îşi permitea să cumpere astfel de arme. Îşi închiriase terenuri de vânătoare. La Pârşcoveni terenuri pentru prepeliţe, potârnichi şi iepuri; în Delta pentru rate, gâşte şi dropii; la Călimăneşti, la Păuşă pentru mistreţi, căprioare şi cerbi. Avea un grup de câţiva prieteni cu care se ducea la vânătoare.

Într-o vara, împreună cu încă un prieten au fost în delta. Iancu a tras peste 2000 de cartuşe.

În anii ’30 şi-a luat şi o maşină Fiat. Nu i-a plăcut să conducă, aşa ca a vândut-o. În politica nu se baga, nici asta nu-i plăcea.

Se ducea des la Pârşcoveni şi şi-a făcut o casă acolo, cea mai mare din sat. A botezat şi a cununat tot satul Pârşcoveni. Toţi care aveau o nevoie apelau la nea Iancu. Când ajungea acolo apărea şi taraful lui Fanica; trei-patru zile cât stătea acolo, Fanica şi orchestra lui erau prezenţi. În Pârşcoveni avea câţiva prieteni: Doinea care avea o moara şi era cel mai bogat din sat, Gică Lungu, şi el un om cu stare. Apoi în gaşca lor mai intra fratele lui, Gică, cumnatul său, Mitica, care era şef de post de jandarmi.

Ajuns în Pârşcoveni, începea petrecerea, cu vin,

cu vitei şi berbeci la proţap, vânătorile dimineaţa, muzica, veselie multă. Căruţele cu plocoane erau înşirate la poarta. Într-o dimineaţă l-a înhămat la o căruţă pe Gică Lungu şi pe frate-său, în timp ce Mitica, cumnatu-său îi mâna cu biciul ca să tragă carul şi Iancu stătea în căruţa într-o copaie, cu un capişon de nou născut în cap. Iar o alta prietena de-a lor îl legănă şi-i dădea sa sugă vin cu biberonul. Orchestra după ei, cu alai mare şi veselie. Aşa au defilat prin tot satul.

Nu-i pasa de nimic; odată la vânătoare câinele lui a alergat după un iepure, şi a trecut hotarul terenului lui de vânătoare intrând pe moşia vecina a lui Nini Negri. Acesta vâna şi el din şareta în apropiere. Nini a ridicat puşca, a tras în câine şi l-a rănit grav.

Iancu era şi el cu şareta după el şi avea carabina acolo. A fugit, a luat carabina şi l-a ochit pe Nini. Mitica l-a urmărit, a venit în fuga şi când Iancu a tras, l-a îmbrâncit. Iancu trăgea perfect. Nini nu ar fi avut scăpare. Când i-au trecut nervii, Iancu i-a mulţumit, dar cu regret pentru că a murit câinele.

Erau cu toţii fericiţi.

Tanti a născut şi ea o fată, Nu-ţi. Lipsa mamei a constituit un handicap pentru primii doi copii. Tanti, oricât ar fi fost de buna nu putea să fie imparţială aşa ca cei doi fraţi simţeau diferenţa, şi chiar dacă n-ar fi fost aşa tot li s-ar fi părut ca Nu-ţi este protejata. Ar fi trebuit ca Tanti să supraliciteze afecţiunea ei pentru Petrică şi Dorina, pentru a compensa lipsa mamei. Dar Tanti nu era suficient de coapta la minte ca să poată să realizeze acest lucru.

Iancu, pe de altă parte, era dominat afectiv de Tanti, ceea ce contribuia în plus la sentimentul de alienare al celor doi copii şi lipsa de protecţie părintească.

Pe Dorina, când a crescut, a dat-o la Şcoala Centrala şi la internat unde a primit cea mai aleasa educaţie. Acolo funcţionau cele mai bune profesoare printre care şi domnişoara Maracineanu, care a inventat ploaia artificiala, iar directoarea şcolii era sora marelui industriaş Malaxa.

Băiatul, Petrică, era însă neastâmpărat. Făcea numai prostii, se bătea cu colegii, chiulea de la ore, nu învaţă. Iancu l-a dus la cele mai bune scoli din Bucureşti. Plătea meditatori dar degeaba. Petrică a fost eliminat din mai multe scoli. Când avea 16 ani a plecat de acasă. L-au căutat cu poliţia. Ajunsese la Timişoara, unde vindea ziare şi scria articole. Poliţia l-a adus înapoi.

Până la urmă a terminat liceul şi l-a înscris la şcoala militară de aviaţie, la unitatea de aviaţie din Turnu Severin.

2. Petre din satul Fântânele

Era spre sfârşitul primului război mondial, în satul Fântânele, la 5 km nord de oraşul Mizil, judeţul Prahova.

Petre Georgescu, cu nevasta lui Constanta şi cei patru copii, cel mic de un an şi cel mare de opt, locuiau într-o căsuţă din chirpici, cu două cămăruţe, o bucătărioară şi un cerdac. Nu erau printre cei săraci, aveau cai, vaci, capre, găini, porci, o grădiniţă şi câteva hectare de vie.

Constanta era o femeie scunda, slaba, urâţică, bruneta. Era analfabeta, punea degetul în loc să iscălească, dar era harnica şi ambiţioasă, dormea puţin, ca să aibă timp să muncească mult.

Petre avea 30 de ani, era un bărbat frumos, înalt, voinic, atletic, suplu ca o felina, mândru, emanând masculinitate. Făcuse scoala de meserii, echivalentul

poate al liceului de astăzi, şi citea tot ce-i cădea în mână. Unde găsea o carte o cerea împrumut. La sfârşit scria: „citita de mine, astăzi… concluzia cărţii este…”. Ştia să facă butoaie, căruţe, case, dulgherie, o mulţime de lucruri.

Fusese crescut de o familie, Manea, care îl găsise într-o zi, lăsat la uşă, într-un coş. Mai târziu au aflat şi al cui era, şi i-au dat numele de Georgescu. Avea un scris desenat, drept care îndeplinea funcţia de secretar al Primăriei, iar când liberalii veneau la putere îl numeau primar; aşa ca Petre nu a putut să-şi arate talentul de meseriaş. Era iute la mânie, sarea repede la bătaie, nu se lasa insultat şi îşi făcea imediat dreptate sau chiar impunea legea lui cu pumnul. Toată lumea îi ştia de frică. Flăcău fiind, când mergea la vreo hora în Fântânele sau prin satele din jur, toate fetele puneau ochii pe el, motiv pentru care ceilalţi îl gelozeau şi aproape întotdeauna ieşea o bătaie între Petre şi ceilalţi băieţi. Petre era de o agilitate ieşită din comun. Povestea cineva ca o dată au sărit pe el vreo cinci-şase băieţi, oameni de la tara, munciţi, care luau sacul de 80 de kg. Într-o mâna şi dădeau cu sapa sau cu coasa o zi întreagă. Petre i-a doborât la pământ pe toţi în câteva secunde. A lovit fulgerător cu capul, cu mâinile şi picioarele în acelaşi timp. Omului nu-i venea să creadă ce văzuse.

Germanii ocupaseră Oltenia, Muntenia şi o parte din Moldova. Guvernul şi o parte din instituţiile statului se mutaseră din Bucureşti, în nordul Moldovei, la Iaşi. Trupe de ocupaţie germane erau încartiruite în fostele garnizoane româneşti, ceea ce se întâmplase şi la Mizil, iar în satele din jur, nemţii rechiziţionau alimente, căruţe, cai şi alte animale pentru trupe. Într-una din zile, venind de la primărie spre casă, Petre se întâlneşte cu o patrula germana,

ducând de lanţuri câteva vite. Când se uita mai bine, Petre văzu şi vaca lui, pe care o trăgea de lanţ un neamţ.

— Ba! asta e vaca mea!

— Halt! zise neamţul şi îi pune puşca în piept, în timp ce o armează.

— Ba, nenorocitule! după ce că îmi iei vaca, mă mai şi ameninţi cu puşca?

Un neamţ veni şi îl îmbrânci, iar altul îl lovi cu patul armei. Petre se albi la fata, îi tremura barba şi simţi că-i vine sângele în ochi. Cu mâna stângă îi da puşca la o parte primului, care a şi apăsat pe trăgaci, iar glonţul trecu pe lângă el; cu mâna dreapta îi trimite cu putere un pumn în faţă, suficient ca neamţul să cadă ca un sac la pământ. Neamţul care îl îmbrâncise primeşte un picior în burta şi se îndoaie ca o lumânare pusă la căldură. Se întoarse către al treilea, care băgase cartuşul pe ţeavă şi îndreptase puşca spre el. O secunda şi îl împuşca, dar nu apuca.

Fiara se dezlănţuise, sari la el şi îl lovi cu un picior în testicule, îi dădu puşca la o parte şi-l lovi cu capul în gură, şi în acelaşi timp îi dădu mai mulţi pumni în burta, ca neamţul căzu fără să mai mişte. Al doilea neamţ îşi reveni şi ridica arma, dar nu apuca să mai facă nimic, pe acesta Petre se răzbuna cu adevărat, îl lovi cu pumnul drept, ţinându-l cu mâna stângă de guler, până îl umplu de sânge, lăsându-l nemişcat. Îşi lua vaca şi pleca în fuga acasă.

Constanta şi copiii îl aşteptau în poartă.

— Ce-ai făcut, nenorocitule! Ne omoară ăştia, trebuia să laşi dracului vaca!

— Taci, fa, din gură, că îţi rup dintii şi ţie! Duceţi-vă repede la tataie şi chemaţi-l încoace.

— Tanto, tu du-te cu vaca în crâng şi ascundeţi-vă! Să vedem ce e de făcut. Manea veni în fugă.

— Ce-ai făcut, Petre?

— Am făcut pe dracu'! Uite, nenorociţii ăştia îmi luaseră vaca.

— Lasă, ce le-ai făcut la nemţi?

— I-am pocnit.

— Rău? A murit vreunul?

— Cât să nu se mai scoale, să-mi iau vaca şi să nu tragă după mine; nu i-am omorât.

— Ba, indiferent că sunt morţi sau nu, ăştia cheamă ajutoare şi te omoară, trebuie să te ascunzi!

— Bai copii, mergeţi şi luaţi cazmale şi lopeţi şi veniţi în deal la via mea, nu la a voastră, ca acolo o să-l caute nemţii.

— Hai Petre, repede!

S-au apucat să sape repede în via din deal o groapa, adânca şi lata de vreo 3 m, au acoperit-o cu pari de lemn şi paie, peste care au turnat pământ şi ierburi. Petre intra în groapa. I-au făcut o răsuflătoare şi un canal prin care să-i dea de mâncare şi apa, pe care le trăgeau cu sfoara. În aceasta groapa a trebuit să stea Petre peste trei luni, până când nemţii au plecat. Se dăduse ordin să fie căutat şi urma să fie împuşcat. Au venit patrule în sat, scotocind casa cu casa. Un soldat din armata germană, român din Ardeal, le-a spus: „Vedeţi că am primit ordin să-l găsim, să-l arestam şi va fi judecat sumar şi împuşcat. Să fugă din sat". Au instalat o patrula permanenta în sat, dar n-au aflat nimic. Noaptea, Manea se ducea în deal, la vie, la vreo 2 km mai la nord, şi aducea de mâncare, îl scotea din când în când să se mişte, şi stătea de vorba cu el ca să nu se ticnească. Uneori, Constanta venea şi ea, aducând cu ea şi câte un copil.

După plecarea nemţilor, Petre a ieşit din groapa. Arata chiar ca un mort, galben, schimbat la fata, se mişca greu, dar şi-a revenit în câteva zile.

Se terminase războiul şi Petre este ales primar în Fântânele.

Era conştiincios şi voia să arate lumii de ce este în stare. A propus să se construiască o nouă biserica. Cea veche era neîncăpătoare. De bani se putea face rost din vânzarea cu profit a vinului primăriei. Primăria avea o vie şi o pivniţă cu mai multe budane, câteva vagoane de vin. Dacă ţineau vinul şi îl vindeau spre toamna, înainte de a apărea vinul nou, ar fi câştigat mai mulţi bani, aşa ca Petre a pus sigiliu pe cepuri şi nu a mai dat vin la nimeni. Cineva, probabil unul dintre adversarii politici, le-a făcut o reclamaţie la Bucureşti şi în curând a apărut un control, un revizor care scotoci toată gestiunea primăriei.

— Şi vinul unde este?

— În pivniţă!

— Să-l văd!

Petre îl pofti să vadă pivniţele. Revizorul, când văzu cât vin este depozitat, se închina.

— Şi de ce ai sigilat caneaua la budane?

— Păi, nu-l vând acum, îl vând la sfârşitul verii.

— Pardon, ai să-l vinzi după ce apare vinul nou. Şi nici mai mult, nici mai puţin îşi pune sigiliul pe toate cepurile de la butoaie. Le desfaci când o să vin aici, după ce apare mustul de toamna.

Petre tăcu şi dădu din cap aprobator. În vara, când nu mai era vin pe piaţă şi preţul crescuse, se duce la budane, coboară cercurile în jos, face câte o gaură, în dreptul cercurilor şi pune slavina. După ce a tras tot vinul, a pus cercurile la loc…

În toamna, după ce se culeg viile, apare şi revizorul, omul dracului:

— Vreau să văd vinul!

Petre îl duce în pivniţă, sigiliile erau la locul lor, dar budanele erau goale.

— Unde e vinul, că te bag în puşcărie!

— Domn revizor, stai ca una, stai ca alta…

— Nimic, ce-ai făcut cu vinul, că te termin, îţi fac proces verbal şi te arestez!

— Dom-le, staţi că vă duc înapoi în pivniţa sa vă arăt unde este.

Îl conduse în pivniţă şi acolo îi dădu un pumn în burta, ca revizorul n-a mai putut respira câteva minute.

— Dacă nu te potoleşti, te omor! Vin după tine şi în Bucureşti! Revizorul a văzut că nu-i de gluma cu Petre, că nu-i merge şi îşi văzu de treabă.

Şi biserica s-a construit, iar pe zidul ei este trecut numele lui Petre Georgescu printre ctitori.

Cei patru copii crescuseră, se mai născuseră încă doi, dar muriseră imediat după naştere. Petre împlinise 37 de ani, era în continuare primar şi toată lumea îl aprecia, îl stima şi mulţi îi luaseră chiar frica. Cu Petre nu era de glumit, era dur, aspru, dar ştia să se facă plăcut, să glumească când era nevoie. Se impusese în tot satul.

Într-o zi de iarna, pleca la Ceptura. Ninsese mult. Era zăpadă mare în iarna aceea şi un ger de crăpau pietrele. Mergea pe cal şi îngheţase. S-a oprit la o cârciuma sa bea o ţuică, să se încălzească.

A intrat, s-a aşezat la o masă şi se gândea. Deodată, ridica privirea şi da cu ochii de cârciumăreasa, o femeie înalta, frumoasă, blonda, tânără, în jur de 20 de ani. Nu o mai vedea pe ea, doar o lumina care înconjura o siluetă. Rămase cu ochii pironiţi, ca hipnotizat. Pielea i s-a zburlit, s-a albit la fata, iar bărbia şi nările au început să-i tremure. Îi tremurau şi genunchii.

Femeia şi-a întors privirea către el şi brusc rămâne şi ea pironita, se uitau unul în ochii celuilalt şi

nu puteau să-şi desprindă privirile. În sfârşit, Petre i se adresează, cerându-i o litra de ţuică. Îi tremura vocea.

— Cum te cheamă?

— Maria.

— Nu te-am mai văzut pe-aici, eşti frumoasă.

Stătea la masa şi rămăsese cu privirea la Maria. Maria îi simţea şi în spate privirea; când se întorcea, dădea cu ochii de el. Petre a rămas în cârciuma până s-a înserat şi a plecat cu gândul la ea.

S-a urcat pe cal, mergea la pas şi în faţă o avea tot pe Maria. Îi vedea sânii, pieptul cum respira, fundul rotund şi bombat, picioarele lungi. Avea în faţa chipul ei şi în jur lumina. O stare de bucurie, aproape ca plutea, visa cu ochii deschişi. A ajuns acasă şi Constanta l-a luat în primire:

— Unde umbli, mă? Copiii ăştia n-au ce mânca, trebuie mulse vacile, uite, oamenii ăştia au plecat în vie şi uite, nu s-au întors, ia uite, cum merge vaca aia!

— Taci, fa, odată, ca le fac pe toate.

— Da, dar puteai şi tu să te ocupi de copiii ăştia! Să-i asculţi la lecţii. Costin da mâine lucrare la istorie şi nu ştie nimic. Costin este în clasa a V-a ştii, şi Gigi într-a III-a, iar Nicu în clasa I-a. Tu habar nu ai de nimic, umbli teleleu cine ştie după ce muiere!

Petre nici nu o baga în seamă. Nu se gândeşte decât la Maria. Noaptea s-a trezit şi umbla singur prin curte.

A doua zi a plecat din nou la Ceptura. A văzut-o pe Maria în curte. S-a dus în cârciuma. Maria a venit după el, s-a apropiat de masa lui şi Petre a mângâiat-o pe fund, asigurându-se ca nu l-a văzut nimeni. Ea s-a întors la el cu o privire aprobatoare. Bărbat-su era la tejghea, dar n-a văzut nimic. Se îmbujorase toată şi îi tremurau mâinile.

— Ce ai, Mario, de ce tremuri? i se adresează bărbatu-său. Du-te şi ia un cojoc pe tine dacă ţi-e frig.

— A, nu, uite, o să mai bag un lemn, două, în soba.

Petre a plecat de la cârciuma. S-a dus la mătuşi-sa să întrebe ce-i cu fata.

— Tanti Paula, spune-mi cine e cârciumăreasa asta?

— Păi, este a lui Mitica Moraru, a măritat-o de curând cu cârciumarul, fata nu prea a vrut, dar e bătrâna, deja are aproape 20 de ani. E frumoasa şi i-a refuzat pe toţi băieţii care au cerut-o, şi până la urma l-a luat pe cârciumaru' asta, Matei îl cheamă, obligata de tac'su.

— Mai tanti, mie îmi place femeia asta, simt că nu pot să trăiesc fără ea.

— Petre, eşti nebun! Îţi trebuie complicaţii şi neplăceri! Eu ştiu că eşti apucat şi îţi plac muierile, şi ştiu ca şi ele când te văd se pisa pe ele, dar până acum nu ţi-ai pierdut minţile. Cel puţin dacă te-a apucat, măcar să-ţi şi treacă! Ştii cum se spune: descalecă şi fute, încălecă şi du-te!

— Ştiu, ma tanti, dar nu am putut să mai dorm noaptea de când am văzut-o. Stau cu ochii pe pereţi şi o văd în faţă.

— Petre, fii foarte atent!

— Ma tanti, pe tine o să te rog să mă ajuţi.

— Petre, eu te iubesc, eu te-am crescut şi te iubesc ca pe copilul meu, dar îmi e tare frica de ce-o să se întâmple.

— Fie ce-o fi, cum mi-o fi scris şi mie şi ei!

Au mai trecut câteva zile şi Petre îşi făcea drum zilnic prin Ceptura. Într-o zi, bărbatul Mariei a plecat să cumpere pentru cârciuma. Maria rămăsese singura cu o servitoare. Petre a intrat în cârciuma, Maria l-a

privit în ochi şi i-a făcut semn să vină după ea în spatele curţii. Petre a stat puţin, a ieşit şi a sărit gardul în curtea din spate. Maria îl aştepta în magazie. Petre intra în magazie. Era semiîntuneric. Maria îl aştepta lângă o grămadă de coceni şi paie.

— Vino! Petre se apropie de ea încet; inima-i bătea şi o simţea în gât, tremura de emoţie.

— Vino!

Ajunse lângă ea şi dintr-odată ea îl lua în braţe şi începu să-l sărute cu patima, îl strângea la piept cu toată puterea ei.

— Ah, cât îmi place de tine, ce dor mi-a fost să te iau în braţe, tu eşti prinţul meu! Nimic nu mai contează pentru mine decât tu! Petre o mângâia şi o sărută pe gura, pe gât, îi desfăcu şi cămaşa şi începu s-o sărute pe piept, pe sâni, îi lua sfârcurile în gură. Simţea cum o iubeşte cu sufletul, cum se uneşte cu ea, cum se fac o singură fiinţă, se contopesc trupurile şi sufletele lor.

— Cât timp avem?

Taci, ridică-mi fusta! Şi se lăsă pe spate şi-şi desfăcu picioarele. Petre îi ridica fusta.

— Desfă bine picioarele.

— Au, ma doare, încet! Lasă-mă pe mine. Stai aşa. Vai, dar ce mare eşti, o să mă rupi, stai, încet, încet... Oh, ce bine e!

Maria înţepeni, nu mai putea să-şi mişte fundul, dar se contracta ritmic, simţea cum toată burta i se zbătea şi tremura în spasme. Durerea înceta şi o cuprinse o ameţeală plăcută; simţea ca pluteşte, pluteşte într-o atmosferă de bucurie.

— Ah, ce bine, te iubesc, te iubesc... Plutea, plutea, era fericita, şi deodată o senzaţie de plăcere imensa: nu mai pot, ah, îmi dau duhul, corpul i se contracta în timp ce amândoi se strânseră unul în altul

şi terminară într-un dans perfect sincronizat.

— Ah, Doamne, ce mi-a fost dat să trăiesc, ah, n-am ştiut că există aşa ceva! Te iubesc Petre, te iubesc, nu-mi mai trebuie nimic pe lumea asta, te iubesc!

Căzuse multă zăpadă şi era frig. Cei doi iubiţi se întâlneau în casa lui tanti Paula. Într-o zi, Maria intra îmbujorata şi gâfâind pe uşa. Petre o aştepta după uşa, o prinse în braţe, o acoperi cu sărutări, o puse în pat şi îi ridica fusta. Nu mai avea răbdare.

— În sfârşit, facem şi noi pe îndelete!

Maria aproape ca leşina de plăcere, în timp ce Petre înnebunise de-a binelea. Urlau ca două animale în călduri, cu o furie şi o violenta de neînchipuit. În sfârşit, terminară.

— Tu, Marie, dezbracă-te să te văd goală! Ah, cât eşti de frumoasa! El se întinse gol în pat, deşi era frig; nu mai simţea nimic.

Ea se aşeză pe o parte, şi îl privea admirându-i trupul, îi mângâia mâinile, pieptul, apoi începu să-l sărute şi să-l lingă.

— Sunt năduşit.

— Nu contează, te iubesc, nu mai pot trăi fără tine, lasă-mă să te văd. Doamne, ce frumos, ce puternic şi mândru eşti!

Petre nu mai avea răbdare, făceau dragoste încontinuu, uneori nu se mai opreau. Trecuse aproape o jumătate de zi, începuse să se întunece, dar ei nu-şi dăduseră seama.

— Vai, e târziu! Trebuie să ajung acasă, ce o să-i spun grăsanului?

— Mai stai o dată!!

— Nu, nu, trebuie să fug! Ce-i spun dacă a ajuns înaintea mea?

— Spune-i că ai fost la băcan. Treci pe acolo, ca să ai acoperire.

Maria pleca în fuga, trecu pe la băcănie şi lua un kg de măsline. Ajunse acasă; grăsanul o aştepta în poartă.

— Unde umbli, fa?

— Am fost să iau măsline, uite!

— Treci în casa!

Dădu s-o dezbrace şi s-o pună în pat.

— Lasă-mă, sunt la ciclu!

— Nu-i nimic, dar tu eşti în toate zilele la ciclu?

— Lasă-mă!

Încerca s-o aibă cu forţa, dar Maria se opuse. Bărbatul se înfurie, şi îi rupse fusta, o trânti la podea. Maria se lupta ca o tigroaica, îl zgârie, îl muşca şi nu-l lasa. Matei se potoli, dar o bănuială îi încolţi în minte. Nu era lucru curat.

Petre nu mai avea somn, se scula noaptea, lua calul, se ducea la Ceptura. Îl lăsa legat la câteva sute de metri de casa Mariei, şi venea pe jos. Se oprea în faţa casei, după un pom, şi stătea minute întregi, să fie cât mai aproape de ea. În fiecare noapte repeta aceasta ieşire, şi îl apuca gelozia ştiind-o pe Maria în pat cu bărbat-su.

„Poate ca în momentul ăsta fac dragoste”. Îi venea să intre peste ei. Pleca acasă cu durere în suflet, gândindu-se ca ăla o are goala în pat şi îi pune mâna pe sâni, pe solduri, între coapse.

Matei de acum o bănuia pe Maria ca îl înşală. Nu putea să fie decât Petre. Puse două slugi s-o urmărească, în timp ce îi spuse Mariei că se duce cu căruţa la Ploieşti pentru nişte acte. Maria îl anunţa pe Petre şi îşi dădură întâlnire. Cele două iscoade au urmărit-o.

Imediat ce Matei a plecat, Maria s-a dus la tanti Paula. Petre era acolo, îşi lăsase calul în spate, în curte. Iscoadele au pândit la uşa şi au auzit gemetele

lor; au pândit ore în şir până când Maria a plecat, iar Petre a ieşit prin spate şi şi-a luat calul. Când a venit Matei, slugile i-au raportat despre întâlnire, dar nu au spus cât au stat şi că au auzit gemetele celor doi.

— Ba, dacă spunem şi asta, îl suparam rău pe stăpân şi poate îl apuca furia, şi mâncam şi bătaie.

— Şefule, s-a dus în casa aia, a venit şi nenorocitul ăla, au stat puţin şi apoi au plecat. Matei începuse să tremure.

— Cheam-o încoace!

Maria a venit

— Unde ai umblat, fa, căţeaua dracului?

— Am fost la tanti Paula, să-mi ghicească în bobi, că am impresia că sunt grea.

Matei era pornit pe bătaie, dar când a auzit asta, s-a oprit. Dacă o bătea, putea să avorteze, ieşea scandal, nu era bine. Tăcu. Lasă că mai e timp, îşi zise în gând, trebuie să verific eu.

După două zile anunţa iar ca pleacă; îl rodea bănuiala că e înşelat. Trebuia să se convingă dacă e adevărat, şi dacă e adevărat, apoi n-o să lase lucrurile aşa. Maria îl anunţa pe Petre, îşi puneau bilete sub o piatră, lângă un jgheab la o fântâna. Vino miercuri, la 12, scria pe bilet. Petre o aştepta în casă. Ea apăru în fugă.

Matei în spatele ei, o urmăreşte de la distanţă. Da ocol casei, vede calul legat de pom, ascuns după un şopron. Realizează dintr-odată dezastrul. Pleca la cârciuma, îşi lua puşca, pistolul şi o măciucă. Avea patru slugi acolo, patru băieţi zdraveni.

— Gheorghe, înhama caii şi urcaţi-vă în sanie!

Petre şi cu Maria făcuseră dragoste, tocmai terminaseră şi respirau gâfâind. Deodată, lui Petre i se păru ca aude ceva, simte pericolul. Sari din pat, se duse la bucătărie şi văzu sania mai departe, având

calul cu căpăstrul legat de stâlp.

— Repede, Mario, îmbracă-te!

Îşi puse şi el în graba pantalonii şi cizmele, o haină pe deasupra. Pe Maria o împinse pe o uşă din spatele casei care dădea în curte, şi aceasta ieşi prin dos în curte şi fugi.

Deodată, uşa sare din ţâţâni şi toţi cei cinci năvălesc în casă. Petre nu mai are timp să deschidă geamul şi sare prin el. Matei trage cu pistolul două focuri, dar nu-l nimereşte.

— Repede, înapoi, intraţi pe poarta în curte! Voi doi, ocoliţi curtea să-l înconjuram, să-l prindem. Tu, Ioane, du-te şi ia sania.

Petre alerga, traversa şopronul, dezlega calul repede şi sari din mers în să izbi calul cu călcâiele şi porni în galop. Îi văzu pe servitori că erau deja la poarta şi sari cu calul peste gard. Matei mai trase două focuri de pistol, dar nu-şi nimeri ţinta.

— Repede, băieţi, în sanie, după el! Rămâneţi voi, hai, Ioane, tu cu mine!

O luară pe drum, după Petre. Calul lui Petre alerga greu pe zăpada afânata, în care se afunda până la genunchi. Urmăritorii se apropiau. Ajunseseră aproape de bătaia pustii. Matei încarca arma de vânătoare cu două ţevi şi trage, nu nimereşte, încărcă din nou şi trage iar. Câteva alice atinseră şi calul şi pe Petre, dar distanta era încă mare pentru a-i răni. Petre dădea cu biciul în cal, dar degeaba, urmăritorii erau din ce în ce mai aproape. Scoase briceagul şi dădu cu el în cal, în pulpa din spate, în burta, în coaste.

— Hai, futu-ţi Dumnezeul mă-tii, mai repede, că ne omoară ăştia! Calul nu putea mai mult. Ieşise din sat. O lua peste câmp, prin şanţuri. Sania mergea greu prin zăpadă cu şanţuri şi denivelări. Petre dădea în continuare cu briceagul în cal şi lua distanta. După

câţiva kilometri, sania se răsturnă. Matei renunţa la urmărire.

— Lasă că-ţi dau eu ţie! ameninţă Matei.

Îndreptară sania şi plecară înapoi. Între timp, calul lui Petre începu să se clatine. Era plin de sânge. În urma lor rămăsese o dâra de sânge. Calul mai merse puţin şi căzu, după ce necheza de câteva ori. Petre încerca să-l ridice, dar degeaba. Desfăcu şaua, o lua în spate şi plecă. Ajuns lângă casă, spala cu zăpadă sângele de pe mâini, haine, cizme şi să.

— Unde e calul, mă? îl lua la rost Constanta.

— M-au atacat lupii şi l-au omorât!

— Păi, şi tu cum ai scăpat? Ma, tu ai schilodit calul!

— Vasile, vino încoace! Înhama căruţa, ia vreo trei, patru oameni şi du-te pe urmele lui până găseşti calul. Du-te repede, ca începe să ningă şi se astupa urmele!

Vasile pleca, dar nu ştia care sunt urmele lui Petre. Merge înainte şi găseşte locul unde Petre spălase sângele.

— De aici pornim. Mergem peste câmp. După vreo 4 km găsesc calul.

— Este încă viu, hai să-l punem în căruţă, hai, mă! îl legară, îl ridicară şi-l puseră în căruţă.

Ajunşi acasă, Constanta se uita la cal. Calul zăcea culcat, plin de sânge şi respira greu.

— Ce are, mă?

— Coana Tanta, are aproape patruzeci de lovituri de cuţit. Asta nu mai scapa!

Şi, într-adevăr, după câteva zile, calul a murit. După ratarea urmăririi, Matei se întoarce la cârciuma. Maria nu era nicăieri, nu venise acasă.

— Unde e, mă, femeia? îşi întreabă slugile.

— O fi plecata la socri.

Matei se duce după ea.

— Ştiţi ceva de Maria?

— Nu, ce s-a întâmplat?

— Ce să se întâmple? Ma înşală cu un nenorocit din Fântânele!

— Nu se poate!

— Ba se poate!

— Nu credem. Unde-o fi? S-o căutăm!

După ce a reuşit să scape din casa şi în învălmăşeala produsă să se facă nevăzută, Maria s-a furişat prin curţi, apoi, nebuna de spaimă, a fugit pe uliţa fără adresa. Unde să se ducă? A plecat la Fântânele, la familia Manea. „Nu pot să mă gonească”, s-a gândit ea. „Ma vor adăposti cel puţin o perioadă”.

— Ce vrei, femeie? o întâmpina aceştia.

— Am fugit de acasă. Trăiesc cu Petre şi m-a prins bărbatu’.

— Şi vrei să te acoperim noi?

— Păi, dacă ma prinde, ma omoară! A tras şi în Petre cu pistolul, nu ştiu dacă l-a lovit, am văzut că l-a urmărit cu sania. Petre a fugit pe cal şi a tras cu puşca după el.

Când a auzit asta, Manea a plecat în fuga acasă la Petre. Îi găseşte pe toţi lângă cal. Îl trage pe Petre deoparte:

— Ce-ai făcut, Petre? Hai, că ţi-a venit femeia la noi, a fugit de acasă. Ce să facem, ca noi nu putem s-o ţinem!

— Nu am încotro, trebuie să mă ajutaţi. E femeia mea şi cu ea o să rămân. Ma despart de Constanta.

— Ce-ai Petre? Cum e posibil, ai casa cu Constanta, copii, cum să faci aşa ceva?

— Aşa fac, o iubesc şi nu pot să trăiesc fără ea.

— Petre, tu-ţi dai seama de consecinţe? O s-o va

rada satul! O să te huiduie lumea. Îţi atragi ura lumii, toţi vă vor ocoli şi-ţi vor face greutăţi. Tu nu ştii ce înseamnă să intri în gura lumii!

— Nu contează, pentru mine Maria e viaţa, şi, chiar dacă îmi pare rău de Constanta, nu mai pot să trăiesc alături de ea.

— Şi copiii? Ce-ai să faci cu copiii, îţi părăseşti şi copiii? Laşi patru copii pe drumuri?

— Nu mă despart de copii, ma despart de Constanta!

— Tu nu ştii cât vor suferi copiii! Poate ca ei vor suferi mai mult decât Constanta.

— Îi voi ajuta cu bani, cu ce pot!

— Copiii nu de banii tăi au nevoie, ci de tine au nevoie! Prin asta, ce faci tu acum, le hotărăşti soarta!

— Eu, alături de Constanta, sunt un om lipsit de vlaga şi nu-i voi putea ajuta. Ca să-i ajut, trebuie să mă simt bărbat. Bărbat mă simt numai împreună cu Maria.

— Fir-ar a dracului de viaţă, de unde dracu' ai moştenit firea asta iubăreaţa şi cum de te-a priponit femeia asta?

— Asta sunt eu şi îmi voi întâmpina soarta. Vă rog să o ajutaţi şi să mă ajutaţi!

— Ce să facem, aşa cum eşti, eşti al nostru şi vom fi alături de tine.

Maria a rămas la bunici, părinţii familiei Manea. Nu a mai plecat, iar Petre s-a mutat şi el acolo. Au venit şi părinţii după ea, s-o ia acasă, dar aceasta le-a răspuns:

— Nu-l sufăr pe grăsan, pute a transpiraţie, îi pute gura a mort şi duhneşte a ţuica şi a mahorca. E slinos, când se apropie de mine îmi vine să-mi vărs matele. Mai bine mor decât să mai stau cu spurcăciunea asta!

Constanta era distrusă, plângea incontinu, dar se ascundea de copii, să nu ştie ce s-a întâmplat. Au trecut câteva luni. Se topise zăpada, se uscase pământul şi înfrunziseră pomii. Petre şi cu

Maria erau fericiţi. Mergeau de mâna prin crângul din spatele curţii şi se îmbătau de mirosul florilor, ascultau foşnetul vântului şi cântecul păsărilor. Totul era numai armonie şi dragoste pentru ei.

Matei a jurat că nu se lasă. „Te omor, futu-ţi Dumnezeul mă-tii de vagabond, nu mă las eu!”

Puse slugile să-l urmărească. Ştia acum drumurile lui Petre. De multe ori Petre trecea printr-un crâng, şi Matei îl pândea din tufişuri, unde nu era lume să-l vadă. „Aici este locul potrivit”.

Într-o seară îl aşteaptă pitit după nişte tufe. Îşi încarcă puşca, o pune la îndemâna şi lua în mâna un toporaş.

Petre vine încet pe poteca, se gândeşte la Maria. Ştie că Maria îl simte când se apropie de casa şi-i pregateste mâncarea. Se simte fericit, împlinit. „Nu exista fericire fără dragoste”.

Petre se apropie de locul unde îl aşteaptă Matei.

Matei sta în cumpănă: să tragă cu puşca în Petre fără să-l avertizeze, fără să ştie cine este mai tare; sau să se arate, pentru ca Petre să-şi cunoască călăul. Nu, trebuie să-l vadă în faţă, să-i vadă mutra speriata, să-l scuipe întâi, să-l umilească, să-l pună în genunchi şi să-i tragă un picior în gură, să-i rupă maxilarele, să-l pocească, să-l urâţească, să nu-l mai iubească Maria. Iese din tufiş, se apropie la câţiva paşi şi îndreaptă puşca spre Petre.

— Stai, nenorocitule, că te fac praf! Şi trage un foc pe lângă urechea lui Petre. Zgomotul şi suflul împuşcăturii îl asurzeşte pe Petre; urechea îi ţiuie.

Petre raţionează instantaneu: este greu să nimereşti un iepure când este aproape şi vine spre tine. Sare într-o parte şi se arunca în faţă, dându-se peste cap către Matei. Matei trage al doilea foc, dar pe deasupra. Petre se ridică şi-l pocneşte cu toată puterea în barbie. Matei cade pe spate şi da cu ceafa de un ciot de copac. Rămâne nemişcat, cu sângele şiroindu-i din rana de la ceafă. Ochii îi stau ficşi. Petre pune mâna să-l ridice – nu mai mişca. E mort! Aduna cartuşele trase, şi pe cele din buzunarul lui Matei şi ia puşca; trebuie să lase impresia că a fost un accident, ca Matei a căzut şi s-a lovit singur.

Ascunde puşca şi se duce la primărie să-şi construiască alibiul. De acolo se duce acasă la el, la Constanta, ca să nu se facă legătura cu Maria, să nu fie bănuit că a fost o răfuială din gelozie.

După un timp, cineva îl găseşte pe Matei. Nu murise, respira încă. Alertează lumea şi îl duc acasă la Ceptura. Doctori nu erau în jur, decât la Ploieşti. Slugile nu ştiu ce să facă. Îl întind în pat şi cheamă nişte femei care mai ştiau nişte leacuri vindecătoare.

Constanta a aflat şi ea ce s-a întâmplat. Îşi aduna toţi banii din casă, şi striga la slugi:

— Vasile, înhama caii la căruţă, ia-ţi şi nevasta, şi hai! Dimineaţa devreme, plecară la Ceptura, acasă la Matei.

— Unde este?

— Aici în pat!

— Şi cum e?

— E aproape mort, de-abia mai respira. E lovit la cap, la ceafă.

— Hai să-l luam, să-l ducem la spital la Ploieşti, ca aici dacă rămâne moare.

Îl urca în căruţa şi îi pun multe paie dedesubt, să nu-l zdruncine, că aveau drum lung şi multe hopuri.

Spre seara ajung la spital în Ploieşti. Constanta se duce înăuntru şi întreabă o soră care era de serviciu:

— Cine este cel mai bun doctor aici şi unde îl găsesc? Sora îi da adresa.

— Vasile, hai să-l cărăm pe omul ăsta înăuntru! îl aşezară într-un pat.

— Doamna, te rog să ai grija de bărbatu' asta al meu ca a căzut şi s-a lovit la cap. Te rog, ajutamă, ca dau oricât să-l văd scăpat!

— Vasile, Mario, hai să-l căutăm pe doctor.

Ajung la casa doctorului. Constanta repeta povestea:

— Domn doctor, uitaţi banii ăştia, vând vacile şi tot ce am dar vă rog să-l salvaţi!

La rugăminţile Constantei, doctorul cedează şi vine la spital. Îl consulta pe Matei. Capul lui Matei se umflase.

— Sora, hai să intrăm în operaţie, că are fractura de baza şi edem cerebral. Trebuie să-i facem o trepanaţie craniană, să-i facem o fereastră.

L-au operat imediat pe Matei. A ieşit cu capul bandajat tot, nu i se vedeau decât ochii. Constanta a rămas în spital peste noapte să vadă ce se întâmpla.

— Scapă, domn doctor?

— Să vedem, ce-o vrea Dumnezeu! A fost anunţat postul de jandarmi.

În crâng, la faţa locului, a venit şeful de post Marin, de la Mizil, cu două ajutoare. Au cercetat locul, au întrebat oamenii şi s-au dus acasă la Matei să termine ancheta.

— Cum s-a întâmplat? întreba Marin slugile.

— Domn şef, a plecat să-l pândească pe unu Petre Georgescu care i-a furat nevasta. A plecat cu puşca şi ştim ca îl pândea acolo în crâng să-i facă felul.

— Şi probabil s-au încăierat şi ăla l-a lovit.

— Da, probabil, că e un bătăuş nenorocit.

— Îl ştiu, da-l dracu', şi-i plac muierile, ca pe toate le-a futut banditul ăsta.

— Da, domn şef, s-a luat de femeia omului, femeie frumoasă, şi omu' asta acum e negru de supărare, nu mai ştie de capul lui. Iar acum l-a omorât, ce mai, că nu credem că scapă.

— Şi unde e acu', omu' asta, Matei?

— A venit Constanta, femeia lui Georgescu, l-a luat cu căruţa şi l-a dus la Ploieşti la spital.

— Da, bine. Şi Marin a plecat. Se lămurise.

A doua zi dimineaţă, la spital a sosit poliţia, iar la prânz a venit şi şeful de post de la Mizil, Marin. La scurt timp a venit şi un procuror.

— Bărbatu-tău Petre l-a lovit, a vrut să-l omoare ca să-i ia nevasta, îi zice Marin.

— Ba, dom'le şef de post, că s-a întors acasă, trăieşte cu mine, sunt martora că a fost acasă.

— Minţi, nenorocito, fir-aţi ai dracului de bandiţi!

— Ba, domn şef, jur pe ochii mei, pe copiii mei!

Cu toate manevrele, după investigaţia lui Marin, Petre nu scapă de bănuială. În ziua următoare, jandarmul Marin, cu două ajutoare, soseşte la primărie. Marin are chipiul pe cap, uniforma albastru deschis cu eghileţi, nasturi de alama lustruiţi, centironul care îi înconjoară burta mare. Este scund, cu picioare scurte şi gras. Poarta bocanci în picioare şi moletiere. Fata rotunda şi mustaţa groasa în furculiţă. Atitudine obraznica. Petre apare.

— Petre Georgescu, eşti arestat!

— Pentru ce?

— O să vezi tu! Futu-ţi grijania mă-tii, crezi ca tu eşti deştept şi eu prost? Ei, lasa că îţi arat eu pizda! Ai să-ţi mănânci coaiele, fir-ai al dracului de nenorocit.

Te crezi cocos? Lasă, că te scopesc eu! Nu mai ieşi tu de la bulău câte zile ai avea!

— Ba, nenorocitule, am să ies, şi când o să ies am să-ţi plătesc eu. Marin se întoarse către unul din adjutanţi:

— Leagă-i, ba, mâinile!

Îi legară mâinile la spate şi-l loviră cu patul armei în burta după care îl suiră în căruţă. Ajunşi la post, îl îmbrâncesc pe scări, în pivniţă. Petre se împiedica şi cade. Îl bat cu bocancii şi paturile armelor. Îl dezbraca în pielea goală şi-i înfăşoară pe fiecare mâna câte o funie. În pivniţă, între doi stâlpi de lemn era o traversa, tot din lemn, la o înălţime de vreo 3 metri. Arunca funiile peste traversa şi trag de capete, folosind traversa ca scripete şi-l ridica în vârfurile picioarelor pe Petre. Apoi, prind funiile de cei doi stâlpi laterali. Instalaţia de tortura era inventată de Marin şi se lauda cu ea.

— Aşa, adu acu şi găleata cu frânghia. Frânghia era groasa cam de 2 cm şi înnodată la capete; aşa, dubla, era lunga cam de un metru. Muiata în apa cântarea peste un chil. Un fel de măciucă, dar flexibilă, care nu rupe oasele, dar lovitura este năprasnică. Lovitura în burta sau în torace produce un şoc care se transmite în tot organismul. Marin se da înapoi doi paşi şi pocneşte cu frânghia pe spatele lui Petre. Lovitura îl arunca pur şi simplu în faţă. Simte o pocnitura în cap şi stele verzi în ochi. O nouă lovitură, şi încă una, şi încă…

Petre leşina.

— Aruncă-i, mă, o găleată cu apa în cap şi mai ada una, aşa! Te trezişi, mă? Futu-ţi anafura matii! Lasă că te scopesc eu!

Şi îl loveşte din nou şi din nou. Petre leşina iar. Făcuse pe el.

— Ba, ce pute asta, arunca ba, apa, aici!

— Ei, hai că l-am frăgezit destul! Dezleagă-l, mă! Petre cade ca o cârpă fără cunoştinţă.

— Aduceţi mă, nişte apa şi spălaţi aici, că s-a pisat şi s-a căcat asta şi o să pută rău! Al dracului nenorocit! Of, ce-am obosit!

— Şefule, dar nu vezi că nu mai respira?

— Pune, mă, mâna, futu-i mama lui, şi toarnă-i o găleată cu apa în cap să-şi revină.

După ce şi-a revenit, Marin l-a lăsat un ceas, două şi l-a ridicat iar ca să-l zdrobească cu bătaia. Când Petre leşină, desfăcea frânghiile, îl lăsă jos, turna apa pe el să-şi revină, după care îl ridica din nou sus şi iar îl bătea.

Însă pauza se făcea mai mult ca să se odihnească Marin, nu ca să-şi revină Petre.

Spre seara, Constanta afla de arestarea lui Petre îşi lua copiii şi veni după el, la Mizil, la postul de jandarmi. De afara se auzeau urletele lui Petre.

— Mărturiseşte, mă, că l-ai lovit ca să-l omori!

Petre strângea din dinţi şi primea loviturile mai departe.

— N-o să mărturisesc niciodată, pentru ca nu l-am lovit eu! Constanta dădu buzna în postul de jandarmi şi începu să urle:

— Nenorocitule! Vrei să mi-l omori? Să ştii ca dacă mi-l omori sau mi-l schilodeşti, te omor şi eu pe tine! Marin o îmbrânci, o trase de par şi o scoase afară.

— Şefule, nu mai da în el, ca asta moare, nu mai rezista şi intram noi în puşcărie. Noi nu ne băgăm!

Matei era în coma profundă. Doctorul a făcut tot ce a putut. Constanta stătea mai mult prin spital. După 2 – 3 săptămâni, Matei da semne că se face bine. Şi, într-adevar, după o lună şi ceva, a ieşit pe picioare

din spital. Constanta a vândut vitele şi s-a achitat de doctor.

— Mulţumesc mult de tot, domn doctor, mi-aţi salvat bărbatul; nu asta, urâţenia asta. Bărbatul meu e frumos şi l-au închis şi l-au bătut că l-au bănuit ca a vrut să-l omoare pe asta. Că l-a lovit, lovitura cauzatoare de moarte cică, dar dacă era aşa, trebuia ca lovitura să fie în frunte sau la tâmpla, sau în creştet, nu în ceafă. Asta a alunecat, a căzut pe spate şi s-a lovit singur.

— Aşa e mai femeie, trebuia să te faci doctor.

— Am să-l fac pe unul din copiii mei doctor! Şi raportul dat de doctor a contribuit la eliberarea lui Petre.

Din lipsa de probe, Petre a fost eliberat. Trecuseră aproape două luni, două luni cât un an, pentru ca zi şi noapte, la postul de jandarmi, Marin nu a mai plecat acasă şi încontinuu l-a bătut pe Petre. Petre a ajuns acasă. Constanta l-a îngrijit. Arata ca umbra celui ce a fost, de nerecunoscut; i-au trebuit vreo două, trei săptămâni să se refacă.

În sfârşit, era din nou în putere. A plecat la Mizil să vadă ce-i cu Marin. Acesta dispăruse fără urma.

A trimis pe cineva să se intereseze, dar nimeni nu ştia nimic. Fusese detaşat, undeva în ţară. Pe Petre l-a apucat ameţeala. „Cum să scape ticălosul ăsta nepedepsit?”

— Constanta, vând tot şi-l caut cu pasul, prin toată tara până îl găsesc.

— Ma, tu eşti nebun! Pai acum e România mare, trebuie să-l cauţi nu numai aici, în Regat, ci şi în Ardeal, în Basarabia şi în Bucovina. Poate se ascunde cine ştie în ce cătun.

— Poate să se ascundă şi-n gaura de şarpe, ca eu tot îl găsesc!

— Ba, ai patru copii, nu avem bani, cum ai să ne laşi fără o leţcaie să trăim cine ştie cât timp?

— Nu contează, eu nu mă las doborât de nenorocitul ăsta!

Şi Constanta n-a avut încotro. A trebuit să vândă vaca, porci, cai, ce mai avea. Petre a strâns banii şi-a plecat. Nimeni nu a ştiut de el aproape un an.

L-a căutat mai întâi în judeţul Prahova, de care aparţinea postul de jandarmi. Marin nu era de găsit. A luat harta României, a împărţit-o în careuri şi a mers întrebând cu cuvinte ocolite de Marin, un bărbat gras şi scund, în jur de 40 de ani, cu mustăţi în furculiţă, pe care îl cunoştea el ca făcuseră războiul împreună şi că ar putea să-l ajute la o adică, că i-au furat hoţii caii sau boii, sau ca cine ştie ce problema mai are. În cârciumi se strângea o lume pestriţă, oameni cinstiţi sau hoţi, ţigani care umblau prin ţară, vagabonzi; pentru aceştia avea alta legenda şi cu cuvinte meşteşugite le cauta înţelegerea, compasiunea, prietenia, trăgându-i de limba, dacă l-au văzut sau ştiu ceva de Marin.

Într-o zi, un fost puşcăriaş, care fusese anchetat de Marin, adică suportase acelaşi program de bătaie, i-a spus ca a auzit că ar fi undeva, în Ardeal, pe lângă Sibiu. Ca a auzit şi el, cât a fost arestat, de la alţi deţinuţi, că i se dusese buhul cât de al dracului era.

Petre a plecat la Sibiu.

Trecuseră mai multe luni, banii i se împuţinaseră, şi hainele se jerpeliseră. Nebărbierit, închidea un ochi, îşi lua o bâta în mâna şi şchiopăta. Îţi făcea mila când îl vedeai, şi întindea mâna pe la uşa vreunei biserici, cerşind cu destul succes. Hainele mai bune le punea în câte o ascunzătoare şi, din când în când, lua câte o camera la câte un han, unde găsea şi apa sa se spele, el şi hainele.

La prefectura şi jandarmeria din Sibiu nu a aflat nimic. Dar nu s-a lăsat. A aflat în schimb toate posturile de jandarmi din judeţ şi a început să caute pe rând.

În sfârşit, a dat de urma lui Marin

Era un sat destul de mare. Petre stătea ascuns într-o pădure unde îşi săpase un fel de bordei. L-a pândit aproape o lună pe Marin. Parcurgea câţiva kilometri în satul vecin ca să-şi ia de mâncare, apa şi ce mai avea nevoie. Mergea mai mult noaptea. Pândea de la distanta şi îl urmărea pe Marin de prin curţile oamenilor, şi atunci ferindu-se de câini sau de curiozitatea cuiva. Se îmbracă cu haine ponosite, dar nici aşa sa stârnească atenţia cuiva. Un biet trecător, un amărât, bătut de soartă.

Marin locuia într-o casă de la marginea satului, cu familia lui. Drumul de la post până acasă trecea printre nişte copaci. Într-un loc, crengile unui stejar se întindeau peste poteca, la o înălţime de vreo 3 m. Aici putea să-l aştepte.

Îi învăţase programul. Marin venea de la post după ce se întuneca, în jurul orei 9 seara, cu puşca pe umăr, despărţindu-se de ajutorul lui la câteva sute de metri înainte. Aici, în dreptul stejarului îşi aprindea o ţigară, şi se oprea puţin ca să treacă nu sunt. Era locul cel mai bun pentru atac.

L-a aşteptat câteva seri la rând, întins pe o creangă groasa a copacului. Marin se apropia şi parca îi auzea răsuflarea. Petre avea emoţii şi nu se putea stăpâni. În sfârşit a reuşit să se calmeze şi să se controleze. Aştepta cel mai bun moment. Au mai trecut câteva zile. Acum ştia ce are de făcut.

Într-o seară, Marin venea agale. Îi mersese bine în ziua aceea. Luna intrase în nori, era întuneric şi de-abia vedea poteca. Îşi aprinse ţigara şi deodată îl

pocni ceva în cap. Petre se arunca din copac cu piciorul în capul lui Marin. Lovitura a fost teribila, dar nu l-a lăsat doar cu atât, i-a mai croit doi pumni în gură, după ce l-a trântit la pământ. Marin leşinase. Petre i-a luat puşca, i-a demontat-o, o ascunse sub haina şi dispăru. După câteva minute bune, Marin se trezeşte, când văzu puşca lipsa îl apuca leşinul pentru a doua oară. Dacă raporta lipsa armei făcea puşcărie. Îşi dădu seama imediat ca Petre îi luase arma. Nu-i rămânea decât să vină la Fântânele şi să-l roage să-i dea arma înapoi.

A doua zi Marin a luat trenul. Petre s-a întors acasă la familia Manea. Maria născuse o fetiţă. Petre era la primărie când a apărut Marin.

— Să trăiţi, domn Petre. Domn secretar, vă rog frumos să-mi daţi puşca! îi zise umil Marin.

— Ba, ţi-o dau după ce îţi întorc porţia de bătaie pe care mi-ai dat-o tu mie.

— Vă rog, domn Petre, daţi-mi puşca, că fac puşcărie.

— Ba, tu nu auzi bine, vii acasă la mine, te bag în beci, te leg, îţi pun un calus în gură, să nu-mi sperii vecinii şi te burduşesc cum mi-ai făcut tu mie. Atunci suntem chit şi îţi dau arma.

Pe Marin nu l-a dus la familia Manea, nu avea pivniţa acolo. L-a dus la bunici. Acolo era o pivniţă mare pentru vinuri. A scos câteva butoaie să-şi facă loc. A construit o instalaţie ca aia de la postul de jandarmi.

Marin veni din nou la primărie:

— Să trăiţi, domn Petre. Ce fac?

— Ba, te-ai hotărât?

— N-am încotro!

— Ei, atunci când plec de la primărie, vii acasă la Manea al bătrân să te aranjez. Marin se prezenta la

casa lui Manea.

— Intra în pivniţă, zice Petre. Dezbracă-te, mă! Marin se execută.

— Aşa, întinde mâinile să te leg, ştii tu cum, hai. Marin tremura tot. Îi îngheţase sângele în vine.

— Domn Petre, te rog, iartă-mă!

— Te iert, mă, cum i-ai iertat şi tu pe alţii.

Îl lega între cei doi stâlpi pe Marin şi-l ridica până ajunse în vârfurile picioarelor. Aduse găleata cu apa cu frânghia pregătită în ea.

— Aşa, acum să trecem la treaba.

— Domn Petre, iartă-mă. Dârdâia de frică.

Prima lovitura, şi Marin simţi că-i pocnesc creierii. Scoase un răcnet de fiara.

— A, stai că am uitat! Lua o cârpă şi i-o îndesa în gură. Stai că-mi sperii tot satul.

Şi-l lua la bătaie în linişte. Doar gemetele se mai auzeau. Când leşină, turna apa pe el şi o lua de la capăt când îşi revenea. Dacă pleca de acasă, îl lasa atârnat între cei doi stâlpi.

L-a ţinut în pivniţa cu apa şi pâine aproape două luni. I-a dat atât cât a primit. Nici mai mult nici mai puţin, după care i-a dat înapoi puşca.

3. Constanta şi copiii ei

După ce a terminat cu Marin, Petre nu s-a mai dus la Constanta, a venit la Maria. Familia Manea, bunicii şi părinţii lui Petre, au avut grija de ea şi de fetiţa nounascuta.

Părinţii Mariei au mai încercat s-o convingă să vină acasă, dar acum nu se mai putea. Petre şi Maria erau fericiţi.

În curtea bunicilor era şi o căsuţă din chirpici. Avea două cămăruţe. Aici stăteau cei doi cu fetiţa.

Petre şi-a reluat locul la primărie. Erau mulţumiţi. După un an s-a născut încă un băiat.

Constanta se prăbuşise de durere. Avea patru copii de crescut, bani nu mai avea, caii şi vitele se duseseră. Mai avea două capre, câteva găini, o grădină de zarzavat în curte şi patru pogoane de vie.

— Cu ce-mi ţin eu copiii, ce le dau să mănânce, cu ce-i îmbrac, cu ce îi ţin la şcoală? S-a dus de mai multe ori după Petre, dar acesta a respins-o cu brutalitate.

— Tu înţelegi ca nu te pot suferi? Ce vrei? Primii trei copii ai Constantei, Costin, Gigi şi cu Nicu se dovedeau cei mai deştepţi copii din şcoală.

Constanta, care învăţase să buchisească alfabetul de la ei, îi asculta la lecţii, îi controla şi venea mereu la şcoală să se intereseze de copii.

— Copii, străbunii mei au făcut vatra satului ăstuia, noi am fost oameni respectabili, voi să nu mă faceţi de râs, voi să spălaţi ruşinea care am păţit-o.

Şi copiii se întreceau la lecţii, fiecare trebuia să citească câte zece pagini de carte pe zi. Făceau întrecere care ştia mai multe poezii, care are mai multe cunoştinţe în fizica, matematica, chimie, literatura, care desenează mai frumos şi aşa mai departe.

Au avut o copilărie grea şi nefericita. Trudeau din greu la munca câmpului şi la dogăria bunicului lor, făceau butoaie, roti de căruţă şi le vindeau. De multe ori nu aveau ce să mănânce şi cu ce să se îmbrace. Fraţii purtau aceeaşi haina pe rând. Când fratele mai mare creştea şi haina îi rămânea mica, o lua la purtare fratele mai mic, iar dacă era rupta se cârpea şi gata.

Uneori nu aveau o cămaşă de purtare, pentru ca o cămaşă ţinea mai puţin, se rupea mai repede şi mai rău şi nu mai putea fi peticita.

Constanta, dacă dormea două, trei ore pe noapte, nu mai mult. Muncea şi ca sluga pe unde apuca, să facă un ban; la fel şi copiii, care munceau şi pe moşiile din sat. Constanta şi-a educat copiii pentru munca, să ducă o treabă până la capăt cu îndârjire, ambiţie şi perseverenta. Copiii aveau program pentru învăţătura, program de munca şi program de joaca, dar joaca era cât se poate de puţină.

Constanta era o femeie ascunsa, nimeni nu ştia modul în care îşi duceau ei viaţa în casă, în familie. Nu spunea la nimeni nimic, nu se vaita de sărăcia care o apasa. Era o ruşine să fii sărac, să nu ai ce îmbrăca, şi să ai stomacul gol. Desigur ca în faţa oamenilor mai înstăriţi erau „nişte sărăntoci nebăgaţi în seama”. Dar strângeau din dinţi şi mergeau mai departe. Însă mai târziu, când copiii au intrat la facultate, cei care nu-i vedeau până atunci, au început să le caute în vorbă.

Rezultatele bune la învăţătură ale copiilor umpleau inima mamei de bucurie, şi Constanta muncea cu şi mai multă râvna să facă rost de bani şi să-şi crească copiii cum trebuie. Trăia pentru ei şi nu era fericire mai mare decât să-i vadă ca merg înainte.

La liceu, copiii au fost scutiţi de taxe şi aveau burse de la stat, mici ce e drept, dar pentru ei era mare lucru.

Din lipsa banilor însă au trebuit să se retragă de câteva ori de la şcoală şi să recupereze acasă materiile şcolare. Au plâns, au răbdat de foame şi s-au dus din nou la şcoală. În special Costin, fratele cel mai mare, a trebuit să se retragă de mai multe ori. Dădeau meditaţii la alţi elevi, numai pentru o masa şi dormit. Aşa au putut sta în gazda şi să urmeze cursurile şcolilor.

Într-o zi, când mergeau în deal, Nicu a trecut pe lângă un teren cu ceapa al unui unchi al lor.

— Gogule, eu intru să iau nişte ceapa.

— Stai ma cuminte!

Nicu a sărit gardul, şi-a scos pantalonii, a înnodat un crac la capăt şi a început să pună ceapa în el. Deodată a apărut unchiu-sau. Nicu reuşeşte să fugă, dar pe Gigi îl prinde şi îi da o palmă cu care l-a trântit la pământ. Îl apuca de picioare, îl ridica deasupra capului şi-l trânteşte în pământ. Gigi a reuşit să amortizeze lovitura cu mâinile.

— Dacă era tata, nu îndrăzneai tu să faci asta, nenorocitule! Şi de atunci l-a urât pe taică-său că nu a fost lângă ei să-i apere.

Din umbra însă, Petre urmarea evoluţia copiilor. Se ducea la şcoală să se intereseze cum mai merg cu învăţătura, şi-i sprijinea cum putea şi cu bani. Era mândru de ei. Uneori îi pândea pe drum ca să-i privească şi-i dădeau lacrimile când îi vedea cu trăitele cu cărţi legate de gât şi hainele peticite.

Când Gigi avea 8 – 9 ani, a găsit în podul casei o arma veche de vânătoare care se încarcă pe ţeavă. Învăţase să bage pulbere şi capsa, făcea un dop de cârpa, apoi punea nişte bucatele de plumb pe ţeavă, şi puşca era pregătită de tragere. Mergea cu Nicu în vii, la vânătoare. Puşca o pregătea de acasă şi o baga pe sub haine până ajungeau la terenul de vânătoare. Mai târziu, a găsit în spatele sobei o puşcă de vânătoare a lui Petre. Puşca stătuse câţiva ani în picioare rezemată de zid şi ţevile i se curbaseră. Gigi a dus-o la un armurier care i-a îndreptat ţevile.

Acum avea cu ce să împuşte iepuri. Lasă puşca în vie şi-şi pregătea acasă cartuşele. Rar scapa vreun iepure. Trăgea foarte bine. Pleca la vânătoare cu Nicu şi scotoceau viile din deal. De fiecare dată venea cu un iepure împuşcat. Nicu îl însoţea întotdeauna la vânătoare, îşi scotea pantalonii şi baga iepurii în ei ca

în sac. Costin, fratele mai mare, era mai retras, nu participa la astfel de aventuri. Din vânat mai încropeau câte o mâncare mai consistenta. Maică-sa, aşa semianalfabeta cum era, avea o ambiţie şi energie inegalabile, şi le repeta mereu: „Puneţi mâna şi învăţaţi ca să spălăm ruşinea că am rămas singura”. Şi îi controla în fiecare seară cât au citit, iar copiii se întreceau între ei la învăţătură).

Constanta ajunsese la disperare. Nu ştia ce să le mai dea la copii de mâncare şi cu ce să-i îmbrace. Vinul nu se făcuse, ca să-l vândă şi să facă bani. Şi gelozia îi rodea sufletul.

Lua într-o seară bidonul cu gaz şi chibrituri şi se duse la cuibul celor doi. Se furişează prin grădină. Câinii nu au lătrat-o. Se apropie de căsuţa lui Petre. Toarnă gaz pe acoperişul de trestie, la uşă, în cerdac şi pe fereastra deschisă. Petre cu Maria şi copiii erau înăuntru şi dormeau. Înfăşoară pe un băţ o cârpă pe care o înmuiase în gaz, o aprinde şi apoi da foc pe unde a pus gaz, după care o arunca înăuntru pe geamul deschis.

Focul cuprinde imediat casa. Petre se trezeşte la timp. O ia în braţe pe Maria şi pe copii, ies afară şi reuşesc să scape nevătămaţi. Şi-a dat seama imediat cine făcuse isprava dar nu a reproşat niciodată nimic.

Cu asta, însă, Constanta nu s-a liniştit. A strâns bani şi s-a dus într-o zi la o vrăjitoare să-i ghicească. Era o ţigancă bătrână, renumita în satele din jur, care nu numai ca ghicea în ghioc dar făcea şi vrăji şi descântece, blestema.

Ţiganca i-a întins cărţile:

— Nu-mi spune nimic, ca ştiu de ce ai venit. Te-a părăsit bărbatu’, dar peste mulţi ani s-ar putea să se întoarcă, s-ar putea să vină şi cu ea şi cu copiii care-i are cu ea. Trebuie să ai răbdare.

— Vreau să mă răzbun pentru ce mi-a făcut.

— Nu e bine, femeia aia este pe soarta lui, tu nu poţi să-i desparţi. Numai moartea îi poate despărţi. Dacă le schimbi soarta o să plăteşti scump.

— Nu contează, vreau să-i văd morţi, şi pe ei, şi pe cei care i-au ajutat.

— Uite, îţi dau borcanul ăsta cu apa, în care este închis un drăcuşor. Te rogi la el şi-i ceri ce vrei. O să-ţi îndeplinească dorinţele. Pe toţi pe care-i urăşti îi scrii pe fitilul candelei şi le laşi numele să ardă.

Constanta plăti şi plecă. Se duce acasă şi se apuca de vrăji şi blesteme. Le mâzgăli la toţi numele pe o hârtie pe care o înfăşoară pe fitilul candelei.

După un an, mătuşa Paula s-a îmbolnăvit şi a murit. S-a dus din nou la bătrâna vrăjitoare să-i spună.

— Aşa cum mi-ai spus am făcut. Şi iată ca prima de pe fitil a murit.

— Ai grija, nu e bine ce faci; blestemul se întoarce. Ai scos drăcuşorul din borcan?

— Nu.

— Să nu-l scoţi, ca intra în casa şi nu mai pleacă. Să îngropi borcanul sub gard.

Drăcuşorul era o figurina neagră cu ochi galbeni care dădea din picioare şi din mâini când se mişca borcanul.

În ordinea în care le-a ars numele, în ordinea aia au murit: mătuşa, bunicii şi părinţii adoptivi ai lui Petre. Dar Petre nu s-a întors; şi nici ei nu i-a fost mai bine.

Au trecut anii. Copiii învăţau la lumânare şi la opaiţ. Primele clase le-au făcut în Fântânele, iar următoarele la Mizil, mergând pe jos 5 km. Liceul l-au făcut în Ploieşti. Gigi a fost peste tot şef de promoţie şi bursier pentru învăţătura. Gigi era premiantul claselor întotdeauna. Primea bursa de merit cu care

reuşea să sporească bugetul pentru învăţătura al fraţilor săi. Nu aveau bani şi nici de mâncare. Laptele de la capre era pentru cel mic. De multe ori mâncarea lor pe o zi era chiseliţa cu mămăligă. Când aveau un ou, muiau toţi mămăliga în oul acela.

Primii trei fraţi erau elevi la liceul Caragiale din Ploieşti. Stăteau toţi trei într-o cameră, în gazda. Costin era în ultimul an de liceu şi împreună cu încă trei colegi de clasa se apucaseră să facă spiritism. Se documentaseră, îşi luaseră cărţi de spiritism. Au luat o masa pe care au întins un carton şi pe care au scris în cerc alfabetul şi numerele până la 10. În mijloc au desenat o cruce şi de-o parte şi de alta au scris DA şi NU.

S-au aşezat în cerc în jurul mesei şi au pus pe cruce un pahar mic pe care au pus toţi degetul arătător. Unul din ei a chemat un spirit.

— Să vină spiritul lui… a repetat de câteva ori. Spirite, ai venit? Paharul începu să se mişte spre DA.

— Spirite, vrei să stai de vorbă cu noi? Paharul se mişca din nou către DA.

— Spune-ne, te rog…; şi cereau să le răspundă la cine ştie ce întrebare. Nicu lua uneori parte la şedinţele de spiritism. Gigi nu credea, şi stătea pe marginea patului privind la ei.

Au întrebat la început pe cine asculta la cutare sau la cutare materie. Răspunsul s-a potrivit. După aceea au întrebat ce subiecte le da la teze. Iar s-a potrivit. Veneau în clasa dimineaţa şi spuneau:

— Bai, toată lumea, învăţaţi subiectul ăsta. Şi iar s-a potrivit. Ba chiar profesorul de geografie, care-i spusese nepotului subiectele de teza, s-a supărat că acesta ar fi divulgat tema.

Într-una din zile au cerut spiritului să le spună ce se face fiecare. Le-a spus la toţi: inginer, profesor,

avocat, jurist, ceea ce s-a întâmplat într-adevăr mai târziu.

Gigi sare şi el:

— Întrebaţi, ba, şi de mine!

— Pai tu nu crezi şi pleacă spiritul.

— Hai bai, ca nu pleacă.

A venit răspunsul: „Doctor”.

— Minte ba, ca eu ma fac inginer. Mai întreabă odată.

— Ba, ne goneşti spiritul. Răspunsul a venit din nou: „Doctor”.

Îşi făcuseră obicei şi continuau şedinţele de spiritism. Într-o zi au hotărât să întrebe fiecare cât trăieşte. Spiritul le-a răspuns fiecăruia: lui Costin i-a spus 58 de ani, lui Tache i-a spus 32 de ani. Tache a înlemnit.

— Hai mă, ca mai greşeşte şi spiritul. Hai să-l mai verificam cu o întrebare.

— Pe câţi asculta mâine la fizica?

„Patru”, răspunde spiritul.

Ei vezi, linişteşte-te, nu poate să fie adevărat, pentru ca întotdeauna asculta doar trei. Tache se mai linişti. A doua zi, la fizica, profesorul scoase trei elevi la tabla. Cei patru colegi îşi dădeau coate şi îl susţineau pe Tache:

— Ai văzut?

După ce i-a trecut la loc şi le-a pus note, profesorul mai pune o întrebare. Un elev răspunde şi primeşte nota. Erau patru. Tache se albise la fata.

Seara au făcut din nou spiritism şi au întrebat câţi ani trăieşte. Tot 32. Au repetat şedinţele dar răspunsul a rămas acelaşi.

Într-o zi, Tache a chemat „fantoma spiritului” şi noaptea a plecat undeva în câmp.

A venit răvăşit; nu a spus niciodată ce a fost, ce

s-a întâmplat. Tache nu s-a mai însurat, aşteptând să treacă de vârsta critica. A făcut între timp o boală la plămâni, s-a crezut că era bolnav de tuberculoza şi nu a fost mobilizat pe front. Mai târziu însă a fost recrutat la tancuri şi a plecat în Germania pe un poligon de tancuri, la specializare.

Într-o seară, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, la Costin în casa se adunaseră mai mulţi prieteni şi acesta şi-a adus aminte de Tache.

— Ma, Tache a împlinit de curând 32 de ani, ce-o fi făcând?

Au luat ca de obicei ziarul frontului şi au citit lista celor morţi şi dispăruţi: au găsit şi numele lui Tache. Au aflat mai târziu ca a căzut de pe un tanc şi a fost călcat cu senilele.

Costin a făcut facultatea de drept, cum i s-a prezis. S-a îmbolnăvit de tuberculoză. Într-o zi, după ce a împlinit 58 de ani, Gigi şi-a amintit:

— Mai, anul ăsta o să moară Costin, aşa i-a prezis la spiritism.

Şi într-adevăr, după câteva luni Costin a murit de cancer pulmonar.

Petre şi Maria şi-au refăcut căsuţa. Se născuseră încă doi copii, dar aceştia au murit imediat după naştere. Maria a început să tuşească. Tusea din ce în ce mai des şi expectora. S-au dus la doctor – avea tuberculoză. Starea ei se agrava din ce în ce mai mult. Slăbise, era palida, nu mai avea putere, şi după un timp nu s-a mai ridicat din pat. Trecuseră aproape zece ani. Petre nu mai avea ce face. A luat-o într-o căruţă şi a adus-o împreună cu copiii la Constanta.

Constanta i-a primit. Au amenajat repede încă o camera într-o magazie. unde s-au instalat Maria şi Petre. A mai zăcut un timp şi a murit. Petre s-a împăcat cu Constanta şi au mai făcut doi copii, o fată

şi un băiat, mezinul Mitica. Au crescut împreună cei doi copii ai Mariei şi cu ceilalţi trei ai Constantei. Primii trei erau deja studenţi.

PARTEA A II-A

4. Gigi şi Dorina

Când Gigi a terminat liceul, a mers la Bucureşti, la Politehnica. Voia să se facă inginer. Nu a avut banii de taxe. S-a întors acasă şi a muncit ca salahor un an să strângă bani de taxe. În anul următor s-a dus din nou la Politehnica, dar taxa se mărise. Supărat fiind, a trecut pe lângă facultatea de medicina şi s-a gândit să intre şi să întrebe şi acolo. La şedinţa de spiritism i se spusese că o să se facă doctor.

A intrat la secretariat să se informeze şi secretarul facultăţii s-a uitat la el; l-a văzut cam sărăcuţ.

— Câţi ani ai, băiatule?

— 19 ani.

— De unde eşti?

— De lângă Mizil.

— Ai bani destui pentru taxa?

— N-am, este prea mare pentru mine. Am muncit un an, dar nu am reuşit să strâng destui bani.

— N-am ce să-ţi fac. Ai diploma la tine?

— Da.

— Dă-mi-o, să vedem ce note ai! Dacă ai medii peste 8 la liceu şi bacalaureat, poţi să intri fără concurs.

— Am media peste 9!

— Mai, dar tu eşti premiant, ai note excepţionale! Uite ce facem. Plăteşte cât poţi acum, ca să-ţi rămână şi ţie nişte bani, şi când o să fii în ani mai mari ai să-ţi plăteşti din injecţii şi pansamente. O să dai meditaţii, o să te duci şi tu să lucrezi acasă la bolnavi şi o să-ţi plăteşti taxele.

Aşa a intrat Gigi la Facultatea de Medicina din Bucureşti. Învaţă excepţional. La Anatomie, la profesorul Rainer, a fost printre puţinii care au luat vreodată nota 10.

Era în anul 1932. Recesiunea mondială se simţea şi în România. Pentru Gigi facultatea a însemnat multe, foarte multe privaţiuni. Nu avea bani, iarna mergea îmbrăcat într-o haina pentru că nu avea cu ce să-şi cumpere un palton.

Costin se înscrisese la facultatea de Drept, dar nu mergea la cursuri. Se angajase funcţionar la primărie şi îl mai ajuta cu bani pe Gigi şi apoi pe Nicu, care a intrat şi el la facultatea de Litere şi Filosofie.

Gigi primea în continuare bursa de merit, dar aceasta nu era suficienta nici ca să îşi cumpere cărţi şi

caiete. Stătea în căminul medicinişti lor lângă piaţa Matache, în piaţa Buzeşti, în căminul prahovean. Plătea aici mai puţin decât dacă şi-ar fi luat o camera la gazda. Nici colegii lui căminişti nu o duceau mai bine. Tot timpul răbdau de foame şi visau ca mănâncă pâine cu marmelada.

Un coleg de cămin s-a împrietenit cu o fată, servitoare într-o casă de oameni bogaţi. Ea le mai aducea resturi de mâncare de la masa acestora.

Începuse mişcarea legionară. Toţi studenţii erau consideraţi, de către poliţie, că sunt legionari şi, drept represalii, se făceau raiduri prin căminele studenţeşti şi erau scoşi noaptea pe ploaie sau pe zăpada afară. Stăteau să dârdâie de frig şi umezeala pe străzi sau în gara, până dimineaţă, când se deschideau sălile de curs, să se încălzească.

Alteori la uşa facultăţii de Medicina stăteau doi-trei vlăjgani şi-i luau la întrebări:

— Unde te duci, mă?

— Pai am curs la histologie, sau anatomie.

— Ai, pe dracu'! Treci în coloana acolo, ca patria e mai presus decât cursul tău! Voiai nu voiai, treceai în coloana care se pornea în marş.

Odată au ajuns în „Parcul Libertăţii". Aici s-a strâns un grup compact de studenţi şi după un timp, când s-au împrăştiat, apare plantata o cruce mare: „Monument pentru soldatul necunoscut", de fapt pretext pentru o încăierare cu poliţia.

Şi poliţia a intervenit imediat cu bâtele, cu bastoanele. Băieţii erau şi ei pregătiţi. Traseră de pe mâneci nişte vergele de fier de la capetele paturilor din cămin şi începu bătaia.

Gigi se baga într-o tufă şi aştepta acolo sfârşitul luptei. Bineînţeles că învingătoare a ieşit poliţia. Câteva capete sparte, câţiva şontorogiţi şi câţiva arestaţi care s-au întors în cămin a doua zi după ce le-au întocmit fise la poliţie.

Printre studenţii din cămin era şi un grup de băieţi foarte bătăioşi – legionari convinşi şi mai ales cu sentimente antievreieşti. Aceştia, împreună cu alte grupuri, spărseseră vitrinele de la nişte magazine ca să distrugă dughenele unor evrei, încercaseră chiar să le dea foc, bătuseră câţiva evrei întâlniţi pe stradă.

Într-o zi însă au venit şi ei bătuţi mar.

— Ba, cine v-a cotonogit? întreabă Gigi. Ba, dar v-au cocoşat, ba, cu bătaia!

— Ba, tu să nu faci pe deşteptu', că le-ncalţi. Auzi? După ce că nu eşti în stare să mergi cu noi mai faci şi băşcălie de noi!

— Hai ba, ca vă-ntreb şi eu ce s-a întâmplat.

— Păi, ce să fie, nenorociţii aia de jidani ne-au aşteptat când noi ne-am dus să spargem nişte vitrine şi, ai dracu', au stat ascunşi o grămadă, cu bâtele, şi ne-au luat pe nepregătite. Fir-ar mama lor a dracu' să fie!

În cămin era un student cu care Gigi se împrietenise. Era din comuna Tâmna de lângă Turnu Severin.

Era copil de ţărani, un băiat înalt, voinic, cu parul roşu-cărămiziu şi pistruiat. Îl chema Solomon Clement.

Clement veni într-o zi bătut. Avea cucuie în cap, sânge la gură, la nas, ce mai, rău de tot!

— Ce-ai păţit, mă? îl întreabă Gigi.

— Uite, ba, nişte nenorociţi de legionari, m-am întâlnit cu ei pe o străduţă, aici, lângă cămin.

„Ba, jidane”, ma ia unu în primire pe un ton agresiv rău, „ce pizda mă-tii cauţi, ba, pe aici, ca noi nu venim în cartierul vostru?” Erau vreo cinci-şase, o gaşcă întreagă. Eu îl iau binişor:
Camarade, zic eu, eu sunt român ca şi voi.

— Ce, mă? Eu sunt camarad cu tine? Ptiu! şi mă scuipa spurcăciunea dracu’ în ochi. Eu mă abţin:

— Camarade, sunt român!

— Ia goliţi-i, mă, servieta! Şi-mi răstoarnă cărţile pe trotuar.

— Cum te cheamă, mă?

— Clement Solomon.

— Nume românesc, ai? Futu-ţi curu’ mă-tii! Şi-mi

trage şi un picior în fund.

— Domnule, nu-nţelegeţi, sunt român din Oltenia!

— Oi fi din Oltenia, dar eşti jidan!

— Jidanca o fi mă-ta, zic eu.

— A, aşa? Ia puneţi-l jos, mă! zice spurcatul. M-au trântit jos.

— Daţi-i pantalonii jos şi căutaţi-l în chiloţi.

— Auzi, mă? nenorociţii mi-au scos sula afară; şi eu am avut fimoza şi am fost operat.

— A, uite! Este circumcis!

— Ba, şi s-a pus nenorocitul cu picioarele pe mine şi ăilalţi ma ţineau şi jigodia aia dădea, de n-am mai putut să mă mişc. Da-l prind eu şi dacă n-am să-l tăbăcesc! auzi mă, să mă caute la sula, futu-le mumă-n cur de nenorociţi!

De câteva ori, membri ai Gărzii de Fier, legionari, l-au invitat pe Gigi să intre în mişcarea lor. Gigi se ferea instinctiv. Îndurase multe şi era mai copt la minte decât cei de vârsta lui.

— Domnule, nu am timp, nu am suficienţi bani şi umblu să dau meditaţii, să fac injecţii pe la clienţi acasă.

— Lasă că te ajutam noi, la noi funcţionează

„ajutorul legionar”.

— O fi funcţionând, dar mie îmi trebuie mai mulţi bani, că mai am doi fraţi care trebuie ajutaţi, mama şi tata care n-au la tara de mâncare, nu, nu pot!

Aşa s-a fofilat până la sfârşitul facultăţii, după care a motivat că este extern sau intern de spital şi timpul îi este dedicat profesiunii. L-au lăsat în pace, că e „tâmpit”.

Gigi învaţă cu o îndârjire de nedescris. Taxele de facultate erau enorme pentru el, dar primea şi o bursa de 300 lei pe luna din care trăiau toţi trei fraţii.

Costin s-a angajat funcţionar la Administraţia financiară şi a terminat facultatea de drept mai târziu, ca să-i ajute pe mezini.

Gigi dădea meditaţii pentru masa de seară. Această situaţie a durat până în anul IV când a luat concursul de extern de spital. Funcţiona în spital un număr de ore şi era plătit cu un salariu modest, dar cu care a reuşit să facă fata pretenţiilor modeste ale unui student sărac.

În plus, acum se ducea pe la diverşi pacienţi acasă pentru a le face injecţii sau un tratament oarecare, pansamente, şi cu banii încasaţi a început să-şi plătească taxa şcolară restanta de 5200 lei, care însemna o sumă enorma pentru veniturile lui.

Era în anul IV la Medicina şi făcea externatul la Spitalul Colţea, când a cunoscut-o pe Dorina, fata lui nea Iancu. Într-o seară, a apărut la primiri urgente Dorina, într-o criză de apendicita în stare gravă. Avea

17 ani şi era eleva de liceu la Şcoala Centrala, probabil cea mai bună şcoală de fete din tara.

Tânărul Georgescu s-a îndrăgostit de ea de cum a văzut-o. A chemat medicul de gardă şi împreună au intrat în operaţie. Dimineaţa, înainte de raportul de garda, s-a dus la patul bolnavei. Îşi revenise. I-a examinat operaţia, şi atunci a privit-o mai atent. A intrat în vorba cu ea. O sorbea din ochi. După o săptămână a fost externată, dar Gigi s-a dus de mai multe ori la ea acasă să vadă cum merge vindecarea operaţiei.

Tatăl Dorinei, „nea Iancu”, şef de serviciu la Casa de Pensii a României, era un om cu multe relaţii şi influenta. Toţi pensionarii foşti salariaţi de stat primeau pensie de la Casa Naţională de Pensii. Juca, împreună cu alţi prieteni, cărţi. Gigi a învăţat şi el să joace şi a început să vină la partidele de cărţi, şi în felul acesta s-o vadă pe Dorina, care a început şi ea să-l privească altfel pe „Gigi”.

În 1938 şi-a dat examenul final şi şi-a luat diploma de „Doctor în medicina şi chirurgie”.

Gigi a continuat să vină în casa la nea Iancu. Acum era bărbat în toată regula, avea 26 de ani şi era doctor. Era mare lucru să fii doctor în vremea aceea.

Tânărul dr. Georgescu era un bărbat de înălţime medie, brunet, cu un par ca pana corbului, gros şi des; ca să-şi aşeze frizura trebuia să-l fileze, altfel îi stătea ca ţepii. Avea o memorie excepţională şi o fire artistica; ştia pe dinafara volume întregi de poezii. Vizitele acasă la nea Iancu au continuat şi Dorina a

început să-l placa pe Gigi.

— Ce te uiţi, proasto, la ţiganu’ asta? îi zicea Nuţi, sora mai mică. Uite colo, îţi face curte băiatu’ lu’ nea Stanica, om bogat, are nu ştiu câte corpuri de casă, maşini, şi tu te uiţi la sarantocu’ asta, care n-are nici haine ca lumea pe el?

— Nu-i suport pe niciunul.

— Şi-l suporţi pe asta, care face pe el când te vede? Într-o zi, Gigi i-a adus un inel şi i-a cerut-o lui nea Iancu de nevasta pe Dorina.

După câteva luni, în 1940, au făcut logodna.

Petre a fost aproape tot timpul secretarul Primăriei din Fântânele. Cu toate că era un om deştept şi oarecum citit, când a auzit de logodna a exclamat: „Ce cauta cu aia? Să ia una să-mi lege vaca de gard!”

Gigi, când a auzit, i-a răspuns:

— Bai tăticule, mie îmi fac curte femei cu avere, nu cu o vaca, două, ca la nivelul meu pot câştiga, dacă vreau să mă îmbogăţesc, o vaca la fiecare operaţie.

În 1938 Gigi a dat concursul de intern de spital şi a făcut stagii la Spitalul Central, la Spitalul de ochi Vatra Luminoasa, la Spitalul Colţea, la Spitalul Polizu, la Spitalul Florească şi la Spitalul I.O.V.R., unde a funcţionat până la începutul războiului.

Internul de spital avea locuinţa în spital şi răspundea de toţi bolnavii, de toate urgentele şi

internările, în felul acesta căpătând o experienţă medicala de excepţie. Stagiul de medic intern dura doi ani.

Într-o seară, la urgenta, la spitalul unde lucra dr. Georgescu, s-a prezentat un accidentat care intrase cu maşină într-o căruţă, iar oiştea căruţei îi intrase în piept cu lanţuri cu tot şi îi ieşise prin spate. Cei care i-au dat primul ajutor au tăiat oiştea şi lanţurile şi l-au adus aşa, cu lemnul şi lanţurile în piept. Gigi l-a văzut, i-a dat asistenta necesara şi l-a lăsat aşa până a doua zi când a venit conferenţiarul Popovici. Acesta l-a felicitat că nu a intervenit. Dacă scotea oiştea, făcea hemoragie şi murea.

— Lemnul face presiune şi hemostaza, îl lăsăm să se vindece aşa şi pe urma o scoatem.

Aşa a şi făcut. Şi omul a scăpat cu viaţa. În urma acestui caz, conf. Popovici l-a apreciat şi mai mult pe Gigi şi mai târziu a propus să-i ia locul. Numai ca a început războiul…

5. Rebeliunea

De acum Gigi şi cu nea Iancu se împrieteniseră şi aproape în fiecare seară mergeau în oraş să mănânce împreună şi să bea o bere.

Într-o zi, în anul 1940, Gigi se întâlneşte pe bulevardul Regina Elizabeta cu nea Iancu, pentru ca să meargă la un magazin să-şi cumpere instrumentar, să-şi facă un cabinet medical.

Nea Iancu venea de la Casa de Pensii din strada

Batistei şi Gigi de la spitalul Colţea. Erau aproape unul de altul.

Au trecut prin piaţa Universităţii şi se auzeau împuşcături izolate sau rafale de mitraliera din piaţa Palatului.

— Ce dracu' e asta, nea Iancule? întreabă Gigi.

— Ba, auzii că sunt nişte manifestaţii legionare aici în faţa Palatului regal, că vor să-l dea jos pe Antonescu, cică e o rebeliune a legionarilor…

Când traversară Calea Victoriei câţiva tineri acostau trecătorii:

— Hai fraţilor, la lupta pentru patrie! Şi-i luau de mâneca să-i tragă înspre zona palatului. Unii oameni se lăsau convinşi şi mergeau.

— Hai nea Iancule, şi noi să vedem ce-i acolo!

— Ba, tu n-ai de lucru? Ti s-a făcut de dragoste? Stai dracului liniştit că nu-i a bună. Nu auzi că se trage cu mitralierele?

Şi au plecat mai departe şi şi-au văzut de treaba lor. Seara, Nicu, fratele lui Gigi, îl cheamă la telefon.

— Băi, sunteţi acasă, pot să vin pe la voi?

— Hai mă, ce s-a întâmplat?

— A, lasa, că am multe de povestit.

Nicu stătea în apropiere, în Giuleşti, pe strada Zinca Golescu şi traversa podul Grant ca să ajungă în strada Turda. Ajunse în grabă. Era foarte agitat.

— Ba, voi aţi auzit ce s-a întâmplat?

— Da mă, s-au bătut legionarii cu armata ca să-l dea jos pe Antonescu că i-a trădat.

— Ce s-au bătut mă, ce bătaie? Au pus mai multe mitraliere pe acoperişul Palatului şi pe clădirile înalte din jur şi au tras în ei ca în stolul de vrăbii. Au murit sute de oameni, şi sunt răniţi o grămadă.

— Păi, şi unde i-au dus, mă, ca la spital la noi n-am auzit să vină cineva.

— Dracu’ ştie, probabil i-a luat armata şi i-a dus. Şi acum e bătaie la Casa Verde. pe strada Roma.

— Ba, să ştii că nu-i lucru curat!

— Auzi, lasa asta, zice Nicu, dar să vă spun ce am păţit eu. Când am plecat de la serviciu, după prânz, am venit acasă pe podul Grant, ca de obicei. Am intrat pe pod şi am văzut de-o parte şi de alta soldaţi înarmaţi, unul lângă altul. Nu m-a mirat, ca tot oraşul era împânzit de armata. Merg înainte şi vad ca, la capătul podului, toţi care treceau erau percheziţionaţi. Era lume multă pe pod. Îl întreb pe unul de alături:

— Ce fac, dom’le, ăştia?

— Îi percheziţionează pe toţi şi pe care-l găsesc cu pistol îl împuşca pe loc.

Am înlemnit. Ştiţi ca de când m-au bătut gasca aia de derbedei în Giuleşti, umblu cu pistolul ăla mic în buzunar.

— La dracu', îţi trebuia pistol?

— Ce să fac, nene, nu ştii că m-au ologit aia? Le-am luat frica… Ei, mă gândesc repede ce să fac. Să-l arunc? Ma vedeau soldaţii. Fie ce-o fi; am avut noroc, ca înaintea mea l-au găsit pe unul cu un pistol în buzunar. Omul dădea să scape, dar l-au prins, l-au împuşcat şi l-au aruncat peste o grămadă de cadavre acolo. M-am strecurat şi am scăpat.

— Şi ce-ai făcut cu pistolul? întreabă nea Iancu.

— Domnule, l-am îngropat în pivniţă şi acolo o să rămână, fir-ar al dracului, că era sa mor din cauza lui.

Auzi, când am venit încoace, armata era tot acolo, dar cadavrele dispăruseră.

— Ei, v-am spus eu că nu e lucru curat, zice nea Iancu; bre, sunt jocuri mari la etajele de sus! Voi să vă vedeţi întotdeauna de treaba voastră şi să nu vă băgaţi!

6. Frontul de Est în anul 1941

În 1941, de o parte şi de alta a Prutului, ca de altfel pe toată linia viitorului front, până în nordul Europei, trupele sovietice şi cele ale Axei stăteau faţă în faţă.

Nu era nicio surpriza. La nivelul de sus se tranşaseră de mult problemele. Secolul XX trebuia să redistribuie puterile lumii, să apară noi state, să se tragă noi granite. Europa, nordul Africii şi N.-V.-ul Asiei trebuiau să fie teatrul de operaţiuni militare.

O nouă reaşezare, precum cea din secolul XV, când Bizanţul a căzut şi toată zona Europei de est, de confesiune ortodoxă, a fost ţinută pe loc, în timp ce zona catolică a Europei occidentale a evoluat.

Acolo s-a făcut vânzarea între genovezi şi turci, şi civilizaţia s-a oprit pe zona de est şi s-a deschis o nouă poarta, spre America, tot de către un genovez, Columb.

La fel s-a întâmplat şi acum. Capitalul s-a mutat în America, unde seifurile nu puteau fi sparte. Logistica s-a pus la punct şi s-a născut un nou imperiu, cel sovietic, cu misiunea lui, şi, tot la comanda, acest imperiu a căzut după 70 de ani. S-a convenit desfiinţarea imperiului otoman şi a influentei otomane, şi s-au reaşezat marile imperii moderne.

Nimic nu este întâmplător. Dacă dai drumul la un stăvilar, este normal ca pe unde va trece puhoiul de apa, pe acolo va fi dezastru. Nu trebuie să pui tu mâna sa distrugi: vine apa şi ia totul cu ea.

România a fost un spaţiu tampon între trei mari imperii: Rusia, Turcia şi Austria. Aici s-au aruncat laturile lor, aici au fost azvârliţi indezirabilii, aici au fost transmise obiceiurile proaste, falsul raţionament, corupţia, nedreptatea şi abuzul, nerespectarea legii, şi tot aici şi-au trimis spionii ca să afle, să facă schimb

de informaţii, să-i discrediteze, să-i dezbine şi să-i încaiere pe români între ei sau cu alţii care locuiau aici, iar în unele zone românii au fost înrobiţi.

Cine deţinea gurile Dunării avea şi controlul în Europa, pentru ca Dunărea este artera Europei. Aşa ca gurile Dunării trebuiau să fie ale unei mari puteri. După al doilea război mondial a venit rândul Rusiei.

Dar odată cu constituirea marelui imperiu sovietic şi distrugerea dinastiei imperiale a ţarilor, cu lichidarea dinastiei sultanilor turci şi a imperiului otoman, nu se ştia exact ce va urma, aşa că trebuia pus un stâlp la poarta; şi s-a creat după primul război mondial o România mare şi o Iugoslavie mare, o Polonie puternică. Şi, de altfel, temerea aceasta s-a adeverit, iar măsura de siguranţă s-a dovedit oportuna, pentru ca foarte curând după aşa-zisa Mare Revoluţie din Octombrie, Lenin a murit şi Stalin nu a mai putut fi ţinut sub control.

Noul imperiu sovietic, la fel ca şi cel rusesc de dinainte, a urmat politica lui Petru cel Mare.

România a rămas obiectivul numărul 1 al serviciilor secrete, atât pentru Ohrana rusa, cât şi pentru NKVD sau Comintern.

România era înţesată de spionii sovietici şi este foarte posibil ca atât şeful serviciilor secrete române, Moruzov, şi chiar regele Carol al II-lea şi amanta acestuia, Elena Wolf-Lupescu, să fi fost înregimentaţi în armata secreta a URSS.

Aşa ca Stalin nu a fost deloc luat pe nepregătite. Cu un an înainte de declanşarea războiului, URSS

acaparează teritoriul Moldovei dintre Nistru şi Prut şi unul din braţele Dunării, având astfel acces la apele sale.

Societatea din zona ocupata a fost decapitata prin deportarea vârfurilor intelectuale, a zeci de mii de persoane în Siberia, urmată de reorganizarea şi repopularea administraţiei cu ruşi aduşi din Rusia.

Cum este şi firesc, întreaga agentura din Moldova ruseasca a participat la succesul operaţiunii, agenţii de influenta făcând lobby pentru Moscova, iar unii cetăţeni de rând participând conştient sau inconştient la crearea unei opinii antiromâneşti care să dea impresia legitimităţii invaziei ruşilor.

Poporul a participat, astfel, la realizarea planurilor imperiale.

La 22 iunie 1941, peste 200 de divizii germane şi aliate – printre care divizii romaneşti de infanterie, cavalerie şi munte –, aproximativ 3 milioane de militari, au atacat pe un front larg URSS-ul.

Armatele 3 şi 4 române, împreună cu Armata 11 germana, au atacat în zona Prutului, cu pierderi foarte mari în unele sectoare.

Gigi primise ordinul de chemare pe front înaintea atacului, dar tatăl sau Petre nu i l-a înmânat imediat. Erau la Fântânele, se bucurau cu toţii la o întâlnire între fraţi şi Petre nu a vrut să le strice cheful. Când a văzut data primirii telegramei şi că trebuie să se prezinte urgent, Gigi a reproşat:

— Bine, bai tăticule, cum poţi să fii aşa de inconştient, îţi dai seama ce-ai făcut?

— Lasă ba, nu fi prost. Spui ca eu sunt de vină, că nu m-a ajutat memoria, că sunt ramolit.

Aşa ca Gigi nu a plecat cu primul tren sanitar spre Odessa, a plecat cu al doilea. Şi a avut noroc, pentru ca primul tren a fost bombardat de ruşi şi nu a scăpat nimeni.

După ce a stat o lună la Odessa, a fost trimis înapoi la Cahul, pe malul stâng al Prutului. Zona fusese cucerita după lupte grele. Aici s-a realizat, între Oancea şi Cahul, un pod pentru aprovizionarea trupelor şi s-a instalat un spital de campanie la Baimaclia, „Dispensarul mobil nr. 11”.

Cahulul devenise un punct important. Aici erau aduşi răniţii din zona operativa militară, de la Prut până la Nistru şi chiar dintre Bug şi Odessa. Spitalul era mic, „spital de zona interioara”, avea o sală de operaţie şi câteva paturi. Personalul medical era alcătuit din câţiva oameni.

Locotenent doctor Georgescu Gheorghe şi câteva surori medicale. Răniţii soseau cu duiumul. Li se acorda primul ajutor sau erau operaţi în grabă. Anestezia se făcea fie local, prin infiltraţii cu novocaina, fie se făcea rahianestezie sau anestezie generală, de obicei cu cloroform (existau nişte fiole mari, maronii, de 20 ce.). Anestezicul se dădea pe compresa; se punea compresa pe nas şi se stropea cu cloroformul din fiola. Pacientul adormea imediat. Controlul anesteziei se făcea deschizând pleoapele şi urmărind reflexul pupilar. Alteori foloseau chelenul, clorura de etil, care era în fiole mari sub presiune

(chelenul se evapora repede); anestezia generală era indusa repede şi trezirea era în timp scurt. Se dădea tot pe compresa. Chelenul mai era folosit şi pentru anestezia locală prin refrigeraţie: se stropea locul până se răcea şi îngheţă. Foarte rar, se folosea eterul pe compresa sau pe masca pentru narcoza.

Anestezia era o problemă majora, răniţii veneau uneori cu plăgi uşoare, superficiale, dar de multe ori se făceau amputaţii sau operaţii largi pe abdomen sau torace, cu hemoragii interne sau corpi străini: gloanţe sau schije.

Răniţii nerecuperabili erau lăsaţi deoparte, să moară.

Tratamentul postoperatoriu se efectua acolo, în spital, sau erau trimişi mai departe în ţara, la alte spitale mai mari…

De multe ori răniţii mureau pe masa sau nu mai apucau să fie operaţi. Plăgile care erau de amploare, inundate de sânge, cu hemoragie mare, fără vizibilitate în plaga, datorită schijelor în special, erau greu de operat. Din această cauză, ligaturile pentru hemostaza puteau să se facă pe un vas important, pe artera sau vena mezenterica de exemplu, şi dr. Georgescu vedea neputincios cum o mare parte din intestin începe să se învineţească. Ce să facă? Închidea burta şi-l lăsa să moara.

La scurt timp după ce Gigi s-a instalat la Cahul-Baimaclia, Dorina a venit şi ea. Nu-l lasa singur, nu puteau să stea unul fără celălalt.

Au trecut câteva luni şi a venit o iarna cu multă zăpadă şi frig.

Poliţia militară, într-o operaţiune de greblare a pădurilor din jur, a prins un om care stătea de mai mult timp într-un bordei. L-au adus la doctor să vadă dacă-i întreg la minte. Omul era speriat şi avea un comportament bizar.

— De unde eşti, domnule? îl întreabă dr. Georgescu.

— De aici, din Cahul.

— Şi ce cauţi în pădure?

— Păi, le-am spus şi la Poliţie şi nu m-au crezut. Se mai liniştise şi începu să povestească:

— Am fost arestat de ruşi în iunie, împreună cu încă vreo 30 – 40 de români. Şi am fost băgaţi în sediul securităţii, în pivniţă. Acolo erau două camere din care pornea un coridor care dădea afara în curte. De o parte şi de alta a coridorului, aproape de ieşire, mai erau două camere. Noi eram ţinuţi în camerele din fund, probabil cinşpe într-o cameră şi cinşpe în cealaltă. Într-o seară au început să ne scoată. Luau câte doi arestaţi şi-i împingeau de la spate pe coridor, după care se auzeau împuşcături pe culoar. Mi-am dat seama că din cele două camere din fata erau împuşcaţi, şi probabil morţii erau băgaţi acolo. Veneau pe urma şi mai luau doi arestaţi şi iar se auzeau împuşcături. Când mi-a venit rândul, am întârziat puţin ca să privesc şi să mă orientez. În dreptul uşilor deschise, în dreptul celor două camere, era sânge pe jos. Mi-am dat seama că de acolo se trage, ca în

spatele uşilor stăteau cei cu pistoalele şi îi împuşcau în spate, probabil în ceafa, pe cei ce ajungeau la uşi. Am mers înainte împins de cei doi securişti. Când am ajuns în dreptul uşilor m-am lăsat în jos şi am fugit. Au tras după mine, dar nu m-au nimerit. Am urcat scările în fuga şi am ieşit pe uşa în curte. Au fugit după mine şi au tras, dar tot nu m-au nimerit. Am ieşit din oraş şi am intrat în pădure şi m-am ascuns. Nu am ştiut că a început războiul şi Cahulul a fost ocupat de români, până m-a găsit poliţia.

Dr. Georgescu a raportat la comandament declaraţiile fugarului. Poliţia s-a dus la faţa locului. Nu au găsit nimic. L-au chemat pe dr. Georgescu. Pivniţa arata aşa cum fusese descrisa. A intrat în camerele din fata: nu era nimic deosebit. A intrat şi în cele două camere din fundul pivniţei. S-a uitat atent. Era un miros deosebit. Pământul de pe jos nu era perfect nivelat, iar pe marginea pereţilor erau urme de pământ, semn că se tasase pământul.

— Săpaţi aici!

Au săpat. Au găsit cadavrele. Unele cu pământ în gură. Un elev de 16 ani cu ghiozdanul şi pacheţelul de mâncare în ghiozdan, care dispăruse de acasă în aceeaşi zi în care fusese împuşcat.

În oraş se reclamase dispariţia mai multor persoane. Au fost chemate rudele. O parte i-au recunoscut pe cei dispăruţi, majoritatea împuşcaţi în ceafă. Poliţia a întocmit dosare. Un bărbat fusese reclamat de către nevastă-sa ca ascultase radio Bucureşti şi pentru asta fusese arestat. Femeia a început să se vaite. Dr. Georgescu a întrebat un

poliţist cine e femeia. Când a aflat ca ea îl denunţase i s-a făcut greaţa. I-a dat o palmă cu toată puterea, încât a trântit-o la pământ.

— Fir-ai a dracu’ de căţea nenorocita!

Nu toţi cei care reclamaseră dispariţia unor persoane le-au găsit aici cadavrele. Însemna ca o parte fuseseră duse în alt loc. Poliţia a început o investigaţie de amploare.

S-a aflat ca în seara din ajunul declanşării atacului, două camioane ale securităţii au circulat prin oraş şi au ridicat din case persoanele aflate pe o lista neagra, pe cei care se manifestaseră ostili regimului sovietic.

Opreau în faţa unei case, doi trei militari cu pistoalele în mâna intrau în casa şi îl înhăţau pe omul respectiv, îl urcau în camion şi plecau la alta adresa. Ridicaseră în noaptea aceea vreo patruzeci de oameni. Un sătean s-a ascuns în grădina şi a scăpat. Se grăbeau şi nu l-au mai căutat. Cele două camioane au ieşit din oraş transportându-i pe cei pe care îi luaseră şi au plecat către răsărit, îndreptându-se către interior, dar în localitatea următoare au ajuns goale.

S-a presupus ca oamenii au fost omorâţi şi îngropaţi undeva pe drum. Au plecat să-i caute. De-a lungul drumului era nu sunt antitanc. În două locuri, malul şanţului era surpat. Au săpat acolo şi au găsit cadavrele.

Era într-o seară târziu, când o ambulanta aduse un rănit scund, slab, negru de murdărie, plin de noroi şi de sânge, cu o rană în cap. Mirosea îngrozitor.

— Ce mai e cu asta, mai?

— Domn locotenent, a ajuns la noi şi nu ştim de unde a apărut, dar aud că nu e sănătos la minte, zice brancardierul care-l adusese.

— Pai de unde l-aţi cules?

— Domn locotenent, a venit din liniile ruseşti şi l-a adus poliţia militară.

— Cum, mă? Nu se poate, tu nu vezi ca asta-i ţigan de-al nostru?

— O fi, domn locotenent, dar vă spun sigur că a venit de la ruşi.

— Ia vino ma încoace, îi zice dr. Georgescu soldatului. Soldatul se apropie.

— Ba, dar tu puţi ca un stârv. Ce dracu', te-ai căcat pe tine?

— Da, să trăiţi domn doctor!

— Ba, ai împuţit tot spitalul. Deschideţi geamurile şi luaţi-l pe asta, spălaţi-l, şi daţi-i şi ceva să se îmbrace.

Omul se execută. L-au băgat sub duş, l-au spălat, l-au îmbrăcat cu o pijama şi s-a înfăţişat aşa la dr. Georgescu.

— Să trăiţi, domn doctor!

— Ia zi mă, de unde eşti?
— Regimentul 7 Prahova, să trăiţi!

— De unde, mă?

— De lângă Ploieşti, să trăiţi!

— Ce vorbeşti, mă, eu sunt din Fântânele.

— Eu din Urlaţi, să trăiţi!

— Nu mai spune!

— Şi ce făceai în civilie?

— Eram lăutar, cântam pe la cârciumile din Ploieşti, câştigăm şi eu un ban. Că am cinci copii, nevasta mi-a murit acu' 4 ani, când l-a născut pe băiatu' ăl mic.

— Şi câţi ani au copiii?

— Al mai mare are 12 ani, şi ăl mai mic 4 ani.

— Şi acu' cine are ma grija de ei?

— Nimeni, domn doctor, i-am lăsat singuri, nu ştiu cum trăiesc, ce mănâncă, plânge inima în mine după ei!

— Ce vorbeşti, mă! Ce nenorociţi sunt şi ăştia care te-au încorporat, auzi să lase copiii singuri! Ba, şi cum ai ajuns aici?

— Domn doctor, a fost o bătălie mare. Când au

început să tragă ruşii şi când am văzut ce prăpăd e, m-am speriat şi am făcut pe mine, tremuram tot şi am leşinat. Când m-am trezit era linişte în jur. Am luat-o înspre răsărit, că am zis ca românii şi nemţii au mers înainte. Am mers eu ce-am mers, şi am ajuns la nişte soldaţi care erau strânşi în jurul unui foc, m-am apropiat de ei şi am auzit ca vorbeau alta limba, cred că ruseşte. Ei s-au uitat la mine, eu la ei, puşca nu aveam, ranita nu, m-au lăsat în pace şi eu m-am întors, că am înţeles că

românii sunt înapoi. Am mers aşa înapoi mai multe ore şi am dat de români şi ăştia m-au luat pe sus şi m-au adus aici cu o maşină. Când le-am povestit, au zis că sunt bolnav şi că trebuie să fiu căutat la cap, la doctor.

— Ma, cum te cheamă?

— Tudor Alexandru, să trăiţi!
— Ma, zici ca ştii să cânţi?

— Ştiu, domn doctor, eu sunt lăutar din ţâţă-n fiu, şi cânt din gură, vioara şi chitara.

— Bine mă, te ţin aici, ca de război vad că nu eşti bun. Îţi fac rost de o vioară şi o chitară, şi le cânţi la răniţii ăştia, să le mai îndulceşti sufletul. Te iau brancardier aici, ca tot e nevoie.

Şi dr. Georgescu i-a făcut raport, l-a oprit la spital şi i-a făcut rost şi de instrumentele promise. Aşa ca Tudor a scăpat de front şi cânta la bolnavi.

După aproape un an, într-o zi, Tudor intra în

cabinet peste dr. Georgescu, alb la faţă şi tremurând:

— Domn doctor, domn doctor!

— Ce-ai mă, ce te-a apucat?

— Domn doctor, e în curte unu' din Ploieşti, îl cheamă Stefan Bivolu, e şeful jandarmilor, un om nenorocit, o jigodie. Ştiţi ce-a făcut asta?

— Ce, mă, ce-a făcut?

— Domn doctor, acu' aproape doi ani a strâns mai mulţi evrei, i-a băgat într-o groapa mare de obuz şi cu mâna lui i-a împuşcat pe toţi, după care a pus să se arunce pământ peste ei. Fără slujba creştinească, fără nimic; erau femei, copii, oameni bătrâni, i-a omorât pe toţi, domn doctor. Este un criminal, un nenorocit, un suflet negru.

— Ce vorbeşti mă, eşti nebun?

— Nu, domn doctor, jur că l-am văzut!

Auzind ce-i spusese Tudor, dr. Georgescu a început să se intereseze prin sat şi a aflat ca şi aici au fost împuşcaţi mai mulţi evrei. Se confirma faptul ca după ce a intrat în Baimaclia, jandarmeria a strâns aici mai mulţi evrei şi i-a împuşcat. Între aceştia a fost o evreică cu copilul în braţe. Oamenii erau revoltaţi de acest lucru: „Să împuşti o mamă cu copilul în braţe! Asta este barbarie!”

Dr. Georgescu a discutat acest lucru cu şeful jandarmilor din zonă.

— Domnule, ştiţi ca armata a executat aici mai multe persoane civile?

— Da! Represalii împotriva jidanilor comunişti care au dezonorat armata româna.

— Cum adică?

— Păi, foarte bine. Când ruşii au dat ultimatum, în 1940, ca să ne retragem din Basarabia, nu au respectat ultimatumul. Şi jidanii, unii din ei agenţi moscoviţi, au aruncat cu tucalu' cu căcat şi pisat în capul românilor, au dat cu pietre şi cu apa fiarta în militarii români aflaţi în marş.

— Bine, domnule, şi asta e motiv să fie împuşcaţi? Trebuia să-i adunaţi şi să le dam şi noi cu căcat în cap, dar nu să-i împuşcăm. Ce vina are, domnule, copilul ăla de la sânul mă-sii, care a fost împuşcat în braţele ei?

La scurt timp, dr. Georgescu a fost transferat în zona întâi operativa, medic de batalion pe linia întâia a frontului în zona Cuban, la Regimentul 94 infanterie şi apoi la Regimentul 19 Orşova. Era sfârşitul anului 1942. Dorina era gravida şi s-a întors la Bucureşti.

Tudor a scăpat cu viaţa din război şi s-a întors la copiii lui în Ploieşti. A început să cânte din nou prin cârciumi. A spus la toată lumea povestea cu Bivolu. Bivolu s-a întors şi el. Familia şi rudele lui au aflat povestea şi l-au repudiat, aşa ca Bivolu ajunsese să doarmă pe străzi, nu mai vorbea nimeni cu el, nu-l mai primea nimeni în casa sau să-i dea de lucru. Umbla pe străzi şi ajunsese o epavă de om. După aproape doi

ani, într-o noapte, s-a sinucis bând otrava, la poarta spitalului Boldescu din Ploieşti.

7. Nu-ţi

În familia lui nea Iancu lucrurile mergeau bine.

Nu-ţi, sora mai mica, se simţea în avantaj fata de fraţii ei, era răsfăţată şi îşi permitea mult mai multe decât ei. A devenit egocentrista şi credea că i se cuvine mai mult decât altora, nu a fost pregătită pentru lupta cu viaţa.

La şcoala nu mergea prea bine. Era inteligenta, o memorie excepţională, dar efortul de a învăţa i se părea inutil.

Maică-sa, Tanti, îi făcea toate plăcerile, capriciile chiar, în timp ce pe ceilalţi doi îi reclama imediat lui Iancu dacă făceau vreo greşeală.

Pe la 14 ani, Nu-ţi a început să lipsească de la şcoală, să flirteze cu băieţii. Îl avea pe vinoncoace şi băieţii se strângeau ciorchine în jurul ei. Dar toţi i se păreau prosti, naivi, neinteresanţi, necopţi la minte. Din acest motiv îi plăceau băieţii mai mari decât ea. Venea uneori târziu seara, şi Tanti o acoperea.

— Madam, unde umbla fii-ta?

— Am trimis-o eu după cumpărături, îi răspundea. Şi-i dădea o adresa a unui magazin, te miri unde.

— Ai grija, madam, să nu avem probleme mai

târziu!

Era prietena cu un băiat din ultima clasa de liceu.

Începuse războiul şi Nu-ţi se ducea la cinematograf să vadă scene de război, să afle care mai era situaţia pe front. Odată, la un film, stăteau alături doi tineri, lângă ea fiind bărbatul. Nu-ţi îl privea cu coada ochiului: „frumos bărbat, asta da”.

Bărbatul a simţit-o şi a început şi el s-o studieze. Privirile deveniră mai insistente. În pauza filmului el îi făcu semn să meargă afară. O aştepta în hol. Nuta se scuza şi iese în hol. Făcură cunoştinţa. Tânărul, care avea puţin peste 30 de ani era medic. Schimba câteva cuvinte şi îi da întâlnire a doua zi la alt cinematograf. „Nu numai Dorina are un iubit doctor, uite am şi eu unul!” A doua zi s-au întâlnit la cinema, apoi la o cafenea şi întâlnirile au continuat până într-o zi când s-a dus acasă la el şi mai târziu în patul lui.

Tanti a luat-o la întrebări, dar Nu-ţi a repezit-o:

— E viaţa mea, ce te bagi, am dreptul la dragoste. Şi tu l-ai iubit pe tata şi nu ţi-a pasat de nimeni. Ce dacă e mult mai în vârstă ca mine, şi tata era mult mai mare ca tine şi avea şi doi copii. Nu-mi tii tu mie lecţii… ş.a.m.d.

Tanti n-avea răspunsuri şi trebuia să-i găsească fel de fel de motivaţii pentru Iancu.

Dar după câteva luni Tanti observa ca Nu-ţi s-a cam îngrăşat, fundul i s-a lăţit, la fata se schimbase.

— Mai mama, ia spune-mi ce-i cu tine, te-ai schimbat. Ţi-a venit ciclu'?

— Nu, luna asta nu mi-a venit.

— Hai să mergem la un doctor.

Nu-ţi era însărcinată în cinci luni.

— Nu se poate!

— Dar e sigur, aveţi peste cinci luni.

— Dar mi-a venit menstruaţia!

— Se poate, dar acesta este adevărul.

Tanti era năucită. Ce îi spune lui Iancu? Oricum trebuie să găsească o explicaţie, să dezamorseze conflictul care era inevitabil. A inventat o poveste cu un viol. Iancu a înghiţit-o.

Nu-ţi s-a retras de la şcoală, deşi terminase doar opt clase. Burta îi crescuse mult şi a trebuit să stea în casa tot timpul. Au hotărât să ţină ascunsa toată povestea şi copilul să-l dea imediat după ce se va naşte.

— Nu putem să ţinem copilul, o să ne facem de râs, spunea Iancu. Nu-ţi dai seama ce va zice toată lumea. La poziţia mea să se afle că am o fată care a născut la 16 ani un copil din flori. Inadmisibil, nu este posibil. Îmi distruge toată cariera.

Aşa că, după ce s-a născut copilul, un băiat, l-au

dat în grija unei familii şi Nu-ţi nu a mai aflat niciodată nimic despre copil!

Dar la şcoala s-a aflat şi nu a mai putut să mai continue, nu a mai primit-o în nicio şcoală.

8. Petrică

În acelaşi timp în care Nu-ţi făcuse boacăna, Petrică a terminat liceul. Avea douăzeci de ani în 1942 şi Iancu, după îndelungi dezbateri de familie, a hotărât să-l trimită la şcoala de aviaţie militară de la Turnu Severin. De altfel, dacă nu se ducea la aviaţie trebuia să plece pe front. Iancu îl ştia cam zurbagiu, dar şi-a zis ca fiecare are soarta şi norocul lui.

Dorina era plecata în Basarabia, la Gigi.

Petrică se ţinea numai de pozne, astfel încât comandantul de batalion l-a luat la ochi, şi la instrucţia de front îl freca de ieşea untul din el, doar, doar se va disciplina.

De unde, ţi-ai găsit! Petrică era şi un băiat frumos. Brunet, un profil drept, figura masculina, înalt de 1, 85 m., toate fetele din Severin îl ochiseră şi era acolo un grup destul de select.

Severinul era un oraş patriarhal, cu multe familii vechi, boieri mai vechi şi mai noi, oameni înstăriţi şi femei frumoase. Severinul este aşezat pe malul stâng al Dunării, în vremea aceea avea cam 20.000 de locuitori, cei mai mulţi cu afaceri profitabile, foarte mulţi negustori. Făceau comerţ cu sârbii, treceau imediat Dunărea cu bacul. În jur erau terenuri

agricole, grădini, vii, fructe; ce mai, era un oraş prosper în care lumea trăia şi se simţea bine. Foarte mulţi aveau maşini, motociclete sau biciclete şi mergeau să petreacă fie la munte spre Herculane, fie pe malul Dunării la Cazane, spre Orşova pe valea Mraconiei, sau în nord spre Baia de Arama, Tismana, Izverna, Izvoarele Cernei – locuri de o frumuseţe şi un pitoresc inegalabile; sau, dacă nu, la sârbi, unde peisajul era tot atât de frumos ca şi pe partea românească.

Cu Iugoslavia relaţiile erau excelente, românii cu sârbii îşi ziceau „cuscri”, aluzie la faptul ca regina Iugoslaviei fusese într-o vreme Marioara, fiica suveranilor români, Ferdinand şi Maria. În plus, pe tot malul Dunării, de-o parte şi de alta, se vorbea româneşte până pe valea Timocului, unde erau peste 300.000 de români.

Ei bine, cum scăpa Petrică din cazarma, nici nu ajungea bine în centrul oraşului ca fetele se strângeau ciorchine pe el. Şi ţine-te de petreceri!

Într-o seară, împreună cu câţiva colegi de la unitate s-au îmbătat şi au tocmit un dric pe care Petrică l-a plătit cu ceasul de aur de la mâna. Dimineaţa când s-au adunat cu toţii în careu pentru raport, au venit şi ei în dric pe aeroport. Râsul de pe lume; căpitanul s-a înfuriat rău şi să răzbunat cum trebuie:

— Elev Petre Ionescu, am să fac cu tine instrucţie de front până o să rupi patul armei! Atunci o să te las în pace! Şi s-a pus pe treaba.

— Culcat-drepti-culcat-drepţi… Şi unde era

băltoaca mai mare, acolo îl punea să se târască.

Dar Petrică a avut noroc: la un exerciţiu, când a trântit puşca de pământ, s-a rupt patul armei. Şi căpitanul a trebuit să se ţină de cuvânt. Până la urma au ajuns colegi, dar Petrică îi era moralmente superior – era la aviaţia de vânătoare, în timp ce căpitanul era la aviaţia de bombardament şi mereu îl buzarea că-i este superior.

După instrucţie şi după orele de zbor au trecut la zborul individual. Zbura pe un biplan din lemn, un „Farman”.

La Strehaia, la 50 – 60 km de Severin îşi făcuse o iubita, era îndrăgostit. Era fata unui boiernaş de pe acolo. Venea în zbor, şi ca s-o impresioneze, făcea loopinguri pe deasupra casei. Ea ieşea de obicei şi-i făcea semne că l-a văzut. Dar odată avionul nu s-a mai redresat, a intrat în vrie.

Petrică şi-a dat seama că se prăbuşeşte şi a tras de avion ca să dea mai întâi cu coada în pământ, apoi a rupt o aripă şi pe urma pe cealaltă, a atenuat impactul şi a intrat într-o sura de paie.

A scăpat, a stat câteva zile în spital dar n-a avut nicio fractura. Iancu a fost anunţat imediat de către comandantul unităţii.

— E viu? întreabă Iancu.

— Da.

— Ei, atunci e bine.

— Ei, nu e chiar bine, domn Ionescu, pentru ca s-ar putea să plătiţi avionul.

— Pai de ce, domnule colonel?

— Păi, a făcut nişte figuri acrobatice pe care nu avea voie să le facă şi accidentul se datorează indisciplinei.

S-a făcut ancheta, dar ţăranii martori au declarat ca avionul s-a dezechilibrat şi a căzut în pământ. Aşa ca până la urma nu a mai fost pus la plata.

Deasupra Severinului era ruta avioanelor americane de bombardament…

9. Frontul de Est II (continuare)

Pe linia frontului, în Cuban, la punctul medical al regimentului, dr. Georgescu Gh. avea ajutor un sanitar, Vasile Taloescu din comuna Poroina Mare de lângă Turnu Severin. Vasile era de mai mult timp pe front. Medicul dinainte fusese omorât şi în locul lui a fost trimis dr. Georgescu Gh. Punctul sanitar avea repartizata ca ambulanta o duba, o maşină care avea pe laturi şi pe acoperiş o cruce roşie mare pe un cerc alb, ca să se vadă din avion, dar asta nu i-a împiedicat pe ruşi să tragă în ea. Gloanţele au făcut câteva găuri, dar mergea; pârâia motorul, se mai oprea; şoferul, un soldat, umbla puţin la motor şi pornea iar.

Mergeau când în maşină, când pe jos, în marş în coloana regimentului, prin stepa ruseasca, mărginită de o parte şi de alta de o pădure de fag. Mărşăluiau împreună cu o unitate de infanterie germana, dar erau

intercalaţi: o companie românească, o companie germana, căruţe, cai, camioane şi piese mici de artilerie.

Deodată, din pădure a început să se tragă, cu pistoale automate şi mitraliere şi câteva grenade. În compania din fata, nemţii cădeau unul după altul, la fel şi în cea din spate, tot cu nemţi. De români nu s-au atins.

— Ba Vasile, dar ăştia trag numai în nemţi?

— Da, domnule locotenent, ca de-aia ne-am intercalat. Ruşii ăştia nu ne prea baga în seama pe noi, ei au treaba mai mult cu nemţii.

— Bai, dar cine sunt ăştia care trag?

— Sunt partizani, domnule locotenent, de prin satele astea din jur. Femeile îi atrag pe soldaţii noşti, se regulează cu ei, ca nemţii nu se baga, şi nenorociţii nu-şi tin gura, spun când plecam, ce efective sunt, unde mergem, şi muierile pe urma le spun partizanilor care ne aşteaptă în păduri şi organizează ambuscade.

Au mers spre răsărit şi au ajuns în alt sat. Şi-au instalat corturi şi au ocupat câteva case mai bune.

Majoritatea ţăranilor trăiau în bordeie sau case făcute din lemn, acoperite cu paie, dacă se puteau numi case acele locuinţe. Garduri nu aveau, erau oameni săraci, amărâţi.

Nu erau ostili. Bărbaţi tineri nu erau în sat, numai vârstnici, femei şi copii. Femeile s-au bucurat când au auzit că au venit românii, pentru că îi ştiau

iubareţi şi ele nu mai avuseseră de mult parte de dragoste. Aşa ca o duceau bine. Erau şi câteva vite, aveau lapte, găini; ei aveau bani şi îşi cumpărau de mâncare.

Dr. Georgescu şi-a instalat punctul sanitar într-o căsuţă. Când a intrat, s-a umplut de pureci. Vasile era în pantaloni scurţi şi în câteva secunde picioarele i s-au înnegrit de pureci. A luat-o la fugă.

— Dom-le locotenent, nu intraţi că e prăpăd, e nenorocire! Dădea din picioare să-şi scuture purecii, şi-i pocnea cu mâinile.

— Bai Vasile, nu mi-au ajuns păduchii, că am aruncat în foc vesta aia de lâna pe care mi-a croşetat-o nevasta mea, ca colcăiau păduchii în ea, şi îmi rupsesem pielea de scărpinat, şi acuma ma mănâncă şi purecii. Du-te dracu’ şi tu la nemţii aia şi cerele nişte insecticid, ceva, ca nu putem să stăm aici.

Vasile s-a dus la nemţi şi le-a cerut DDT, un insecticid pe care aceştia îl aveau în dotarea echipamentului individual. Au dat prin casă, prin şopron şi au putut dormi acolo.

Era linişte. Vasile îl aproviziona cu mâncare pe dr. Georgescu. A venit cu o cană mare cu smântâna, oua, brânza.

— De unde le ai, mă?

— Mi-am găsit o gagică şi-mi da, o plătesc şi cu bani şi în natură.

— Bravo, mă, dar ţine-ţi gura!

Câteva detaşamente de lupta germane şi române au plecat să nimicească o unitate rusească, un punct de rezistenta care controla un pod. Au fost atacaţi de partizani şi au avut pierderi mari. Poliţia militară a făcut ancheta. S-a dovedit ca informaţiile au fost scoase de la soldaţii români care se combinaseră cu rusoaicele. Au fost interogate câteva femei şi s-a aflat locul unde erau partizanii. Un detaşament german SS şi o grupa de români au plecat să-i prindă. Au organizat pânda şi, după un schimb de focuri în care au căzut mai mulţi partizani, au prins un bărbat şi un copil de paisprezece ani. I-au adus la comandamentul german şi i-au interogat cu brutalitate până când au mărturisit tot ce ştiau. Erau înverşunaţi, nu voiau să vorbească, au rezistat la bătaie, dar până la urma copilul nu a mai rezistat şi a vorbit. I-au executat prin spânzurare. Şi atunci au strigat în ruseşte: „Trăiască patria, Uniunea Sovietică!” Aveau un moral foarte ridicat.

În alta zona, trupe SS sprijinite de motorizate au înconjurat perimetrul şi au nimicit o alta grupare de partizani. Au fost prinşi câţiva şi au fost interogaţi de Gestapou. S-a aflat ca sătenii în majoritatea lor sprijină unităţile de partizani. Drept represalii, nemţii au ordonat ca toţi sătenii să evacueze satul. Au lăsat câte o căruţă la două familii şi să-şi ia în căruţa tot ce pot pune. A doua zi la ora 12. oo, satul a fost dinamitat, casa cu casă, şi nu a mai rămas nimic din el.

La fel s-a mai întâmplat şi în alte sate. Acolo unde erau partizani şi erau sprijiniţi de locuitorii din

sate, drept represalii, nemţii evacuau populaţia. Le lăsau satenilor câte o căruţă sau car în care să-şi pună lucrurile câte două familii şi aruncau satul în aer.

Unităţile germane şi române au plecat mai departe în interiorul Rusiei. Erau pe linia frontului. Ruşii îşi consolidaseră linii de apărare şi în adâncime. Cu tranşee, sârma ghimpata, mine. Se trăgea de-o parte şi alta, ziua şi noaptea. Soldaţii se fereau noaptea de trasoare, le vedeai cum vin în tine şi te lăsai mai jos sau într-o parte, ca să scapi. Iniţiativa atacurilor se muta când la ruşi, când la nemţi şi români. Erau multe pierderi. Comandantul regimentului, colonelul Weber, era îngrijorat. A venit la punctul sanitar.

Doctore, ce înseamnă asta? Mi-ai trimis o grămadă de oameni acasă. Regimentul ăsta a fost nu completat, ci refăcut, de câte va ori. Asta înseamnă ca de fiecare dată am pierdut peste 70 % din efectiv. Îţi dai seama că nu mai am de unde să mai aduc oameni şi nu mai am cu cine să lupt

— Domnule colonel, uitaţi-vă şi dumneavoastră, poftim, am un soldat aici. Să vedeţi ce are.

— Dezbracă-te, mă!

Soldatul se execută. Dădu jos tot de pe el. Rămase în pielea goală; toată pielea îi era numai iritaţii şi rani de la păduchi şi de la scărpinat. Dar asta nu era nimic. Amândoi genunchii erau umflaţi cât castronul de ciorba şi pielea roşie, la fel şi coatele.

— De unde dracu’ e asta? întreabă colonelul.

— Nu ştiu, domnule colonel, nu-mi dau seama ce este. Probabil din tranşee, de la umezeala, frig, probabil că îi ţineţi prea mult acolo, fără pauza.

— Pai şi ceilalt, ce-au avut?

— Tot asta, am avut aproape 20 de oameni aşa şi i-am trimis în ţară. N-am avut ce face.

— Domnule, dar dacă sunt simulanţi?

— Păi, cum să fie, domnule colonel? Au fost şi simulanţi, s-au împuşcat în mâini, în braţe, în picioare, şi ca să nu se vadă arsura de la pulbere au tras prin cârpe, pâine sau scânduri; alţii îşi scot mâna din tranşee şi aşteaptă să-i nimerească un glonţ, dar inflamaţia asta se pare că este naturala; şi este endemica, pentru că am auzit că s-a întâmplat şi la alte unităţi.

— Domnule, nu ştiu ce este chestia asta, dar pe mine ma lăsa fără oameni în faţa ruşilor. La punctul sanitar au continuat să vină cazuri cu astfel de afecţiuni. Dr. Georgescu era disperat. Comandantul îi interzisese să mai evacueze oamenii bolnavi. Vasile era un oltean deştept.

— Mai, Vasile, ia du-te tu, aşa pe şest, şi vezi tu, nu cumva este vreo şmecherie şi ne prostesc ăştia pe noi? Vezi tu dacă observi ceva deosebit. Trebuie să fie ceva, pentru ca eu nu am cunoştinţă de boala asta. Ia vezi, ăştia de s-au prezentat în ultimul timp, de unde erau.

Vasile a intrat în vorba cu soldaţii dar nu a aflat nimic. Dar a văzut ca la nişte magazii, câţiva soldaţi stăteau la pânda şi împuşcau şobolani.

— Ei Vasile, ai aflat ceva?

— Nimic, domnule locotenent, dar să vă spun ce fac nişte tâmpiţi de soldaţi. Stau toată ziua la nişte magazii, la pânda, să împuşte şobolani. Alta distracţie n-au găsit!

— Ce vorbeşti, mă? Şi cu ce trag?

— Cu carabinele!

— Ba, tu eşti prost? Cum să tragi cu carabina în şobolani? Ma, asta nu e doar o joacă, au ei un motiv. Poate că-i mănâncă.

— Cum să-i mănânce domnule locotenent, că este destula mâncare!

A doua zi a mai venit un bolnav. Dr. Georgescu l-a dezbrăcat. Pe unul din genunchi pielea se înroşise descriind forma unui animal, cu patru labe şi cap.

— Ia stai mă, ce-ai pus pe piele, nu cumva ai jupuit un şobolan şi i-ai pus pielea pe picior?

Soldatul a început să se bâlbâie. A mărturisit pe urma, ameninţat cu pedeapsa pentru simulare, ca jupuiau şobolanii şi puneau blana cu partea sângerânda pe piele.

O acopereau cu o faşa şi o ţineau câteva zile. Pe

zona de contact cu pielea şobolanului se producea o puternica reacţie inflamatorie cu edem masiv.

A trebuit să-i raporteze comandantului. Pedeapsa pentru simulare era moartea. Dr. Georgescu nu a aflat ce s-a întâmplat mai departe.

Dr. Georgescu primea săptămânal scrisori de la Dorina. Sarcina mergea bine. Gigi îi trimitea şi el, săptămânal, câte o carte poştală, ca să-i comunice locul unde se afla; primele litere din rând erau denumirea localităţii.

În zona Donului războiul se ducea prin învăluire. Iniţiativa atacului era când de partea unora, când de partea celorlalţi. Într-un fel era un război de uzura.

Iarna anilor ’43—44 a venit devreme. Era o iarna grea. Dr. Georgescu Gh. dormea într-un bordei îmbrăcat numai în pijama, doar, doar se va îmbolnăvi, ca să fie trimis în ţară. Aşa a dormit aproape tot războiul, uneori cu capul pe câte o piatră, dar nu s-a lipit nicio boala de el.

Se bărbierea întotdeauna dimineaţa şi se îmbraca cât se putea de bine. Dacă moare, să arate bine.

Dar morţii îngheţau ca pietrele şi erau folosiţi uneori tot ca pietrele, să construiască câte o trecere peste nu sunt.

Pentru Dorina se apropia data naşterii. Gigi i-a spus: „Să-i pui copilului numele tău”.

De Sf. Ion, după ce s-a chinuit toată noaptea,

dimineaţa pe la ora 7, când Iancu se trezea de obicei, Dorina a născut un băiat. Tanti s-a dus cu copilul în braţe la Iancu:

— Uite, Iancule, cadoul de ziua ta! Şi Iancu a iubit acest copil şi nu s-a despărţit de el până a murit

În ianuarie ’43 Gigi a primit o scrisoare: „Pe 7 ianuarie s-a născut un băiat. Aşa cum ai spus tu, i-am pus numele Teodor, numele meu, Ion pentru că s-a născut de Sf. Ion, şi Bogdan pentru că aşa îl cheamă pe nas”. La popota, comandantul regimentului a sărbătorit evenimentul cu şampanie.

Erau încartiruiţi într-un sat şi îşi organizaseră o bucătărie şi popota. Toţi ofiţerii luau masa aici. Toţi veneau bine îmbrăcaţi şi curaţi. Un singur căpitan venea în pijama la masă. Medicul regimentului avea funcţia de locţiitor al comandantului, aşa ca dr. Georgescu Gh. s-a luat de el:

— Domnule, dar dumneata nu ai respect? Te rog să vii la masa îmbrăcat frumos în uniforma!

La mult timp după aceasta punere la punct, căpitanul în cauza a fost adus cu ambele picioare retezate mai sus de glezne. I-a amputat picioarele mai jos de genunchi, i-a modelat bonturile şi îl ţinea în cabinetul lui pe un pat.

Când ruşii atacau, se auzeau mai întâi pârâiturile automatelor lor.

— Domn locotenent, repede ca vin ruşii, tipa Vasile. Dr. Georgescu Gh. sarea din pijama în

uniforma, luau ce puteau şi fugeau.

A trecut şi vara şi iarna lui ’43—44. Era din nou cald. În martie ’44 armata germană pierdea pe tot frontul. Fusese încercuita la Don şi puţini au scăpat. Erau în retragere pe tot frontul. Regimentul lui Gigi fusese refăcut din nou. Din cei care veniseră la început nu mai erau decât comandantul, Gigi, Vasile şi încă vreo doi-trei ofiţeri şi sergenţi. Mărşăluiau în retragere, uneori zeci de kilometri pe zi. Se opriseră într-un sat. Îşi consolidaseră o linie de apărare, să se mai odihnească, să respire puţin. Cei care se bătuseră cândva pentru decoraţii, în special „Virtutea Militară”, acum le aruncau sau le îngropau să nu îi prindă ruşii cu ele. Era dimineaţa pe la ora 4. Se luminase de ziua. Vasile vine urlând:

— Repede, repede, domn locotenent, ca vin ruşii peste noi, vin cu tancuri, lăsaţi tot, hai să fugim.

— Mai Vasile, cum să plecăm, că n-am primit ordin.

— Domn locotenent, nu vedeţi că au fugit toţi? Hai repede, repede!

— Nu mă lăsaţi, nu mă lăsaţi! tipa căpitanul cu picioarele amputate.

— Cum vrei să te luăm?

— Faceţi o targă şi luaţi-mă!

— Domn locotenent, lăsaţi-l, ca nu putem să-l cărăm, ne prind şi pe noi! Şi l-au lăsat.

Au luat-o la fugă. Tancurile veneau pe drum după ei. Au luat-o peste câmp. Tancurile îi depăşeau, întorceau, îi înconjurau, îi ameninţau cu mitralierele după care îi adunau şi îi luau prizonieri. Cine nu stătea, era împuşcat. Nemţii se urcau în camioane şi plecau mai repede, lăsându-i pe români să meargă pe jos. Soldaţii români încercau să se urce şi ei în camioanele nemţilor, dar aceştia îi loveau cu paturile armelor peste degete.

Gigi şi Vasile fugeau cât îi ţineau puterile. Au schimbat direcţia şi au intrat pe un teren mai accidentat, pe care tancurile mergeau mai greu. Făcuseră mai mulţi kilometri. Tancurile se apropiau. Acum trăgeau şi cu tunurile, nu numai cu mitralierele, iar avioanele aruncau bombe incendiare cu fosfor. Unde cădeau era nenorocire: ardeau tot, stropii se lipeau de haine şi de piele, producând arsuri groaznice. Proiectile şi gloanţe zburau deasupra lor. Au ajuns la malul abrupt al unui râu. Au coborât să se ascundă de gloanţe şi au găsit nişte gropi săpate în mal. Înăuntru erau scheletele soldaţilor ruşi, în uniforme, cu căştile pe cap, multe sparte de glonţ, care fuseseră împuşcaţi cu 2 ani în urma când ţineau frontul împotriva noastră. Stăteau pe burta cu puşca sau mitraliera la umăr şi scheletele rămăseseră aşa cum muriseră. Tot echipamentul era acolo. Într-o gaură din astea au dormit până dimineaţa. Au pornit din nou, aveau acum o hartă luata de la ruşi. Din spate se auzea din nou pârâitul automatelor, zgomot de senile, bubuitul tunurilor. În scurt timp tancurile au ajuns aproape de ei. Încă puţin şi erau prinşi. Au început să alerge ca disperaţii, de frica morţii. Fugeau cât îi ţineau picioarele, dar nu mai aveau scăpare.

Din spate a apărut o camioneta românească cu senile. Transporta nişte butoaie cu combustibil şi obuze. Au strigat la şofer:

— Ia-ne şi pe noi, că ne prind ruşii!

— Nu am unde. Ce vreţi să fac? răspunde şoferul.

Camioneta i-a depăşit.

Nervii le cedaseră. Gata, s-a sfârşit cu noi! Tancurile erau la câteva sute de metri în spate. Pe platforma din spatele camionetei era un soldat. Le-a făcut semn cu mâinile şi a strigat la ei:

— Hai mă, hai, nu vă lăsaţi! Dau astea jos şi vă urcaţi şi voi! A început să arunce proiectilele, a dat jos şi două butoaie şi le-a făcut loc.

Cei doi au prins putere, alergau cu o forţă incredibilă. Au ajuns camioneta şi s-au urcat. Au mers aşa aproape toată ziua peste câmpuri, prin stepa, în direcţia Crimeei. Au ajuns la un drum. Camioneta s-a oprit, nu mai avea combustibil. Au luat-o pe jos. Erau obosiţi. Au aţipit pentru puţin timp. Din spate venea în marş o coloana de români. Au intrat şi ei în coloana. Frontul fusese spart peste tot şi nemţii începuseră evacuarea din Crimeea pe la Sevastopol, iar un alt grup de armate realiza linia de apărare terestra în Ucraina, Moldova, şi în Nord.

Au mers încolonaţi mai multe zile, parcurgând câte 60 – 70 km pe zi. De multe ori soldaţii mergeau dormind. Se sprijineau de cel din fata sau lateral şi mergeau aşa cu ochii închişi, într-un fel de transa. Au

ajuns pe malul Mării Negre, unde se adunase multă armata germană şi româna ca să se îmbarce şi să ajungă în România. Făcuseră stive de căruţe, maşini, motociclete, camioane, blindate, armament greu. Puneau benzina şi le dădeau foc sau le dinamitau. Caii erau împuşcaţi.

Erau încolonaţi şi aşteptau cu rândul să fie îmbarcaţi. Dar imediat ce vasul ajungea în larg, venea aviaţia rusească şi-i bombarda. Veneau în valuri şi nu se lăsau până nu scufundau vasul, după care îi mitraliau pe cei care încercau să se salveze. Nu se întorceau cu muniţia. O descărcau în cei care erau pe mal. Bombardamentul a continuat mai multe zile. Marea se înroşise de sânge, cadavrele pluteau unul lângă altul, umflate din cauza căldurii şi pentru ca stătuseră zile întregi în apă. Nu stătea nimeni să adune cadavrele din apă.

Sincronizarea apariţiei avioanelor cu plecarea în larg a vaselor încărcate era perfecta. Nu apăreau şi nu bombardau decât în momentul în care vasele erau pline cu oameni, ceea ce i-a pus pe gânduri pe nemţi.

— Mai, ăştia au pe cineva aici care le transmite toate mişcările noastre. S-au apucat să caute.

— Trebuie să fie cineva care sta într-o poziţie de observator, de unde vede tot.

Pe o colina era un cimitir. Acolo au găsit un transmisionist şi l-au împuşcat. Din acest moment vasele au putut să plece fără să mai fie lovite, aviaţia venea dar nu mai avea precizia atacului.

Dr. Georgescu Gh. şi cu Vasile s-au urcat şi ei într-un vapor românesc. Au ieşit în larg. După vreo

suta-doua de kilometri, au apărut avioanele. Au aruncat câteva bombe, au mitraliat vasul, au tras şi ei cu puştile şi mitralierele de pe vas şi avioanele au plecat. Vasul a fost avariat. Lua apa. Trăgeau cu pompele apa din cala. Au ajuns la Constanta la începutul lunii mai 1944. Când erau în apropiere de malul românesc, i-a mai prins o dată aviaţia, dar au scăpat şi au ajuns întregi în port.

Aici, la Constanta, vasul a intrat în port cu dificultate. Cârma îi fusese lovită de ultimul atac aerian al ruşilor. Câteva proiectile din tunurile de la bordul avioanelor perforaseră corpul navei şi axul de la cârma. Fuseseră loviţi şi câţiva oameni de schijele care săriseră când proiectilele şi gloanţele loviseră vasul, dar erau răniţi superficial. În sfârşit ancorează şi toţi debarca şi respira uşuraţi. Au ajuns acasă!

„Doamne, de aproape patru ani n-am mai fost pe pământul ăsta! Câte zile voi avea, nu mai plec!” striga Vasile.

10. Bombardarea Bucureştiului din 4 aprilie 1944

Cu tot războiul, românii nu duceau lipsa de cele de trebuinţă, iar în casa lui nea Iancu, cu atât mai puţin. Seara se duceau la câte o cârciuma unde cântau cei mai buni cântăreţi de muzica populara sau uşoară: Fanica Luca, Maria Tanase şi alţii.

Iancu se ţinea de glume, în special pe Fanica îl supăra; când era în verva cântând la n-ai, Iancu scotea câte o lămâie pe care o tăia în două şi începea să o lingă strâmbându-se de acreala, la care Fanica saliva

ca umplea naiul de scuipat şi trebuia să se oprească.

— Ba, nea Iancule, las-o dracu', ca ma faci de râs!

— Lasă, Fanica, ia bea şi tu cu noi aici, să ne simţim bine! Şi dacă nu se distra în Bucureşti, atunci se distra la Pârşcoveni sau la o partidă de vânătoare.

Dorina a primit o scrisoare de la Gigi în care îi spunea că se afla în Cuban, în sudul Rusiei; ştia că acolo sunt pierderi mari. Citeau ziarul frontului care apărea săptămânal. Numărul morţilor şi al celor dispăruţi era din ce în ce mai mare. Renunţase la facultate şi se angajase funcţionara la Banca Naţională. O colega de serviciu i-a dat adresa unei ghicitoare.

— Iei o punguţă de cafea pentru două ceşti şi dormi o noapte cu cafeaua sub perna. A doua zi te duci la doamna Popescu, pe strada Sabinelor nr. 57. Dorina aşa a făcut. Noaptea a visat că s-a dus pe strada Sabinelor la numărul respectiv. O femeie a întâmpinat-o şi i-a zis:
— Doamna Popescu nu locuieşte aici, ci la numărul 67.

Şi visul a continuat: s-a dus la aceasta adresa şi era o casă mica, fără etaj, la strada. A intrat în curte, o scară exterioara care ducea sus la o mansarda, unde a găsit o bătrână, doamna Popescu.

Dimineaţa, Dorina s-a dus direct la numărul din vis, şi într-adevăr doamna Popescu locuia nu la numărul ştiut de ea, ci la numărul pe care îl visase, şi

casa era aşa cum o visase.

Doamna Popescu a întâmpinat-o. Era însă nu o baba, ci o cucoana între două vârste, bine îmbrăcată, sotia unui colonel care murise la începutul războiului. Au băut cafeaua şi i-a ghicit în ceaşcă.

— Ce te interesează?

— Vreau să ştiu ce se întâmpla cu soţul meu. S-a uitat în ceaşca mai mult timp.

— Se întoarce, este plecat probabil în Rusia. O să trăiască încă mulţi ani. Veţi fi împreună, dar veţi întâmpina multe greutăţi.

Într-o zi, Dorina stătea singura în camera şi îi scria lui Gigi. Era linişte. Deodată aude un zgomot de sticla crăpată: „clinc!”; a urmat o pauză şi iar „clinc!”. S-a speriat. Zgomotul venea din vitrina cu bibelouri. A început să caute. A găsit un pahar de cristal care plesnise în două locuri în forma de cruciuliţe: o cruce mai mare şi una mai mică. Speriata a plecat imediat pe strada Sabinelor.

— Uitaţi, doamna Popescu, ce mi s-a întâmplat. Şi i-a arătat paharul. Doamna Popescu i-a răspuns:

— Vor muri două persoane: una mai în vârstă şi alta mai tânără, poate un copil. Am văzut şi în cafea, dar nu ţi-am spus, ca să nu te sperii.

Într-o noapte Dorina are un coşmar. În vis, mergea pe un drum şi un cal enorm se ridica în două picioare deasupra ei, se transforma în stana de piatra

şi se prăbuşeşte deasupra ei. Aude un ţipăt: „Fugi mama!” şi cineva o îmbrânceşte. Calul se sfărâma în bucăţi, dar ea scapa neatinsa.

În 1944, frontul cu ruşii se rupsese. Foarte des, aviaţia americană făcea raiduri spre Ploieşti ca să bombardeze rafinăriile. Aviaţia de vânătoare şi antiaeriana românilor şi a germanilor erau foarte eficiente aşa ca pierderile americane erau considerabile.

Până în aprilie 1944 Bucureştiul nu avusese parte de bombardamente, dar acum erau temeri că va fi atacat.

Iancu fusese avertizat să-şi ducă lucrurile şi familia cât mai departe, la tara dacă se poate. Casa lor era în apropierea Gării de Nord, care constituia un obiectiv sigur pentru aviaţia de bombardament americană.

Iancu ştia ce înseamnă războiul, aşa că i-a spus nevesti-sii

— Madam, să ştii că trebuie să împachetezi din lucruri, să le duci la Pârşcoveni şi să te duci şi tu, să staţi acolo.

— Ca ce, Iancule?

— Ca aia, madam, ca poate să cadă o bomba aici, pe casă, că suntem aproape de gara şi la capătul podului Grant, peste calea ferată şi oricând poate să cadă o bomba.

— Şi o să mă lovească în cur! îi răspunde Tanti,

care avea o gură cam sloboda.

— În cur sau în altă parte, e bine să faci ce trebuie, nu ce-ţi place ţie sau cum vrei tu!

Au împachetat o parte din lucruri şi Tanti le-a dus la Pârşcoveni.

Sora lui Iancu, Jenica, era apropiata ca vârsta de cumnată-sa; când o vedea pe Tanti se bucura nespus de mult. Unde era Tanti, era veselie mare de tot. Tanti se cam îngrăşase, avea 36 de ani dar tot frumoasa era. Era întotdeauna bine dispusa şi avea un umor extraordinar.

— Fa, Jenico, ce dracu' facem? auzi ca s-ar putea să ne bombardeze americanii. Iancu zice să aducem tot ce avem aici şi să rămân şi eu şi copilu', şi Nu-ţi şi Dorina. Noroc ca Petrică e încartiruit la Severin, că ţi-l aducea şi pe ăla.

Apoi:

— Auzi, mai e Leana lui Târu pe aici, sau a murit?

— Nu, trăieşte, e cea mai mare ghicitoare în bobi.

— Fugi dracu', fa, ca eu nu cred! Dar hai, cheam-o încoace să ne distram! S-a dus cineva s-o cheme:

— Hai, că te cheamă coana Tanta.

— Hai ca vin imediat. Iaca, iau ceva în gură, ma regulez repede şi vin.

Leana se îmbraca, se aranja cum putu mai bine şi apăru în prag.

— Tanti Leana, hai dă-ne şi noua în bobi, zice Jenica.

— Da ce vreţi să ştiţi, fa?

— Pai uite, zice Jenica, Nelu al meu e la Bucureşti, sta la nea Iancu, nu ştiu cum merge cu şcoală. Dă-mi şi mie acolo, să vedem!

Leana îi întinde bobii, îi zice de unele, de altele, dar nimic rău.

— O să aibă o cumpănă de trecut, dar scapă.

— Ia da, fa, şi mie! zice Tanti.

Leana îi întinde bobii şi lui Tanti. Le răsuceşte, pune câte unu, două boabe, se încrunta.

— Nu-ţi mai dau! Da cu mâna şi aduna boabele. Se ridica să plece.

— Da’ ce-ai fa, ce te-a apucat? întreabă Tanti.

— Nu mai pot, coana Tanto, că îmi veni rău de la stomac aşa deodată şi trebuie să plec că nu mă mai ţin. Hai, coana Jeno, cu mine să mă duci până la poartă, ca ma musca câinii.

La poartă, Leana se întoarce spre Jenica:

— Coana Jeno, ai grija de coana Tanta ca acu’

moare, da’ moare ca trăsnită!

Tanti s-a întors de la Pârşcoveni în Bucureşti.

Ziua de 4 aprilie era o zi ca multe altele, la fel de frumoasă, la fel de urâta.

Dorina era la banca. Dimineaţă a fost un exerciţiu de alarma aeriana. La amiaza a început să sune din nou alarma. Au ieşit toţi din birouri şi au intrat într-un adăpost. Dorina a luat-o la fuga spre casă. „Copilul, copilul” îşi repeta tot timpul. De la Banca Naţională din centru şi până acasă erau 3–4 km. Fugea cât putea. Un val de bombardiere a traversat Bucureştiul către Ploieşti, şi un al doilea val a început să arunce bombe. Primele explozii. Venea un tramvai; încearcă să se urce dar nu reuşeşte. Vatmanul îi striga:

— Lasă domnişoară, ca vine altul!

Dorina fuge înainte pe linia de tramvai.

În casa de pe strada Turda erau Tanti, Nu-ţi, Nelu, băiatul Jenicai, fata din casa Florica, în vârstă de 14 ani, şi copilul Dorinei, de un an. S-a pornit alarma aeriana. Nu-ţi striga la Tanti:

— Hai, mama, în fundul curţii, în pivniţă, cum a spus tata.

— Hai, mă, nu fi proasta că nu-i nimic. Ce, n-ai mai auzit alarma? Este probabil tot un exerciţiu. Casă, în forma de L avea 5 camere. Ei erau în camera de la strada.

O bomba pleacă din avionul american şi loveşte casa. A fost poate printre primele bombe care au căzut în Bucureşti. O parte din ziduri se sparg, apoi se prăbuşeşte toată casa.

Copilul era în pat, Tanti şi Nu-ţi alături. Tanti s-a îndoit, în timp ce grinzi şi ziduri o acoperă.

Striga cu ultima putere „ai grija de copil”. Tăblia mare a patului cade peste copil şi îl protejează astfel.

Nuta cade în genunchi, dar molozul nu o acoperă complet. Nelu scapa în spatele casei. Florica este acoperita şi ea de dărâmături.

Nu se terminase bombardamentul şi vecinii, familia Lener de vizavi, care-l adăpostise pe Iancu în magazie când n-avea unde să doarmă cu copiii, a ieşit repede.

— Casa lui Nea Iancu, copilul este în casa!

Cei doi fii, adolescenţi, care se jucau mereu cu Bogdan, au sărit repede să ridice dărâmăturile. Au venit şi alţi vecini.

Copilul a scăpat, Nuta, Nelu de asemenea, dar Tanti şi Florica muriseră. Le-au întins pe trotuar şi le-au acoperit cu ziare…

Dorina fuge, fuge. Lângă Gara de Nord, în piaţa Buzeşti, ajunge din urma tramvaiul pe care-l pierduse:

era ars şi oamenii carbonizaţi înăuntru. Bucăţi de trupuri umane erau aruncate în toate părţile. O mâna era agăţată pe o sârma de telegraf.

I se rupe tocul de la un pantof. Fuge aşa, şchiopătând. Câţiva oameni de la „apărarea pasiva” o împing într-un adăpost în subsolul unui bloc. Lume multă aici. Sta puţin şi simte că nu mai are aer.

— Ies afară, ca ma sufoc!

— Stai, cucoana, aici, ca afara e prăpăd şi ai să mori. Iese, traversează strada Grivitei către liniile ferate şi intra într-o tranşee adânca până la piept. Alături, un tânăr îi vorbea.

— Uite două avioane cum lucesc în soare, uite bombele cum cad, uite vine una încoace, vine, vine…

Dorina se uita în sus, dar nu vedea nimic. Pălăria sta să-i cadă pe ceafă. Nici de auzit nu mai auzea nimic. Bubuituri, un uruit şi-un zumzet puternic. Ridica mâna la ceafa să-şi ţină pălăria şi o piatră o loveşte peste degete, umplându-i mâna de sânge până la cot. Dar nu simţea nimic.

Se întoarce să vadă de unde a venit piatra. Blocul din care ieşise, dispăruse; în locul lui un nor de praf. A stat un timp să se liniştească şi să se împrăştie praful. Rămăsese o grămadă de moloz. Nimeni nu a mai ieşit din adăpost. Tânărul de lângă ea tăcuse. Se întoarce spre el. Zăcea pe spate cu o gaură mare în frunte.

Dorina şi-a scos pantofii şi a luat-o la fuga desculţă. Fugea cât putea de repede, cât o ţineau puterile. Ajunse în capătul străzii Turda. În dreptul casei lor pomul din curte era în mijlocul străzii.

Se apropie. Pe trotuar erau cele două cadavre.

Iancu stătea în fund alături, pe bordura, cu capul în mâini şi plângea.

— Unde e copilul?

Unul din adolescenţi îi aduce copilul.

— Mama, mama! îngâna Dorina în timp ce îşi strânge copilul la piept.

— Na, na! Panu (adică aeroplanul), şi copilul făcea cu mâna spre cer. Până când a murit, Iancu se ruga seara:

— Doamne, ia-mă! şi îşi făcea cruce. Nu s-a mai dus de atunci la un film, la vânătoare, n-a mai pus piciorul în vreun restaurant. A pierdut între timp totul şi a rămas cu un geamantan în care-şi ţinea câteva obiecte personale. A mai trăit încă 25 de ani aşteptând ca Dumnezeu să-l ia şi să se întâlnească cu Tanti.

Pe o fotografie mica de buletin a Trântei, Iancu lăsase scris: „Dacă tu ai mai fi, totul ar reînvia”.

11. Întoarcerea în Bucureşti

Dr. Georgescu Gh. şi cu Vasile au ajuns pe mal, în port la Constanta…

Era luna mai. Oraşul Constanta era şi el bombardat, dar fata de ce văzuse pe front, aici i se părea pare de distracţii. În port se vedea că s-a tras cu tunurile. Câteva cazemate păstrau urmele proiectilelor, câteva gropi de obuz şi nişte vase

scufundate îşi arătau catargele şi acoperişurile cabinelor din apă. Se duse să se prezinte la Comandamentul portului.

— Sunt locotenent Georgescu Gheorghe, medic, şi sanitarul meu Taloescu Vasile. Ăştia ne-am mai întors.

— Din tot regimentul?

— Cred că da.

— Domnule doctor, va duceţi la Bucureşti şi va prezentaţi acolo, la Ministerul de Război, o să primiţi acolo instrucţiuni.

De la Constanta, Gigi încerca să dea telefon acasă, dar nu răspundea nimeni. Se urca în trenul spre Bucureşti. De abia aştepta să o vadă pe Dorina, copilul, ceilalţi. Doamne, ce bucurie! Nu mai primise nicio veste de mai bine de trei săptămâni. Nu ştia nimic despre ei: „Lasa, mai am puţin, în două-trei ore ajung acasă”.

În sfârşit se vede Gara de Nord. Îi spune lui Vasile:

— Ba, dar ce-i aici? Doamne, cum a fost bombardat Bucureştiul! Vai, ia uite mă, vagoane răsturnate, uite şi „Dinamu” ăla aruncat după linii şi distrus. („Dinamu” era un tren automotor.) Dezastru bai, ce-a fost aici! Prăpăd! Ia uite pe partea stângă, la podul Grant, acolo e casa mea. Casele sunt bombardate! Şi pe partea dreaptă la fel! Toată Griviţa şi tot cartierul Giuleşti, Cimitirul Sf. Vineri. Şi gara a fost atinsa!

Trenul încetineşte şi Gigi sare din tren.

— Vasile, am plecat să văd ce e acolo!

Gigi nu mai are răbdare, o ia la fugă. Ajunge la podul Basarab şi se urca să vadă mai bine: casele toate în jur erau avariate sau distruse. Ajunge în capătul străzii Turda. Casa lor fusese pulverizata. Mai rămăseseră nişte ziduri în fundul curţii. Bate la uşă la familia Lener de vizavi:

— Sărut mâna, doamna! Ce s-a întâmplat?

— Domn doctor, staţi liniştit! Dorina şi copilul sunt întregi, sunt la Pârşcoveni. Au scăpat toţi, dar Tanti şi Florica, servitoarea, au murit. Le-au îngropat la Sf. Vineri. Pe 4 aprilie i-au bombardat. Lucrurile ce au mai rămas le-au adus la noi într-o magazie şi după o săptămână a căzut o bomba incendiara drept pe magazie şi n-a mai rămas nimic. Farfuriile s-au lipit între ele de căldură şi au rămas lipite, tacâmurile şi argintăria s-au topit şi au rămas şi ele în stiva grămadă ca un bulgare, iar restul lucrurilor: haine, mobila care a mai scăpat, vă daţi seama că sa făcut scrum. Nea Iancu este distrus.

— Şi unde au dus-o pe Tanti?

— La capela. Şi au îngropat-o în locul de veci al familiei, împreună cu Florica… Câteva bombe au căzut şi în cimitir, au scos morţii şi oasele afară. Am adunat un sac de oase şi le-am pus în groapa lor. A fost nenorocire! Părinţii Floricai – erau din Moldova de dincolo de Prut, sunt refugiaţi – au venit cu o zi înainte s-o ia acasă. Şi Florica nu a vrut să meargă cu

ei. Ei au plecat a doua zi, adică marţi, pe 4 aprilie dimineaţa, că au dormit la nea Iancu; au plecat la gara sa ia trenul. Nu s-a mai interesat nimeni de Florica. Probabil au murit şi ei în gara. Domnu' doctor, mare nenorocire, mare!

— Şi de ceilalţi ai mei, ce ştiţi?

— Cred că toţi sunt în regulă.

Gigi mulţumi şi pleca la Nicu să afle mai multe. Traversează podul Grant şi ajunge în strada Zoe Grant. Aproape toate casele din Giuleşti erau bombardate. Erau căsuţe mici, la strada, de oameni săraci. Tot Bucureştiul era făcut praf. Însă o singură bomba a căzut pe strada Turda. Casa în care locuia Nicu era întreagă. Erau acasă.

— Gogule, Gogule, ce faci, ma băiatule, mai trăieşti? N-am ştiut nimic de tine, eram toţi speriaţi că ai murit sau ai căzut prizonier.

Se îmbrăţişară, se pupară.

— Zi-mi, ma Nicule, ce ştii, nu mă mai ţine să aştept!

— Ma, Gogule, mare prăpăd a fost. Iancu e ca şi mort. Săraca Tanti, mă, şi i-am spus şi eu să nu stea în casa când aude alarma, dar ce să spun? Soarta! Ce ţi-e scris în frunte ţi-e pus!

— Ma, dar tu cum ai scăpat de front?

— Ma, Gogule, comandam un pluton şi într-un

atac m-am ridicat din tranşee şi am strigat:

„Pluton, după mine la atac, înainte!”. Şi am luat-o înainte spre liniile ruseşti. Am făcut câţiva paşi şi am simţit că m-a lovit ceva în picior, în pulpa şi în umăr. M-am întors instinctiv cu spatele la inamic şi m-am trântit pe burtă. Am simţit câteva lovituri, în cap, în spate şi m-am ridicat din nou. Soldaţii au început să ţipe: „domn locotenent! domn locotenent!”

— Ce aveţi mă, ce ţipaţi aşa?

Când mă uit, eram plin de sânge. Şi pe Nicu îl umfla râsul. El găsea sa râdă şi când era o tragedie, tot timpul era optimist şi plin de umor. O zi dacă stăteai cu el, râdeai de te ţineai de burta.

— Ma, am zis eu, ce dracu’ aveţi, mă, asta-i sânge de la duşman!

— Nu, domn locotenent, sunteţi rănit grav! ţipau soldaţii.

— Ce să fac, n-am putut să mă opun, m-au pus pe targa şi m-au dus la punctul sanitar. Acolo era un doctor român. M-a dezbrăcat în pielea goală. Auzi ba, fără ruşine! Cred că ăla voia sa mi-o măsoare.

— Hai ba, lasa prostiile, zi-i mai departe!

— Da, mă, eram înţepat peste tot şi un glonţ îmi trecuse prin muşchiul umărului drept şi ieşise afară. Un alt glonţ trecuse prin pulpa piciorului stâng. Câteva schije ma loviseră superficial în burta, în genunchi şi în mâini. Când am căzut cu spatele la inamic, un glonţ a intrat pe sub omoplat, a ieşit în ceafa, a intrat pe sub casca, mi-a jupuit pielea capului,

a spart casca şi a ieşit prin partea din frunte a căştii.

— Domnule, zice doctorul, dacă stăteai o palmă mai la dreapta, trecea prin inima. Dacă te ridicai puţin mai sus trecea prin piept. Dacă aveai piciorul o palmă mai la dreapta îţi tăia artera femurala.

— Ce să fac, domnule? zic eu râzând, am noroc şi gata. N-am ştiut cum să mă aşez. Auzi, mă, dacă ridicam curu' mai sus, eram mort.

— Ba, putea să te omoare, ai scăpat ca prin urechile acului.

— Ba, Gogule, nu ştii ca la spiritism mi-a ghicit ca trăiesc peste 90 de ani şi ţie ca trăieşti 77 de ani?

— Hai ba, tu crezi în asta?

— Păi, uite ca Tache, când a împlinit 32 de ani, a murit.

— Ce vorbeşti, mă? Zău?

— Da! L-a călcat un tanc în Germania.

— Şi Costin ce face?

— E bine, e-n regulă. Şi el, şi fii-sa.

— Aşa, zi-i mai departe!

— Ba, ce să-ţi mai spun? M-au dus la un punct de triere german pentru răniţii lor. Acolo era un doctor neamţ. Când m-a văzut pansat de sus până jos şi plin

de sânge, a făcut un semn la aia şi m-au trimis în ţară. Şi uite aşa am scăpat de front.

— Ba, mare noroc ai avut!
— Unde te duci acum, Gogule?

— Plec la Pârşcoveni, că sunt toţi acolo.

— Ba, săracu' nea Iancu! Fără Tanti e un om mort. Cât o mai iubea! Nu a mai rămas cu nimic. A plecat cu un geamantan. În tren i-au furat şi ceasul ăla de buzunar, de aur, cu lanţ cu tot, l-au buzunărit şi i-au luat şi banii.

— Asta e! Ce să faci? Bine ca trăiesc. Hai ca plec la gara, mă duc la Pârşcoveni.

— Du-te, mă, să te ajute Dumnezeu!

Gigi se urca cu mare greutate în tren, lume multă, gălăgie, urcau bagajele pe fereastră. În vagoane nu mai era loc. Unii oameni se urcau pe acoperiş sau stăteau înghesuiţi pe scările vagonului.

A reuşit totuşi să găsească un loc pe tampoane. În câteva ore au parcurs cei 200 km. Liniile erau bombardate, gările la fel, macazurile stricate. Vagoane deraiate sau lovite de aviaţie erau răsturnate pe margine. În sfârşit a ajuns în gară la Piatra Olt şi a plecat pe jos.

Vestea că s-a întors de pe front ajunge înaintea lui în Pârşcoveni. Dorina a ieşit în sosea. L-a văzut în capul satului. Era îmbrăcat militar, cu chipiul pe cap,

în bocanci şi cu un geamantan militar de lemn în mână. A luat-o la fuga cât putea de tare spre el. Gigi a început să alerge şi el.

— Gigi! Gigi!

— Dorina!

Fug unul către altul, se îmbrăţişează. Câta bucurie aduce revederea asta! Se îmbrăţişează cu toţi pe rând, cu tot satul.

— Doamne, prin ce-am trecut! Mulţumescu-ţi Ţie, Doamne!

Pleacă îmbrăţişaţi. Îi întâmpina şi ceilalţi. Iancu vine cu copilul în braţe.

— Uite Gogule, copilul tău. E întreg. Să vă ajute Dumnezeu!

Au rămas aproape o lună la Pârşcoveni după care Gigi a plecat înapoi la Bucureşti. S-a prezentat la Ministerul de Război. A fost repartizat la Spitalul de zona interioara 366, Ghergani, la 50 km de Bucureşti. Aici i s-a dat şi o locuinţă unde şi-a chemat familia. Iancu şi cu Nuta au venit şi ei la Bucureşti şi s-au mutat într-o casă, avariata şi ea după bombardament, pe strada Zinca Golescu, lângă Nicu.

12. Sfârşitul războiului

La Ghergani, la Spitalul de Zona interioara Z.I. 366 unde fusese repartizat dr. Georgescu Gh., erau

aduşi răniţii şi mai ales marii mutilaţi de război. Aici lucra şi chirurgul maxilo-facial Osipov Sineşti. Acesta va introduce mai târziu grefele osoase în tratamentul periodontitei. Era un specialist în refacerile faciale, în plastia facială. Fusese chirurg generalist, făcuse câteva stagii de stomatologie în Germania şi se specializase în chirurgia facială.

Mai târziu, după instalarea comunismului în România a fost arestat ca participase la mişcarea legionară, organizase „Ajutorul legionar”. A făcut 15 ani de puşcărie politica şi, pentru ca îl vindecase nu ştiu de ce boala pe unul din fruntaşii comunişti, probabil pe Emil Bodnăraş, care era omul de încredere al ruşilor, acesta l-a ajutat şi şi-a creat o clinica de parodontologie. Aicista aplicat procedeul de tratament al periodontitei, care a fost preluat şi perfecţionat de alţii: autografe cu os recoltat din creasta iliacă sau „os mineral”, os de animal de proteinizat şi dezactivat antigenic.

Osipov operase mai mulţi oameni cu tuberculoza a coloanei vertebrale şi cu deformări ale coloanei, cărora le implantase os ca să îndrepte şi să fixeze coloana. Observase ca acolo unde introdusese grefa osoasa apăreau centre de osificare. Ca urmare, a aplicat grefa în osul alveolar, în maxilar, pentru a fixa dintii mobili datorită resorbţiei osoase. A scris şi o carte şi şi-a prezentat metoda la congrese internaţionale. A fost puternic boicotat de colegi.

[Am stat de vorbă cu Osipov în anii ’70. Ma chemase să lucrez la el, dar am refuzat ştiind ce atmosfera era creata în jurul său şi temându-mă de represalii.

Mi-a povestit ca în anii ’70 s-a dus la Madrid la un congres de stomatologie. Când s-a ridicat să-şi prezinte lucrarea, colegii români au ieşit în mod ostentativ din sala. Am fost după revoluţie în Spania. Medicii stomatologi cu care am vorbit acolo ştiau de el.]

La Ghergani era o echipa destul de mare de medici. Răniţii veneau tot timpul, şi germani şi români, iar după 23 August 1944, când România a întors armele împotriva Germaniei au apărut şi răniţi din Diviziile Tudor Vladimirescu şi Horia, Cloşca şi Crişan, divizii care erau formate în URSS din prizonierii români şi erau incluse în armata sovietică. Răniţii germani internaţi au fost ridicaţi din spital şi duşi în lagăre. Dr. Georgescu Gh. nu şi-a putut ţine gura:

— Domnule, dar ăştia sunt răniţi, trebuie să ne purtam civilizat! Însă nu l-a ascultat nimeni. Celor din divizia Tudor Vladimirescu le striga:

— Ba, trădătorilor, trebuia să muriţi acolo decât se va vindeţi! Bine ca nu l-a luat nimeni în seamă, ca probabil ar fi avut de suferit.

Din regimentul lui s-au mai întors, după 23 August, încă doi oameni. Aceştia căzuseră prizonieri în anul 1942, în iarna. Au ajuns şi ei la spitalul de Z.I. 366.

Aveau ulceraţii la picioare şi erau într-o stare generală foarte proasta, slăbiţi. Au fost aduşi cu o ambulanta de la Bucureşti şi internaţi în spital.

— Ba, dar voi de unde aţi apărut? Ce-aţi păţit, mai băieţi?

— Domn doctor, am căzut prizonieri la un atac pe malul Volgăi, am fost îmbarcaţi pe nişte şlepuri împreună cu alţi prizonieri români şi germani. Era o iarna grea. Pe Volga erau numai sloiuri de gheata. Când şlepurile au ajuns în larg, ruşii au început să-i vâneze pe nemţi. Îi împuşcau cu pistoalele şi cu puştile. Nemţii încercau să se ferească, unii se ascundeau pe unde puteau, alţii au sărit în apă. Pe noi, pe români, ne-au lăsat în pace.

Ne-au dus apoi cu un tren de marfă înspre răsărit, la Vladivostok. Am mers vreo două săptămâni. Ne-au internat într-un lagăr de prizonieri. Munceam la mina sau la câmp. În primăvara asta am plecat amândoi să luăm apa cu bidoanele de la un izvor aflat la vreo jumătate de kilometru de lagăr. Am lăsat bidoanele şi am fugit. Am mers toată ziua şi toată noaptea. Nu era nimeni în jur. Am mers a doua zi şi am ajuns la un sat. Ştiam ruseşte, dar nu ne-a întrebat nimeni nimic. Am mai luat de mâncare de la ei, că aveam nişte copeici. Am mâncat pe urma ciuperci, ierburi, fructe de pădure, şoareci. Am ajuns la linia ferată şi ne-am urcat din loc în loc în trenuri de marfa. Am făcut 10.000 km în câteva luni. Am ajuns la Prut la începutul lui septembrie 1944. Frontul se schimbase. Prutul era bine păzit de grăniceri, eram pe graniţa rusească acum. Am aşteptat şi ne-am orientat. Nu puteam să intrăm în ţară. Ne-am băgat în tenderul unei locomotive ataşată la un tren care intra în România. Am intrat în bazinul cu apa. Am stat în bazinul cu apa al locomotivei aproape două zile. Trenul a pornit şi a ajuns la Iaşi.

În gara erau trupe ruseşti. Am ieşit. Aveam toată pielea zbârcita ca mâinile de spălătoreasă. Am tremurat două zile. Ne-am dus la şeful de gara. Acesta ne-a ascuns, ne-a dat să mâncăm, ne-a îmbrăcat şi ne-a urcat într-un tren spre Bucureşti. Acolo ne-am prezentat la Comandament şi pentru că eram aşa cum vedeţi, ne-au urcat într-o ambulanta şi ne-au trimis aici să ne refacem.

— Bravo, mai băieţi! Nu ca trădătorii ăştia care s-au vândut ruşilor şi uită-te la ei ce îndoctrinaţi sunt. Ăştia ne vor pune cizma în gât şi ne vor rusifica cu forţa! Or să ne confişte tot, or să ne dezmoştenească, or să facă şi la noi colhozuri, or să facă gulaguri şi or să ne decimeze. Cine nu va fi cu ei va fi considerat duşman! Dumnezeu ştie ce va fi! Dar poate vin americanii şi o să ne scape!

— Domn doctor, dar sunteţi de acord cu destituirea Mareşalului Antonescu?

— Draga, nu am fost de acord cu Mareşalul că ne-a trimis pe noi peste Nistru ca să murim degeaba, trebuia să ne oprim acolo. Este inadmisibil însă faptul ca Regele Mihai l-a dat pe mâna duşmanului, a ruşilor, pe comandantul de armata. Nu este corect. N-avea decât să-l împuşte, el cu mâna lui, dar nu să-l predea ruşilor.

Dorina era de fata şi intervine:

— Poate că a făcut-o din naivitate. Petrică a fost coleg în clasa întâia primară cu Mihai. A fost un elev slab, aşa ca taică-su, regele Carol, i-a făcut o clasa separata.

În ultimele luni ale războiului, dr. Georgescu Gh. a fost transferat în Bucureşti, la un alt spital de zona interioara, ZI 303. Şi aici veneau răniţi cu sechele grave, mari mutilaţi de război la care trebuiau făcute refaceri largi de ţesuturi, membre, plastii faciale. Stătea mai mult la spital. Ziua şi noaptea era în sala de operaţii. Dorina îl certa mereu ca nu vine acasă. Dar pentru Gigi, chirurgia era însăşi viaţa lui.

Dorina era din nou gravida şi era nervoasă. Locuiau tot pe strada Zinca Golescu, împreună cu nea Iancu şi Nu-ţi, într-o casă care fusese bombardata parţial.

Ruşii ocupaseră practic Bucureştiul, deşi deveniserăm aliaţi în războiul contra Germaniei.

Şi aici dr. Georgescu Gh. a avut parte de o surpriză. Era îmbrăcat în uniforma militară cu gradul de locotenent şi mergea spre spital. Aproape de gara Basarab, la „Regie”, s-a întâlnit cu doi soldaţi ruşi. Dr. Georgescu a salutat primul. Unul din soldaţii ruşi striga: „Idi siuda!”, adică vino-ncoace. Dr. Georgescu se întoarce. Rusul tipa în ruseşte şi arata cu mâna salutul ostăşesc. Dr. Georgescu înţelege că nu a salutat corect. Probabil ca rusul era beat, scoate pistolul şi-l îndreaptă spre dr. Georgescu. Norocul lui a fost ca al doilea soldat a văzut crucea de medic; era o insigna în forma de cruce, mare cam de 3 cm, din metal emailat de culoare roşie.

— Este „vraci”!

Şi îl convinge pe soldatul agresiv să renunţe la

execuţie. Ajuns acasă, Gigi povesteşte întâmplarea cu rusul: „I-auziţi, domnilor, nu am murit pe front şi muream aici, împuşcat de un dement!”

Cel de al Doilea Război Mondial s-a terminat pe 10 mai 1945.

Dorina a născut din nou un băiat. L-au botezat Cornel. S-a întors şi Petrică din război. Erau toţi împreună, mai puţin Tanti.

Bucureştiul era numai ruine în jurul Gării de Nord.

Gigi a fost lăsat la vatra. Trebuia să-şi găsească un nou loc de muncă. Postul lui de chirurg la spitalul Colţea era ocupat. Avea de ales între un loc la un spital din Constanta şi unul la spitalul Grecescu, din Turnu Severin. Dorina voia să meargă la Constanta, dar Gigi, după ce păţise în Crimeea, nu mai suporta să vadă marea, aşa ca a ales Severinul.

— De la Bucureşti la Severin merge Motorul „Dinamul”. Eşti ca şi cum ai fi aici. Dacă nu-mi convine, ma întorc la Bucureşti. Merg acolo şi o să vedem despre ce e vorba.

„Dinamul” era o garnitura de tren cu 2 vagoane, cu tracţiune Diesel, poate cel mai perfecţionat, modern şi frumos tren existent la ora aceea în lume. Era fabricat la uzinele Malaxa din Bucureşti. Era colorat în roşu, albastru şi galben şi avea o forma aerodinamica. Viteza medie era de peste 120 km/h, aşa ca distanta de 350 km. până la Severin era parcursa doar în 3 ore.

Gigi a ajuns în Severin. Tot oraşul era bombardat şi nu găsea o locuinţă. A trebuit să doarmă într-o cameră în spital. Spitalul Grecescu era şi el bombardat, aşa că a fost mutat în nordul oraşului, în cartierul Crihală, vizavi de stadion, într-o şcoală. [Am fost şi eu acolo, şi mi-aduc aminte ca în faţa spitalului, lângă zid, erau nişte cuşti ca de câini, cu plase de sârma, unde erau ţinuţi bolnavii psihici agitaţi. Lumea trecea pe lângă ei şi-i batjocorea.]

În acest loc, spitalul a funcţionat aproape un an, până a fost reconstruit vechiul spital.

Nu putea să-şi aducă familia până ce nu găsea o casă unde să locuiască în condiţii cât de cât acceptabile. A găsit o casă cu chirie, lângă Hala Mica, la familia Miculescu unde ocupau două camere şi unde şi-a adus şi familia.

Nea Lixandru Miculescu scria poezii porno. Avea un talent extraordinar. Ma învăţa pe mine să le spun mai târziu, când mama se întâlnea cu prietenele ei. Îmi mai aduc aminte câteva versuri:

„Ce-are doamna în chiloţi? Biblioteca pentru toţi.
Ce-are domnul în izmene? Un colac cu două gheme. Când domnul se plictiseşte la o carte şi citeşte.
Când întoarce-o foaie I se-nmoaie”.
Eu aveam pe atunci o memorie excepţională. Dacă auzeam o poezie odată, o şi reţineam. Începeam să spun poezia fără să înţeleg ce spuneam. Bineînţeles că maică-mea ma ameninţa:
„Taci că-ţi rup urechile!” De unde, eu ziceam înainte, spre deliciul musafirilor.

Peste mulţi ani am auzit ca nea Lixandru care acum trecuse de 85 de ani are un cancer de prostată şi nu mai avea mult de trăit, doar câteva săptămâni. Am mers cu tatăl meu să-i facem o vizita. Ne-a întâmpinat tanti Gică nevasta lui:

— Ce face nea Lixandru?

— Uite, e în camera din faţă.

Mergem să-l vedem.

Nea Lixandru, deşi era vara, stătea sub plapuma şi, bineînţeles, cu o sonda introdusa pe penis şi prinsă cu mai multe benzi de leucoplast şi o plosca în care curgea urina.

— Ce mai faci, nene Lixandre? întreb eu.

— Ce să fac, mai Bogdane?...

Şi în timp ce da la o parte plapuma sa ne arate instalaţia, continuă:

— Uite, mă, cum mi-au priponit ăştia armăsaru'! Am stat de vorba.

— Mai nea Lixandre, la urma urmei, ce e viaţa?

— Mai Bogdane, uite, pe uşa asta am intrat şi pe aia o să ies! Locuinţa Miculeştilor era departe de spital, şi într-o noapte, un bolnav operat, care era în stare gravă, a murit. Doctorul Georgescu lăsase vorba ca, în cazul în care starea bolnavului se alterează, să

vină cu o trăsură, cu ceva, şi să-l ia de acasă. Telefoanele nu funcţionau. Dar personalul de garda, neglijent, nu a supravegheat îndeajuns bolnavul şi acesta a murit. Dimineaţa, când a venit la spital, văzând ce s-a întâmplat, dr. Georgescu s-a hotărât să-şi găsească o locuinţă lângă spital.

A găsit o casă, în parte dărâmată, din care mai rămăseseră în picioare două camere, pe strada Aurelian, lângă fabrica de bere şi în apropierea spitalului Grecescu. Casa era total insalubra, cu igrasie, rece. Nu se găseau lemne să se încălzească şi camerele erau tot timpul reci şi umede.

Cum am ajuns, noi, copiii ne-am îmbolnăvit; tot timpul tuşeam, eram răciţi.

Era mare sărăcie şi foamete. Dorina era foarte nemulţumită ca s-au mutat în aceasta casa.

— Copiii vor fi tot timpul bolnavi. Uite, Bogdan a făcut deja amigdalita şi vegetaţii. Va trebui să-l operam acum de vegetaţii. Nu se poate să-ţi sacrifici copiii pentru pacienţii tai!

În aceasta casa am locuit aproape doi ani şi ne-am mutat în 1949 pe strada Decebal nr. 57, într-o casă cu etaj, în care fuseseră încartiruiţi nişte ruşi cu familiile lor, şi care se eliberase prin plecarea lor.

13. Petrică lupta în aviaţie

În ziua de 23 august 1944, Petrică era pe aeroportul Băneasa. S-a dat ordin ca armata româna sa întoarcă armele împotriva Germaniei. Comandantul aeroportului l-a chemat pe şeful flotilei de aviaţie

germana.

— Colega, cred că eşti în tema: Regele Mihai a întors armele contra voastră. Mareşalul Antonescu a fost arestat. Avem ordin să vă luăm prizonieri.

— Draga, dar noi am fost camarazi de arme. Cum să faceţi aşa ceva? Dă-ne timp să ne retragem.

— Bine, dar cât se poate de repede.

Şi germanii au împachetat şi au plecat. Trupele germane se retrăgeau de peste tot ca să traverseze România şi să se replieze în Ungaria, însă armata româna primise ordin de lupta împotriva lor.

Ordinul e ordin, n-aveau ce face. S-au organizat câteva acţiuni, dar populaţia avea o antipatie profund înrădăcinata împotriva ruşilor, antipatie sădită de-a lungul istoriei împotriva agresiunii şi acaparării teritoriilor romaneşti. România, care avea o suprafaţă şi o populaţie aproape cât Spania, a pierdut după al Doilea Război Mondial o treime din teritoriu, cu populaţia respectivă, şi, în plus, aproape un milion de oameni pe front. A fost un dezastru din toate punctele de vedere.

Aşa ca germanii au fost lăsaţi să se retragă. Totuşi, împinşi de la spate de trupele ruseşti, militarii români au trebuit să lupte, mai ales în Ardeal, în Ungaria şi Cehoslovacia până la Praga.

Flotila lui Petrică a fost mutata lângă Orăştie, pe aeroportul Balomir. Erau în majoritate avioane de vânătoare Messerschmitt fabricate sub licenţa în

România, avioane bimotoare de bombardament Savoia, fabricate sub licenţa italiana şi mai rămăseseră câteva avioane IAR 80 de fabricaţie complet românească.

La început, misiunile de lupta au fost de-a lungul râului Mureş, până la Budapesta. La întoarcere, culoarul era pe deasupra Mureşului la o înălţime determinata. Aveau consemn să facă câteva manevre: „să dea din aripi”, adică să se încline stânga-dreapta, ca să fie recunoscuţi de ruşi.

Cu toate acestea, de multe ori bateriile ruseşti începeau să tragă. Exploziile proiectilelor antiaeriene înconjurau avionul şi se auzeau schijele sau gloanţele mitralierelor când loveau în avion. Seara, la masa, de multe ori un scaun sau două rămâneau goale, şi în dreptul lor puneau o lumânare aprinsa.

Unii piloţi reuşeau să se salveze totuşi cu paraşuta, dar erau împuşcaţi în aer sau cădeau la unguri, care de obicei îi lichidau.

Unul dintre colegii lui Petrică, pilot pe un Messerschmitt, a fost lovit de tirul antiaerienei şi a reuşit să se salveze cu paraşuta. A căzut într-un sat unguresc. S-au bucurat ca a scăpat. Dar mai târziu – a povestit colegul Zavate, pilot pe avioane de bombardament Savoia – ca acesta a fost omorât în chinuri groaznice de către săteni – a fost jupuit de viu.

Petrică a doborât două avioane Heinkel de bombardament şi două avioane Messerschmitt. A fost lovit şi el, motorul avionului a luat foc, dar a reuşit să aterizeze pe un câmp şi să salveze avionul. Au îndeplinit misiuni de lupta în continuare, deasupra

Budapestei, Pragăi şi chiar până în apropierea Berlinului.

S-a întors când s-a terminat războiul, în 1945. A fost repartizat pe aeroportul din Craiova. Era şeful escadrilei de vânătoare, decorat şi bine apreciat pentru ca avusese succese în lupta.

În Craiova se desfăşurau acţiuni de propagandă. Grupuri de muncitori făceau agitaţie procomunista, antimonarhista, pentru înlăturarea vechilor structuri burghezomosieresti, confiscarea moşiilor, a fabricilor, a averilor, care trebuiau date „poporului muncitor, proprietarul de drept al acestor bogăţii”.

Muncitorii şi ţăranii trebuiau să preia puterea. Peste tot erau afişate lozinci sau se strigau lozinci: „Jos capitaliştii!”, „Trăiască tata Stalin că ne-a dat pâine şi vin!”, „Trăiască Gheorghiu-Dej c-a băgat spaimă-n burgheji!”, „Trăiască prietenia româno-sovietica!” etc.

Grupuri de oameni entuziasmaţi de promisiunile comuniste făceau agitaţie pe străzi, în fabrici, în locuri publice, se organizau manifestaţii, mitinguri.

Petrică nu vedea cu ochi buni toate aceste convulsii sociale, manifestări care duc la anarhie, răsturnări sociale: „a ajuns curu’ cap” spunea el, şi de multe ori avea replici dure la adresa politrucilor din unitatea lor de aviaţie, până când a reuşit să-l pocnească pe un activist de partid. Şi rău a făcut ca nu şi-a ţinut gura şi mâna, pentru că a fost dat afară din armata la sfârşitul anului 1946.

După ce a făcut diferite munci ca să câştige o pâine, îngrijitor la vaci, paznic la o fabrică, pădurar, a ajuns şi muncitor mecanic la avioane, pe aeroportul din Turnu Severin. Acolo de unde a plecat, ţanţoş că este ofiţer de aviaţie „la vânătoare”, acum s-a întors umilit, „ştergând” avioanele pe care alţii le zburau.

După doi ani s-a mutat pe un aeroport civil la Ghimbav lângă Braşov. A reuşit să zboare din nou, ca instructor de zbor, pe nişte avioane de şcoală cu două locuri fabricate la uzina din Braşov. Era angajat provizoriu. Era mai tot timpul pe aeroport şi dacă nu era în aer, era într-o cameră dintr-un hangar.

Într-o zi din vara lui 1950, aici se prezintă doi bărbaţi, îmbrăcaţi în haine de piele, cu şepci pe cap, atitudine dura, severa, crispat-teapana. În 1948 se înfiinţase „Securitatea”, braţul de fier şi mâna lungă a comunismului.

Petrică îşi zise în gând: „ăştia trebuie să fie de la securitate”.

— Tovarăşul Ionescu? întreabă unul care părea să fie mai mare în grad.

— Da, eu sunt.

— Trebuie să stăm de vorbă! Suntem de la Securitate.

— Poftiţi.

— Nu, să mergem la dumneavoastră în camera.

Cunoşteau terenul, au luat-o înainte în camera lui

Petrică.

— Luaţi loc!

Se aşezară de o parte a mesei şi îl invitară şi pe Petrică pe scaun, pe partea cealaltă. Petrică se aşeză. Era vădit emoţionat. Îl lăsară sa mai fiarbă un timp fără să scoată nicio vorba. Erau şcoliţi, îşi aprinseseră în linişte ţigările, puseseră servietele pe masă. S-au recomandat: un maior şi un căpitan. Maiorul deschide discuţia:

— Tovarăşe Ionescu, aţi fost ofiţer de aviaţie în armata româna. Avem dosarul dumneavoastră. Şi scoate dosarul. Ştim totul, aţi fost ales să faceţi parte din activul nostru de securitate, ca agent. Aţi fost studiat în amănunt.

— Adică informator. Este degradant pentru mine.

— Tovarăşe Ionescu, noi nu am venit aici ca să negociem. Gândiţi-vă bine, că nu aveţi de ales. Îi întinde o foaie bătută la maşină, un „Angajament” prin care jura sa se subordoneze necondiţionat. Petrică o citeşte şi încep să-i tremure mâinile.

— Nu semnez aşa ceva!

— Rămâneţi în camera. Va încuiem pe dinafară, şi vă gândiţi. Ne întoarcem peste două ore.

Petrică rămâne singur cu gândurile lui: „Pot să fac acest compromis cu conştiinţa mea? Să mă vând celui pe care îl detest, celui care m-a umilit, să nu mai fiu stăpân pe mine, pe propria conştiinţă, să devin un ticălos care-şi da în primire rudele şi prietenii? Ce

viaţa o să am eu de aici înainte?”

S-au întors seara, peste zece ore. Au intrat şi s-au aşezat pe scaune.

— Ei, v-aţi gândit?

— Nu, nu pot să semnez!

Maiorul se ridica în picioare.

— Ba, eu nu stau la tocmeala cu tine, şi scoate pistolul şi-l pune pe masă. Semnezi, sau nu?

— Da, semnez! Şi Petrică a semnat angajamentul, „pactul cu diavolul”.

După o lună a fost angajat definitiv ca instructor de zbor şi pilot de încercare la fabrica de avioane din Braşov, expert în aviaţie şi, mai târziu pilotul şef al AVIASAN-ului, aviaţia sanitara.

14. Petrică şi Nora

Nora Weber era din Câmpina. În familia Weber se abătuse nenorocirea după război. Tatăl Norei fusese închis în lagăr la Târgu Jiu şi a murit acolo de dizenterie. Fratele ei, Friţi, fost ofiţer S.S., fusese închis într-un lagăr de prizonieri. Ei nu erau nemţi get-beget, erau amestecaţi: cehi, unguri, nemţi, români, şi vorbeau de altfel şi ceha şi maghiara şi germana, şi bineînţeles româna.

Într-o dimineaţă, la poarta casei lor s-a prezentat

un poliţist:

— Familia Weber?

— Da, răspunde mama Norei.

— Spuneţi-mi, doamna, care este naţionalitatea dumneavoastră?

— Eu sunt cehoaica.

— Bine.
Între timp apare şi Nora.

— Dumneavoastră ce naţionalitate aveţi?

— Eu sunt nemţoaica, răspunde mândra Nora.

— De ce nu spuneţi şi dumneavoastră ca mama?

— Nu, eu sunt nemţoaica!

După o lună a primit ordin să se prezinte la Poliţie şi a fost trimisa într-un lagăr de munca forţată, în Uniunea Sovietică, la Krivoi Rog. De abia împlinise 18 ani. La sfârşitul războiului, câteva mii de cetăţeni români de naţionalitate germana, au fost trimişi în lagăre de munca forţată în
Uniunea Sovietică, „pentru refacerea ţării şi recuperarea pagubelor de război”.

A muncit patru ani acolo. A îndurat multe privaţiuni şi umilinţe, dar s-a întors. Ajunsese să aibă mai puţin de 40 kg., deşi era o femeie înalta. Când a fost eliberata, s-a întors la Câmpina.

În casa lor din Câmpina se mutase o alta familie. A bătut la uşă, şi femeia care i-a deschis a respins-o, dezgustata de aspectul şi de îmbrăcămintea ei. Probabil că i-a fost teama şi că o să-i umple casa de păduchi.

Pentru o noapte, a primit-o o vecină, până a găsit adresa mamei sale, care plecase în alt oraş. I-a trebuit mult timp să se refacă fizic şi să-şi revină moral. Era o femeie frumoasă. Peste un an l-a cunoscut pe Petrică.

Întâlnirea cu Petrică a fost raza de soare din viaţa ei. S-au căsătorit la scurt timp.

15. Anii de la sfârşitul războiului la Pârşcoveni

Nici satul Pârşcoveni nu a fost ferit de rău. Grupul de prieteni ai lui Iancu s-a sfărâmat. Pe Doinea morarul l-a arestat securitatea şi s-a spânzurat în închisoare. Pe băiatul lui Gică Lungu la ridicat tot pentru motive politice şi a fost închis pentru mulţi ani. Nelu, băiatul lui nea Mitica Mercut jandarmul şi al Jenicai, sora lui Iancu, a avut noroc. A fost mobilizat în armata şi repartizat la grăniceri. Era pe graniţa la Prut. Era de patrula şi avea obligaţia sa controleze buletinele de identitate la toţi cei care treceau pe poteca pe care o păzea el. Era singur în marginea pădurii cu automatul pe umăr. A venit şi un taran cu sapa în spate. I-a cerut buletinul. Taranul a scos buletinul de la buzunarul de la pieptul hainei. Nelu a verificat buletinul.

— Dar îţi lipseşte ultima viza de graniţa. Mai ai şi

alt act la dumneata?

— Da, am livretul militar. Şi baga mâna la spate ca să scoată actul.

Lui Nelu îi străfulgeră un gând: buletinul l-a scos de la piept şi livretul militar de la buzunarul din spate al pantalonului? Nu le ţine împreună?

Nelu era un băiat înalt şi voinic. Îi da o lovitură cu pumnul în ceafa şi-l trânteşte pe omul acela la pământ. Sub cureaua din spate a pantalonului avea un pistol. Era un spion american paraşutat în U.R.S.S. şi se întorcea din misiune să treacă graniţa în Iugoslavia pe la Turnu Severin – verifica astfel culoarul de extragere, traseul din zonă. Nelu a fost decorat şi astfel tatăl sau, nea Mitica, a fost ferit de necazuri şi toată familia a dus-o bine, iar el a fost numit directorul şcolii din Pârşcoveni.

La începutul anilor ’50, Dina, mama lui Iancu, depăşise de mult vârsta de 80 de ani. Băiatul ei Gică era ceferist. Fuma mult, a făcut un cancer de laringe şi a murit, iar nora ei a murit şi ea la scurt timp după el, lovita de un tren când s-a dus să facă târguieli pentru parastasul lui Gică. Iau rămas trei nepoate adolescente, care într-o iarna când s-au întors de la şcoala au găsit-o pe

„Mama Dina” moarta, îngheţată.

PARTEA A III-A

16. Turnu Severin în anul (de gratie) 1947

Oraşul Turnu Severin este aşezat pe malul stâng

al Dunării. Pe malul drept este Serbia. În partea de est a oraşului, pe malul Dunării, este castrul roman.

Drobeta Turnu Severin este poate oraşul cu cea mai mare încărcătură de istorie din România.

Pe aici, pe la Severin, au intrat romanii în Dacia, pe aici au trecut barbarii, sunt sate în jur care păstrează numele acestora: Pecinisca (pecinegii), Huni (hunii), pe aici au venit evreii (satul Tâmna, râul Jidostita) odată cu romanii.

Numele oraşului a fost dat de cavalerii ioaniţi, care au construit Turnul lui Sever. Pe malul Dunării, în dreptul mijlocului oraşului, în parc, se afla ruinele cetăţii medievale din sec. XII-XIII, cu turnul lui Sever şi în continuare spre vest, portul vechi, folosit şi de romani.

Nicodim, în secolul XIV, construieşte primele biserici ortodoxe din jurul Severinului, la Vodita, Topolnita şi Tismana.

Aici a debarcat Carol I, primul rege al României, în 1866.

Mergeam cu tatăl meu pe marginea Dunării. Îmi povestea pe înţelesul meu ceea ce mai târziu aveam să aflu din cărţi: cum au venit romanii aici, în frunte cu împăratul Traian, şi cum au construit un pod peste Dunăre. Ma apropii de ruinele cetăţii romane şi ale piciorului podului lui Traian. În anii 101 – 106 d.Hr. legiunile romane au trecut Dunărea ca să cucerească Dacia.

Apropierea de apa Dunării şi de aceste ziduri îmi

produce o emoţie care ma gâtuie şi în acelaşi timp ma sperie.

Valurile maturau pietrele şi plescăiau peste ele. Pe mal era un obuz vopsit galben, mai mare ca mine şi spart, iar pulberea era împrăştiată în jur. Mai multe epave de şlepuri şi vapoare ruginite erau înecate pe marginea Dunării, o parte din ele ieşind la suprafaţă, altele răsturnate în apa sau, câteva, pe mal, lovite de mine sau de proiectile în timpul luptelor ce se duseseră aici la sfârşitul celui de al II-lea război mondial.

— Vezi, aici, spune taică-meu, a fost un pod peste Dunăre făcut de împăratul Traian al Romei, acum aproape 2000 de ani.

— Şi cum stătea podul?

— Păi, avea vreo 20 de stâlpi din ciment, picioarele podului. Peste stâlpi, romanii au făcut o punte din lemn, destul de lata încât să treacă şi căruţele şi caii în dublu sens. Aici şi de partea cealaltă, la sârbi, s-a construit câte o cetate, „castru” îi spuneau romanii, unde au fost instalate garnizoane pentru paza podului.

— Dar cum au putut să facă picioarele podului, tu le spui „piloni”, sub apa?

— Ei, unii spun ca Romanii au abătut Dunărea şi au făcut podul pe uscat, după care au întors apa pe vechea albie. Dar acest lucru este practic imposibil. Alţii au zis că au construit nişte clopote, chesoane pe care le lăsau sub apa şi sub clopote puteau să sape şi

să zidească, dar şi asta e imposibil.

Eu cred că picioarele podului au fost construite pe principiul batardoului, „zăgazuri” cum se spune la noi. Au fost construite câte două rânduri concentrice de stâlpi pusi unul lângă altul, ca nişte garduri, şi între ele au turnat pământ. Cu ajutorul bărcilor, erau aduşi stâlpi de lemn ascuţiţi la un capăt, ca nişte pari. Aceştia erau prinşi cu o funie şi ridicaţi în picioare cu un scripete, apoi erau înfipţi în nisipul de pe fundul apei şi bătuţi cu un fel de ciocan-berbece din lemn, un buştean mare care era ridicat cu un scripete şi-i dădeau drumul să lovească în aceşti pari-stâlpi. Ritmul loviturilor era însoţit de un cântec.

— Nu înţeleg cum erau ridicaţi.

— Uite, mă, legau trei bărci între ele, şi din fiecare barca ridicau câte un par de lemn gros formând astfel un trepied care era legat sus cu un lanţ. De vârful trepiedului prindeau un scripete. După ce fixau parul (stâlpul) în poziţie, ridicau cu scripetele butucul, berbecele cu care băteau stâlpul înfigându-l adânc în fundul apei. Apoi aduceau un nou stâlp pe care îl băteau lângă stâlpul dinainte, şi aşa mai departe. Au construit astfel un gard cilindric, batardou se cheamă, şi în interiorul acestuia, la o distanţă probabil de 10 – 15 m., un alt gard concentric, tot din stâlpi de lemn bătuţi unul lângă altul. Stâlpii de lemn probabil că erau fixaţi între ei cu scoabe din fier. Între cele două garduri concentrice au turnat pământ, nisip, pietriş, formând astfel un baraj un dig circular. Apoi au scos apa din interiorul acestui batardou, acestui baraj, şi au lucrat pe uscatul rămas pe fundul apei, terenul în care au săpat pentru fundaţia piciorului podului. Apoi au zidit şi au turnat

ciment, realizând complet piciorul podului. Când au terminat, au scos gardurile astea, adică stâlpii de lemn şi curentul apei a maturat pământul, nisipul şi pietrişul din care a fost construit barajul circular. Eu aşa cred că s-au construit picioarele acestui pod. Este posibil ca lângă malul sârbesc, unde apa este puţin adânca, îndiguirea sa se fi făcut pe o porţiune mai mare, formând astfel un baraj parţial al Dunării, din interiorul căruia s-a scos apa, putându-se lucra pe uscat mai multe picioare de pod.

Picioarele podului puteau fi construite toate, în acelaşi timp.

Pe suprafaţa apei puteau să întindă o punte cu dublu sens pe un pod de bărci şi cu roabele puteau să care pământul, cimentul, şi să îl descarce în batardouri ca să construiască picioarele podului.

Stâlpii, adică grinzile de lemn, după ce au fost folosiţi la construcţia batardourilor, au fost scoşi din apa şi refolosiţi pentru construcţia punţii de lemn, a suprastructurii podului.

— Dar cum au putut să înfigă stâlpii în fundul apei?

— Inginerii romani au studiat Dunărea: mai întâi adâncimea apei trebuia să fie cât mai mica iar fundul apei nisipos. Aici apa are doar câţiva metri, pentru ca uite, culoarul de navigaţie este lângă malul nostru. Aici au găsit cel mai bun loc care îndeplinea condiţiile: fundul apei nisipos şi apa puţin adânca.

— Dar cimentul, de unde l-au luat?

— Din dealul acela de la nord, „muntele Varanic”; probabil numele i se trage de la „var”. În jur, trebuie să fi fost păduri care au fost defrişate pentru construcţia podului. După ce au construit picioarele podului din pietre şi ciment, au zidit terminaţia pilelor, a picioarelor, cu cărămizi.

Uite, cărămizile astea late stăteau în capetele picioarelor de pod şi în ele au fixat grinzile din lemn verticale ale suprastructurii. Între timp dulgherii făţuiau grinzile pentru suprastructura podului. Când picioarele podului au fost gata au făcut şi puntea, lata de aproximativ 15 m, cu arcadele podului. Toată construcţia a durat, probabil, doi-trei ani, între 102 şi 105 d.Hr. Astăzi, un pod de asemenea dimensiuni, cu organizare de şantier, cu proiectare şi execuţie, durează poate 10 – 20 de ani. Inginerul-şef a fost Apolodor din Damasc. Podul a funcţionat mult timp. A fost o minune tehnica a vremii.

Din Italia până aici la Drobeta, romanii au construit un drum care ajungea la marginea Dunării, pe partea sârbeasca. Mai sus, la Cazane, unde panta muntelui este verticala, drumul a fost făcut în consola peste apa. S-a numit „Tabula Traiana”. Urmele acestui drum se văd şi acum, cu bare din fier înfipte în peretele vertical al muntelui, una orizontala şi alta oblica în sus, sudate la capăt între ele şi formând un triunghi în consola peste Dunăre, iar deasupra barelor orizontale era întinsa pasarela din scânduri.

Oraşul Drobeta a existat şi înainte de venirea romanilor, şi a supravieţuit de-a lungul timpului, cu toate incursiunile multor năvălitori ce s-au repetat, fiind prădat şi distrus de nenumărate ori.

La începutul secolului XIX, când Ţările Romaneşti au intrat sub ocupaţie ruseasca, generalul rus Kiseleff a început construcţia noului oraş Turnu Severin. [Oraşul a fost rebotezat mai târziu de Ceauşescu cu numele de Drobeta-Turnu Severin. Drobeta este numele vechi, dacic].

După cum vezi, oraşul este aşezat pe malul stâng al Dunării, dincolo este Serbia, Iugoslavia. În partea de est se afla castrul roman şi piciorul podului lui Traian, iar în partea de vest este gara, şantierul naval şi aeroportul. Bulevardul şi Strada Mare leagă între ele cele două extremităţi ale oraşului de la est la vest.

Am plecat de-a lungul Dunării, în sus. Nu existau soldaţi, grăniceri, iar pe mal erau o mulţime de epave, mai multe decât vasele întregi ancorate lângă mal. Am urcat pe străzi. După aproape trei-patru ani de la terminarea războiului, tot oraşul era o ruina, maşini arse sau lovite de bombe, ziduri împuşcate de gloanţe, resturi de mobila şi fel de fel de obiecte împrăştiate prin curţi. Lumea nu îşi revenise încă. Cu tatăl meu am colindat Bulevardul, care fusese făcut praf de bombardamentele aviaţiei americane. Gara, spitalul, casele de pe bulevard până în apropiere de castru, precum şi casele din partea de vest, erau numai ruine.

Aeroportul fusese mai puţin bombardat deoarece tirul fusese îndreptat în râpa (ogaşul) de lângă aeroport, unde fuseseră ascunse vreo 200 – 300 de avioane, camuflate cât se putea de bine, dar care fuseseră descoperite de aviaţia americană.

Severinul reprezenta un obiectiv strategic şi se

afla pe ruta bombardierelor americane, între Italia-Foggia şi Ploieşti, aşa că dacă le mai rămânea câte o bomba nu o mai aduceau acasă, o făceau cadou severinenilor. Aceştia, când suna alarma, fugeau spre nord, aşa cum pe vremuri când erau atacaţi de pe Dunăre se retrăgeau în comuna Cerneţi unde Tudor Vladimirescu a avut şi el o casă, o aşa-zisă „cula”. Şi când se întorceau, severinenii găseau surprize: „cadourile” lăsate de americani – bombele şi casele dărâmate.

Drept răzbunare, două avioane de vânătoare romaneşti IAR 80, au aşteptat într-un nor deasupra Dunării, întoarcerea bombardierelor şi când două dintre acestea au trecut pe aproape le-au doborât.

Au căzut în Dunăre aproape de malul sârbesc, spre bucuria şi satisfacţia severinenilor.

17. Blestemul pământului

În noaptea aceea, după ce a vizitat cu mine ruinele romane, tatăl meu a avut un vis, o viziune. Trăia parca, nu visa. Era calare pe un cal, îmbrăcat în armura romană. În spate îl urma o grupa de soldaţi romani, îmbrăcaţi şi ei în armuri şi calare pe cai. Traversa Dunărea pe podul de lemn spre malul românesc.

Nu era oraşul de acum. Era Drobeta dacica. La capătul podului a intrat în castrul roman. Erau ziduri groase de apărare şi pe străduţe erau tarabe şi oameni în civil, meseriaşi, armurieri. Era o garnizoana. A ieşit din cetate. În partea de răsărit a oraşului erau case, vile, unele cu etaj, străzi, cârciumi, dughene în care se vindeau mărfuri, o piaţă, târgul de

vite, abatorul care era jos, lângă Dunăre. Portul şi zona de alături erau un şantier unde se făceau bărci. Îşi continua drumul de-a lungul Dunării, în sus trece pe drum pe lângă băile romane în partea stângă, în dreapta nişte izvoare unde soldaţi şi oameni în civil îşi adăpau caii şi vitele. Şiruri întregi de vite şi căruţe, se îndreptau către pod. Soldaţi romani, unii calare, trăgând după ei sau împingând grupuri de oameni în zdrenţe, cu cătuşe la mâini, legaţi câte doi în lanţuri, care gemeau şi vorbeau parca blestemând. Continua să meargă şi pe partea dreaptă apar nişte ţarcuri cu garduri de lemn în care stăteau oameni, îmbrăcaţi în zdrenţe, aproape goi, figuri sinistre cu ochii adânciţi în orbite şi care-l priveau cu duşmănie.

Câta ura au în ochi! Femei cu copii în braţe, ţinând alături alţi copii, cu burţile lipite de spate sau umflate de foame.

Da. Era el, parca trăia în timpul acela al ocupaţiei romane. Ştia că visează, dar, de fapt, trăia aievea. Peste tot, soldaţi romani cu bâte şi bice în mâna îi loveau pe aceşti oropsiţi.

Şi deodată vede ororile: câţiva oameni crucificaţi pe marginea drumului, unii încă vii, alţii morţi, alţii putreziţi cu carnea căzută de pe schelete dar parca se mişcau şi se uitau la el cu duşmănie.

Câteva femei bătrâne plângeau şi îşi smulgeau parul stând la picioarele unui om crucificat care-şi dădea sufletul.

Una din femei s-a întors spre el şi-i striga:

— Va blestem, romanilor! Va blestem. Aici să vă putrezească oasele! Aici să vă astupe pământul! Carnea sa va crape, să vi se umple de puroaie şi de viermi! Să vă acoperiţi de bube! Dinţii să vă cada şi să nu mai puteţi mânca, să vi se umfle gâtul, să nu mai puteţi înghiţi, să vă doară matele şi să faceţi pe voi! Să nu mai puteţi să vă culcaţi cu o femeie, să vă dispară bărbăţia şi sămânţa din boaşe, femeile voastre să rămână sterpe, şi cu voi să se termine neamul vostru!

Să ajungeţi şi voi sclavi ca noi, să staţi în lanţuri şi în temniţe şi să vă crucifice şi pe voi alţii! Să simţiţi şi voi, tâlharilor, ce-am simţit noi! Focul să vă mistuie pe voi şi casele voastre! Să vă ia alţii averile şi aurul şi să ajungeţi şi voi să-i hrăniţi cu munca voastră pe cei ce vă vor asupri! Ce veţi face ziua pe acest pământ să se dărâme noaptea! Nimic să nu rămână! Cu nimic să nu vă alegeţi! Totul să fie doar amăgire! Să nu cunoaşteţi iubirea, să cunoaşteţi doar ura!

Romanule, te blestem să munceşti toată viaţa şi să nu te alegi cu nimic!

Iar tu, pământule care ai îndurat acest prăpăd şi nu te-ai deschis să-i înghiţi pe aceşti tâlhari, te blestem! În veci, cine va calca peste tine să sufere, să nu aibă linişte, să nu aibă bucurie, să cunoască doar tristeţea şi desnadejdea, efortul fără odihna, credinţa fără speranţă, umilinţa şi batjocura! Te blestem, pământule, că i-ai tolerat pe aceşti blestemaţi!

Şi parca un vânt şi un vuiet s-au pornit şi cerul s-a umplut de nori de furtuna; şi trăsnetele şi fulgerele loveau pământul care se cutremura, fum şi foc

izbucnea în jur. Parca se apropia prăpădul!

Încerca să fugă, dar calul nu se mişca din loc. A sărit din să vrând s-o ia la goană, dar picioarele nu-l ascultau, de-abia se mişcau. Şi Dunărea începu să se umfle, venea un val mare, o viitura, cu un vuiet groaznic şi nu putea să fugă. Era prins parca într-o capcană şi nu putea să iasă. Încerca să se întoarcă spre pod, dar nu putea, totuşi mai mult târându-se, cu greu ajunge la pod şi podul se topeşte!

Şi valul venea spre el, urlând…

Începe să se zbată în somn, să geamă, şi Dorina îl zgâlţâie:

— Gigi, Gigi, trezeşte-te! Visezi! Trezeşte-te!

Gigi se trezeşte din coşmar. Parca şi acum îl privea femeia aceea cu figura de vrăjitoare şi ochii injectaţi de ura… E rece ca gheaţa şi lac de transpiraţie.

— A, ce vis, ce vis! Bine că n-a fost decât un vis! Doamne, parcă ar fi fost de-adevărat! Ce coşmar nenorocit!

— Ce-ai visat, spune-mi!

Şi Gigi îi povesteşte visul de la cap la coada. Îşi aminteşte tot. Dorina se înfiora:

— Doamne, ce-o fi asta? Ce ne-o fi dat să trăim? Cred că ar trebui să plecăm din oraşul ăsta! Pământul ăsta a fost udat cu prea mult sânge, impregnat cu

suferinţa şi cred că poarta în el strigatele acelor oameni. Ecoul ţipetelor şi gemetelor lor poate ca bântuie şi acum aceste locuri. Hai să plecăm!

— Hai, madam, o luaşi razna peste câmp? Ce ai, e doar un vis! Am făcut eu războiul şi m-am întors acasă. Crezi că o să mă în fund aici?

— Nu ştiu, dar oraşul ăsta, am senzaţia că este o groapa, o fundătură din care nu poţi să mai ieşi. Poate doar să evadezi. Este o capcană!

— Ei, hai, e noapte, şi noaptea toate oile par negre. Dimineaţă o să vedem altfel lucrurile.

18. Gigi, medic în Turnu Severin

Cum a ajuns dr. Georgescu Gh. În Turnu Severin, la sfârşitul lui 1945, sau şi înfiinţat activiştii comunişti invitându-l să se înscrie la socialişti sau comunişti. Şi nu a ezitat, aşa ca din anul 1945, dr. Georgescu Gh. devine membru al Partidului Socialist Român. După un an însă, Partidul Socialist a fost absorbit de Partidul Muncitoresc Român (fost Partidul Comunist din România).

Şeful serviciului de chirurgie, dr. Aurel Popescu, era un foarte bun chirurg, o figura distinsa; vorbea rar şi puţin. Era un cunoscut de-al lui Gheorghiu-Dej, care era atunci prim secretar al PMR şi mai târziu a devenit şeful statului.

Dr. Aurel Popescu a fost prefect al judeţului Mehedinţi. Debutase în anii ’30, ca medic al

curtezanelor de la Palatul Regal, făcuse specializări în Franţa, Germania, Marea Britanie. Fusese conferenţiar universitar. Seara, venea la contravizita, cu tot alaiul de doctori şi surori, la patul fiecărui bolnav nou internat, şi-l întreba:

— De unde eşti, draga?

— Din comuna…

— Câte vite ai?

— Zece, domn doctor.

— Da, trece-l la mine. Îl operez mâine.

— Dumneata de unde eşti? Câte vite ai?

— Din comuna… am o vaca.
— Da, trece-l să-l opereze Gigi.

Pe Gigi însă nu-l interesau banii. Stătea numai în spital, făcea totul din pasiune, trăia numai pentru meseria şi familia lui.

Dr. Aurel Popescu era cumnatul viitorului preşedinte al Academiei Române, aşa că avea spatele foarte puternic.

În Severin erau mai mulţi medici de mare clasa, foşti universitari sau cu studii în străinătate şi care chiar fuseseră solicitaţi să rămână în mari centre universitare din Europa sau America.

Şi tatăl meu avusese ocazia sa emigreze în

Statele Unite, dar refuzase. Sperau toţi ca situaţia din România se va îmbunătăţi pentru ca „vor veni americanii”.

Severinul era un centru medical pentru o zonă foarte mare, de la Craiova la Timişoara şi până la Belgrad.

În 1945, când dr. Georgescu a ajuns la Severin, în casa unuia dintre doctori se juca poker pe monezi de aur. Deschiderea se făcea cu „cocoşei” de aur.

Şeful secţiei de chirurgie fusese mai înainte doctorul Trailescu; şi acesta un mare chirurg, nasul lui Aurel Popescu şi maestrul lui. Trailescu umbla numai în trăsură, în costum; iarna, într-un palton cu guler de blana, cu pălărie de fetru cu tivul de mătase, cu baston cu măciulie de argint, cu ghetre şi monoclu.

Şi Trailescu vorbea rar. Venea de multe ori în sala de operaţii şi îi verifica pe cei care operau.

Într-o dimineaţă, dr. Aurel Popescu făcea o operaţie de plastie de sân. Trailescu intra încet, se apropie de masa de operaţii, îşi pune ochelarii, şi-i scoate, iar şi-i pune, îşi baga nasul în plaga pe deasupra, prin spatele lui Popescu, se da înapoi, vine din nou în faţă. Plaga sângera şi cei doi operatori îşi băgaseră mâinile în grăsime „până la coate”.

— Mai Aurele, dar ce faceţi voi aici?

— Domn doctor, facem o operaţie de plastie de sân. Femeia are sânii prea mari şi vrea să îi modelam, să-i facem mai mici.

Dr. Trailescu tace, priveşte, îşi pune şi îşi scoate ochelarii.

— Mai Aurele, nu e prost cine cere, e prost cine da! Şi într-adevăr, evoluţia postoperatorie a fost proasta, cu infecţii, flegmoane, s-a gangrenat mamelonul.

Dr. Trailescu era un om deştept, nu un fieştecine. La începutul anilor ’50, pe Trailescu l-au ridicat şi l-au deportat în Bărăgan. Doi medici tineri, şi nu le dau numele, i-au ocupat cabinetul de pe „Strada Mare”, în casa proprie a lui Trailescu…

După aproape şase ani de zile, Trailescu s-a întors de pe Bărăgan şi şi-a cerut casa înapoi.

A venit în faţa casei. În strada, de-o parte şi de alta a uşii, cei doi doctori, chiriaşii cabinetului, îşi puseseră reclamele: două table vopsite în culori ţipătoare, de câte doi metri înălţime:

„Cabinet – Doctor – Vindecam, dregem, operam” ş.a.m.d.

Trailescu se opreşte în faţa reclamelor, îşi pune ochelarii, şi-i scoate, avea ticul ăsta, tataie din buze. Şi tocmai atunci ies cei doi doctori care-i ocupaseră cabinetul.

— Să trăiţi, domn doctor!

— Bună, mai. Şi după o pauză: Ma, dar ce este aici? Şi arata către cele două firme-reclama.

— Ce să fie, domn doctor, am luat noi în primire

cabinetul şi am scris aici ce operaţii efectuam.

— Bine mai, dar asta e casa mea, şi trebuie să plecaţi ca să stau şi eu undeva.

— Păi, domn doctor, noi ne-am făcut aici cabinetul şi ştiţi câţi bani am băgat? Că am găsit aici ca în grajd!

— Şi voi aţi intrat ca nişte boi!

Trailescu, aşa bătrân cum era, căci avea de-acum peste 80 de ani, a rămas acelaşi om respectabil şi plin de demnitate, un om care a salvat vieţile a mii de oameni.

19. Liceul Traian

În toamna lui ’49, însoţit de mama mea, intru pe poarta Liceului Traian şi ne adunam în curtea interioară în careu. Facem cunoştinţă cu învăţătoarea noastră, o femeie frumoasă, tânără, venita din fosta Basarabie (Moldova actuala), căsătorită cu un regăţean.

Mergem în clasa I, cu bănci mai mici, vechi, având încrustate numele a zeci de copii care trecuseră de-a lungul anilor pe aici.

Liceul Traian a fost ridicat în anul 1892, prin stăruinţele profesorului Costescu, şi se afla în apropierea castrului roman, pe malul Dunării.

Regele Carol a venit cu un vapor pe Dunăre şi a debarcat la Turnu Severin. Pe atunci, aici erau doar

câteva case, printre care şi casa lui Costescu unde a locuit pentru o zi şi viitorul rege.

Scoala dispunea de laboratoare de fizică, chimie, zoologie, botanica, desen, cu aparatura de ultima ora achiziţionată din Franţa, Germania, Marea Britanie, amfiteatre, biblioteca, sali cu aparate de gimnastica, în jur avea terenuri de sport, alte terenuri pentru instrucţie militară şi o grădină botanica cu sere. Avea o sală de muzica cu instrumente muzicale, 3 piane, un armoniu, instrumente de coarde şi fanfara.

Uniforma elevilor avea croiala militară de tip german, tunica cu guler scurt, înalt, închisa cu nasturi până sub bărbie, pantalonii cu vipusca şi şapca mica cu cozoroc îngust.

Absolvenţii liceului Traian aveau grade militare. Mulţi dintre absolvenţi au făcut cele două războaie mondiale. Numele şefilor de promoţie şi ale celor căzuţi în lupta se afla şi acum pe plăcile de marmura de pe peretele scării principale ce duce spre cancelarie.

Nu mi-a plăcut şcoală; regimul era auster, aş spune cazon, eram un copil sensibil, mai retras, nu suportam violenta, agresivitatea unora, vulgaritatea prezenta la unii copii, deşi era o şcoală de elita. Dar nici nu mă lăsam insultat sau nedreptăţit şi săream la bătaie indiferent cât de mare sau voinic era adversarul; nu-mi era frica.

În acelaşi timp începusem să iau lecţii de pian cu domnul Schäffer Augustin. Nici pianul nu-mi plăcea.

Tatăl meu ne cumpără în fiecare an câte o minge de fotbal. Spunea el: „Eu mi-am dorit întotdeauna o minge de fotbal şi nu am avut-o, jucam fotbal cu o minge din cârpe. Vreau ca măcar ei să se bucure de asta”. Şi jucam fotbal, cum scăpăm de pian şi de lecţii.

În plus, ne cumpără trotinete.

Tot tatăl meu ma învăţase să-mi fac arcuri şi praştii şi eram cocoţat mereu în pomi să mănânc dude, corcoduşe, cireşe şi caise. Umblam în chiloţi, desculţ şi cu praştia agăţată în elasticul chiloţilor.

În anul 1949 ne-am mutat pe strada Decebal, colţ cu strada Smârdan, lângă biserica Majoreasa, o casă cu etaj. Viza-vis era casa dr. Foarte, şi mă întreceam cu fiul acestuia, Şerban, cu trotinetele. Cădeam mereu şi eram cu genunchii şi coatele mereu julite. Aveam spaţiu mai mult aici.

În aceasta casa fuseseră încartiruiţi consilierii sovietici pentru zona de ocupaţie. Când au plecat, ruşii au luat şi lămpile şi prizele, chiuvetele, căzile de baie, robinetele, clanţele de la uşi, aşa încât tatăl meu a trebuit să improvizeze mai întâi un closet, apoi o chiuveta, un dus, pentru ca pe vremea aceea nu avea nici bani să cumpere chiuveta sau closet şi erau şi greu de găsit.

Alături, tot într-o casă cu etaj, rămăsese comandamentul sovietic, iar într-un apartament locuia probabil şeful lor cu sotia şi un copil care era de vârsta mea. Cu Vania ma jucam mereu în curte, dar într-o zi mi-a spus pe un ton de comanda: „Noi suntem stăpâni aici, tu faci ce zic eu”.

Învăţase bine româneşte, dar şi că îmi este superior.

În anii ’50, şantierul naval şi uzina de vagoane din Severin lucrau pentru URSS, construiau vase de pescuit din lemn, şlepuri şi vagoane. Transportul pe Dunăre era asigurat de compania SOVROM, românii având doar rolul de executanţi, exploatarea şi profitul fiind ale părţii sovietice.

Casa în care locuia domnul Schäffer profesorul meu de pian era alături de casa lui Costescu, pe strada Decebal, proprietăreasa fiindu-i tanti Florica, văduvă, dintr-o foarte veche familie de boieri. Rămasă singura imediat după război, locuia împreună cu Schäffer, care era bibliotecarul liceului Traian şi dădea acasă lecţii de pian şi de limba germană.

Schäffer era un bărbat înalt şi frumos, pe atunci avea în jur de 40 de ani, brunet cu părul ondulat, cu ochi albaştri, necăsătorit, galant cu femeile. Prin anii ’30 venise din Cernăuţi, care pe atunci aparţinea României. După război, Cernautiul a fost înglobat în Ucraina.

Vorbea româna, rusa, poloneza, germana şi încă o limbă, probabil idiş. Era catolic şi cânta la orga în biserica catolică de pe strada Decebal. Când nemţii au venit în Severin, l-au arestat pe Schäffer, acuzându-l că este evreu. L-au dus la Gestapo, care era în clădirea Liceului Traian, şi l-au bătut să recunoască că este evreu. Atunci a intervenit tanti Florica, soţul ei fiind un om cu mare influenta politica, garantând ca Schäffer este german. Nemţii l-au eliberat, dar l-au trimis pe front în Rusia, în linia întâi, până în Caucaz.

A fost rănit şi trimis înapoi în ţara şi astfel a scăpat cu viaţa.

În 1951, într-o duminica de vara, era un concurs de motociclete în oraş. În curtea domnului Schäffer erau mai multe motociclete şi după orele de pian le-am admirat şi m-au plimbat şi pe mine într-o motocicleta cu ataş.

A doua zi după concursul de motociclete, luni dimineaţa, m-am trezit devreme pentru ca afara era gălăgie. Am coborât în curtea care era comuna cu a vecinilor. O parte din mobila celor două familii din casa vecina era scoasa în curte. Erau mai mulţi soldaţi înarmaţi pe trotuar şi într-o căruţă încărcau lucrurile acestora.

M-am dus în dormitor şi i-am trezit pe părinţii mei. Au ieşit toţi în curte, nu ştiau ce se întâmpla. Pe vecinii noştri îi ridicau să-i deporteze undeva, nu se ştia unde; am aflat pe urma că au fost duşi pe Bărăgan, în plin câmp, la Ciulniţa. Acolo nu aveau nici apa nici umbră. A trebuit să-şi facă bordeie şi să-şi sape puţuri.

Familiile deportate erau compuse din oameni mai înstăriţi, refugiaţi din Basarabia sau intelectuali care nu făcuseră niciun fel de politica. Printre aceştia o ridicaseră şi pe doamna învăţătoare a mea, pentru că era basarabeanca.

M-am dus la dl. Schäffer, că aveam lecţia de pian dimineaţa. L-am găsit plângând după tanti Florica, pe care o ridicaseră în noaptea aceea ca să o deporteze. I-au dus la gara şi i-au băgat în

„Bou-vagoane” unde au rămas o zi întreagă.

Mama m-a trimis acolo ca să le dau apa şi de mâncare.

20. Turnu Severin sub „dictatura proletara”.

În anii 1948 – 1950 Severinul a devenit un fel de închisoare. Din cauza vecinătăţii cu „Trădătorul Tito” al Iugoslaviei – care nu a acceptat stalinismul, malul Dunării pe care se afla Severinul a devenit linia de apărare a comunismului, baricada împotriva capitalismului.

Pe malul Dunării a fost instalat un gard de sârma ghimpata, înalt de peste 2 m, în forma de Y în partea de sus, ca la Auschwitz; după el, spre apa era o fâşie de teren arata, lata de vreo 5 – 10 m, care se grebla în fiecare seară pentru ca să rămână urme dacă cineva trecea pe acolo. În continuare, spre apa, prin iarba, treceau fire de sârma mascate, pe care erau înşirate cutii de conserve care să facă zgomot dacă erau atinse de cel care încerca să treacă graniţa.

Din loc în loc, aproximativ 300 – 400 m, existau turnuri de paza cu gherete pentru soldaţi la o înălţime de aproximativ 10 m, unele având instalate proiectoare. De o parte şi de alta a gardului de sârma ghimpata patrulau grănicerii, câte doi, înarmaţi ca de război, cu pistoale automate, arme cu luneta şi pistoale de semnalizare. Unii aveau şi câini. Patrulau păstrând între ei o distanta de100 – 200 m.

Nu mult timp după aceea, a fost ridicat în interior, la o distanţă de 50 – 60 m de gardul de sârma ghimpata, „gardul viu” care se continua cu gardul dinspre Dunăre al Liceului Traian, aşa încât, când ne scapă mingea peste gardul şcolii, trebuia să ne rugăm

de soldaţi să ne-o dea înapoi.

Mergeam des la marginea acestui gard, între castru şi liceu. Desfăceam nuielele din gardul viu şi mă uitam la sârbi cum veneau cu vitele şi le băgau în apa Dunării. Dunărea are aici o lăţime de aproximativ 1 km, aşa ca vedeam bine când copiii sârbi îşi adăpau vitele şi îi auzeam când era linişte, seara în special, cum strigau la vite în româneşte „Na boala, stai cuminte!”

Când vreo pasare trecea în zbor peste Dunăre, începeam să număr: 1, 2, 3... şi când ajungeam pe la 40 – 50, îmi ziceam în gând: „Acum e libera!” Trecuse de mijlocul Dunării.

Soldaţii erau încartiruiţi în „pichetele de grăniceri”, cazărmi în toată regula. După mai mulţi ani, când gardul viu a fost desfiinţat, am descoperit ca acesta era de fapt camuflajul pentru tranşeele şi cazematele betonate, cu guri de tragere pentru mitraliere şi chiar tunuri. Toate aceste instalaţii erau menite să împiedice românii să fugă din tara, şi o măsură împotriva
„Trădătorului Tito”, preşedintele Iugoslaviei. Pe bulevard şi nu numai, erau panouri mari, pictate cu „banditul Tito” în uniforma militară, cu chipiu, ochelari şi havana în gură, cu o barda ridicata de pe care se scurgea sângele iar picăturile se transformau mai jos în dolari.

La marginea Severinului erau bariere păzite de armata. Nu se putea intra sau ieşi din oraş decât cu autorizaţie luata de la Miliţia din localitatea de reşedinţă. Tuturor li se controlau gentile şi actele. De

multe ori, mai ales după meciurile de fotbal sau la ieşirea de la cinematografe, strada se bloca pe neaşteptate cu soldaţi şi se făcea „razie”, Persoanele erau legitimate şi chiar percheziţionate pe rând şi cei care nu aveau acte erau ridicaţi şi duşi la miliţie sau la securitate.

Părinţii mei erau prieteni cu familia Stoica, iar eu mă împrietenisem cu fiul lor, Calin. Ma duceam des la ei acasă pe strada Aurelian nr. 84, colţ cu strada Cernaianu. În aceiaşi casa mai locuia un inginer tânăr împreună cu sotia, şi care nu aveau copii. Într-o zi, Marieta Stoica a venit speriata la noi. Noaptea, securitatea îl ridicase pe vecinul lor, inginerul. Sotia acestuia a umblat să afle ce s-a întâmplat. După câteva luni a aflat ca inginerul a murit în închisoare; nu ştia pentru ce îl ridicaseră, dar oricum era un motiv politic. Rămasă singura, a plecat la părinţii ei, nefiind din Severin şi locuinţă a rămas libera. Familia Stoica le-a propus alor mei să se mute în locul inginerului. Oricum, casa era mai bună decât locuinţa noastră. Şi astfel, în 1951 am schimbat locul; ne-am mutat în aceasta casa trăind ca o singură familie cu familia Stoica. Aveam un hol comun enorm de 10/6 m şi iarna jucam aici fotbal cu perne. Uşile nu erau niciodată încuiate. Aveam încredere deplina unii în alţii.

A început o perioadă grea pentru severineni. Aproape în fiecare noapte se auzea maşina securităţii oprindu-se în dreptul unei case, tropăituri de cizme, uşi trântite, şi dimineaţa aflam ca: „l-au ridicat pe cutare sau pe cutare”. Ani de zile aceste arestări s-au repetat.

Oamenii erau arestaţi noaptea şi dispăreau de tot sau auzeai că au fost duşi la Canal, sau în cine ştie ce închisoare. Ce s-a întâmplat mai târziu cu ei, Dumnezeu ştie. Puţini s-au mai întors.

Inginerul Stoica, vecinul nostru, aproape în fiecare seară venea la tatăl meu cu o sticlă de ţuică. Avea o livada în comuna Izverna şi făcea mere şi ţuica şi îl invita la un păhărel pe tata.

— Hai să bem, ca nu ştim ce va fi mâine!

Avea bocceluţa făcută la uşă, cu bocanci, pantaloni, izmene, pulover şi alte obiecte de trebuinţă în caz că noaptea l-ar fi ridicat securitatea. Fusese, înainte vreme, în armata româna ofiţer de contrainformaţii şi se aştepta să-l ia oricând.

Într-o noapte, gipul GAZ al securităţii a oprit în poarta locuinţei noastre. Au coborât doi civili în haine de piele şi au sunat la uşă. A deschis ing. Stoica.

— Cu dr. Georgescu, vă rugăm! Au spus că sunt de la securitate.

Inginerul Stoica a bătut la uşa dormitorului alor mei:

— Domnu’ Gheorghe, scoala, uite ia bocceluţa mea că nu am desfăcut-o. Tatăl meu a luat bocceluţa în fugă.

— Nu e nevoie să luaţi nimic. Mergeţi cu noi.

Tatăl meu s-a urcat în maşina care a pornit în viteza. A trecut pe lângă securitate şi a ieşit din

Severin. Au intrat într-o pădure. Mergeau spre nord, spre munţi. Tatăl meu nu intra în panica, nu l-am văzut niciodată speriat. Rămânea calm şi aştepta să vadă ce se întâmpla. După aproape o oră, ajunşi în munte, s-a adresat securiştilor:

— Dacă vreţi să mă lichidaţi, atunci nu e nevoie să mă duceţi aşa de departe.

— Nu, nu va lichidam, mergem să examinaţi nişte bolnavi.

În partea de nord a Severinului, în zona Domasna-Cornea, după Herculane, se formase un grup de partizani anticomunişti condus de colonelul Uţa. Până la urma au fost prinşi toţi partizanii şi executaţi.

Au ajuns undeva în pădure, pe munte, la o cabana. Acolo erau mai mulţi soldaţi înarmaţi, trupe de securitate şi miliţie. În cabana, erau doi partizani anticomunişti din grupul de lupta Domasna-Cornea, care fuseseră prinşi şi bătuţi crunt, alegându-se cu numeroase fracturi şi plăgi deschise de la loviturile cu cizmele şi paturile armelor. Soldaţii înfăşuraseră pe cizme sârma ghimpata. Erau în coma.

— Examinaţi-i, daţi-le primul ajutor şi îi ducem la spital la Severin. Dacă moare vreunul, sunteţi un om mort!

Desigur, voiau să-i facă să vorbească. N-avea alternativa, aşa că i-a salvat.

Tot în aceasta perioada de început al anilor ’50,

părinţii mei se împrieteniseră cu o familie cu copii. Soţul era ofiţer – am aflat că era la securitate.

Ne duceam des în vizita la familia ofiţerului de securitate, pentru că aveau o fată şi un băiat de vârsta noastră şi ne jucam împreună. Într-o zi, tatăl meu ne-a spus ca cei doi fii ai şefului de gara, Bocârnea, unul de 14 şi celălalt de 16 ani, au fost împuşcaţi undeva la nord de Severin, bănuiţi că ar fi încercat să treacă la partizani şi ca autorul omorului ar fi fost acest securist.

— Este un nemernic, nu va mai duceţi la el! Gândeşte-te ce suflet poţi să ai ca să omori doi copii! Ce-o fi pe părinţii lor?

Într-o seară, inginerul Stoica vecinul nostru a venit roşu la faţă şi agitat. Fusese interpelat de securitate. Ne-a mărturisit că l-au luat de la şantierul naval şi l-au obligat să semneze
„Angajamentul” de colaborator. Nu a vrut şi l-au forţat. Acest angajament era „permisul de viaţă” pentru foarte mulţi, era şansa pe care securitatea le-o acorda unora care erau pe lista neagră. Această şansă i-a dat-o fratele sau, Aurica Stoica, ajuns ofiţer de securitate acoperit. Aurica lucra în Bucureşti şi era trezorierul lotului naţional de sport al României. Ulterior, s-a căsătorit cu fiica Patriarhului României.

Inginerul Stoica ne-a atras atenţia asupra situaţiei lui:

— Aveţi grija ce vorbiţi cu mine, că trebuie să spun tot ce aud la voi; pe dumneata, dom
Gheorghe, trebuie să te supraveghez.

După 50 de ani, studiind dosarele de securitate ale tatălui meu, am înţeles că ing. Stoica, prin notele informative date de el, i-a salvat practic viaţa tatălui meu.

21. Construcţia casei „din centru”.

În anii ’50, dr. Georgescu Gh. fusese numit secretar B.O.B. (Biroul Organizaţiei de Baza al Partidului comunist) în spitalul din Turnu Severin, directorul spitalului, directorul şcolii sanitare şi medic primar la chirurgie.

Locuiam în continuare în casa din str. Aurelian, şi doctorul Georgescu a încercat să cumpere undeva o locuinţă, dar condiţiile erau inacceptabile. S-a hotărât să cumpere un teren şi să-şi construiască o casă aşa cum şi-o dorea el. Terenul ales a fost în „buricul” târgului, pe Bulevardul Republicii. Era în anul 1956.

Eu nu am fost de acord.

— Vreţi să ieşiţi ca păduchele-n frunte! Ce-ţi trebuie ţie să ieşi în faţă, să-i epatezi pe ăştia? Stai liniştit, ia-ţi o căsuţă mica, undeva în dos, cu bani mai puţini, să nu atragă atenţia, să nu supere pe nimeni. Cât mai mult confort şi cât mai mica faţadă.

— Vezi-ţi tu de treabă! Adică, eu, doctor, să stau la dos?

— Da, dar stai fără emoţii! Şi aşa zgândăriţi orgoliul şi invidia proştilor. Toată lumea va crede

fericiţi şi nimic nu e mai greu de suportat decât fericirea altuia. Aşa cred eu că este bine! Faceţi ce este bine! Soluţia asta o să vă coste!

Eram un copil, n-aveam nici 14 ani, dar înţelesesem cum bate vântul, care era atmosfera sociala. Să stai cât mai mascat, cât mai bine ascuns şi să-ţi faci interesul. Nu te puteai pune cu sistemul social care avea ca scop nivelarea sociala, depersonalizarea şi transformarea omului în robot. Nu era nevoie de conştiinţe superioare, de personalităţi, de inteligente, ci de executanţi. Aşa că, de la început, eu am simţit pericolul construirii acelei case.

Au cumpărat totuşi terenul, s-au îndatorat şi au început să facă planurile casei. Casa devenise o obsesie.

L-au angajat pe arhitectul Militescu să le deseneze planul casei, au luat autorizaţia de construcţie şi au început lucrul. Materiale de construcţii nu existau. Ca să faci o casă însemna să nu mai dormi noaptea; nu erau nici bani, nici materiale şi „îţi făceai şi de dragoste” cu cei din jur şi erai luat la ochi de Securitate şi Miliţie. După un an, pe Militescu l-a ridicat securitatea şi să întors în 1964 când au fost eliberaţi toţi deţinuţii politici. La începutul anului ’58 casa era ridicata la roşu, iar noi aveam o grămadă de datorii şi nu mai puteam să continuăm construcţia. În acelaşi timp au fost desfiinţate cabinetele medicale şi veniturile familiei s-au redus drastic.

22. Portretul doctorului Georgescu Gh.

Aşa în sărăcie cum trăiam, în casa noastră era bucurie şi o armonie perfecta. În sfârşit, după atâta zbucium, dr. Georgescu Gh. Îşi găsise liniştea şi chiar pot spune că era fericit. De fiecare dată când stăteam la masa aveam câte un dialog. L-am întrebat ce este fericirea.

— Tu ce crezi că este? îmi întoarce el întrebarea.

— Fericirea este o stare de spirit data de satisfacţia muncii împlinite!

— Rahat, prostii comuniste. Ce dracu', te-ai prostit şi tu?

— Dar tu ce zici că este?

— Uite, am citit ca Cirus sau Darius l-a întrebat pe sfetnicul lui dacă exista un om mai fericit ca el. Şi sfetnicul i-a răspuns: „da, este". Şi împăratul l-a întrebat: „de ce?" Sfetnicul i-a răspuns: „Ca să fii fericit trebuie să îndeplineşti mai multe condiţii: trebuie să fii frumos, deştept, puternic, bogat, să iubeşti şi să fii iubit, să ai copii frumoşi şi sănătoşi şi să mori în culmea gloriei".

— Ei, zice maică-mea, e prea mult. Eu zic ca iubirea este izvorul fericirii şi eu cred că tu eşti fericit. Ai copii frumoşi, sănătoşi şi deştepţi, ai o meserie pe care o practici cu pasiune, iubeşti pe femeia care te iubeşte, nu-i aşa?... Şi dacă suntem săraci, asta nu este o piedica, pentru că avem ce să mâncăm şi ce să îmbrăcăm. Şi nu suntem nici mai săraci decât majoritatea românilor.

— Da, zice el, într-adevăr mă simt bine şi cel

puţin mulţumit. N-am sperat niciodată că am să ajung la aceasta stare. Mi-am îndeplinit visul: să ajung să fiu chirurg, să-mi cunosc meseria şi să fac bine în jurul meu. Câteodată, când salvez câte un om şi acesta cade în genunchi şi cu lacrimi în ochi îmi sărută mâinile care i-au dat încă o dată viaţa, căci aşa este, mă simt un fel de Dumnezeu, hai să nu zic chiar aşa, dar puterea aceasta de a da viaţa te îmbăta pur şi simplu. Gândiţi-vă şi voi ce sentiment de putere îţi da asta! Nu să omori, ci să dai viaţa! Să sufli pe el şi să reînvie! Este ceva teribil!

— Asta te poate duce la nebunie! zice maică-mea.

— Posibil!

Îl admiram pe taică-meu. Mergea drept, îmbrăcat întotdeauna în costum şi cu cravata la gât, bărbierit, cu pantofii făcuţi, mergea în ritmul lui, cu pasul măsurat, fără să se grăbească. Avea un program strict şi ne impunea şi noua: program de învăţătură, de joaca sau de plimbare. În timpul săptămânii nu aveam voie la joaca sau la cinema; numai sâmbăta şi duminica. Ei, dar când nu era acasă, mai scăpăm şi noi, ca maică-mea ne mai acoperea.

Ma trimitea după sifoane (apa gazoasa), erau grele şi mă dureau degetele cărându-le. Găseam două-trei sifonarii închise şi mă întorceam cu sifoanele goale.

— Le-ai umplut, mă?

— Păi, era închis.

— Mai băiatule, tu ai plecat să umpli sifoanele şi trebuia să rezolvi problema. Du-te din nou şi întoarce-te cu ele pline.

Şi aşa, de la el, am învăţat să duc o treabă până la capăt, şi să repet un lucru până iese ca lumea.

Era foarte îngrijit, chiar pedant, iar munca nu-l obosea. Stătea în spital mai tot timpul. Dacă-l chemau noaptea la o operaţie urgenta, era imediat în picioare şi se prezenta la spital. Cred că făcea cel puţin zece operaţii pe zi. Dimineaţa şi după masa şi uneori noaptea, era în operaţii.

Când el se odihnea, noi nu trebuia să facem gălăgie.

— Faceţi linişte, ca doarme taică-tu!

— Vrem să mergem să ne jucam!

— Nu e voie, nu va lăsa taică-tu! Tata era arbitrul suprem, el hotăra totul. Cel puţin aparent:

„Taică-tu a zis să faceţi aşa!”

Însă toate treburile gospodăreşti, începând cu administrarea banilor, intrau în atribuţiile maică-mii. Ea însă îi cerea părerea. Ca să zic aşa, puterea executiva era în mâna maică-mii, iar legea o făcea tata. Nu am văzut-o pe maică-mea ieşind din cuvântul lui. Nu i-am auzit vreodată insultându-se; sau drăcuind; sau înjurând; sau ironizându-se între ei. Dacă ziceam ceva de taicameu, maică-mea sarea la mine apărându-l sau motivându-l pe el. Iar dacă o reclamam lui pe mama, o motiva el şi îi dădea dreptate. Când nu mai avea argumente, zicea: „şi ce

vrei să-i fac? S-o omor?” Când ne mai certam cu mama şi stăteam supăraţi, ne zicea: „Dacă tot vă împăcaţi, de ce vă mai certaţi?”

Avea un program fix. Dimineaţa se scula la ora 6.30, la ora 7.00 bea o cafea, nu fuma, iar la
7.30 pleca de acasă, spre spital. Împărţea ziua în două. După masa de prânz, la ora 14.30 dormea aproape două ore, se scula şi la 17.30 era din nou la spital. La masa bea de obicei unudouă şpriţuri, masa de prânz era mai consistenta. Seara mâncam mai uşor. La ora 23, de obicei se culca. O dată sau de două ori pe săptămână, juca câte o oră popice, iar duminica mergea la vânătoare, dacă era în sezon de vânătoare.

Era un om conştiincios, serios, nu înjura, nu mintea, nu îi plăcea să se laude sau să vorbească despre el; fire perfectibila, se autoanaliza şi se corecta încontinuu. La masa, de multe ori ne povestea ce cazuri a mai avut, operaţiile mai dificile.

Operau de toate. În acei ani era greu de transportat un bolnav în alt oraş, aşa încât toate cazurile din teritoriul arondat oraşului, pe o rază de 60 – 70 km., se rezolvau în spitalul din Turnu Severin. Atât bolnavii cronici cât şi cazurile acute sau accidentele. Nu erau specializările chirurgicale care exista astăzi. Şi intervenţiile mai grele de la alte secţii, de la maternitate, obstetrica-ginecologie, fracturi, traumatisme, operaţii pe torace, abdomen, fracturi craniene, chiar şi unele cazuri de O.R.L., sau oftalmologie, plastii diferite ajungeau aici la chirurgie, de obicei la dr. Gh. Georgescu.

Şi doctorul Aurel Popescu, şeful secţiei, care era,

cum am mai spus, un mare chirurg, când avea dubii la un diagnostic, sau chiar de la secţia de boli interne, tot la dr. Georgescu Gh. apelau.

— Cheamă-l te rog pe Gigi să intre în operaţie. Îl aprecia foarte mult şi-i cerea părerea.

— Ce crezi, dragă Gigi, cum este mai bine? Limbajul folosit între medici era reverenţios. Se vorbea de obicei la plural şi foarte politicos.

Dr. Georgescu Gh. şi-a dat examenul de medic specialist imediat ce a ajuns în Turnu Severin şi examenul de medic primar la mijlocul anilor ’50. A fost numit directorul Spitalului oraş Turnu Severin, dar nu a stat mult în acest post, pentru că nu se mai putea ocupa de chirurgie.

Chirurgia era viaţa lui.

— Nu exista nimic peste chirurgie! spunea el.

— Ei lasa, ziceam eu, sunt şi alte profesiuni superioare chirurgiei.

— Nu este nimic deasupra! Pot să fie regi şi împăraţi, când ajung în faţa chirurgului sunt mici. Aici se vede mărimea fiecăruia!

— Aşa poate spune oricine! În faţa unui tribunal sau a unui anchetator, sau a unui calau, te simţi mic!

— Da, dar ăştia nu-ţi dau zile, viaţa, ăştia îţi iau viaţa sau îţi micşorează numărul zilelor!

— Dar meseria de conducător?

— Eu m-am născut ca să aduc bine oamenilor, nu să-i oropsesc, să le iau avutul, munca, să-i distrug, să-i fur, să-i nenorocesc, să le insuflu teama sau teroare, respectul prin frica, să le pun cizma în gura şi să-i comand. Nu! Eu le-am salvat vieţile sau le-am alinat suferinţele multor oameni şi mulţi s-au rugat lui Dumnezeu pentru mine din proprie iniţiativă, nu pentru că i-am obligat eu. Cum poţi să compari ce face un chirurg cu ce face un satrap? Munca mea este binecuvântata de Dumnezeu!

Nu l-am putut convinge niciodată că exista ceva mai frumos decât profesiunea de medic, şi mai ales de chirurg.

23. Racolarea doctorului Teapa Mihai (alias Ciocsirescu Vladimir) ca informator al Securităţii

În 1956, proaspătul absolvent al Facultăţii de Medicina, dr. Teapa Mihai, fusese angajat la spitalul din Turnu Severin la secţia de chirurgie. Ambiţios, fără caracter, perfid, plin de venin, creaţie a răului, reuşea să-şi ascundă intenţiile sub un zâmbet de bunăvoinţă şi politeţe.

Lipsit de scrupule, nu conta pe ce cale ar fi ajuns în ierarhia medicala din Severin. Se născuse şi trăise în Turnu Severin şi voia să arate la toţi de ce e în stare. Se considera superior celorlalţi şi nedreptăţit deoarece lumea nu-i recunoştea superioritatea şi îşi sublima nervozitatea şi ura împotriva celor din jur pentru acest motiv. Îşi ţinea în frâu sentimentele şi violenta şi o defula făcându-şi planuri cum să-i distrugă pe toţi cei din jur şi în special pe medicii din

secţia de chirurgie. Era meticulos şi îşi stabilise strategia:

Primul trebuia distrus dr. Aurel Popescu, şeful secţiei de chirurgie. Acesta era un om bogat şi cu multe relaţii peste tot. Era însă vulnerabil pentru că era avar, lua bani de la bolnavi; putea fi încadrat în „atitudine mercantila”, „obiceiuri vechi, moştenite de la regimul trecut”, în care exploatarea omului de către om era principiul de bază. „Speculant cu apucături vechi, burgheze” acesta este tiparul pe care va merge. Îl va ataca cu anonime, informaţii privind costurile operaţiilor, numele pacienţilor de la care a luat bani, câteva exemple concrete şi va fi arestat pentru „luare de mita”. Se considera ca intra în obligaţia de serviciu a medicului să efectueze o consultaţie sau tratament şi orice remuneraţie în bani sau cadouri din partea unui pacient însemnau „foloase necuvenite” sau „luare de mita” şi se pedepsea cu închisoare până la 8 – 10 ani. Va sugera organelor de Miliţie şi Securitate să fie interceptate telefoanele din spital şi scrisorile din cutia poştală de la poarta spitalului, pentru a avea eventuale informaţii despre ciubucurile care se dau medicilor. După ce i se făcea atmosfera, trebuiau trimise mai multe denunţuri la Miliţie şi Securitate, şi dr. Aurel Popescu va fi pus sub urmărire şi se va organiza un flagrant. Flagrantul se putea regiza astfel: se punea un agent provocator sau o persoană şantajabila sa se prezinte la dr. Aurel Popescu şi după ce i se făcea o consultaţie sau o intervenţie chirurgicală sau orice act medical, i se strecura în buzunar o bancnota pe care scria

„Mita” cu o substanţă revelatoare care se lua pe mâini. Apoi se punea în evidenta faptul că avea vopseaua pe degete (o substanţă fluorescenta care se

evidenţia la lumina data de o lampă cu ultraviolete) şi bancnota cu inscripţia „mita” în buzunar. Aurel Popescu ar fi fost arestat pe loc şi nu-l mai putea scoate nimeni din închisoare.

În această situaţie, locul de şef de la secţia de chirurgie l-ar fi ocupat dr. Georgescu, care era medic primar. Prin urmare trebuia lucrat simultan şi doctorul Georgescu, ca să rămână libera pista pentru ascensiunea lui:

„Aşa că trebuie să îi lucrez pe amândoi” îşi spune dr. Teapa Mihai, şi se pune pe treaba. „Cum să procedez cu dr. Georgescu? Asta e mai greu de doborât” îşi zice Teapa. „Trebuie să mă interesez la cei din jur, să mă fac prieten cu ei, să le ofer cadouri, atenţii, servicii, ca să mă infiltrez în grupul lor de prieteni, să le câştig încrederea, poate scăpa ceva. Îl voi ataca politic.

Bani nu ia, este sărac, este bun profesional, provine dintr-o familie săracă. Însă a terminat în

Bucureşti facultatea, în perioada legionara”.

În Severin erau câţiva legionari care ştiau cum au fost timpurile acelea. Putea să ceară informaţii de la aceştia. Avea şi el nişte unchi foşti legionari şi mai ştia şi el câte ceva.

Şi iată că-i vine soluţia:

— Unde aţi stat, domnule doctor, în Bucureşti? îl întreabă în timpul unei operaţii la care dr. Georgescu era mâna întâia şi pe dr. Teapa îl băgase mâna a doua.

— Am stat în căminul prahovean.

— Unde era asta?

— În piaţa Buzeşti.

— Şi cine patrona căminul? Facultatea, sau era administrat de Ministerul învăţământului?

— Draga, nu ştiu, dar cred că legionarii erau cei care patronau căminul, pentru că erau mai tot timpul acolo şi poliţia făcea mereu razii în cămin.

„Gata, eşti al meu” îşi zice Teapa. „Aici te-am prins, ai fost şi tu legionar, ca nu puteai să stai în stup fără să te recunoască albinele că eşti de-al lor”.

Se duce la un unchi de-al sau să se documenteze:

— Cum a fost, nene unchiule, cu legionarii? îl întreabă Teapa pe unchiul său.

— Ma băiatule, erau peste tot. Toţi studenţii din Bucureşti, şi mai ales din Cluj şi Iaşi erau socotiţi legionari. Mulţi din ei s-au înscris în Partidul Comunist pe urma, pentru că aveau şi ei chestia cu

„Jos bogătaşii”, şi „omu’ şi pogonu”, dar aveau şi chestia asta cu „jidanii care ne-au furat tara”, chestie care le-a pus capac. Astăzi, dacă-l dovedeşti pe unu că a fost legionar, l-ai mâncat. În general, nu au scăpat nici de Antonescu, care i-a omorât sau i-a trimis pe front să fie omorâţi, iar comuniştii i-au luat pe cei care au scăpat de Antonescu.

— Şi cum i-au găsit comuniştii? întreabă Teapa.

— Păi, fosta siguranţă, a avut listele complete ale

lor, aşa că i-au luat după liste ca din oala.

— Dar spune-mi, dr. Gh. Georgescu, cum de nu a fost luat?

— S-ar putea să nu fi fost legionar.

— Cum nene, că a fost în căminul prahovean, care a fost patronat de legionari.

— Ba, dacă ar fi fost, l-ar fi găsit în listele alea, pricepi? Probabil ca aia îl socoteau de-al lor dacă stătea acolo, dar el să nu fi fost înscris. Trebuia să existe o cerere, o adeziune iscălită de el şi un dosar făcut de un conducător legionar, o propunere şi să fie votat în şedinţă, aşa cum se face astăzi la Partid. Ce, crezi că te făcea legionar ca pe pionieri, îţi punea o cravată la gât şi gata? Nu, mă!

— Dar cum îl pot dovedi că a fost?

— Păi, dacă nu sunt astea, n-ai cum. Pentru ca pe vorbe, martori care să spună că l-au văzut în cămaşă verde nu merge. Este o acuzaţie extrem de grava, care-l poate costa excluderea din Partid şi chiar viaţa, nenorocirea întregii familii, nu poate fi distrus un om aşa!

— Nene, dar noua ni se cere să fim vigilenţi, să-i înlăturăm pe duşmanii de clasa!

— Ma băiatule, tu vrei să te încarci de Doamne-ajută! tu şi urmaşii tai, cu un aşa păcat? Ce ţi-a făcut omul ăsta, că am auzit că e un om modest, cumsecade şi care nu ştie cum să-ţi facă un bine; un om de

caracter şi cu frica lui Dumnezeu.

— Păi, tocmai asta este. Crede în Dumnezeu, ca toţi legionarii, cu crucea într-o mâna şi pistolul în alta.narii, cu crucea într-o mâna şi pistolul în alta.narii, cu crucea într-o mâna şi pistolul în alta.

— Fugi ma cu prostiile astea de-aici! Tot poporul ăsta a crezut şi crede în Dumnezeu! Gata, îl scoseşi legionar. Ba, nu te pune cu Dumnezeu, ca Dumnezeu plăteşte! Stai cuminte, vezi că nu se ştie cum se întoarce roata.

De unde dracului ai tu răutatea asta în suflet? Pe cine, Doamne, iartă-ne, moşteneşti? că am văzut de mult timp că ai aşa, o răutate.

Teapa era fericit. Îşi freca mâinile de satisfacţie. Ajunse acasă, şi se puse pe scris. Expedie la sediul de Partid prima anonima despre dr. Aurel Popescu şi o alta anonima despre dr. Gh.

Georgescu. Aceleaşi anonime le trimise la Comitetul Central al P.M.R., la tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej şeful statului, la Securitate şi la Miliţie. A continuat să trimită anonime câteva luni bune. După mai mult timp, pe denunţul de la Securitate şi-a pus semnătura. „Or să mă cheme, şi atunci voi spune mai multe”.

După câteva zile, un securist s-a prezentat la spital:

— Tovarăşul dr. Teapa, sunt de la Securitate Vreau să stăm de vorbă.

— Da, tovarăşe! Să trăiţi!

— Tovarăşe doctor, apreciem atitudinea dumneavoastră, tovarăşe. Dovediţi un spirit de înalta conştiinţa muncitoreasca şi devotament pentru Patria şi Partidul nostru. Iniţiativa dumneavoastră a fost pusă în discuţie la Comandamentul Securităţii şi s-a luat hotărârea sa deveniţi un colaborator de nădejde al nostru.

Să ştiţi tovarăşe, ca prin aceasta, Partidul şi Statul nostru îşi pun mari speranţe în dumneavoastră şi va investesc cu o mare încredere, de care trebuie să fiţi mândru şi să dovediţi ca meritaţi aceasta încredere.

— Da, tovarăşe, voi răspunde cu toată puterea şi abnegaţia mea acestei încrederi ce mi-a fost acordata. Sunt hotărât să fac totul pentru a răspunde la chemarea dumneavoastră.

— Bine tovarăşe! Va înmânez acest „Angajament” fata de Patrie şi Partidul nostru, că nu veţi precupeţi niciun efort, şi dacă va fi nevoie, nici chiar viaţa, pentru a răspunde la chemarea Partidului care este pus în slujba clasei muncitoare, detaşamentul cel mai avansat al poporului nostru. Citiţi-l şi semnaţi aici!

Şi Teapa a semnat „pactul cu diavolul”.

— Tovarăşe doctor, va trebui să păstraţi o discreţie totala, nici sotia dumneavoastră să nu ştie ce faceţi! Tot ce aflaţi ne transmiteţi nouă. Eu voi fi ofiţerul dumneavoastră de legătura şi va voi da un număr de telefon. Ma veţi apela pe numele meu conspirativ, care este „Pescaru”. Ne vom întâlni în

case conspirative. Dacă ma întâlniţi pe stradă, nu mă cunoaşteţi, treceţi pe lângă mine. Numele dumneavoastră conspirativ vi-l alegeţi singur. Cum vreţi să vi se spună?

— Să mă gândesc. Să mă numesc Ciocsirescu Vladimir. Acesta să fie numele meu conspirativ.

— Dar ce v-a venit? „Ciocsirescu”, s-ar spune ca puneţi „ciocuri”. Ei, glumesc şi eu, zise locotenentul.

— Nu tovarăşe, exista o familie cu numele asta în Severin, şi înţelegeţi dumneavoastră…

— Bine tovarăşe, toate notele informative pe care le veţi da vor fi semnate cu numele dumneavoastră conspirativ.

— Vă mulţumesc, tovarăşe locotenent major şi mă voi pune pe treaba ca să onorez încrederea dumneavoastră. Chiar mâine va voi înmâna prima nota informativa.

A doua zi, pe 18 iulie 1956, Teapa îl suna la telefon pe locotenentul major:

— Alo, tovarăşu’ Pescaru, să trăiţi, vreau să ne întâlnim, am să vă comunic ceva.

— Da, tovarăşe Ciocsirescu, vă aştept. Ne vedem mâine la intersecţia dintre Strada Mare cu Smârdan şi după ce mă vedeţi, fără să mă salutaţi, veniţi după mine, ma urmaţi, şi intraţi acolo unde o să intru şi eu. Aceea va fi deocamdată casa noastră de întâlnire, casa conspirativa.

Teapa a venit la întâlnire şi a intrat în casă, urmându-l pe locotenentul major.

— Să trăiţi, tovarăşe locotenent major!

— Noroc tovarăşe doctor, ce mai faceţi?

— Mulţumesc bine, iată că am aflat nişte lucruri care prezintă interes pentru dumneavoastră. Şi începe să povestească despre atmosfera din spital, despre dr. Aurel Popescu şi despre dr. Gheorghe Georgescu.

— Da, tovarăşe Ciocsirescu. Păi, să scriem. Scrieţi sus „Nota informativa" Primită de locotenent major „Pescaru", Casa conspirativa nr. 2, 19 iulie 1956, agent Ciocsirescu Vladimir.

„Dr. Georgescu Gheorghe şi-a făcut sanatoriu personal... vine la program după ora 10.30 şi operaţiile încep după 12.30, ţinând personalul peste program. Medicamentele gratuite sunt distribuite celor care au trecut pe la cabinetul lui particular. Toată lumea îşi pune întrebarea dacă... echipa de chirurgie este în Republica Populară Româna sau este locul unde se mai admite metoda capitalista de conducere... pentru ca tuturor le este teama să vorbească". „... se discuta ca tovarăşul dr. Georgescu Gheorghe să fie ales secretar de organizaţie, lucru care a dat naştere la discuţii printre salariaţii spitalului deoarece se ştie că doctorul a fost director de spital şi nu s-a ocupat de nimic. De câte ori au fost şedinţe ale organizaţiei de baza, dânsul a căutat să se eschiveze şi să nu participe. În plus, se ştie... că este o fire comoda şi... urmăreşte numai interesele sale" [3

exemplare Grupa III-a, problema 363 – cap. IV]

— Bine, tovarăşe Ciocsirescu, aţi venit la noi exact când trebuia, pentru ca dr. Georgescu Gheorghe este deja în obiectivul nostru, urmărit că ar fi fost legionar, în urma unor sesizări anonime trimise la organele de conducere ale Partidului şi Statului nostru.

După câteva zile, Teapa se întâlneşte din nou cu lt. Pescaru:

— Ei, tovarăşe doctor, ce mai e nou?

— Păi, tovarăşe locotenent, iată o nota informativa… „dr. Georgescu Gheorghe a spus ca: „el face afaceri şi are legătură cu marinarii din port” [Nota informativa din 25 februarie 1957, agent Ciocsirescu Vladimir].

Teapa nu stătea degeaba. „Trebuie să accelerez lucrurile. Merge prea încet. Să vedem ce mai inventez” Trebuie atacat din toate părţile.

Ciocsirescu solicita o nouă întâlnire cu ofiţerul de securitate:

— Noroc, tovarăşe doctor.

— Să trăiţi, tovarăşe locotenent!

— Ei, avem noutăţi?

— Păi, avem noutăţi. Şi începe să depene răutăţile…

— Da, tovarăşe doctor, pai să scriem! şi scrie nota după nota. De acum, notele informative devin din ce în ce mai agresive şi cu tente politice.

În Nota informativa din 20 iulie 1957, agent Ciocsirescu Vladimir, casa Puicea, orele 21.3022.30, primită de ofiţerul Pescaru scrie:

„Dr. Georgescu Gheorghe este membru de partid, iar în prezent şi secretarul organizaţiei de baza PMR pe spital. Un fapt cert: nu a fost şi nu este ataşat partidului şi regimului nostru, având manifestări în spital şi în rest, antimuncitoreşti – antipartinice. Cu ocazia evenimentelor din Budapesta (1956) a declarat ca nu poate suferi pe ruşi şi armata lor, fiind barbari.

În spital este afacerist… practica la scara largă avorturile… Am auzit că a fost legionar…

Este numit medic primar în secţia chirurgie, dar nu se ocupa cu nimic de aceasta secţie, nu vrea să lupte pentru stârpirea dezordinii, îşi îngrijeşte numai bolnavii săi, care i-au plătit. Îşi are grupul sau de medici cu care ia parte la reuniuni şi jocuri de poker.

Ca pregătire profesională este mult depăşit fata de vechimea sa, prin faptul că nu se pregăteşte, nu citeşte, operează după metode vechi, iar în 1954 a refuzat să facă cursuri de reîmprospătare la Bucureşti”.

Dr. Teapa (alias Ciocsirescu) era fericit. Planul lui era perfect: „ce senzaţie de putere am, sunt capabil să-i distrug pe mulţi”. Se simţea superior celor din jur şi faptul că nu-l ştiau, îi amplifica sentimentul puterii:

„Pot să-i lovesc oricând, din umbră. Ei se cred tari, dar îi pot strivi ca pe muşte”.

În spital, îi făcea curte şi cauta să-i intre pe sub piele doctorului Georgescu, şi acesta nu ştia cum să-l înveţe mai multe în chirurgie.

— Hai dr. Teapa în operaţie! îl chema mereu doctorul Georgescu. Îl baga de multe ori mâna întâia: hai să-ţi mai arat o tehnică, să nu te limitezi doar la un singur procedeu. Uite, poţi să găseşti în tratatul de chirurgie şi tehnica asta.

— Dar unde găsesc cartea?

— Ţi-o împrumut eu, uite, şi facem şi o comunicare la „Revista de chirurgie”.

— Vă mulţumesc din inimă.

— Eşti tânăr, ai tot viitorul înainte, trebuie să scrii articole, să te documentezi. Să ştii ca eu am publicat un articol despre un procedeu personal pentru operaţiile de hernie inghinala, la care nu au apărut niciodată recidive după operaţie, am un procedeu propriu de operat monturile la picioare, de asemeni am un procedeu de operat stomacul, toate publicate. Dacă vrei, scriem împreună, ca să ai articole publicate.

— Vă mulţumesc din inima, domnule doctor, răspundea dr. Teapa, zâmbind, în timp ce cu greu îşi ascundea gândul ca „ma pui în inferioritate? Te crezi deştept şi pe mine prost, încerci să mă minimalizezi, tu eşti profesor şi eu un biet novice? Ei las, că te văd

eu mâine-poimâine cum ai să cazi de pe craca pe care te-ai cocoţat!”

Şi, abia ajuns acasă, Teapa a sunat la securitate şi s-a întâlnit cu ofiţerul „Pescaru”:

— Da tovarăşe doctor, vă ascult!

— Iată… Şi dr. Teapa scrie următoarea „Nota informativa”: „În anul 1956, toamna, în timp ce mă pregăteam pentru operaţie (ma spălam) cu dr. Georgescu Gheorghe, acesta a început să cânte un cântec legionar. M-a întrebat dacă-l cunosc şi eu i-am spus că nu-l ştiu. Atunci mi-a răspuns că este un cântec de-al legionarilor… Acest cântec a fost fredonat fără a rosti cuvinte…”

[Nota informativa din 5 mai 1958]

— Ei, atunci să notam.

Şi în subsolul notei, ofiţerul de securitate notează: „agentul a fost dirijat să găsească un moment potrivit şi să-i arate lui Georgescu Gheorghe ca şi el a făcut parte din FĂC în timp ce era la liceu. Să se apropie de el şi să discute probleme politice.

Măsuri: întreg materialul pe care-l posedam despre Georgescu Gheorghe, din care reiese că a fost legionar, să fie trimis în copie la Partid”.

Teapa se gândeşte. Trebuie să-i atace şi pe ceilalţi medici: pe doctorul Vinereanu de la ginecologie, pe doctorul Paraschiv, noul director al spitalului, pe doctorul Tomescu, medicul şef al

raionului. Şi se pune pe scris iar, şi iar, Note informative după note. Se trezea noaptea şi se gândea cum să mai facă să scape mai repede de aceşti rivali şi să ajungă şeful secţiei de chirurgie.

Zeci şi zeci de note informative ale lui Teapa vin una după alta, din ce în ce mai incisive, mai pline de otrava, mai periculoase şi pe o arie mai extinsa.

În Nota informativa din 26 mai 1958, agent Ciocsirescu Vladimir scrie: „Din toate acestea reiese ca formează o clica organizata, şi fac front comun, având tot interesul să nu se ia nicio măsură atunci când interesele lor sunt în primejdie.

La direcţia spitalului este menţinut de... care este unealta indiscutabilă a medicilor magnaţi din Turnu Severin. Dr. P... se arata îngrijorat ca să nu se ia decizii împotriva dr. Vinereanu sau a celorlalţi medici afacerişti.

Din aceasta clica se poate număra şi dr. Georgescu Gheorghe, care este secretarul organizaţiei de baza a spitalului... ca şi direcţia, ţine şedinţe de forma... niciodată nu va lua măsuri energice pentru stârpirea afacerismului din spital, el fiind unul dintre principalii afacerişti. Tot interesul este să fie menţinut în acest post pentru a-i acoperi pe ceilalţi... să arate adevărata activitate politica a dr. Georgescu Gheorghe din timpul studenţiei şi apoi, l-au acoperit că a fost legionar... abaterile din secţia maternitate...

În secţia chirurgie se fac tot felul de afaceri... după bunul plac...

Mai exista medicul şef al secţiei sănătate a oraşului, şi anume dr. (T.I.) … care nu este străin de aceste nereguli… le acoperă. Ca şi directorul, este interesat să nu fie pedepsiţi vinovaţii… şi nu ia măsuri.

Dr… a jucat un mare rol la încadrarea medicilor din decembrie 1957.

Dr. T.I. este acela care, în mod ilegal… acoperind astfel o serie de afacerişti.

Pentru încadrarea medicilor… nu sunt străini de zvonurile… ca a primit sume de bani de la unii medici din Turnu Severin.

Dr… are un bun colaborator în persoana contabilului sau… Acest… în ultimele 2 – 3 luni şi-a cumpărat o motocicleta (15.000 lei), un aparat radio (3100 lei) şi haine de 2000 – 3.000 lei.

Desigur, numai din salariul sau de contabil şi din al sotiei de sora medicala nu ar fi reuşit”.

Teapa înnebunise de-a binelea, scria încontinuu şi musca în toate părţile. Voia să creeze atmosfera de haos, ilegalităţi şi mediu corupt în care el trebuia să facă ordine. Atacul trebuia dezvoltat pe toate fronturile, nu numai politic. Trebuia să strângă cazurile de eşec profesional.

PARTEA A IV-A

24. Pregătirea „Dosarului de informator” al dr. Georgescu Gh.

În jurul doctorului Georgescu se învârteau mai

mulţi informatori, nu numai dr. Teapa Mihai, de care dr. Georgescu îşi dăduse totuşi seama că îi vâna locul şi aflase ca de la el pornise primul atac politic.

În denunţurile scrise de dr. Teapa se spune ca „a auzit ca dr. Georgescu Gh. a fost legionar şi pentru ca să nu fie recunoscut, s-a mutat la Turnu Severin, să scape de ochiul ager al Partidului. Dar nu i-a mers, pentru că a fost recunoscut”.

Teapa îşi spuse: „este clar, odată trimis denunţul, ancheta se pune în mişcare”. Era suficient să te plimbi pe malul Dunării, pe lângă gardul viu, sau gardul de sârma ghimpata, şi dacă cineva avea necaz pe tine, trimitea o anonima sau dădea un telefon la securitate, că ai făcut semne la sârbi. Şi noaptea te şi ridicau şi dispăreai fără urma. Aşa ca doctorul Georgescu Gh. nu avea cum să scape.

Conducerea politica a P.M.R. considera că era nevoie să se dovedească cât mai mulţi duşmani de clasa ca să se justifice teroarea şi existenţa unui aparat de represiune uriaş. Odată ridicaţi, mulţi nu rezistau bătăilor, torturii fizice, psihice, frigului, foamei şi recunoşteau că au avut

„Acţiuni duşmănoase contra orânduirii socialiste, a statului”, şi nu mai apucau să vadă lumina zilei.

Dar efectul acestor denunţuri asupra dr. Georgescu a fost la început cu totul altul decât s-a aşteptat Teapa.

La sediul Securităţii din Turnu Severin în biroul comandantului se propune ca: „tovarăşul doctor Georgescu Gheorghe să fie racolat ca informator având ca obiectiv supravegherea Spitalului din oraşul

Turnu Severin”.

Comandantul deschide discuţia asupra cazului:

— Iată tovarăşi, avem aici „Dosarul” doctorului Georgescu Gheorghe. Noi îl studiem de aproape patru ani. Trebuie însă să reactualizam datele respective. Este un tovarăş cu mare influenta în mijlocul colectivului de munca, apreciat din punct de vedere moral şi profesional, un tovarăş pe care te poţi baza şi care ştie să ducă o acţiune la bun sfârşit. Penetrează uşor în mediile sociale, are acces în toate casele şi familiile pe care noi le avem ca obiectiv. Iată de ce propun să fie racolat de noi. Pentru aceasta, tovarăşi, vă rog să vă mobilizaţi să strângeţi „informaţii compromiţătoare” pentru că trebuie să avem în vedere şi eventuala rezistenta la recrutarea dânsului în aparatul nostru de securitate.

Se ştia că nu va accepta cu uşurinţă racolarea.

— Este prea cinstit şi nu va accepta, intervine un ofiţer.

— Va trebui totuşi să-l şantajăm, trebuie neapărat să găsim materiale compromiţătoare, răspunde un altul.

— Când era student? întreabă comandantul.

— În perioada legionară.

— Foarte bine! îl facem legionar, şi îl excludem şi din Partid, şi în felul acesta nu se va mai opune. Dacă accepta să fie informator, îi dam înapoi calitatea de

membru de Partid. Dacă nu… asta este! Oricum, avem două note aici. Tovarăşu' locotenent, da citire materialului!

— Da, tovarăşe comandant. Iată aici:

„Din partea M.A.I. Bucureşti, la serviciul «C» ord. 005667 din 27 VII 1954: Gheorghe Georgescu poseda material la Reg. M.A.I. Bucureşti" şi se transmite o Nota a cartotecii operative şi de informaţii: „Felul activităţii duşmănoase – serviciul «C» la Reg. Bucureşti – 1954 – Semnalat legionar din 1932" – într-o fisa a legiunii.

De asemenea, exista încă o nota de verificare mai veche, din 22 Oct. 1955 cu răspunsul:
„NECUNOSCUT LA CARTOTECA GENERALĂ OPERATIVA A ELEMENTELOR DUŞMĂNOASE".

— Păi atunci, cum a fost legionar dacă nu e în cartoteca? întreabă comandantul.
Tovarăşe locotenent major, te rog să faci o adresa către secţia „C" M.A.I. Craiova şi să ceri datele necesare.

— Da, tovarăşe maior, o scriu chiar acum. Aşa deci: „Către M.A.I. Craiova. Din partea Serviciului de Securitate T.N. Turnu Severin" Comandantul îi întinde o foaie:

— Avem aici un formular, poftim: „Rugam verificaţi şi comunicaţi-ne materialele compromiţătoare despre – Nume: Georgescu Gheorghe, născut… aşa… unde lucrează: Spital… Director… domiciliul: …alte indicii de identificare…

Scopul verificării: Urmează a fi recrutat ca gazda a casei de întâlniri – Ce informaţii se cer: …Cum este cunoscut la evidenta operativa şi de informaţii la cartoteca elementelor duşmănoase… Semnat: Director… Data 12 iulie 1957”.

— Aşa, tovarăşe locotenent major, îl aproba comandantul. Şi mai fă o adresa, tot pe formular tip. Uite aici un formular de „Cerere de verificare la cartoteca” cu antetul „C.P”. Aşa!

— Bun! Aşa tovarăşi, ia cuvântul din nou comandantul. A fost făcută înainte o cerere de verificare a cetăţeanului Georgescu Gheorghe, şi ne-au venit răspunsurile o să vi le citesc pe urma, după ce terminam cu adresele. Dar nu am terminat, tovarăşi. Să trimitem şi o adresa la Securitatea din Ploieşti., să vedem cum este cunoscut, el şi sotia, acolo unde s-a născut, în comuna Fântânele, raionul Mizil, ce relaţii are, cu cine se vizitează, ce comportament are în societate. Orice sursa ce poate da relaţii cât mai complexe despre cel în cauza şi soţia sa, agentura respectiva sa ne-o comunice nouă. Iată formularul:

„Către M.A.I. Ploieşti

Rugam dispuneţi verificarea numitului… Georgescu Gheorghe… Data şi locul naşterii… Fântânele – regiunea Ploesti.

Scopul verificării… Urmează a fi recrutat ca gazda a casei de întâlniri. Ce informaţii se cer… Cum este cunoscut la evidenta operativa şi de informaţii a

reţelei informative la secţia „C”.

Şef: Aproba Şeful organului M.A.I. Data 12 iulie 1957”.

— Şi mai facem o adresa: „Cerere de verificare la evidenta generală la Bucureşti”... Completează acolo: „Ce informaţii se cer cum este cunoscut în evidentele dumneavoastră”.

— Tovarăşi, să continuăm: Avem aici câteva note informative ale unor agenţi de-ai noştri, din cadrul Spitalului în special, şi care susţin ca numitul Georgescu Gheorghe ar fi fost legionar. Vom vedea în ce măsură aceste afirmaţii sunt probate, pentru ca, tovarăşi, noi nu putem merge doar pe presupuneri. După cum v-am spus, noi l-am avut în atenţie pe doctorul Georgescu Gheorghe de câţiva ani buni şi avem aici un agent, acest Ciocsirescu, care este foarte activ şi ne-a dat foarte multe date compromiţătoare care îl fac suspect de acţiuni duşmănoase pe numitul Georgescu Gheorghe. Tovarăşe locotenent major, daţi citire notelor informative ale agentului

Ciocsirescu... Şi vă rog să mă ţineţi la curent cu acest caz, care devine un obiectiv de prima importanta pentru noi.

După scurt timp, la adresele înaintate la Craiova, Bucureşti şi Ploieşti, vin şi răspunsurile.

În „Nota cartotecii generale şi de informaţii”, răspunsul pus cu o ştampila mare este:

„VERIFICAREA S-A EFECTUAT, DATE NU EXISTA” – data 13 iulie 1957.

De la Ploieşti, pe 5 august 1957, soseşte un întreg dosar „Înaintam alăturat referatul de investigaţii privind numitul Georgescu Gheorghe, cu următorul răspuns din 20 iulie 1957: „Din investigaţiile efectuate în comuna Fântânele, am stabilit ca elementul care face obiectul ordinului se numeşte Georgescu Gheorghe (zis Gogu), şi nu Petre, născut la data… fiul lui Petre şi Constanta, de profesie medic uman la…

Nu poseda niciun fel de avere, iar din punct de vedere politic nu este cunoscut în comuna Fântânele, deoarece este plecat de foarte mult timp, după absolvirea cursului primar.

— Petre Georgescu, tatăl doctorului Georgescu Gheorghe, a intrat în colectiv cu 2 ha. Este cunoscut ca aproape în fiecare an vine la părinţi în comuna Fântânele…

Semnat: Locotenent major de securitate…”

Imediat, dosarul este prezentat tovarăşului maior comandantul Securităţii Turnu Severin. Sunt convocaţi mai mulţi ofiţeri în biroul acestuia.

— Tovarăşi, am citit acest material. Probele administrate sunt insuficiente, tovarăşi. Nu putem să ne jucam în felul acesta cu viaţa acestui om, nu sunt probe suficiente pentru a-l acuza că a fost legionar. Vom trimite dosarul la Partid şi dânşii să hotărască…

Iată fisa aceasta, pe baza căreia este semnalat legionar din 1932… Să o analizam: este clar că nu a fost întocmita în prezenta numitului Georgescu

Gheorghe pentru ca nu numai ca nu poarta semnătura acestuia, dar nu are nici măcar adresa, nici semnătura celui care a întocmit fisa, nici a unui conducător legionar, nu are data întocmirii fisei, nici numele părinţilor, nici numele sotiei. Din aceasta fise rezulta ca legiunea l-a avut în atenţie, dar probabil, la refuzul lui de a colabora – şi din notele informative reiese acest lucru – legiunea a rămas cu intenţia şi atât.

Unitatea, activitatea – rubricile nu sunt nici aici completate. Fisa a fost completata după ce a ajuns medic chirurg, probabil la angajarea în serviciu, pentru ca aici scrie „profesiunea chirurg”…

Din declaraţiile martorilor, patru-cinci, câte sunt completate rezulta ca „au auzit” că a fost legionar nici nu l-au cunoscut măcar în perioada aceea.

— Bine, dar pentru noi faptul ca „au auzit” reprezintă probe.

— Ei, bine, desigur ca da! Să continuăm tovarăşi! Activitatea legionară a lui Georgescu Gheorghe a constat în prezenta la un bal organizat de legionari în satul lui şi participarea la un Pluguşor de

Anul Nou organizat tot de legionari, tot în satul lui, dar în fotografia grupului de colindători, Georgescu Gheorghe nu apare… Chiar şi aşa, nu putem să o numim activitate legionară.

Unde este dosarul lui de legionar? De ce nu este înregistrat în arhiva fostei Siguranţe, care ţinea o evidenta stricta a legionarilor?

Or, din răspunsul de la cartoteca generală, rezulta clar „nu este cunoscut ca element duşmănos”.

Am să informez pe tovarăşul colonel la regiunea Craiova, să vedem ce spune şi dânsul. Fă-mi legătura la Craiova!

— Alo, să trăiţi tovarăşe colonel. Maiorul… comandantul securităţii din Turnu Severin, la telefon. Să trăiţi! Tovarăşe colonel, am examinat probele pe care le avem la dosar despre numitul Georgescu Gheorghe. Nu sunt suficiente pentru a trage o concluzie!

— Bai, tovarăşu' maior, cum adică? Avem bănuiala că a fost legionar. Ne trebuie confirmarea! Ce nu va orientaţi, tovarăşu'? Acţionaţi şi rezolvaţi problema! Nu înţelegeţi ca asta e linia? Este o directiva de sus! S-a înţeles?

— Să trăiţi, am înţeles!

— Executarea!

După un timp, „băieţii de la securitate" care răspundeau de acţiune, stăteau cu dosarul lui
Georgescu Gheorghe pe masa:

— Ce facem tovarăşi, îl agăţăm? încercam să-l racolam? întreabă lucrătorul operativ.

— Nu, să-l mai lăsăm, să înceapă să chiţăie. Nu avem destule materiale compromiţătoare. Acum nu mai are bani să termine casă, ca s-au desfiinţat cabinetele particulare, va încerca să-şi rotunjească veniturile la spital şi trebuie să cadă. Are datorii, copii de crescut şi odată cu aceasta au crescut şi nevoile. Nevastă-sa sta acasă şi are pretenţii de cucoana. E în

mâna noastră, ca în colivie. Să mai aşteptăm! decide ofiţerul care răspundea de problema legionară.

La şedinţa de lucru la sediul Securităţii regiunii Craiova, participa comandantul inspectoratului, comandantul securităţii, şeful securităţii raionului Turnu Severin şi alţi ofiţeri din Turnu Severin.

Biroul comandantului este într-o cameră mare cât o sală de conferinţe, cu uşi duble capitonate, legate între ele ca să se închidă şi să se deschidă împreună, să nu se audă nimic de afară. O masa mare ovala este în mijloc şi biroul comandantului în capul mesei. Pereţii, căptuşiţi cu lambriuri de lemn. Un maldăr de dosare sunt aşezate la capul mesei şi comandantul tronând la birou se adresează grupului de ofiţeri care stau drepţi în jurul mesei. Pe un perete se afla portretul lui Lenin, şi dedesubt, tabloul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej.

Se analizează dosarul doctorului Georgescu Gheorghe, cu nume conspirativ „Ştefănescu”.

— Tovarăşe comandant, este clar că sunt probe suficiente pentru a-l exclude din Partid. Să-i dăm o lovitură mortala. Gândiţi-vă că a fost student în perioada legionara, oricând îl putem acuza că a făcut parte din mişcare. Doi martori, şi-l terminam!

— Da, tovarăşe, ocupă-te de asta. Întocmiti-i dosarul pentru excludere, pe care să-l trimitem la Comitetul de Partid. După aceea treceţi la racolare.

Fiecare persoană mai importanta avea cel puţin două dosare: unul alb, unul negru, şi, după caz, şi unul real. După cum se cerea, se scotea dosarul pentru

avansare sau pentru lichidare.

— Da, tovarăşe comandant, propun însă să mergem în satul lui să luăm legătura cu tovarăşii de acolo şi să vedem ce mai găsim.

— Tovarăşe Florea, dumneata vei fi însărcinat să faci aceasta ancheta. Te duci întâi la sediul nostru din Prahova, la Ploieşti. Luaţi toate datele despre doctorul ăsta, unde s-a născut, părinţii, rudele, scoala, studenţia, tot ce puteţi afla. Activaţi reţeaua informativa, eventual racolaţi şi alţi tovarăşi şi vedeţi unde sunt punctele slabe.

— Deci, tovarăşe comandant, mergem pe problema legionara? întreabă un ofiţer.

— Da, tovarăşu'. Ce zici, tovarăşu' Florea?…

Acesta era ofiţerul care răspundea la regiunea Craiova de problema legionara şi trebuia să facă şi munca operativa în acest caz.

— Nimic mai simplu, tovarăşe comandant.

— Tovarăşu' Florea, mergeţi şi în penitenciarul de acolo. Trebuie să fie vreun bandit din asta închis şi îi luaţi o declaraţie.

— Am înţeles, tovarăşu' comandant.

— Executarea!

Şi maşinăria s-a pus în mişcare. Este activata reţeaua informativa, se cauta persoanele care nu-l

simpatizează pe doctorul Georgescu Gheorghe, colegii care doresc să-i ia locul, prietenii care pot fi invidioşi pe ascensiunea acestuia, pe faptul că are copii deştepţi, că are o nevastă frumoasa care-l iubeşte.

Orice vecin sau prieten poate fi un duşman şi poate să dea „o nota informativa" care să fie de folos în întocmirea dosarului. Nu era nici greu, dar nici uşor de făcut acest dosar, era nevoie de
„Munca".

Locotenentul Florea primeşte ordinul să meargă la Ploieşti. De obicei el făcea munca pe teren. Se prezintă la Inspectoratul M.A.I. de la Ploieşti. Se recomanda, arata delegaţia de serviciu, raportează care este obiectivul şi scopul acţiunii.
Este chemat ofiţerul care răspunde de sectorul sanitar al regiunii Ploieşti. Este informat asupra problemei.

— Da, tovarăşe comandant, am înţeles. Avem aici un tovarăş doctor chirurg, dr. Andriţoiu, cu care a fost coleg de facultate. Îl cunoaşte, cred, foarte bine pe Georgescu.

— Vă rog tovarăşe, să-l chemaţi, să purtam o discuţie cu dânsul. Între timp, eu o să merg la raionul Mizil, la sediul nostru, şi în comuna Fântânele, propune Florea.

— Foarte bine, tovarăşe locotenent major, spune comandantul. Noi vom face investigaţii aici. O să dăm un telefon să-i anunţăm ca sosiţi acolo şi să vă ajute.

Lt. maj. Florea ajunge la Mizil. Comandantul

securităţii din Mizil îl întâmpina obedient.

— Da, tovarăşu' lt. maj., trebuie să stârpim bandiţii din tara asta. Avem toate informaţiile care vă trebuie. În Fântânele a existat un cuib legionar condus de numitul Titi Dumitrescu. Acesta este închis în penitenciarul de la Râmnicu Sărat. Dacă vreţi, vom merge acolo să-l interogam. De asemenea a fost şi unu' Rădulescu, mare legionar. Dar din informaţiile noastre nu rezulta însă ca dr. Georgescu Gheorghe a fost înscris în cuibul Mărăşeşti din Fântânele, condus de numitul Titi Dumitrescu. Uitaţi-vă şi dumneavoastră în dosar şi vă veţi convinge. Nu are rost să pierdem timpul în Fântânele.

Locotenentul major Florea se întoarce la sediul din Ploieşti. Comandantul îl întreabă numaidecât:

— Ei, tovarăşe locotenent major, cum stam?

— Nu prea stam, tovarăşu' comandant. Nu avem date că ar fi făcut parte din aceasta mişcare.

La Ploieşti, este invitat la sediul securităţii şi dr. Andriţoiu.

— Tovarăşe doctor, ce ştiţi de doctorul chirurg Georgescu Gheorghe din Turnu Severin? A fost coleg cu dumneavoastră, cine îl mai cunoaşte?

— Păi, sigur, tovarăşe, ca îl cunosc. Îl cunoaşte şi doctoriţa Davidescu, internista de aici, şi soţul ei, că am fost colegi.

— Şi din Bucureşti, cine îl cunoaşte?

— Da, am fost colegi cu dr. B… dr. C… dr. S… dr. P… dr. Pl… dr. Po… stomatologul, dr. E… dr. V… din Severin şi alţii. Dar aceştia, ultimii trei, au venit la sfârşitul facultăţii de la Cluj şi nu cred că îl cunosc îndeajuns.

— Tovarăşu' doctor, pe noi ne interesează dacă dr. Georgescu a fost legionar.

— Nu cunosc tovarăşe să fi fost, dar dacă ar fi fost, aş fi ştiut.

— Tovarăşe dr. Andriţoiu, cum nu ştie nimeni ca Georgescu a fost legionar? Cine îl cunoaşte mai bine?

— S-ar putea ca dr. Vinereanu, care a plecat cu el în Severin, să ştie mai bine decât mine!

— Dr. Vinereanu nu recunoaşte ca Georgescu ar fi fost legionar. Dar dr. Popescu stomatologul? întreabă ofiţerul.

— Dr. Popescu a dat concurs la chirurgie, nu a reuşit şi atunci s-a dus la clinica unui dentist, Dan Teodorescu. A scăpat să fie trimis pe front şi acum o duce bine. Nu cred că are cunoştinţă de asta, la fel şi ceilalţi care au venit de la Cluj în ultimii ani de facultate.

Doctorul Andriţoiu continuă:

— Georgescu a avut ghinion, a fost pe front şi când s-a întors a trebuit să plece la Severin. Face parte din aceasta generaţie de buni chirurgi.

— Da, bine, asta nu are importanţa pentru noi! Bine, vă mulţumesc, puteţi pleca! Dr. Andriţoiu iese din încăpere.

— Trebuie să-l informam pe tovarăşul comandant de la regiunea Craiova. Dacă puteţi, să-mi faceţi legătura telefonică, se adresează comandantului locotenentul major Florea.

— Da, tovarăşe locotenent major, cum să nu. Ofiţer, fă-mi legătura la Craiova. Lt maj. Florea ridica receptorul:

— Să trăiţi, tovarăşu' comandant, sunt locotenentul major Florea. Nu găsim nimic, tovarăşu' comandant.

— Bai tovarăşe, eu credeam că te descurci mai bine! Pai du-te, tovarăşe, la penitenciar după asta, cum îl cheamă, Titi Dumitrescu, şi ia-i o declaraţie cum am spus. Ce, nu e clar?

— Am înţeles, să trăiţi!

Şi locotenentul major Florea a plecat imediat la Penitenciarul de la Râmnicu Sărat. Arata delegaţia, şi comandantul închisorii îl scoate pe deţinutul Titi Dumitrescu.

— Deţinut Titi Dumitrescu!

— Ordonaţi! răspunde Titi Dumitrescu, care era înalt şi slab, şi de abia se ţinea pe picioare.

— Trebuie să dai o declaraţie!

— Am înţeles!

— Îl cunoşti pe dr. Gheorghe Georgescu din Fântânele?

— Da, să trăiţi, ce trebuie să declar?

— Declari că a făcut parte din cuibul Mărăşeşti, condus de tine!

— Dar n-a făcut!

— Ba, tu n-auzi?

— Dar cum pot să spun aşa ceva? Că nu e adevărat! Nici măcar nu i-am propus, ca nu l-am mai văzut pe-acolo, ca el era student la Bucureşti.

— Ba banditule, tu crezi ca eu stau la tocmeala cu tine? Stai jos şi scrie cum îţi dictez eu, că te ia mama dracu'! auzi la el!

Şi după o pauză i se adresează pe un ton oficial:

— Deţinut Titi Dumitrescu, din acest moment eşti în situaţia de interogatoriu, aşa că se notează tot ce vorbim… Şi pe un ton scăzut, dar ameninţător:

— Ai grija cum răspunzi, ca dai de dracu'! S-a înţeles? Scrieţi tovarăşe, se adresează dactilografei: Proces verbal de interogator, început la ora… terminat la ora…

— Scrieţi tovarăşe! Datele administrative: nume, prenume, data naşterii, data de azi, localitatea.

— Notaţi, tovarăşe:

— Vi se pune în vedere, conform art. 147 – codul de procedură penala, că sunteţi anchetat ca martor. Am luat la cunoştinţă. Semnează aici şi Titi Dumitrescu semnează.

Întrebare: Ancheta cere să declaraţi în mod sincer de când îl cunoaşteţi pe doctorul Georgescu Gh. şi tot ce cunoaşteţi despre acesta.

— Hai, ştii ce ai de spus! se răsteşte Florea.

Răspuns: Pe doctorul Georgescu Gh. îl cunosc de copil, întrucât am fost la şcoala primară împreună. Liceul l-a făcut în Mizil, Buzău şi în Ploieşti. În 1932 s-a înscris în cuibul legionar Mărăşeşti din Fântânele, condus de subsemnatul.

— Da, bine!

Şi Titi Dumitrescu a scris tot ce i s-a dictat şi a semnat fiecare pagina. Locotenentul major Florea s-a întors la Craiova.

— Să trăiţi, tovarăşe comandant! Uitaţi declaraţia!

— Ba tovule, mai ai multe de învăţat! Pune-o la dosar. Cu asta l-am terminat! Trimite-le dosarul ălora de la Severin şi pune-i să mai ia nişte declaraţii de pe acolo, de la oamenii noştri. Nu mai contează, îl obligam să recunoască şi e al nostru. E ca şi înmormântat!

— Mai avem încă două declaraţii aici. Uitaţi-le

aici. Să le punem la dosar alături de declaraţia lui Titi Dumitrescu, răspunde lt. maj. Florea.

— Este bine tovarăşi, dar propun să mai luam încă una-două declaraţii, se adresează comandantul.

— Mai avem de luat încă două declaraţii şi de la nişte arestaţi din Penitenciarul din Turnu Severin şi le punem şi pe ele la dosar, răspunde ofiţerul operativ.

— Da tovarăşe, dar eu zic ca acum este suficient atât! Înaintam dosarul atât cât este la Partid şi vedem pe urma ce este de făcut, dacă mai sunt necesare şi declaraţiile acestor deţinuţi. Păstrăm o rezerva. Avem timp.

25. Femeia din Orşova

Cazul femeii cu avort, care s-a petrecut în noiembrie 1956, a fost reperat şi analizat de Securitate în vederea obţinerii unor materiale compromiţătoare.

Este vorba de o femeie din Orşova, de lângă Turnu Severin.

Femeii i se făcuse un avort de către un medic din Turnu Severin, şi s-a prezentat după câteva zile la spital cu abdomen acut. A fost adusa cu salvarea în stare gravă.

De garda era dr. Georgescu Gh., care a venit în sala de consultaţii chemat de sora Ioana. Aceasta avea o lungă experienţa în spital, locuise mai tot timpul

într-o cameră a spitalului şi de multe ori participase, de circumstanţa, mâna a doua la operaţii.

Femeia a fost consultata. Articula greu cuvintele.

— Ce-ai făcut, femeie, ţi-ai provocat cumva un avort?

— Nu, domn doctor.

— Ma, nu mă minţi, ca starea ta e proasta, poţi să mori, şi nu ştiu care e situaţia. Spune-mi, ţi-ai făcut tu, sau altcineva?

— Mi-a făcut un doctor, acu patru zile.
— Şi de-atunci ţi-a curs sânge încontinuu?

— Da, şi miroase urât.

— Ioano, pune-o pe masă.

— Aşază-te ca lumea şi da-mi două valve să ne uitam. Aşa, lasă-te mai jos. Ma, te doare aici, unde apas eu?

— Da.

— Ioano, hai cu ea în sala de operaţii, îi facem histerectomie.

— Domn doctor, dar nu vedeţi cum arata?

— Ioano, are peritonita, dacă n-o deschidem moare. şi aşa e târziu. Daţi-i perfuzii cu antibiotice. Îi facem rahianestezie, şi hai repede.

Femeia este adusa în sala de operaţii şi deschisa imediat. Uterul era sfacelat, posibil cu perforaţie şi peritonita. Sala s-a umplut de un miros greu.

— Câmpuri, Ioano, şi hai să spălăm burta. Pensa, ţine uterul. Pensa, hai că l-am prins foarfeca să-l secţionam. Aşa, aruncă-l la găleata!

— Domn doctor, pai nu păstraţi piesa? O să vină ăştia de la Miliţie şi o să daţi de bucluc.

— Taci, mă, nu vezi că e necrozat tot. Ce să păstrăm?

— Cum ziceţi dumneavoastră.

Femeia nu a putut fi salvata, a murit a doua zi. S-a făcut ancheta, iar doctorul care făcuse chiuretajul şi probabil şi perforaţia a fost anchetat, dar nu a mai fost acuzat de avort ilegal, pentru ca familia a declarat ca şi-a provocat singura avortul. Însă cazul a fost reţinut la dosarul dr. Georgescu Gh.

26. Din Notele informative ale agentului Ciocsirescu Vladimir

După un an, Teapa şi-a amintit de femeia din Orşova. Noaptea, când toţi dormeau în casă, s-a apucat să compună o „Nota informativa”:

„În luna noiembrie 1956, a fost operata de către doctorul Georgescu Gheorghe femeia… din Orşova.

Acestei femei i se făcuse un avort de către

doctorul… acasă la el, în cabinet, când i s-a perforat şi uterul. A ţinut-o acasă 2 – 3 zile până când a văzut că va muri şi de teama sa nu moara acasă la el a adus-o la spital unde a operat-o doctorul Georgescu Gheorghe. Pentru a se înlătura orice bănuială, bolnavei i s-a scos uterul. După câte se ştie, bolnava a murit. Un alt punct de întrebare, de ce nu a păstrat piesa, pentru a fi prezentata la nevoie?

De notat ca în luna ianuarie 1957, organele securităţii au chemat şi anchetat pe sora cu instrumentarul de la sala de operaţii de la care, desigur, nu s-au obţinut date exacte… că nu se pricepe şi poate fi uşor indusa în eroare de medic.

Fapt sigur este ca femeia a murit fiindcă i s-a făcut un avort (chiuretaj) cu perforaţia uterului şi hemoragie interna masiva.

Se pune problema dacă actul medico-legal întocmit la deshumare şi foaia de observaţie au fost modificate”. [Nota informativa din 20 iulie 1957, Agent Ciocsirescu Vladimir] La „Nota informativa” ofiţerul de securitate notează în rezoluţie:
„Grupa II va reancheta cazul după ce a identificat toate persoanele care cunosc acest caz: de luat legătura şi cu organele M.A.I. din Orşova”.

Teapa se gândea: trebuie să reiau toate datele, în special despre doctorul Georgescu Gh., şi să le reinterpretez.

În decembrie 1957 s-a prezentat un accidentat cu traumatism cranio-cerebral. Dr. Georgescu Gheorghe l-a operat şi bolnavul a mers bine şi a fost externat,

dar a revenit cu tulburări meningeale. Până la urma bolnavul a decedat după ce a fost reoperat la Bucureşti.

Cazul trebuia exploatat politic: sabotaj al spitalului, atitudine duşmănoasă fata de clasa muncitoare.

„În luna noiembrie sau decembrie 1957, în urma unui accident de munca la… este internat în Secţia de chirurgie a spitalului din Turnu Severin, un bolnav care prezenta o fractura craniană cu înfundarea regiunii frontale. Este operat de către dr. Georgescu Gheorghe şi părăseşte spitalul vindecat, după cum se poate constata şi din foaia de observaţie. După 8 – 10 zile se spala pe cap şi pleacă la cârciuma, unde consuma alcool. Fiind frig, desigur se îmbolnăveşte, făcând fenomene meningeale. Este reinternat în secţia de chirurgie şi dr. Georgescu Gheorghe, fără a examina serios bolnavul, îl reoperează, spunând că are un abces cerebral. Dar la operaţie nu se constata abcesul cerebral, deci nu trebuia reoperat. În schimb, după această a doua operaţie, rămâne cu o plaga din care se scurgea lichid cefalo-rahidian. Deoarece nu se vindeca, este trimis la Bucureşti, unde este din nou operat iar bolnavul moare. În tribunal are loc un proces în care sunt inculpaţi directorul şi inginerul-şef. Din cei 50.000 lei despăgubiri… dr. Georgescu Gheorghe ar fi primit 3.000 lei pentru care a declarat că a găsit abces cerebral. Aceasta este o minciună, dr. Georgescu Gheorghe s-a înşelat asupra diagnosticului, şi nu trebuia operat, şi cauta să inducă în eroare organele de justiţie, numai pentru că a luat o sumă destul de mare de la familia pacientului? Spălarea pe cap, desigur că nu-i putea produce abces cerebral.

Dar, aşa cum se întâmpla la orice om sănătos, iarna dacă te speli pe cap şi ieşi în frig, poţi prezenta reacţii cu dureri de cap destul de neplăcute”. [Nota informativa din 28 iunie 1958, agent Ciocsirescu Vladimir]

Apoi, dr. Teapa Mihai începe să compună un nou „Raport informativ” * şi printre altele notează:

„Doctorul Georgescu Gheorghe a avut de la început manifestări antipartinice duşmănoase iar majoritatea celor care-l cunoşteau se întrebau şi îşi explicau înscrierea lui în Partidul Social Democrat şi apoi în P.M.R.– numai prin dorinţa de a masca atitudinea sa.

În anul 1956 – fapt ce a fost sesizat la timp – doctorul Georgescu Gheorghe a cântat în sala de operaţii cântece legionare. Despre unul din cântece mi-a spus că este al „muncitorilor legionari”, iar despre altul că este „un cântec de lupta”.

[În „Nota informativa” iniţială a menţionat că nu a cântat cu cuvinte, ci doar a fluierat cântece legionare, n.a.]

În anul cu rebeliunea din Ungaria – a spus ca ruşii au fost barbari şi criminali [În „Nota informativa” respectiva a scris doar barbari, nu şi criminali, n.a.]

* [Raport informativ din 18 octombrie 1959, Agent Ciocsirescu Vladimir].

„Este un afacerist ordinar – a operat femei la organele genitale (pentru retroversie uterina) şi în

condica trecea apendicita.

Ca pregătire profesională, se bazează numai şi numai pe rutina – dar să mai citească şi să fie la curent cu progresele, nu.

Este imoral – căutând să se ţină de femei şi mai ales de personalul din spital, ca să le posede şi apoi să le folosească în interesele sale materiale.

Apoi acestea mai sunt folosite pentru a-i aduce bolnavi care să plătească şi să nu vorbească atunci când aud că a luat bani de la bolnavi, şi din contra, să îi liniştească pe aceştia.

Îi plac jocurile de noroc poker, rummy şi anturajul”.

Ca urmare a acestor denunţuri mai mulţi medici din Turnu Severin au fost închişi şi, de asemenea, a fost arestat şi contabilul spitalului.

27. Ciocsirescu visează urât

Sotia lui Teapa fusese deportata pe Bărăgan. Fata de ea, Teapa nu reuşise să ţină secretul racolării, dar îi spunea cât mai puţin: „s-a întâlnit odată, de două ori, şi atât”. Totuşi, ea îl vedea ca scrie ceva pe ascuns, se scoală noaptea, se frământă, nu doarme.

— Ce ai, Mihăiţă? Ce te tulbura? Te ameninţa ceva?

— Nu, draga, am un caz dificil la spital şi doctorul Georgescu asta s-a înşelat asupra diagnosticului, nu citeşte, e depăşit. Îmi pare rău de

bolnavul acesta care poate să moară. Ce să-i faci, meseria asta te implica afectiv! Uite şi tu, vezi că mi-a luat somnul. Îşi scotea câte o carte de medicina, ca soţia sa creadă ca studiază, şi între pagini scria „Nota informativa”. Sotia lui îl surprindea din nou noaptea „studiind”:

— Draga, dar ar trebui să fii mai detaşat. Ce naiba, eşti profesionist, şi încă unul de mare clasa. Vad ca studiezi şi acum. Studiul şi profesiunea trebuie făcute cu măsură, vrei să te îmbolnăveşti?

— Da, draga mea, ce să fac şi eu mai întâi?...

Dar într-una din zile, sotia lui Teapa a găsit o „Nota informativa” între paginile unei cărţi de medicina care se afla pe birou. S-a îngrozit când a citit-o.

— Mihăiţă, cum poţi tu să faci aşa ceva? Nu cumva ai pus şi tu umărul la distrugerea şi arestarea doctorilor ăstora? Tu îţi dai seama cum e să ai pe conştiinţă suferinţa lor? Dacă ne blestema oamenii ăştia? Avem copii, păcatul se transmite asupra urmaşilor, nu numai asupra ta. Doamne, te-ai gândit ce consecinţe are un astfel de denunţ? Pentru ce, Mihăiţă, pentru ce îţi încarci sufletul? Puteai să te faci ca nu vezi şi cei de la Securitate te lăsau încet, încet, în pace.

— Draga, dar nu am scris-o decât pe asta, într-un moment de furie, de supărare, am fost grav jignit şi am vrut să mă răzbun. Dar uite, o rup aici în faţa ta. Îţi jur pe ce am mai sfânt ca asta a fost singura reclamaţie şi că nu voi mai face niciuna. Uite, nu vezi

că nu fac altceva decât să studiez şi te asigur ca numai prin munca, pricepere şi profesionalism voi căuta să-mi fac un drum în viaţă.

Şi Teapa ofta uşurat ca sotia l-a crezut. Îşi spune în gând:

„Cât sunt de teribil, pot duce de nas pe toată lumea. Sunt un geniu, un Machiavelli înnăscut! Dacă trăiam în timpurile alea, cine ştie ce ajungeam! Sunt o maşină infernala, de o precizie absoluta, o perfecţiune a naturii!”

Dar uneori, noaptea îl scutura câte un coşmar, şi coşmarul se repeta din ce în ce mai des. Probabil ca văzuse vreun film şi imaginile îl impresionaseră. Cineva-l striga pe nume, „Mihăiţă”, alintându-l a reproş amar. „Ce mi-ai făcut tu, Mihăiţă? De ce mă urăşti de moarte”. Cel care-l striga nu avea fata, dar şoaptă i se prefăcea treptat în răcnet…

În visul lui se trezea parca, dar nu, era treaz, ba nu, visa nişte urlete supraomeneşti, nişte răcnete de durere îi spărgeau timpanele. Răcnetele se auzeau de sub pământ, de undeva de sub el, şi parca vedea acolo cum se chinuiau oamenii, strânşi în sârme ghimpate şi sârmele ghimpate se răsuceau ca şerpii în jurul trupurilor lor, din ce în ce mai mult, cu fiecare ţipat se strângeau mai mult şi ţipătul era din ce în ce mai slab, şi oamenii rămâneau cu ochii aţintiţi la el şi cu ultima suflare îi strigau numele: Mihăiţă! Mihăiţă! Mihăiţă!

Se trezea năduşit. Încerca să adoarmă din nou dar nu reuşea şi se ducea la birou să scrie din nou. „Nu mă las eu doborât de himere! Eu sunt un om puternic, de neînfrânt! Voi domina totul, voinţei mele i

se vor supune toţi, şi toţi mă vor respecta pentru calităţile mele. Voinţa mea este de neclintit şi sunt susţinut de forţele oculte care stăpânesc lumea!”

Dar coşmarul devenise recurent. Şi umbra aia îl striga mereu pe nume:

— Mihăiţă, ce mi-ai făcut tu, Mihăiţă! Când ai să mori, eu am să fiu cu tine…

Se trezeşte şi are în faţa imaginea lui. Nu se poate aşa ceva, este cu el în cameră, pe stradă, peste tot, îl aude încontinuu:

— Mihăiţă, Mihăiţă, ce mi-ai făcut, Mihăiţă! Am să fiu cu tine Mihăiţă, în clipa când vei muri!

28. Represiunea politica din anul 1958

Ca urmare a Hotărârii nr. 1062 din 1958, a şedinţei Plenare a Comitetului Central al P.M.R., sa hotărât excluderea din Partid a unor intelectuali, primenirea partidului prin eliminarea unor membri de partid care nu prezintă încredere totala, aşa încât au fost daţi afară din Partid academicieni, profesori, medici, ingineri, în special intelectuali, cei care erau pe lista neagra a securităţii. Mulţi dintre aceştia au fost arestaţi şi închişi în închisori politice, sub diferite acuzaţii, unele chiar de drept comun. Alţii nu au fost judecaţi, dar nici nu au apucat să mai iasă, pentru că au murit la scurt timp după arestare, în timpul anchetelor.

A fost ultimul şi cel mai dur val de represiune

politica.

Organele de securitate au avut, în multe cazuri, misiunea de a „confecţiona” dosare cu acuzaţii de subminare a statului, acţiuni duşmănoase, sau alte acuzaţii: că au făcut politica înainte de război, că au complotat contra statului, că au făcut propaganda duşmănoasă; profesorii – că au luat bani de la elevi, medicii – că au luat bani de la pacienţi sau că au provocat avorturi. Alte capete de acuzare: deţinere de valuta, aur, cărţi interzise, tablouri sau fotografii ale unor persoane indezirabile, şi multe, multe alte motive.

În acel sfârşit de an ’58 şi la începutul lui ’59, a fost arestat şi profesorul meu de limba română, Papadopol, tatăl prietenului meu, inginerul Penescu, dr. Crivina, dr. Rosenfeld, dr. Nora Raevschi, dr. Aurel Popescu, dr. P. Georgescu şi mulţi alţi cunoscuţi ai familiei noastre.

Teapa îşi freca din nou mâinile, căpătase acest tic: când era bucuros de o reuşită, mai ales când reuşea să mai distrugă o viaţă, era fericit, avea o senzaţie de voluptate care nu se compara cu nimic. Şi cu cât persoana respectivă suferea mai mult, cu cât răul făcut era mai mare, cu atât simţea o plăcere mai mare.

În sala de operaţii, doctorul Aurel Popescu s-a apropiat de doctorul Georgescu Gheorghe în timp ce se spălau pe mâini, şi i-a spus la ureche:

— Ghiţă draga, căci aşa îi zicea uneori doctorul Aurel Popescu doctorului Georgescu, am auzit ca la Craiova au exclus din partid o mulţime de medici şi

profesori, ca urmare a hotărârii Plenarei ăsteia. S-ar putea să fii şi tu în pericol, căci am auzit că te-au acuzat în mod făţiş într-o şedinţă de partid, că ai fi fost legionar. Ia-ţi din timp, draga, măsurile de prevedere, pentru că îţi spun că este pericol mare.

— Este adevărat. Într-o şedinţă de partid, moaşa Albu mi-a strigat: „Legionarule!”

— Să ştii, draga, ca nimic nu este întâmplător. Probabil că a fost chemată deja la Securitate şi a dat o declaraţie despre tine, că ai fi fost legionar şi ca, probabil, „a auzit” ea de undeva.

— Dar, domnule doctor, nu are de ce să-mi fie frică, pentru ca eu n-am fost legionar. Am auzit şi eu că ar fi ceva compromiţător pentru mine, dar eu nu văd de ce as putea fi acuzat.

Teapa se prefăcea că are de lucru, dar trăgea cu urechea şi a auzit tot. Îşi spunea în gând: „Ce tâmpiţi sunteţi amândoi! Sunteţi deja în lat, şi latul se strânge. Încă puţin, şi sunteţi ai mei. Şi voi fi eu şef, iar voi doi o să staţi după gratii şi o să plângeţi. Ah, mai am puţin, şi ce bucurie o să trăiesc când o să vă văd pe amândoi legaţi!”

„Trebuie să mai încălzesc însă un pic lucrurile, să mai trimit câteva anonime la C.C. al P.M.R., să stimulez acţiunile de verificare pe linie de Partid”.

Şi a avut dreptate şi de această dată.

În 1958, doctorul Georgescu Gheorghe era medic primar şi secretar BOB pe spitalul din Turnu Severin.

La sediul Comitetului de Partid al Raionului Turnu Severin, în biroul primului secretar, suna telefonul pe direct.

— Tovarăşe prim secretar, să trăiţi! Sunt comandantul Inspectoratului regional Craiova, şeful Securităţii, maiorul…

— Da, să trăiţi, tovarăşe maior, răspunde primul secretar Bărbulescu.

— Tovarăşe prim, aveţi o problemă foarte grava acolo cu un cetăţean doctor, fost legionar, care a fost director de spital şi îl ţineţi acum secretar BOB.

— Cum tovarăşe, şi noi nu ştim nimic?

— Pai uite ca acum ştiţi, şi dacă nu eram noi vigilenţi, uite că va scăpa!

— Da, tovarăşe maior, aveţi dreptate! Ce ne-am face fără dumneavoastră? Vă rog să trimiteţi la mine dosarul acela, să-l analizam şi noi şi la biroul tovarăşului Gheorghe, secretarul cu probleme organizatorice.

— Am înţeles, tovarăşe Prim!

29. Pregătirea excluderii din partid a dr. Georgescu Gh.

Primul secretar al Comitetului de Partid al raionului Turnu Severin apasa pe butonul soneriei.

Se prezintă imediat secretara:

— Da, tovarăşe Prim.

— Cheamă-l aici pe tovarăşul Gheorghe de la secţia organizatorica. Acesta se prezintă imediat.

— Să trăiţi, tovarăşe Prim!

— Bai tovarăşu', uite am citit dosarul de la securitate cu materialul ăsta cu nota de sinteza despre doctorul ăsta, Georgescu Gh. În dosar se afla declaraţia asta data de fostul şef de cuib legionar Mărăşeşti din comuna Fântânele, Titi Dumitrescu, şi care se găseşte în acest moment închis politic, şi fisa asta de evidenta a legiunii. Mai exista şi alte câteva declaraţii ale unor persoane din Turnu Severin care „au auzit" ca Georgescu Gheorghe a fost legionar.

Trebuie să facem şi noi verificări proprii, pe linia noastră. Te duci în satul ăsta, Fântânele, şi vezi, te orientezi! Te vor aştepta tovarăşii din Ploieşti, care te vor îndruma. Hai, şi te întorci repede, că avem treaba!

— Îl trimit pe tov. Trandafir, sunteţi de acord?

— Bine, tovarăşe!

La sediul Comitetului Judeţean P.M.R. din Ploieşti tovarăşul Trandafir este primit chiar de Primul secretar, care cunoştea problema, aşa că i se dau primele informaţii.

— Nu puteţi să mergeţi la Sfatul Popular din Fântânele, pentru ca preşedintele Consiliului Popular de acolo este chiar fratele dr. Georgescu Gh., Stelian Georgescu, aşa că va trebui să mergeţi tot cu un

tovarăş de la Securitate şi să luaţi informaţii prin reţeaua informativa a dânşilor, îi comunica primul secretar

— Dar organele de securitate au mai făcut verificări, şi nu sunt niciun fel de date în ce priveşte activitatea de legionar a acestui tovarăş doctor în acest sat, Fântânele, intervine un activist de partid de la secţia organizatorica.

— Totuşi, tovarăşe prim secretar, îmi voi face datoria şi voi face şi eu cercetările pe linie de partid, insista Trandafir.

— Foarte bine tovarăşe, mergeţi, noi va sprijinim! Trandafir ajunge la Mizil, la sediul Securităţii.

— Să trăiţi, tovarăşu' căpitan! Sunt activistul Trandafir de la Turnu Severin.

— Noroc, tovarăşu' Trandafir! Cu ce vă ajutam?

— Păi, să meargă cineva cu mine în Fântânele şi să mă îndrume cum să obţin nişte informaţii despre un cetăţean de acolo, dr. Georgescu Gh. care locuieşte acum în Turnu Severin.

— Păi, noi am mai făcut investigaţii acolo, şi nu am găsit nimic.

— Mai încerc şi eu, ce să-i facem?

— Bine tovarăşe, vă va însoţi subofiţerul care răspunde de aceasta comuna.

Şi Trandafir a plecat în sat, însoţit de lucrătorul de la Securitate.

— Ce facem, tovarăşe? Unde mergem? Cine ne poate da informaţii, ca dumneavoastră ştiţi mai bine cum stau lucrurile. Trebuie să luăm o declaraţie-doua de la oamenii din sat că l-au văzut, ca ştiu, ne orientam noi.

— Păi, eu zic să mergem la cooperativa din sat. Sunt câţiva colectivişti acolo, care au câte un dinte împotriva actualului Preşedinte al Sfatului Popular, care este fratele numitului dr. Georgescu Gh. din Turnu Severin. Ca eu ştiu că au fost nişte nemulţumiri ale câtorva persoane de acolo, poate ca scoatem ceva de la ei.

— Foarte bine, tovarăşe, vezi dom'le ca oameni capabili se găsesc la toate nivelele, nu numai la vârf! Bravo! Hai, tovarăşe!

La cooperativa (CAP) din sat stau de vorbă cu Preşedintele care le pune la dispoziţie biroul lui.

— Chemaţi-i aici pe câţiva colectivişti, şi securistul da o lista cu numele acestora. Au fost aduşi oamenii şi lăsaţi afară sa aştepte.

— Cum procedam, tovarăşe? îi ameninţăm să ne dea declaraţii? întreabă Trandafir.

— Nu, tovarăşe, ca nu obţinem nimic aşa! îi luam cu plan, pe ocolite, îi gâdilam şi îi întărâtam împotriva lui Stelian Georgescu asta, şi pe urma le punem problema. Îi testam întâi pe toţi, şi ne oprim la aia mai slabi, care vor ceda şi ne vor asculta. Poate ca şi o

litra de ţuică ne va fi de folos.

— Bine, tovarăşe! Să ştii ca imediat ce ajung acasă voi transmite o nota de apreciere a acestei acţiuni, pentru ca dumneata meriţi să fii promovat, pentru că eşti foarte isteţ.

Zis şi făcut. Au fost introduşi pe rând oamenii, dar în momentul când simţeau că este vorba de o turnătorie, o luau cu „nu ştiu, nu cunosc”. Au găsit totuşi doi oameni care oscilau şi care puteau fi convinşi.

Când au aflat despre ce este vorba, ca să recunoască ca dr. Georgescu Gh. a fost legionar, au luat-o şi ăştia cu „nu ştiu”. Şi într-adevăr, nu ştiau.

— Bai tovarăşe, dumneavoastră nu trebuie să ştiţi, va dictam noi şi dumneavoastră va iscăliţi.

— Cum tovarăşe, cum să fac aşa ceva, ca ma bate Dumnezeu!

— Hai, mai tovarăşi, mai stam de vorba. Hai să bem un păhărel de ţuică ca să ne cunoaştem mai bine şi mai vedem.

Şi se aşezară la masă. O ţuică, două, trei. Oamenii au început să se clatine. Trandafir şi securistul se prefăceau ca beau, gustau din pahar şi mai turnau un rând de ţuică celor doi. Spre seara, Trandafir a adus din nou vorba de doctorul Georgescu.

— Hai ba tovarăşu’, ca acuma suntem prieteni, ce dracu’! Chiar nu ştii ca dr. Georgescu Gh. a fost

legionar? După tot ce ţi-a făcut Stelica Georgescu, merită să le-o tragi, să le dai o lecţie.

— Nu ştiu, zău! Am auzit şi eu că au fost nişte legionari aici, dar de doctoru' asta habar nu am, nici nu-l cunosc.

— Ei, nu-i nimic. Eu îţi dictez şi dumneata scrii aici câteva rânduri numai. Hai, te rog, să mai bem un rând; buna ţuica, nu? şi-i pune omului hârtia în faţa şi stiloul în mână.

— Hai, uite, îţi dictez. Scrie!

Declaraţie:

Ştiu ca dr. Georgescu Gh. a fost legionar în cuibul de legionari din Fântânele condus de Titi Dumitrescu, din anul 1932, când a plecat student la Bucureşti.

— Aşa, şi semnează!

Cel de al doilea sătean nu a putut fi convins să scrie, nici aşa ameţit de băutură.

— Atunci scrie că ai auzit că a fost legionar.
— Păi, nu am auzit!

— Cum nu ai auzit, uite, l-ai auzit pe asta care a dat declaraţia. Scrie: „am auzit de la cetăţeanu, cum îl cheamă, ca dr. Georgescu Gh. a fost legionar.

— Bine, asta scriu.

Oamenii au plecat şi când şi-au revenit după băutură şi-au dat seama că au fost prostiţi, dar nu mai aveau ce face.

— Aceste declaraţii sunt beton, tovarăşe, pentru dosarul de excludere. Vă mulţumesc, tovarăşe, şi vă asigur ca voi contribui şi eu la avansarea dumneavoastră.

După întoarcerea lui Trandafir la sediul comitetului raional Turnu Severin este convocata o şedinţă de comitet executiv

Se pune în discuţie cazul Georgescu.

— Ce facem tovarăşe Prim, în acest caz? i se adresează tovarăşul Gheorghe. Este clar că nu putem să-i dăm numai o sancţiune pe linie de Partid. Nu merge decât excluderea. Dovezile sunt clare. Pe de altă parte, linia de la centru este să eliminam orice membru de partid care nu prezintă garanţie. Nu este admis nici cel mai mic dubiu! Nu trebuie să plutească nicio bănuială!

— Da, tovarăşe Gheorghe, trebuie să respectam disciplina de partid. Trebuie făcută epurarea membrilor care nu prezintă încredere totală. Fixaţi data şedinţei, ordinea de zi având ca obiectiv excluderea numitului Georgescu Gheorghe. Tovarăşul secretar Gheorghe, vei conduce şedinţa.

30. Şedinţa de partid pentru excluderea dr. Georgescu Gh.

La spitalul din Turnu Severin, pe 27 octombrie 1958, sunt convocaţi în şedinţa extraordinara toţi membrii de partid.

Sunt invitaţi şi din afara spitalului câţiva tovarăşi, un delegat activist de la Regiunea Craiova, şi alţi câţiva activişti de la raion.

Pe terasa spitalului „din grădina” era o sală în care încăpeau în jur de două sute de oameni. Sala se umpluse deja. În rândurile din fata erau medicii, la mijloc erau asistentele, şi în spate infirmierele, femeile de serviciu, o parte din personalul auxiliar, brancardieri, muncitori cu întreţinerea. Doctorul Teapa s-a aşezat în ultimul rând şi făcea agitaţie printre aceştia.

— Domn doctor, da’ de ce ne-au chemat? Ce se întâmpla?

— Draga, l-au descoperit pe dr. Georgescu Gh. că a fost legionar şi o să-l excludă din partid.

— Cum, domn doctor, că este un om cumsecade?

— Care, mă? Tu nu ştii ce perfid, ce ascuns este? E un bandit, mă, un criminal care a omorât, a făcut crime înainte de a veni aici ca să-şi piardă urma.

— Hai, domn doctor, ce dracu’, că e om cumsecade, eu îl cunosc de mult, zice sora Ioana. Se cunoaşte omul rău. Dr. Georgescu Gh. e un om bun!

— Mai, Ioano, tu vorbeşti fără să ştii ce spui. Păi, eu îţi spun în cunoştinţă de cauza, nu vorbesc prostii! A fost legionar în Bucureşti, cu activitate, a participat

la acţiuni legionare, este un om care ştie să-şi ascundă sentimentele, reacţiile, aşa că v-a prostit pe toţi. Dar Partidul este vigilent şi nu poate fi înşelat, aşa ca adevărul a ieşit la suprafaţă. A venit în Severin în anii 19441945, în bocanci şi cu un geamantan de lemn, şi acum îşi face ditamai palatul, în centru, pe bulevard. De unde are bani? I-a luat de la oamenii pe care-i escrochează, că nu se mai satura!

— Aşa-i! sare o femeie de serviciu (căreia i se făcuse înainte instructajul). Ştiu şi eu ca ia bani de la oameni, dar asta nu-i nimic, odată o femeie săracă n-a avut bani destui cât i-a cerut el şi i-a luat plasa în care femeia avea doi morcovi şi un pătrunjel, şi i-a luat, mă, pătrunjelu din sacoşa! Îţi dai seama ce lăcomie are asta? Vai de mine, dacă e posibil aşa ceva!

— Ce vorbeşti dom'le, e posibil aşa ceva? zice altul căruia i se făcuse de asemenea instructajul. Dar eu am auzit ca trage de surori să le reguleze în garda, iar la consultaţii când este singur cu o femeie încearcă să o violeze, ca a ieşit una ţipând din cabinetul lui, şi urla pe culoar că a încercat să-i facă felul când o consulta pe masa ginecologica, că îi legase picioarele desfăcute să vadă dacă e gravida şi în loc să-i bage degetele s-a descheiat la pantaloni. Femeia a văzut asta şi a început să ţipe. Atunci, dr. Georgescu Gh. a încercat s-o liniştească promiţându-i bani.

— Da domnule, zice şi Teapa, şi nevastă-sa e tot o javra d-asta. O curvă din Bucureşti, care a venit aici să facă pe cucoana. De anul nou, face acasă baluri mascate, şi-au făcut măşti şi le-au pus pe fată. Petreceau împreună cu doctorii Crivina, Aurel Popescu, P. Georgescu, Rosenfeld, Vinereanu şi alţi

legionari, o întreagă clica de afacerişti care o să fie prinsă asupra faptului şi o să-i vedeţi în curând legaţi pe toţi. Trebuie lichidata clica asta, dar Partidul nu doarme, o să vedeţi în curând!

Cu asistentele, încearcă el să se pună bine: pe unele le plăteşte, cu altele se combina în garda, are deja reclamaţii ca să le închidă gura, să-l aprobe, să-i aducă clienţi. Dar nu toată lumea e proasta. Aţi auzit ca moaşa Albu i-a strigat în şedinţa că e legionar. Nu i-a fost teama de el. O să vedeţi în curând ce n-aţi mai văzut! Georgescu Gh. este un legionar notoriu!

În rândurile din fata, între medici, se făcuse de asemeni instructajul. Să se ia cuvântul şi să se ia atitudine.

— Bine, dar nu ştiu nimic cum ca dr. Georgescu Gh. ar fi fost legionar! răspunde doctorul Vinereanu. Am fost coleg cu el doar în ultimii doi ani, când am venit de la Cluj.

— Da, tovarăşe doctor, dar aţi spus că aţi auzit că a fost legionar.

— Am auzit, cum au auzit şi alţii, dar asta nu este o proba.

— Ei, vă ridicaţi şi confirmaţi că aţi auzit!

În sala apare delegatul din partea Comitetului de Partid al raionului Turnu Severin, tovarăşul Gheorghe, şi ceilalţi tovarăşi, şi toată lumea se ridica în picioare.

Se aşază la masa prezidiului. Tovarăşul Gheorghe deschide şedinţa:

— Staţi jos, tovarăşi! Deschidem şedinţa extraordinara având la ordinea de zi un singur punct: punerea în discuţie a cazului dr. Georgescu Gh. Sunteţi de acord? Da? În unanimitate s-a votat ordinea de zi.

Tovarăşi, supun atenţiei dumneavoastră informaţiile pe care le avem în legătură cu Georgescu Gh., care a ascuns partidului faptul că a fost legionar, că a avut activitate legionara şi care, ca să-şi piardă urma a venit în oraşul nostru şi s-a înscris în partidul nostru muncitoresc.

Tovarăşi, în urma unor sesizări făcute de oamenii muncii, oameni cinstiţi, tovarăşi de nădejde, organele noastre de securitate, precum şi organele de partid, au făcut investigaţii şi s-a constatat că, într-adevăr, cetăţeanul Georgescu Gheorghe a fost legionar, a fost membru al

„Gărzii de fier”, a acţionat împotriva poporului nostru, a avut o activitate criminala. S-a găsit o fisa cu numele lui Georgescu Gheorghe în care este menţionat că este legionar din anul 1932. În urma investigaţiilor noastre, s-a confirmat de către mai mulţi martori: doi tovarăşi ţărani din comuna Fântânele, şeful cuibului de legionari din Fântânele, de unde este Georgescu Gheorghe, închis în prezent în penitenciar, şi a altor tovarăşi martori. Dam citire materialului întocmit de organele noastre de ancheta şi biografiei cetăţeanului Georgescu Gheorghe.

În sala a început să se producă rumoare şi un zumzăit continuu:

— Afară cu el! striga o femeie din fundul sălii.

— Banditu’! striga altcineva.

— Cum l-am putut suporta până acum?

— Escrocu’, escrocu’!

— Ieşi, ma legionarule, afară!

Grupul de agitaţie din fundul sălii devenise foarte activ. Şedinţa fusese minuţios pregătită. În diferite puncte ale sălii se găseau agitatori care fuseseră instruiţi să provoace rumoare, strigând tot felul de epitete şi injurii, formând grupuri de presiune care să întreţină atmosfera de ostilitate şi discreditare împotriva lui Georgescu Gheorghe, deoarece acesta se bucura de prea multă simpatie din partea salariaţilor şi care puteau să dea şedinţă peste cap. De asemenea, aceştia trebuiau să-i noteze şi să-i stopeze pe cei care ar fi luat atitudine de partea lui Georgescu Gheorghe.

În timpul citirii biografiei, din diferite colţuri ale sălii începea să se strige, întrerupând expunerea:

„Huo! Afară cu el! Huo! Banditule! Legionarule! Criminalule! Băgaţi-l la puşcărie! Mincinosule! Daţi-l jos! Vai, vai, vai! Cum l-am putut răbda până acum?”

Şi-alte sunete, care mai de care, murmure, zgomote stupide, onomatopee, toate cu scopul de a se crea atmosfera ostila.

Tovarăşul Gheorghe, care conducea şedinţa, termina de citit raportul întocmit de Comitetul de

Partid şi se adresează celor prezenţi în sala:

— Tovarăşi, aţi ascultat materialul întocmit de organul nostru de partid. Vă invităm să luaţi cuvântul şi să înfieraţi fără reţineri activitatea cetăţeanului Georgescu Gheorghe, care, după cum aţi văzut, ne-a indus în eroare atâta timp iar noi i-am acordat încrederea pe care nu a meritat-o, tovarăşi!

Da, cine se înscrie la cuvânt? Avem o lista aici cu tovarăşii care şi-au manifestat dorinţa de a discuta pe marginea materialului prezentat. Tovarăşii doctori… tovarăşele asistente… tovarăşele surori… Şi cine mai doreşte, lista rămâne deschisa, tovarăşi!

Să dăm cuvântul tovarăşului doctor… Aveţi cuvântul, tovarăşe doctor!

Şi toţi cei care au luat cuvântul au confirmat cele prezentate în raport, făcând interpretări susţinute din sala cu exclamaţii de genul: „da, aşa este!” sau: „afară cu legionaru’!”, ş.a.m.d.

Doctorul Georgescu Gheorghe stătea în primul rând de bănci. Se albise la fata. Era luat prin surprindere, deşi mulţi colegi fuseseră informaţi de ceea ce avea să se întâmple, niciunul nu-i spusese nimic. Bănuise doar, şi atât.

Dr. Georgescu Gh. era un om tare. Văzuse moartea de multe ori. Dar socul produs de aceasta acuzaţie îl făcu să tremure. Consecinţele unei excluderi erau mortale, atât pentru el cât şi pentru familia, copiii lui. Excluderea însemna fractura vieţii lui. Era mai uşoară o condamnare cu închisoare decât

excluderea, şi mai ales pe motivul invocat. De obicei nu intra în panica, se calma în faţa pericolului, dar acum o undă rece, un fior, îi trecu prin tot corpul, simţea cum i s-a ridicat parul în cap. Simţea că este în faţa unui pericol de moarte. Şi pericolul îl cuprindea din toate părţile, nu era un pericol material, ci o fantomă a răului care îl acoperea ca un nor.

Muşchii începură sa i se zbată. De cine să se apere? Unde este duşmanul? Era în faţa unui pericol nevăzut, cu care nu putea să lupte. Nu mai auzea nimic şi nici nu mai vedea nimic în jur, doar pericolul! începu să-i fie teamă, o frică adânca, nu a trupului, ci mult mai profunda, îşi simţea sufletul ameninţat de ceva perfid, din afara lumii materiale.

„Da, sunt lovit în profunzimea fiinţei mele de o forţă oculta, imateriala, o forţă supranaturala cu care nu mă pot pune. Numai Dumnezeu mă mai poate apăra! Eu nu mai am putere să mă lupt cu aceasta forţă! Nu am cum să mă apar, nici cu mâinile, nici cu creierul, nu am unde să fug! Sunt prins într-o plasa nevăzută, ţesuta de Răul însuşi! Sunt în pericol să-mi pierd sufletul, identitatea, eul meu!”

După ce se citeşte dosarul cu toate acuzaţiile şi interpretările, mergând până la insulte şi etichetări strigate pe un ton ridicat, după ce au luat cuvântul şi câţiva „revoltaţi”, instruiţi în prealabil, este invitat şi doctorul Georgescu Gheorghe să ia cuvântul:

— Cetăţene Georgescu Gheorghe, ai auzit învinuirile care ţi se aduc, aşteptam de la dumneata sa mărturiseşti aici adevărul.

Doctorul Georgescu Gheorghe se ridică şi cu

voce tremurata, începe:

— Nu înţeleg de unde până unde vin aceste acuze. Ce căutam eu în cuibul Mărăşeşti din Fântânele, când eu eram student în Bucureşti? Nici măcar nu am ştiut că există.

— Dar de legionarul Titi Dumitrescu ştii că exista?

— Da, am fost prieteni.

— A! Recunoşti, deci?

— Ce să recunosc, am copilărit împreună, am fost vecini, am împărţit pâinea în şcoală, dar de când am plecat la liceu, nu ne-am mai întâlnit decât de câteva ori, cred.

— Ca să puneţi la cale acţiunile voastre mârşave!

— Nu, tovarăşe!

— Cu mine nu eşti tovarăş, cetăţene! Până nu se dovedesc crimele pe care le-ai săvârşit şi nu vei fi pedepsit pentru ele, mie nu mi te adresezi cu „tovarăşe”.

— Îmi permiteţi atunci să mai adaug ceva. Dacă eu eram membru al Gărzii de Fier din anii ’32, cum se afirma aici, aş fi fost membru fondator şi în 1940 când au venit la putere legionarii şi au alcătuit guvernul legionar, eu ar fi trebuit să fiu ministru. Ce căutam eu în Fântânele când eu eram student în Bucureşti? Şi revin, când au venit legionarii la putere, eu eram

medic stagiar în Bucureşti. Eu am dat concurs pe un post de medic chirurg, la fel ca ceilalţi, fără nicio protecţie, şi trăiam destul de prost. Nu am avut nici cea mai mică funcţie de conducere.

— Dar fisa de legionar de la dosar, de unde este?

— Este posibil ca atunci când m-am angajat chirurg la spitalul Colţea, ca să îmi favorizeze angajarea, şi să mă protejeze poate, cineva să-mi fi completat aceasta fise, fără ca eu să fi fost prezent ca dovada ca scrie că sunt medic chirurg deci este completata după 1940, când eu eram chirurg, şi la putere veniseră legionarii. Lipsesc o serie de date din rubricile din fise: adresa mea, numele şi adresa sotiei, ş.a.m.d. nu scrie unde aş fi fost făcut legionar, unitatea de care aparţin, ş.a.m.d. Oricum, nu este completata în prezenta mea, nu are iscălitura mea sau a unui conducător legionar. Este deci o făcătură.

— Bai tovarăşe, ne acuzi pe noi? Avem aici declaraţia clară a numitului Titi Dumitrescu, care afirma că ai fost înscris în cuibul lui.

— Minte, este falsa!

— Şi aceşti tovarăşi ţărani din Fântânele care au dat acum declaraţiile şi te acuza?

— Cine-s ăştia?

— Tovarăşul… şi tovarăşul…

— Nici nu-i cunosc!

— Dar dânşii te cunosc!

— Sunt nebuni sau au fost beţi când au scris asta!

— Auzi, doctore, măsoară-ţi cuvintele! Ne faci pe noi mincinoşi? Şi avem şi declaraţiile unor tovarăşi din Turnu Severin.

— Şi de unde ma cunosc aceştia? Dacă eram legionar, eram înscris în evidentele fostei Siguranţe. Aţi găsit dumneavoastră în listele lor numele meu?

— Cetăţene Georgescu, observam că eşti nesincer până la capăt. În loc să-ţi recunoşti cinstit vinovăţia şi să soliciţi îngăduinţa din partea partidului, înfrunţi organele de partid. Ruşine!

— Afară cu el! se striga din sala.

— Tovarăşi, supunem la vot măsură de excludere din rândurile Partidului Muncitoresc Român a cetăţeanului Georgescu Gheorghe. Cine este de acord?

Sala se ridica în picioare să aplaude. În unanimitate este votata excluderea!

— Tovarăşi, s-a votat, şi în unanimitate doctorul Georgescu Gheorghe a fost exclus din partid!

După terminarea şedinţei, doctorul Georgescu Gheorghe a încercat să intre în vorba cu câţiva colegi medici, dar aceştia îl evitau, se întorceau cu spatele, îşi făceau de lucru sau vorbeau între ei, nebăgându-l în seamă, aşa ca a rămas singur şi a plecat pe scări,

fără ca cineva să se apropie de el.

S-a uitat în jur. Îl izolaseră toţi, le era teama sa se apropie de el. Se fereau de el ca şi cum ar fi avut vreo boală contagioasă, să nu se molipsească. „Da, sunt singur, singur! Credeam ca lumea ma simpatizează, ca ma vor susţine mulţi. Nimeni nu a avut un cuvânt bun pentru mine. Toţi au aruncat cu pietre în mine, ca şi cum aş fi fost un lepros. Au o teamă animalica sa se mai apropie de mine. Şi eu care am crezut în ei! S-au lepădat toţi de mine!”

Se simţea umilit, înfrânt, ruşinat până la penibil, grotesc! strigaseră tot felul de epitete, îl insultaseră! Pe mulţi dintre ei îi ajutase, închisese ochii la greşelile lor, o făcuse fără niciun interes, pentru că aşa considerase că e bine. Ce e omul! Ce fiinţa lasa, fără personalitate!

Au fugit toţi ca potârnichile, toţi cei pe care îi considera prieteni s-au dat la o parte şi l-au lăsat în ofsaid: „Ce-o să se întâmple cu mine? Probabil ca voi fi arestat în curând!”

31. Reacţia Dorinei la aflarea excluderii din partid

Dr. Georgescu Gh. ajunse acasă. Era răvăşit, livid, transpirat.

— Ce-i, Gigi? întreabă Dorina.

Noi, copiii, venirăm repede şi noi.

— M-au exclus din Partid!

— Gigi, şi nu a zis nimeni nimic în favoarea ta?

— Nu! Cine îndrăznea sa se ridice? Toată lumea a aplaudat şi a aprobat excluderea mea din Partid.

— Ei, lasa, exista un Dumnezeu!

— Aşa-i, dar umilinţa asta prin care am trecut să mă batjocorească până şi femeile de serviciu şi oamenii de la întreţinere!

— Ce vrei de la ei? Au fost instigaţi, prostiţi, ca turma de oi şi ciobanul care le mâna pe un drum greşit! Tu, Gigi, eşti un om puternic, ai trecut prin atâtea! Te laşi tu înfrânt de aceşti impostori, aceşti oameni care nu se compara cu tine? Tu ai trăit viaţa la mare tensiune, ei nu au trecut prin ce ai trecut tu! Tu ai fost pregătit să vezi adevărul din jurul tău, oamenii ăştia trec prin viaţă ca gâsca prin apa şi nu se prinde nimic de ei! Trebuie să te reculegi. Nu te lasă doborât! Nu eşti înfrânt decât atunci când îţi recunoşti înfrângerea!

— Aşa-i…

— Exact aşa trebuie să gândeşti. Avem doi copii, suntem sănătoşi cu toţii, de bine de rău avem ce să mâncăm, iar restul, om vedea!

— Doamne, dar ce-am făcut să ne loveşti aşa? Ce-ai avut cu noi, Dumnezeule?… Şi lui Gigi îi dădură lacrimile…

— Ce să aibă, să ştii ca păcatele se transmit mai departe pe multe generaţii. Noi plătim poate ce-au

făcut părinţii sau bunicii noştri. Şi alţii vor plăti păcatele pe care le-am făcut noi. Gândeşte-te, la nivel planetar sau la nivelul ţării noastre măcar, ce ecou va avea ceea ce se întâmpla acum aici, în comunism. Toate aceste nenorociri, aberaţii, anomalii, care se fac de către oameni – oamenilor, se vor plăti cândva! Ai mâncat, te-ai bucurat, vine chelnerul şi-ţi cere plata! Nu scapi fără să plăteşti! Dezastrul ăsta va avea urmări! Păcatul se întoarce ca ecoul, şi te loveşte după cine ştie cât timp!

— Să ne rugăm la Dumnezeu să fim iertaţi şi noi şi cei care ne-au lovit, căci poate aceştia sunt doar nişte unelte ale răului, zise Gigi.

— Chiar şi aşa, tot vor plăti! Răul nu se impune direct, ci prin oameni. Foarte rar răul vine singur, prin propria putere! De obicei se foloseşte de puterea unui animal, a unei plante, a unei entităţi, a unui „ceva” sau, cel mai adesea, de puterea unui om. Să ne ierte Dumnezeu şi să ne apere!

Şi Dorina îşi făcu cruce de mai multe ori; continuă:

— Da, asta este! Dacă ai trişat sau ai înşelat la exaen şi ai trecut doar clasa fără să-ţi însuşeşti materia respectiva şi ai ajuns într-o poziţie superioara, în viaţa nu e ca în şcoală: să fii bun scăpat! Nu, vine Dumnezeu, sau Soarta, sau Destinul, şi te trimite să repeţi clasa aia pe care nu ţi-ai însuşit-o, şi nu scapi! Viaţa, aşa cum este, trebuie însuşita, trăită, asimilata, fără şmecherii, fără artificii, trebuie să o trăieşti din plin, până te cureţi de păcatele tale sau ale părinţilor. Eşti ca ramura pomului: dacă undeva se gâtuie şi seva

nu poate trece mai departe, ramura aia suferă şi se usucă. Trebuie să se elibereze acea gâtuitura pentru ca viaţa să meargă mai departe!

Aceste crime, aceste lucruri abominabile care se întâmpla, sunt împotriva firii, împotriva naturii şi viaţa nu poate să continue aşa. Dacă nu se poate compensa undeva, viaţa, ramura aceea se autodistruge pentru ca natura, Dumnezeu, nu accepta rebuturi. Fenomenele astea sunt nişte rebuturi biologice care vor fi eliminate!

Gigi îşi mai reveni:

— Nu putem decât să ne rugăm lui Dumnezeu să ne întărească, să rămânem întregi şi eu să nu mă disociez. Dumnezeu nu mă va lăsa! Nu m-a lăsat niciodată! Am rămas întreg şi în picioare în faţa răului şi l-am privit în faţă. M-am supus tuturor încercărilor, nu le-am ocolit şi am rezistat. Indiferent ce va fi mai departe, voi rămâne eu însumi, cu credinţa mea şi nu mă voi da bătut!

Excluderea din partid a doctorului Georgescu Gheorghe a fost confirmată la Comitetul de Partid al Regiunii Craiova.

În Nota informativa din 7 noiembrie 1958, agentul Ciocsirescu Vladimir, în casa Puicea, notează:

„În şedinţa organizaţiei de baza a spitalului s-a hotărât excluderea din partid a dr. Georgescu Gheorghe. Acesta s-a exprimat ca: «este mai bine aşa ca tot trebuia să se aleagă odată şi odată şi cu el şi nu să fie tot timpul verificat şi ţinut sub tensiune»”.

Oare aşa să fi spus dr. Georgescu Gh?

32. Arestarea unor „halate albe”.

În acea perioadă a fost promulgata o lege care interzicea avorturile, şi orice materiale, instrumentar sau medicaţie contraceptiva.

Ca urmare, femeile disperate, în imposibilitatea de a creşte copiii, recurgeau la orice mijloace de a-şi provoca avort.

Frica, stresul, condiţiile improprii, duceau de multe ori la accidente grave, chiar dacă avortul era efectuat de un medic cu experienţa.

Doctorul Georgescu Gh. era de garda la spital. Spre seara, cu o ambulanta este adusă o femeie care fusese găsită inconştientă pe bulevard, pe o bancă, lângă o casă.

— Domnu’ doctor, veniţi imediat în sala de operaţii

— Îi spune o asistentă medicală.

— Ce e, mă?

— O femeie cu hemoragie mare. E inconştientă, a pierdut mult sânge. Dacă mai stătea, era gata.

— Bine mă, hai ca vin, pregătiţi-o repede!

Ajuns în sala de operaţii, o recunoaşte pe femeie.

Era nevasta unui croitor, vecin de-al nostru. Femeia de abia mai articula câte un cuvânt.

— Da ma repede, două valve. Aşa, ia să vedem.

Avea hemoragie internă, fusese perforat uterul. Puls slab, tensiune foarte mică.

— Hai repede, că se duce! Pune-i perfuzia, hai mai repede. Pregăteşte sala, ca o operam!

— Ce-are, domn doctor?

— Sarcina extrauterina! Pune-i o pungă cu gheata pe burtă. Băgaţi şi nişte hemostatice şi perfuzie.

— Păi, de ce curge sânge afară, întreabă sora.

— Nu ştiu ce-o fi, nu vezi că are hemoragie interna? Femeia începe să-şi revină.

— Tensiunea se ridica. Hai cu ea pe masa! Ma spăl repede! Cheamă o asistenta sa vina mâna a doua. Îi facem rahi.

O deschide.

— Stai să-i prindem uterul.

— Domnu’ doctor, uitaţi uterul e perforat!

— Taci, mă, e sarcina extrauterina şi de aici are hemoragia. Secţionează uterul şi îl arunca în găleată.

— Hai s-o închidem!

A doua zi dimineaţa femeia îşi revine. Dr. Georgescu se duce la ea la pat.

— Ce-ai făcut, mă, spune-mi repede!

— Mi-a făcut domn doctor Paul Georgescu un chiuretaj, şi pe drum am simţit că mi se face rău. M-am aşezat pe o bancă şi m-au găsit nişte oameni. Nu mai ştiu nimic, decât când m-aţi pus pe masă.

— Vezi că ţi-am scos uterul. Ai doi copii. N-aveam ce să-ţi fac, că te luau ăştia şi te închideau pentru avort. Vezi, să-ţi tii gura când te-or lua ăştia la întrebări, la Miliţie.

Pe la amiaza au venit de la Miliţie. Pe Gigi l-au arestat de la spital. Securitatea fusese deja informată şi se transmisese dispoziţia de arestare la Miliţie, la Comitetul de Partid şi la Direcţia spitalului.

O arestare, în cazul lui, era comunicata peste tot. L-au lăsat două zile acolo, timp în care s-au cules suficiente informaţii.

Când a văzut ca nu vine la prânz, Dorina a început să se agite. Vecinul, croitorul, a venit şi i-a povestit ce s-a întâmplat. Nu avea unde să se ducă. Toţi îi închideau uşa în nas. Femeia fusese interogata la spital, ameninţată, bruscată, deşi starea ei postoperatorie nu era bună; pierduse mult sânge, era slăbită. Nu au reuşit însă să scoată nimic de la ea.

Dr. Georgescu Gh. a fost interogat de mai multe ori, dar a susţinut că a fost sarcina extrauterina. Informatorii securităţii, care-l încadrau permanent,

susţineau că a fost o perforaţie de uter şi s-a făcut histerectomie.

Din lipsa de probe, l-au eliberat şi femeia s-a întors acasă, iar dr. P. Georgescu a scăpat de acuzaţia de avort.

Dar la percheziţia efectuata acasă, s-au găsit instrumente medicale pentru avort şi a fost închis o perioadă, oricum mai scurta decât în cazul acuzaţiei de avort.

La scurt timp a fost condamnat şi dr. Aurel Popescu, aflat în pragul pensionarii.

Doctorul Teapa comunica imediat Securităţii [Nota informativa din 8 Decembrie 1958, agent Ciocsirescu Vladimir]:

„... în 4 decembrie 1958 s-a făcut percheziţie în casa dr... dar nu s-a găsit aur, în schimb s-au găsit portretele regilor Carol II şi Mihai. Dr. P. Georgescu a fost arestat în ziua de 6 decembrie 1958... în urma unui avort şi în care se ştie că este amestecat şi dr. Georgescu Gheorghe..."

„Sarcini date agentului: Să se urmărească în continuare activitatea dr. Georgescu Gheorghe...

Întrucât dr. Georgescu Gheorghe este cunoscut cu manifestări duşmănoase anterioare, este legionar, se va trece la documentarea activităţii sale în vederea arestării sau recrutării ca agent pe lângă dr. Georgescu P... va fi urmărit în acţiune şi alte elemente stabilite în urma unui studiu minuţios. Se va face o

nota explicativa pentru tovarăşul prim secretar de partid… PMR oraş”.

PARTEA A V-A

33. Tentativa de racolare în „sistem”.

Deşi fusese exclus din partid, dr. Georgescu Gh. era încă menţinut şef de secţie la chirurgie. Situaţia lui nu era încă pecetluita. Se putea reveni oricând asupra deciziei de excludere. Probele administrate la dosar erau slabe. O simplă declaraţie nu însemna mare lucru.

La sediul securităţii se analizează cazul Georgescu Gheorghe în biroul Comandantului:

— Ce facem, tovarăşi? întreabă comandantul Securităţii din Turnu Severin.

— Noi am făcut acest dosar pentru ca să-l recrutam ca informator şi gazda la casa de întâlniri. Propun să trecem la acţiune.

— Avem destule date compromiţătoare şi putem să-l interceptam, intervine adjunctul comandantului. Comandantul da ordin:

— Tovarăşe locotenent Pescaru, să trecem la acţiune! îi dai o întâlnire şi-i propui colaborarea. S
a ’nţeles?

— ’nţeles, tovarăşe comandant!

— Executarea!

La spital s-au prezentat doi ofiţeri de la Securitate. Se recomanda şi îl invita pe doctorul Georgescu Gheorghe într-o cameră mai izolată.

— Tovarăşe doctor Georgescu, avem în faţa dosarul dumneavoastră; probele administrate cum că aţi fi fost legionar pot fi oricând distruse. Noi va studiem de patru ani şi avem convingerea că ne puteţi ajuta. Puteţi fi un om de încredere pentru partidul şi statul nostru. În spital avem nevoie de un om de încredere, cinstit, capabil, inteligent şi discret. Aveţi şi o origine sănătoasă, fiu de taran sărac. Dumneavoastră corespundeţi din toate punctele de vedere. Repet, aţi fost minuţios studiat.

Probabil ca în acel moment dr. Georgescu a făcut un puseu de tensiune. Cât era de brunet, sa înroşit tot, i se părea că era ceva împotriva firii, ceva de neacceptat. „Cum să vândă, să trădeze, să dea mâna cu cei care nu cred în Dumnezeu, în morala creştină, care au închis, au omorât şi au distrus atâţia oameni, să dea mâna cu Răul, cu Diavolul însuşi. De neconceput!”

„Unde este conştiinţa mea?” Refuzul era direct, instinctiv. Prefera moartea decât să ajungă un om de nimic.

— Tovarăşe locotenent major Pescaru, acest lucru nu este de demnitatea mea de om! Nu pot să fac aşa ceva. Să spionez, să trădez, să vând. Nu, eu am conştiinţa curata de om. În niciun caz nu voi accepta să semnez acel angajament!

— Faceţi o mare greşeală, tovarăşe doctor. Aceasta este o mâna întinsa de noi ca să vă salvam. Nu ştiţi ce vă aşteaptă. Va distrugeţi şi pe dumneavoastră şi familia, şi viitorul copiilor. Vom da drumul pentru confirmarea excluderii la dosarul dumneavoastră de excludere din partid, la Bucureşti, la Comitetul Central, şi din acel moment sunteţi un om distrus, sunteţi ca şi mort. Eu zic să vă mai gândiţi câteva zile. Discuţia aceasta trebuie să rămână doar între noi!

— Nu voi accepta niciodată aşa ceva!
— Bine domnule, v-aţi hotărât soarta!

Pe drumul spre casă, Gigi îşi spunea în gând: „ce vreţi mă, să mă distrugeţi, să-mi luaţi viaţa, şi ce mai vreţi să-mi luaţi… Bine mă, dar sufletul nu mi-l luaţi! Eu stau în picioare, mă! Pot să fac mici compromisuri, dar marele compromis, să mă vând RĂULUI, nu, asta nu fac!”

Şi Gigi a venit acasă, de data aceasta senin, parca îşi luase o piatră de pe inimă. „Am scăpat de diavol, am scăpat de rău, am sufletul curat, nu mi-am murdărit conştiinţa, pentru ca atât mi-a mai rămas”.

I-a spus Dorinei toată povestea:

— Mă simt uşurat, nu ştiu cum să spun, dar parca mă simt liber şi fericit, parca am făcut o faptă buna, am scăpat de Rău!

— Ştiu şi eu Gigi, dacă e bine ce-ai făcut? Te gândeşti la copiii ăştia ce-or să păţească, la tine, că îţi vor pune definitiv eticheta că-i fost legionar; s-ar

putea să-ţi facă cine ştie ce, să te închidă chiar, îţi vor pune fel de fel de curse, de piedici, nu vei mai avea niciun viitor. Dacă acceptai, îţi dădeau înapoi carnetul de partid, aruncau la cos declaraţia aia a lui Titi Dumitrescu, aveam o viaţă liniştită, aveam protecţie. Aşa, te vor mânca toţi. Toţi vor da cu pietre în tine, nimeni nu te va crede, toţi raii vor face front comun împotriva ta, vor pândi, şi cum vor simţi că eşti rănit şi sângerezi, vor sari pe noi. Cum vom plăti datoriile? Cum vom termina casa? Cu ce bani vom ţine copiii în facultate; asta dacă vor putea să mai intre vreodată la facultate. Te-ai gândit la toate astea?

— M-am gândit. Orice ar fi, eu am o conştiinţă de om, pe care nu o pot schimba cu nimic! Asta sunt eu! Dacă acceptam, nu mai eram eu. Îmi pierdeam sufletul, îmi pierdeam identitatea. Ce să fac!

— Bine, asta este! Vom vedea ce va fi şi vom întâmpina răul. Am mai trecut prin necazuri. Ieşim noi la lumina! Poate se vor schimba lucrurile. Asta este caracterul tău şi n-ai ce face! Asta eşti tu! Dacă acceptai, ar fi însemnat o fractura în sufletul tău. Eu te voi urma oricum, sunt umbra ta, şi vom duce crucea împreună!

În biroul comandantului Securităţii regiunii Craiova se dădea raportul după încercarea de racolare:

Deşi racolarea fusese îndelung pregătită, dosarul având o vechime de patru ani, pentru ofiţerii de la securitate refuzul colaborării doctorului Georgescu Gheorghe era inexplicabil! „Este recalcitrant! Nu este sănătos la cap! Este o reacţie fără precedent. A fost

încolţit ca nimeni altul, şi să refuze? Cum să refuzi cu pistolul în tâmpla? Am făcut totul ca să-l înspăimântăm, i-am transmis prin agenţii noştri că va fi arestat şi închis politic”…

— Ce, mă, e nebun, cum să nu accepte?

— Da, tovarăşe comandant, nu a acceptat. A zis ca, citez exact: nu e de demnitatea lui să fie informator.

— Ba, tovarăşe, dar asta e obraznic rău! auzi cum ne insulta! Nu, asta este un duşman înrăit! Nu am greşit! Ce intuiţie am avut cu legionarul ăsta!

— Bai tovarăşe, ca să vezi cum ţineam duşmanul la sân! intervine un ofiţer.

— Da, dar mai este şef de secţie la chirurgie, completează altul.

— O să pregătim un tovarăş tânăr de la Iaşi, care a fost şi el exclus din Partid şi reprimit, pentru că s-a dovedit supus, docil, şi îl înlocuim pe acest element reacţionar, hotărăşte comandantul.

— Da, trebuie să-l lichidam! completează locotenentul Pescaru – care fusese şi el chemat la Craiova să dea raportul.

34. Persecuţiile colaterale

La sediul Securităţii se dezbate din nou cazul dr. Georgescu.

— Ar trebui loviţi copiii. El este învăţat să suporte privaţiunile şi necazurile, a făcut războiul, provine dintr-o familie săracă, se adresează unul din adjuncţi comandantului de securitate din Turnu Severin.

— Da, tovarăşe, şi ştiţi ce spune: ca „puşcăria este de preferat în comparaţie cu frontul”, comentează un alt ofiţer.

— Da, vedeţi ce faceţi cu copiii! Să-l strângem cu uşa şi mai tare şi să-l terminam! Vezi ca băiatul cel mic da examen la liceu, în clasa a VIII-a. Nu-l primiţi în şcoală, hotărăşte comandantul.

— trăiţi, am înţeles!

Excluderea din partid însemna uneori condamnarea la moarte sau cel puţin la o viaţă grea, un dezastru, nu numai pentru cel în cauza dar şi pentru întreaga lui familie, care urma să fie persecutata. I se tăia orice ascensiune, copiii aveau viitorul pecetluit.

Oriunde te duceai, dacă erai elev, student sau salariat, ţi se cerea la cadre „autobiografia”; Erai obligat să ţi-o completezi, trebuia să scrii ca tatăl tău a fost exclus din partid şi motivul excluderii. Copiilor li se întocmeau de multe ori dosare la securitate şi erau supravegheaţi informativ.

Foarte curând am simţit pe pielea mea urmările excluderii. Eram în clasa a IX-a. Profesorul meu de româna, Papadopol, poreclit „Peşi”, era un erudit; avea trei doctorate: în Estetica, Filosofie şi Literatura. Era un bibliofil. Avea cărţi extrem de rare şi de

valoroase.

Ne-a învăţat să scriem ordonat, să alcătuim un text în pagina. Era foarte pedant. Pe mine ma aprecia, fără să-mi acorde note prea mari, şi îmi vorbea decent. După ce a aflat ca tatăl meu a fost exclus din Partid, a început să mă persecute, îmi vorbea urât, dacă făceam vreo greşeală, întârziam sau făceam vreo pozna, ma sancţiona imediat (era şi dirigintele clasei) şi uneori ma dădea afară de la ore. Începusem să-l urăsc pentru asta şi aproape că m-am bucurat când, după ce am intrat în vacanţa, am aflat că l-a ridicat securitatea. Motivul arestării a fost un denunţ ca deţine cărţi interzise. I s-a făcut percheziţie şi, în maldărul de cărţi al căror număr, titluri şi conţinut probabil ca nici Peşi nu-l cunoştea, au găsit nu ştiu ce carte. După câteva luni a murit în închisoare. Nu m-am mai bucurat. Mi-am reproşat acest sentiment. Atitudinea lui fata de mine putea să fie doar de circumstanţa, Dumnezeu ştie…

Nu era singurul profesor care îmi făcea asta. Eram foarte bun la Fizica, dar profesorul Mâtuleanu, care fusese şi el închis politic, nu-mi marea nota peste 7, deşi eram printre cei care câştigăm olimpiadele de fizica, cel puţin pe oraş. Nici profesoara de fizica şi chimie, doamna Stanulet, nu mă gratula cu note mai mari. Fiul ei era închis politic. Era dispoziţie să nu primesc note mai mari de 7. Probabil ca printre colegii mei erau deja unii care dădeau informaţii despre mine.

Nici tatăl meu nu o ducea mai bine. Dacă de la ziarul local „Viitorul” venea un reporter şi făcea vreo fotografie în sala de operaţii, apărea în ziar: „În data

de… în Spitalul din Turnu Severin un succes mare… doctorii X, Y (fără tatăl meu!) care executa operaţia…; şi în fotografie, chipul dr. Georgescu Gh. era înlocuit cu altul.

Lucruri de nimic, dar menite să aibă efectul de a te ţine la colţ. Să nu mai îndrăzneşti să ieşi în faţa! Şi dacă reacţionai, în jur ţi se făcea atmosfera: „uite domnule, asta e nebun, uite ce reacţii are!”; dacă nu reacţionai, erai ce voiau ei să fii, nu conta valoarea ta, ci aceea care ţi se dădea.

În vara anului 1958, Cornel, fratele meu, a dat examenul de admitere la liceu: a luat 9, 50. Pe lista admişilor însă nu apare. La începutul lui septembrie s-a dat examen din nou. A luat 10,00. Dar pe lista admişilor tot nu apare.

Mama (Dorina) îl înscrie la „Şcoala de Meserii”. Dar a mers la şcoala doar două luni, şi nu a vrut să se mai ducă.

— Nu mai merg la şcoala asta, nu mă simt bine! Copiii nu sunt de nivelul meu, majoritatea sunt nişte golani, vulgari, lipsiţi de educaţie, rai, agresivi, violenţi chiar, ma insulta pentru că nu sunt ca ei, ma invidiază şi sunt răutăcioşi cu mine. Ma duşmănesc şi fac atmosfera împotriva mea.

Dorina i-a spus lui Gigi:

— Ce facem, Gigi, cu copilul ăsta, că nu vrea să mai meargă la Şcoala de Meserii?

— Era normal, pentru ca aceşti copii nu sunt de acelaşi nivel, condiţie sociala, nivel de educaţie şi din

aceste motive îl invidiază şi îl duşmănesc. Lasă-l acasă mai bine, pentru ca acolo, nefiind în mediul lui, poate face vreo nevroza sau cine ştie, poate chiar mai rău, răspunse Gigi.

— Şi ce să facem?

— Problema este ca dacă ma arestează ăştia, nu ştiu ce o să mâncaţi voi.

— Ma angajez eu într-un serviciu, zice Dorina.

— Şi cu ce plătim datoriile de la casa?

— Vindem tot ce avem!

— Ce avem? Tratatul ăla de chirurgie, pianul. Altceva ce să vinzi, ca puşca mi-au luat-o. Ai tu un inel, dar nu-ţi ajung banii nici pe o lună, răspunde Gigi.

— Să vorbim cu Nelu, zice Dorina, că e director la şcoala din Pârşcoveni, să-l angajeze pe Bogdan, ceva acolo, la şcoală, măcar să-şi câştige el pâinea, şi noi o să vedem ce facem.

— Am să mă duc eu în audienta la primul secretar al raionului Turnu Severin, tov. Bărbulescu, să-l rog să-l primească la şcoală pe Cornel, zice Gigi.

— Nu, mai bine mă duc eu la nevasta lui, ea poate ca ma înţelege.

Dorina l-a luat pe Cornel şi s-a dus acasă la familia Bărbulescu. Locuiau modest, într-un bloc.

Suna la uşa şi în prag apare sotia primului secretar. O femeie la locul ei, o gospodina cuminte.

— Buna seara doamna, sunt sotia doctorului Georgescu.

— Da doamna, buna seara!

— Aş vrea să mă primiţi să vă spun şi eu o vorbă ca de la mama la mama.

— Intraţi!

— El e băiatul meu cel mic şi nu-l primeşte la şcoală!

Doamna Bărbulescu se uita la el şi-l mângâie pe cap.

— Mânca-l-ar mama de ochios! Cum mă, mama, cum se poate una ca asta, ce au ăştia cu tine? Ce le-ai făcut?

Şi Dorina îi explica:

— A dat examenele pentru intrarea la liceu şi a luat note mari, dar nu apare pe lista. A mers la şcoala de meserii un timp, dar nu se adaptează acolo şi l-am retras.

— Înţeleg, doamna, ce să vă spun, ordine de sus. Am să vă ajut din umbra, cum am să pot. Dorina i-a mulţumit şi a plecat, cel puţin avea satisfacţia că a fost ascultata şi a găsit înţelegere.

Ajunsă acasă, i-a spus lui Gigi ca totuşi mai există

oameni buni, dar nu pot să facă mare lucru, pentru ea le este teama.

— Lasă, am să fac cerere la Comitetul Central şi am să revin în partid. Nu se poate să nu mă înţeleagă! Gigi a făcut o cerere de reexaminare a dosarului de membru de partid, susţinând că nu a fost legionar. S-a prezentat un activist de partid de la Bucureşti:

— Domnule doctor, ştim ca fiul dumneavoastră nu a fost primit la liceu. Dacă renunţaţi la revizuirea dosarului şi recunoaşteţi că aţi făcut parte din cuibul Mărăşeşti, fiul dumneavoastră va fi primit la şcoală, dacă nu, va asiguram ca nici acesta şi nici celălalt fiu nu au niciun viitor. Şi în plus sunteţi în pericol să fiţi şi arestat. Situaţia dumneavoastră este extrem de proastă. S-a înţeles?

— Da, am înţeles, ce să fac?

— Scrieţi cum va dictez eu. Daţi-ne acum declaraţie că aţi fost legionar şi va asiguram ca amândoi copiii vor fi primiţi în şcoli. Sunteţi de acord?

Şi dr. Georgescu a dat declaraţia. Îl înfrânseseră.

În dosarul de securitate, într-o Fisa personala elaborata de Securitate în 18 septembrie 1959 se menţionează: „a fost exclus din PMR de către Organizaţia de baza a spitalului şi este confirmată excluderea de către biroul Comitetului Regional P.M.R. (Craiova).

În urma contestaţiei făcute de către dr. Georgescu Gheorghe la Comisia Controlului de Partid

(la Bucureşti, la Comitetul Central) de unde se deplasează un instructor care îl anchetează şi îi ia declaraţia scrisa ce se găseşte în dosarul sau personal de la partid, în care a relatat:

A fost înscris din anul 1932 în organizaţia legionară şi a făcut parte din cuibul „Mărăşeşti" condus de... (Titi Dumitrescu) ... şi a luat parte la şedinţe şi la manifestări organizate de legionari şi a făcut politica legionara şi recunoaşte că nu a fost sincer fata de partid.

Activitatea sa legionara este arătată şi în declaraţiile numiţilor... şi alţii din comuna Fântânele care se găsesc tot în dosarul sau personal de la partid.

În prezent este semnalat cu manifestări duşmănoase la adresa regimului popular şi este suspect pentru activităţi de sabotaj în secţia chirurgie unde lucrează".

Trecuseră peste două luni de şcoală şi un vecin, fost militar, domnul Brosteanu, a venit la noi cu o propunere:

— Îl cunosc pe şeful de la MAT (depozitul de vinuri) din Moldova Nouă, domnul Morjan, un om cu influenta acolo, care ar putea să aranjeze să-l primească pe Cornel la liceu acolo. Îi trebuie o adeverinţa de aici, cum ca a frecventat până acum cursurile la Liceul Traian şi să-l înscrieţi în continuare acolo.

— Şi ce justificare avem?

— Morjan ar susţine că vrea să-l înfieze.

— Da, merge! Să vedem cum obţinem adeverinţa.

A obţinut adeverinţa. Directorul liceului, cu toate că putea fi tras la răspundere, a eliberat adeverinţa şi a semnat-o. Şi Cornel a plecat la Moldova Nouă, a stat la internat şi la familia Morjan şi a terminat clasa a VIII-a acolo. În clasa a IX-a a fost primit totuşi, prin transfer, la liceul Traian din Turnu Severin.

Datoriile la casa erau imense fata de veniturile lor. Se împrumutaseră în dreapta şi în stânga ştiind că pot să plătească din câştigurile cabinetului. Acum, dacă nu mai avea cabinet, Gigi a trebuit să facă câteva chiuretaje ilegal. La Miliţie s-a aflat imediat şi îl pândeau să-l prindă. A scăpat ca prin minune. De asemenea, la spital nu luase bani de la bolnavi, dar acum nu avea ce face. Atât pentru chiuretaje cât şi pentru luare de mita – căci a lua bani de la pacienţi însemna

„Luare de mita” – pedeapsa era de mulţi ani de închisoare. Gigi risca, aşa cum de altfel riscau toţi medicii din România, deosebirea era însă ca el era un proscris politic şi urmărit în permanenta. Oricând, dacă voiau, îl puteau prinde şi-l închideau. Dacă nu au făcut-o, aceasta era pentru ca mulţi oameni pe care-i operase şi le salvase viaţa îl ocroteau. Chiar şi informatorii din jurul lui, cu excepţia lui Ciocsirescu, încercau să înmoaie tonul notelor informative pe care le dădeau. Gigi era un om pe care lumea îl iubea efectiv, pentru modestia lui, pentru caracterul lui, cu excepţia câtorva rai, pentru că exista şi „Răul”, acea răutate patologica pe care unii din semenii noştri o au. Trăiam la limita existentei, cu frica permanenta în

aşteptarea a ceea ce este mai rău.

35. Copilul cu difterie

Teapa mergea pe bulevard şi privea pomii plini de zăpadă – era la sfârşitul lunii ianuarie 1959. Până acum reuşise să-i distrugă pe Aurel Popescu, pe Crivina, pe Georgescu Paul şi-i mai înfrânsese şi pe mulţi alţii. „Iată ce înseamnă să fii inteligent, să lucrezi pe dedesubt. Nu să dai cu măciuca. Nu! Asta este un joc al minţii. Îi cauţi adversarului punctul vulnerabil şi-l loveşti acolo. Trebuie însă să creezi mediul, atmosfera, să-ţi discreditezi adversarul şi apoi să-l loveşti mortal. Să fii necruţător! Un bun conducător nu cunoaşte mila, îndurarea. El acţionează în vederea atingerii scopului propus şi nu se abate de la el. Orice oscilaţie, orice ezitare, poate să te coste în atingerea ţintei. Până acum am lucrat perfect. Ce meserie, ce ştiinţa! Ca să ajungi în vârful muntelui poţi să te urci şi cu avionul, nu să faci marşuri ca prostul şi să transpiri. Iei avionul sau telefericul, sau o maşină şi ajungi repede în vârf şi fără efort. Dar cel mai bun vector nu este cel politic ci este ascensiunea prin mijloacele ascunse ale securităţii”.

Şi îşi freca iarăşi palmele de satisfacţie.

— Să trăiţi, domnu’ doctor! îl saluta un trecător.

— Noroc, tovarăşe! îi răspunde Teapa. „Iată respectul oamenilor! Aia stau acum în închisoare şi primesc câte un blid de mâncare de la un caraliu nenorocit care li se adresează cu: «Ma, banditule, ia de jos blidu’ şi mănâncă în patru labe! Ia fa, mă, ca ursu! Hai, mă!» Şi poate că-i arde şi o bâta pe spinare.

Asta înseamnă să fii deştept şi să-i priveşti pe toţi de sus. Ce-or fi făcând acum Aurel Popescu şi Crivina, şi Paul Georgescu? Ei, ce îngâmfaţi eraţi voi!

Va credeaţi deştepţi, atotştiutori, treceau bolnavii pe lângă mine şi se opreau la voi. Ei, acum să staţi la răcoare, firati ai dracului de nenorociţi! Nu va mai saturaţi!”

Ajunge la spital. Contravizita se terminase. Doctorul Georgescu era acolo de dimineaţă. Nu fusese nici la masă. Luase doar o felie de pâine cu unt.

„Ha, ha, mănânci din porţia bolnavilor! Şi asta este un motiv să-l mai încondeiez niţel”. A mai luat din porţia de medicamente a bolnavilor. L-am denunţat ca scrie mai mult decât este necesar bolnavilor în condica de medicamente şi da la asistente ca să se pună bine cu ele şi să-i acopere ilegalităţile, faptul ca ia bani de la bolnavi. „Şi nenorocitu’, când au venit aia de la securitate să-l întrebe, ce le-a răspuns? Ca aia prostii, au tăcut din gura! A răspuns ca scrie mai multe medicamente în condica, pentru ca şi surorile medicale, dacă au nevoie de un medicament pentru cei din familie, iau de la bolnavi şi aceştia nu ar mai avea doza necesara de medicament. aşa ca le scrie mai mult ca să asigure tratamentul corect bolnavilor.

Auzi viclenie la el! mai, fir-ar al dracului de nenorocit! Ce prost ma crede el! L-au dat afară din partid şi tot a rămas şef de secţie în locul lui Aurel Popescu, care a fost arestat. Ei, nu! Trebuie să-l torpilez în continuare”.

— Sora, întreabă doctorul Teapa cu glas mieros.

Ce mai e nou pe aici?

— Domn doctor, uite ca auzii acu, ca la secţia de contagioase a fost adus un copil al unui securist, cu difterie în stare gravă, şi ca aia nu ştiu ce să-i facă.

— Da? Bine, stai ca mă duc eu.

Pavilionul de contagioase era în fundul curţii spitalului Grecescu. Traversează cam o sută de metri prin curte, prin zăpada care se aşternuse din abundenţă. Intra pe uşa. Toată lumea de la contagioase era strânsa în jurul unui copil de 3 ani.

— Să trăiţi, tovarăşe căpitan. Sunt dr. Teapa de la chirurgie. Am auzit de cazul copilului dumneavoastră şi am venit în fuga să văd ce este.

— V-a trimis doctorul Georgescu?

— Nu, doctorul Georgescu a spus că nu e cazul să vin, că nu e problema noastră. Dar conştiinţa mea de medic m-a determinat să vin să văd dacă nu pot să dau o mână de ajutor.

Doctorul Ceausu, medicul şef de la secţia contagioase intervine:

— Tovarăşe căpitan, cred că se exagerează, doctorul Georgescu este întotdeauna gata să vină în ajutorul bolnavilor. Este de o conştiinciozitate exagerata chiar, cred că se deformează tendenţios realitatea, pentru a-l compromite pe doctorul Georgescu.

— Nu, tovarăşe căpitan. De când l-au dat afară

din partid pentru că a fost legionar, are o atitudine necorespunzătoare fata de bolnavi. Nu avea o atitudine buna nici înainte, dar acum este exagerat, se comporta chiar duşmănos fata de bolnavi.

— Bine. tovarăşi, răspunde ofiţerul. Ce facem cu copilul? Sotia acestuia plângea pe înfundate.

— Sora, du-te şi cheamă-l aici pe doctorul Georgescu, i se adresează dr. Teapa unei surori. Sora se întoarce după câteva minute.

— Am vorbit cu domnul doctor Georgescu, i-am spus despre ce este vorba, şi dânsul a zis să-l aducem imediat acolo ca să-i facă traheotomie, ca altfel copilul se sufoca şi moare.

— Auziţi, tovarăşe căpitan, spuneţi şi dumneavoastră dacă asta e un mod de a răspunde la o solicitare, în loc să vină în fuga, aşa cum am făcut eu?

Doctorul Ceausu intervine din nou:

— Da, are dreptate, aici nu putem face nimic. Haideţi să ducem copilul acolo, să nu mai aşteptăm. Între timp apare şi doctorul Georgescu şi cere să se aducă imediat copilul în sala de operaţii.

Au sosit în sala de operaţii şi doctorul Georgescu îl consulta repede.

— Ia să vedem. Da. Repede un bisturiu şi o canulă traheala mai mică. Copilul este aproape sufocat.

— Nu-i faceţi anestezie? întreabă căpitanul.

— Nu, nu mai avem timp, nu vedeţi că se sufoca? Este vânat deja, răspunde doctorul Georgescu

— Hai mai, cinema ajuta?

— Eu, bineînţeles, răspunde Teapa. Aţi mai făcut traheotomie vreodată?

— Da, am făcut mai multe, în special pe front. Hai, ţine copilul!

Doctorul Georgescu secţionează cu bisturiul traheea şi baga repede canula. Copilul începe să-şi revină.

— Hai, aspiraţi-l un pic şi daţi-i oxigen.

A mai stat lângă copil încă o oră şi jumătate, împreună cu doctorul Ceausu.

— Ce facem, domnule doctor, cu copilul? Ce părere aveţi? întreabă doctorul Ceausu.

— Părerea mea este ca nu scapă. L-au adus târziu şi starea lui generală e foarte grava. Luaţi-l repede şi băgaţi-i antibiotice ca lumea şi ser antidifteric, numai să răspundă la tratament. Asta e părerea mea, dumneavoastră sunteţi specialistul şi sunteţi mai în măsură sa aplicaţi tratamentul care trebuie. Ştiţi cum se întâmpla un necaz, tocmai la cine nu vrei. Dumnezeu ştie!

Teapa pleca de la spital îngândurat. Dacă moare

copilul, asta-i pune capac doctorului Georgescu. Îi fac o nota informativa de-l ia dracu'!

Şi copilul a murit peste câteva zile. Teapa ţopăia de bucurie şi-şi freca palmele. Hai, gata, că eşti al meu! Puse mâna pe telefon:

— Cu tovarăşul Pescaru, vă rog.

— Da, vă rog aşteptaţi.

— Da, tovarăşe.

— Să trăiţi, tovarăşe locotenent major!

— Noroc, tovarăşe doctor.

— Am o problemă sa va comunic.

— Da, ne întâlnim la locul ştiut, la ora…

— Bine, am înţeles, să trăiţi!

Doctorul Teapa pregătise încă de acasă „Nota informativa".

— Iată, tovarăşe locotenent major, am scris-o de acasă, ca să nu mai pierdem vremea. Este vorba de atitudinea doctorului Georgescu fata de familiile cadrelor M.A.I… Şi îi povesteşte conţinutul notei informative pe scurt, apoi îi înmânează nota şi ofiţerul o citeşte.

În „Nota informativa", din 27 ianuarie 1959, dr. Teapa, alias agentul Ciocsirescu Vladimir, încearcă să-

l îngroape definitiv pe dr. Georgescu Gheorghe pe plan profesional şi moral, arătând că are o atitudine duşmănoasă fata de cadrele de securitate şi manifestări de ura împotriva copiilor acestora:

„În seara zilei de 26 ianuarie 1959, în timp ce-mi terminasem programul şi urma sa plec, am auzit ca unul din copiii tov. căpitan… (M.A.I.) este bolnav şi că trebuia să i se facă de urgenta o traheotomie, adică o operaţie (ca să poată respira, pentru că se sufoca) … i s-a comunicat doctorului Georgescu Gheorghe despre starea copilului şi despre intervenţie.

Dr. Georgescu Gheorghe a fost invitat de către aceşti medici să meargă în secţia de contagioşi şi să vadă copilul, dar acesta a refuzat spunând ca să fie adus în secţia chirurgie. În secţia chirurgie s-a pregătit sala de operaţii şi instrumentarul necesar. Între timp am aşteptat să fie adus copilul… în vârstă de 2 ani şi 11 luni, deoarece în secţia de contagioşi i se făceau pregătirile medicale preoperatorii necesare. Aşteptând să fie adus copilul, şi întârziind aproximativ una ora, dr. Georgescu Gheorghe îşi pierduse răbdarea spunând că nu mai sta şi că nu are decât să-l aducă ori noaptea şi să-l cheme de acasă şi ca ce dacă este copilul ăluia de la securitate, el nu este obligat să-l aştepte. Totuşi, mai târziu, s-a dus în secţia de contagioşi să-l vadă pe copil.

Copilul a fost adus în sala de operaţii în stare gravă, se sufoca şi operaţia trebuia făcută de urgenţă. S-a început operaţia – operator principal doctorul Georgescu Gheorghe, ajutat de doctorul Teapa Mihai şi de surori.

Doctorul Teapa Mihai a atras atenţia doctorului

Georgescu Gheorghe ca operaţia trebuie făcută foarte rapid fiindcă copilul se asfixiază şi să i se facă anestezia aşa cum cere tehnica moderna.

Doctorul Georgescu Gheorghe, necunoscând sau nevoind, nu a făcut anestezia, operând direct, motivând că este grăbit de situaţia copilului.

După aceea, fie că nu ştia, fie că s-a zăpăcit, în loc să deschidă traheea, introdusese canula în glanda tiroidă în mod greşit. În acest timp copilul s-a asfixiat şi nu a mai respirat, iar inima abia mai bătea.

Doctorul Georgescu Gheorghe, văzând aceasta stare, a spus că a murit copilul şi că nu mai are ce să-i facă, totuşi, la intervenţia categorica a doctorului Teapa Mihai (alias Ciocsirescu), care i-a arătat unde este traheea şi unde să taie, a aplicat în mod corect canula în traheea copilului.

Imediat, doctorul Teapa a început respiraţia artificială şi după aproximativ trei sferturi de oră, copilul a fost readus la viaţă, cu respiraţia şi bătăile cordului normale.

După aceasta, doctorii… au aplicat tratamentul medical corespunzător.

Doctorul Georgescu Gheorghe a plecat acasă – înainte de plecare trecând doar să-l mai vadă.

Tratamentul aplicat de către doctorul Teapa Mihai şi colectivul… a fost corect şi la punct cu toate cunoştinţele moderne şi cu posibilităţile avute.

În dimineaţa zilei următoare, copilului i-a fost din

nou rău, deoarece i se astupase canula, dar după curăţirea ei şi-a reluat respiraţia. Copilului, cât a fost bolnav, i s-a dat absolut toată atenţia şi îngrijirea din partea medicilor din secţia de contagioase.

Miercuri, 28 ianuarie 1959, s-a pus problema să fie adus un bronholog din Craiova, în persoana dr... Seara, la ora 1900, când acesta a venit cu sora de la spitalul sau (care-l ajuta), a şi trecut la treabă, ca prin bronhoscopie să reuşească să detecteze şi să extragă falsele membrane formate pe arborele respirator. Acest medic, deşi venise de pe drum, a stat toată noaptea şi a îngrijit copilul, dar, din discuţiile avute cu medicii secţiei de contagioase ne-am dat seama că starea copilului se agrava, că era o forma grava, foarte toxica de difterie şi ca speranţele erau foarte, foarte reduse.

Cu toate îngrijirile date copilului, acesta a murit.

Au fost consultaţi toţi medicii cu înalta calificare din oraş, dar aceştia nu au adus nimic nou fata de tratamentul ce fusese aplicat şi care fusese corect.

Până la internarea copilului în spital s-au făcut greşeli şi din partea familiei, dar mai ales din partea celor care l-au consultat la policlinica de copii sau la spitalul de copii, deoarece au luat lucrurile prea uşor, crezând şi hotărând că este o simplă amigdalita acută, când ar fi trebuit să se gândească mai bine la difterie şi să ceară un examen de laborator, adică un examen numit exsudat faringian, care în astfel de cazuri este concludent. Aceste greşeli au făcut să se întârzie 5 – 6 zile până să se aplice tratamentul specific, cu ser antidifteric.

Cel care a descoperit şi a precizat boala a fost dr… atunci când a fost consultat. Dar era prea târziu.

Mai este de precizat ca doctorul Georgescu Gheorghe, nici a doua zi după operaţie, când era obligat să treacă sa urmărească copilul, nu a făcut-o decât cu mare greutate, şi atunci a fost chemat insistent. Au fost medici care nu au precupeţit nimic pentru a veni în ajutorul copilului, care, prin boala lui, prin suferinţă şi chinurile lui a impresionat pe orice om de omenie. Au fost medici care, deşi aveau copii mici acasă au venit şi au stat lângă bolnav, ajutându-l şi tratându-l. Aceştia au fost dr. Teapa şi dr… precum şi surorile care au stat în mod continuu.

Cu tot ajutorul dat, cu tot tratamentul competent şi corect aplicat, boala a fost mai puternica şi a învins”.

După citirea „Notei informative”, ofiţerul se întuneca la fata:

— Cum, tovarăşe doctor, şi fata de noi se comporta aşa?

— Da, tovarăşe locotenent major, dacă fata de dumneavoastră, cadrele M.A.I. procedează aşa, vă daţi seama ce face cu muncitorii, sau cu aia care nu-i dau bani. Nu, tovarăşe locotenent major, asta trebuie închis, să scăpăm de acest şarpe! Este vorba de o clica formată din elemente duşmănoase fata de orânduirea noastră socialista, care trebuie stârpita din rădăcini, tovarăşe locotenent major!

La „Nota informativa” a lui Ciocsirescu din 4

decembrie 1958, ofiţerul de securitate adauga la rubrica „Sarcini date aparatului”:

„Se va urmări în continuare activitatea doctorului Georgescu Gheorghe, fost legionar, manifestările şi legăturile sale.

Măsuri: Nota în copie va fi înaintata la regiunea

M.A.I. Craiova. Se va urmări felul cum se desfăşoară judecarea lui Aurel Popescu joi, 11 decembrie 1958.

Observaţiile şefului de Raion: Să se raporteze conducerii regiunii şi să se organizeze neprezentarea avocatului de la Bucureşti (care ar fi trebuit să-l apere la proces pe doctorul Aurel Popescu) găsindu-se motive plauzibile, în felul acesta să se accepte un avocat din Turnu Severin sau din Craiova cu mai puţina influenta, şi care să fie influenţat de organele locale.

— Să se facă o nota explicativa pentru tovarăşul prim secretar al Comitetului P.C.R.

— Să se analizeze obţinerea documentelor oficiale referitor la aceste cazuri.

Rezoluţia şefului de Raion:

Se atrage atenţia locotenentului major... ca manifesta superficialitate în studierea materialelor, precizarea celor mai esenţiale sarcini pentru agent şi măsurile care trebuie să le aplice organul nostru”.

Aşa după cum îşi planificase Teapa acţiunile,

trebuia să compromită „clica de afacerişti” nu numai politic ci şi profesional şi moral, deoarece, chiar dacă nu va reuşi să-i distrugă politic, va reuşi să-i nimicească din punct de vedere profesional. „Trebuie adunate toate cazurile de eşecuri profesionale, bolnavi care au murit în spital, chiar luaţi din urmă, cazurile care pot fi încadrate în «acţiuni duşmănoase». Trebuie să construiască «cazuri»”.

36. S.M.T.-istul din Simian

Într-o sâmbătă, pe 11 iunie 1959, dr. Georgescu Gh. era de garda la spital.

A trecut prin saloane să viziteze bolnavii, a verificat mâncarea, medicaţia, starea bolnavilor, şi să dus în sala de tratamente să discute cu asistentele de serviciu. Era ora 20.00 când s-a auzit gălăgie pe culoar, uşi trântite, voci agitate.

— Ce este, mai? Du-te şi vezi, ca probabil a venit un accidentat. Pe uşa intra o infirmiera:

— Domn doctor, veniţi, că e adus unu’ cu o înţepătură în gât!
— Să-l aducă încoace!

— Păi, vine pe picioarele lui!

În sala mica de tratamente, intra accidentatul, un tânăr de vreo 30 de ani, în haine de lucru, cu un bandaj în jurul gâtului şi însoţit de alţi doi muncitori.

— Ce e, mai, ce s-a întâmplat? întreabă asistenta

de serviciu. Oamenii încep să povestească întâmplarea:

— Doamna, noi suntem muncitori la S.M.T. Simian, eu sunt dulgher, şi acu după masa, m-am apucat să răsucesc o sârma – ca să o întind să ţină o schela. Am băgat o scoaba între două sârme şi am răsucit-o. Sârmele s-au întins şi s-au armat şi mi-a scăpat scoaba din mâna.

— Ştiţi ce este o scoaba? întreabă unul din muncitori. E o bara din fier cam de 30 de cm., groasa cam de 2 cm, cu capetele ascuţite şi îndoite în acelaşi sens. Cu ea se prind grinzile de lemn. Capătul ascuţit, ştiţi cum e îndoit şi ascuţit, i-a intrat în gât. I-a curs mult sânge.

— Ei, şi nu l-aţi dus la dispensar?

— L-am dus, l-a pansat acolo şi ne-a trimis aici. Am venit cu un atelier mobil, nu am mai chemat salvarea.

— Da, şi a curs mult sânge?

— Mult, da după ce i-a pus pansamentul ăsta mai strâns, s-a mai oprit. Între timp apare şi dr. Georgescu.

— Ia pune-l, mai, pe masa aici, să vedem ce are!

— Vedeţi, domnu’ doctor, că nu e mare lucru. Ce, e o înţepătură! zice bolnavul.

— Taci, mă, că nu e lucru simplu.

Dr. Georgescu examinează pacientul. Era o plaga de 1 – 2 cm. pe fata anterioara a gâtului, din care se scurgea sânge în cantitate mică. În jur, ţesuturile tumefiate, şi un hematom mare prezent. Bolnavul era în stare de şoc compensat, palid, agitat, cu puls slab dar rapid, semn ca pierduse destul de mult sânge.

La palpare, simte un tril caracteristic pentru un anevrism al arterei carotide, sau poate chiar o comunicare între carotida şi jugulara.

— Poţi să vorbeşti bine, mai?

— Pot, domnu’ doctor, dar mă doare falca.

— Am văzut, ai o fractura de maxilar, dar nu asta e problema. La gât să vedem ce este. Poţi să respiri bine?

— Pot, da’ simt o greutate, ma cam sufoc, n-am aer.

— Pai da, că s-a scurs sânge înăuntru, ai un hematom, şi împinge traheea şi laringele.

— Ce fac, domn doctor, ca ma doare rău falca?

— Lasă ca vedem noi. Să te faci întâi bine, şi pe urma se rezolva şi maxilarul. Sora, pune-i o agrafă sa închidem plaga; şi pune-i un pansament puţin mai strâns, să-i facă compresiune. Îi dai nişte calmante şi hemostatice. Duceţi-l la pat, şi să-l ţinem sub observaţie până mâine, să ne mai gândim. Eu sunt de garda, şi o să mai trec pe la patul lui să văd cum se simte. Dacă da semne de sufocare sau de hemoragie,

îl deschidem repede.

Se întoarce spre asistente:

— Mai fetelor, supravegheaţi-l pe asta, să nu apară vreo complicaţie şi să mă chemaţi repede dacă e ceva.

Cred că trebuie să-l deschidem dimineaţa, când avem alte condiţii, oxigen, sânge şi personal şi să ne mai gândim până atunci. Nu este uşor să intri aici, în zona asta.

În timpul nopţii, dr. Georgescu a mai trecut de câteva ori pe la patul bolnavului. Acesta era liniştit, după ce i se administraseră hemostatice, un sedativ şi dilăuden pentru durere.

Dimineaţa, apare şi felcerul Cârciumaru. Dr. Georgescu îl găsise pe felcerul Cârciumaru în spital de când venise în Turnu Severin. Avea o locuinţă în spital şi participase mâna a doua la un număr mare de operaţii. Se orienta în plaga mai bine decât mulţi medici.

— Ce facem, domn doctor, cu ăla înţepat în gât?

— Ma, eu cred că este atinsa carotida, dacă nu chiar şi jugulara. Hai să-l mai vedem o dată.

Bolnavul era în pat şi respira greu. Gâtul se umflase şi mai mult din cauza hematomului. Se adunaseră cu toţii în jurul bolnavului.

— Vedeţi, eu am zis de aseară că sunt atinse

vasele mari. Puneţi mâna şi voi: se simte un tril ritmic, ceea ce înseamnă că este un anevrism în care sângele pompat face un vârtej. Acum se simte mai puţin, din cauza hematomului.

— Domn doctor, dacă erau atinse vasele mari, nu trăia până acum! zice Cârciumaru.

— Draga, replica dr. Georgescu, vasele mari sunt într-o teaca, şi poate să o ţină aşa, scapa sânge, dar puţin. Dar, oricum, el a pierdut mult sânge, ca dovada tegumentele lui palide, şi de altfel a spus şi el că a avut hemoragie mare.

— Ei, omul exagerează, o fi curs puţin şi el a crezut ca a curs un lighean.

— Şi trilul, respectiv anevrismul, putea să apară de la lovitura, lovitura a fost foarte puternica, i-a rupt şi mandibula, este posibil şi să fi strivit carotida, mai vedem! Probabil ca scoaba l-a lovit cu umărul în mandibula, cu capătul opus care a venit prin răsucire. Cele două vârfuri sunt îndoite în acelaşi sens. Deci un vârf al scoabei a intrat în gât şi partea opusa, cu umărul îndoiturii l-a lovit în mandibula.

Sala de operaţii era pregătită cu tot ce era necesar, şi sânge şi oxigen. Între timp veniseră şi alţi medici.

— Adu-l la sala, spune dr. Georgescu; hai Cârciumarule, spălarea, şi hai să vedem ce facem, ca nu cred că scapă. Hai, mai spălaţi-vă încă unul din voi!

Bolnavul vine pe picioare în sala de operaţii, este întins pe masa şi examinat din nou.

— Cum, domn doctor, ca vad că e bine? zice sora de la transfuzii.

— Ma, eu am mai văzut de-astea pe front, împuşcat în gât, pare că e bine, dar nu e bine. Aici e şi carotida şi jugulara, şi eu cred că sunt atinse. N-aveau cum să scape!

— Nu se poate domn doctor, murea imediat! vine în replica o alta asistenta.

— Nu mă, că sunt prinse într-o fascie, cum am mai spus, şi dacă sunt ranite amândouă, pot să comunice între ele. Ca de-aia nu pierde sânge în afară. Dar uite că e palid şi ameţit, ca nu i se iriga suficient creierul. A pierdut sânge mult la început, şi apoi a scăzut tensiunea şi nu mai are hemoragie. Se poate să fi făcut o fistula între carotida şi jugulara…

— Nu se poate domn doctor, nu scapa cu viaţa, zice Cârciumaru.

— Ma, eu te cunosc pe tine bine, dar ascultă-mă pe mine, ca aici e aşa cum spun eu, şi şansele sunt minime sau deloc. De-asta nici nu am intrat aseară şi l-am lăsat, şi poate ca acum e bine să nu ne băgăm, dar are fenomene de sufocare. Nu putem nici să-l trimitem în altă parte!

— Ce scriem în condica de operaţii, domn doctor, la diagnostic preoperator? întreabă o soră medicală.

— Ce-aţi scris ieri la venire?

— Plaga contuza latero-cervicala dreapta.

— Trece plaga cu anevrism vascular dreapta. Să lăsăm aşa. Bagă-i oxigen şi sânge. Îi facem anestezie prin infiltraţie plan cu plan.

— Nu-i facem generală, întreabă Cârciumaru?

— Ei, cum să facem, nu vezi care e starea bolnavului? Dacă vârful a venit de sus în jos, înseamnă ca deşi a intrat aici, la trei degete deasupra claviculei, pe partea dreaptă a gâtului, pentru ca el este dreptaci, s-a dus în jos până la clavicula.

— Da, şi?

— Şi înseamnă, Cârciumarule, ca a înţepat vasele puţin mai jos, poate la un deget deasupra claviculei. Este un caz rar. S-ar putea să fie greu accesul.

— Domn doctor, şi cum de-a venit pe picioare? întreabă un medic care de abia intrase pe use şi nu asistase la discuţiile de până atunci.

— Mai, lovitura a fost puternica, să ştii, şi se putea ca vârful să fi intrat între artera şi vena, şi să le fi ţinut teaca asta strâns şi nu a pierdut mult sânge.

— Poate, continuă Cârciumaru, a intrat în plămân, aici, în vârful plămânului, în domul pulmonar.

— Ar fi scuipat sânge aerat, spumos, ori el nu scuipa nimic.

— Dar poate ca hematomul presezează pe trahee şi laringe şi chiar în mediastin.

— Asta e sigur! Hai să ne grăbim, mai vedem noi. Ei, şi ştiţi cum zic eu: „văzând şi făcând”. Întoarce capul băiatului către stânga, aşa – ia şterge bine cu iod mai mult… Anestezie, hai, seringa cu novocaina!… Şterge şi aici cu iod, Cârciumarule, aşază câmpu, da-mi nişte raci. Pune şliţul ăsta al cearşafului ca lumea.

— Păi, va duceţi aşa jos?

— Păi, sigur, o să vezi că va trebui să intrăm şi sub clavicula. Trebuie să facem o incizie larga de tot ca să avem acces în plaga şi vizibilitate suficienta. Să prelungim marginile plăgii!

— Bisturiu! şi dr. Georgescu secţionează pielea pe o lungime de peste 10 cm., realizând un lambou mare.

— Trage, continuă el, cu depărtătoarele, baga pensa, hai prinde-o. Aţa, leagă, lasa pensa acolo. Hai ridica muşchiul, foarfeca, depărtătoare, câmpuri.

Plaga sângerează, ţesuturile sunt infiltrate cu sânge şi serozităţi. Dr. Georgescu diseca planurile cu foarfeca pe care o deschide:

— Hai tine, hai mai jos, prinde-o pe asta, pense, leagă, hai mai repede ca pierde prea mult sânge
!

— Uite pachetul, adăuga, după un timp, dr. Georgescu. Bolnavul se agita:

— Ma sufoc, n-am aer! Aer!

Dr. Georgescu examinează bolnavul şi explorează cu sonda traiectul plăgii.

— Mai, fii cuminte. O să secţionăm şi muşchiul sternocleidomastoidian, că nu avem vizibilitate suficienta în plaga. Pensa, ţine depărtătoarele, desfă mă, bine! Vezi ce hematom are, planurile toate sunt infiltrate cu sânge şi cheaguri. Aşa, da pense aici, să disecam, să punem în evidenta pachetul vasculonervos al gâtului. Trebuie disecat încet cu foarfeca şi separate vasele.

— Se sufoca bolnavul, domn doctor!

— Da-mi bisturiul şi adu o canulă traheala repede. Facem traheotomie! Pense, da-mi nişte pense Pean! Aşa, staţi să lărgesc cu pense orificiul traheii şi baga tu canula.

Între timp, se mai spala un chirurg şi intra să ajute.

— Aşa e bine, domn doctor, hai ca respira mai bine, s-a liniştit! intervine medicul care a intrat să ajute.

— Da-mi pensa, să desfac aici planurile, aşa. Ma, dar plaga e mai jos, a intrat a dracului scoaba până sub clavicula. Merge greu, stai să desfacem pensa şi să lărgim să avem vizibilitate. Hai să încercăm să denudam carotida, să izolam vasele.

În timpul manevrelor de disecţie a pachetului vascular, plaga este inundata de sânge venos, se tamponează plaga şi se comprima spre planurile

profunde.

Operaţia este extrem de laborioasa şi dificila din cauza sângerării.

— Fii atent, Cârciumarule, fii pregătit cu comprese şi o pensa, foarfeca, să disecam, să nu atingem vreun vas.

Repeta manevra de mai multe ori şi apare carotida, apoi ajunge la jugulara. Introduce foarfeca boanta cu braţele închise pe traiectul plăgii şi când o deschide, sângele ţâşneşte.

— Ptiu, ţi-am spus?

Din plaga ţâşneşte cu putere sânge arterial în jet şi-l umple de sus până jos cu sânge.

— Şterge-mi ochii, cere dr. Georgescu.

Apare în jet şi sânge venos.

— Pune repede tamponul şi da repede o pensa, hai că am prins capătul de sus al jugularei. Mai, ce situaţie, capătul celălalt e mult mai jos sub clavicula şi lipseşte substanţa din ea.

Încearcă să o prindă cu pensa în timp ce pune o compresa şi apasa carotida cu degetul, dar în acest moment se aude un gâlgâit ca şi cum ar fi fost supt aer, şi bolnavul moare.

— Repede, să încercăm să-l resuscitam! zice Cârciumaru şi îl apăsă cu palmele pe piept.

— Degeaba. Este o embolie gazoasa, nu-şi mai revine. Gata, asta a fost! Păcat de el! Băiat tânăr!

Nu a trecut nicio ora şi au şi venit: procuratura, miliţia şi încă două persoane în civil de la Securitate.

— Cum, tovarăşe, vine omu’ pe picioare şi pleacă între scânduri? Asta nu este posibil! Se constata decesul. Se întocmeşte procesul verbal. Sunt luaţi la întrebări cei care au participat la operaţie, şi personalul care a primit seara bolnavul. Se face ancheta şi la locul de muncă al decedatului, se iau declaraţii.

— Se va face autopsie imediat, da dispoziţie Procurorul.

Medicii se retrag împreună cu cei doi civili, într-o cameră.

Este anunţat şi Comandantul Securităţii, care, la rândul lui, îl informează pe primul secretar al Raionului.

— Alo, tovarăşu’ prim, aţi fost informat de ce s-a întâmplat la spital, la Chirurgie?

— Nu, ce este?

— Păi, doctorul ăla, Georgescu Gh., a omorât un muncitor care venise accidentat.

— Adică cum?

— Păi, omu’ a venit pe picioare, cu o înţepătură

în gât de la o schija, accident de munca, şi l-a ţinut de aseară până acum, fără să intervină, şi dimineaţa, când l-a deschis şi a încercat să oprească hemoragia, i-a tăiat vasele mari ale gâtului şi omul a murit pe loc. Trebuie să-l arestam imediat!

— Tovarăşe comandant, eu ştiu ca doctoru' asta o avea el defecte, dar e un bun chirurg. Eu nu sunt convins ca lucrurile stau aşa. Propun să tragem concluziile după ce se va efectua autopsia.

— Din informaţiile noastre, primite de la medicii care au participat sau au asistat în sala, rezulta ca dr. Georgescu Gh. se face responsabil de moartea muncitorului.

— Totuşi, tovarăşe, să aşteptăm raportul medico-legal.

Directorul spitalului, împreună cu medicul şef al oraşului Turnu Severin, se înfiinţează la Secţia de Chirurgie.

— Ce-ai făcut, doctore Georgescu? Numai prostii faci, şi ne creezi necazuri şi complicaţii, i se adresează directorul.

— Dacă eşti incompetent, doctore, e bine să te retragi, pentru ca după cum se vede, eşti depăşit complet de situaţie, intervine şi noul medic-sef al oraşului.

— Dar pe ce baza hotărâţi dumneavoastră incompetenta mea?

— Pe cazurile de mortalitate, răspunde

directorul, pe care le ai în secţie, şi acest caz, care a pus capac la toate isprăvile. Ai dat dovada de superficialitate, ai tratat cu uşurinţă cazul.

— Vom vedea mâine la autopsie, replica dr. Georgescu.

— Oricum, va trebui să înaintam un referat, care în niciun caz nu îţi va fi favorabil, îi răspunde directorul spitalului.

— Omul ăsta nu avea nicio şansă, deşi părea că nu este rănit grav, răspunde dr. Georgescu. A doua zi, luni dimineaţa, se efectuează autopsia. Din actul medico-legal, după autopsie, se retine:

„După ridicarea lamboului, în plaga se remarca sufuziuni sanguine care se întind la nivelul gâtului lateral dreapta şi anterior precum şi la nivelul toracelui anterior.

În plaga se găseşte pachetul vascular respectiv, cu jugulara interna şi carotida primitiva izolate. Vena jugulara interna prezintă pe fata interna o lipsă de substanţă apreciabila la nivelul apropierii ei cu vena subclaviculara.

Artera carotida primitiva prezintă o plaga completa pe fata anterioara, la acelaşi nivel, pe o întindere de circa 2 cm. Ambele vase sunt goale de sânge şi nu se constata ligatura lor. Traheea incizata operator în scopul unei traheotomii de necesitate, fără canula.

După ridicarea plastronului sternal, se constata

sufuziuni sanguine abundente la nivelul gâtului, toracelui superior şi mediastinului superior.

Cavitatea pleurala goala şi curată. Plămânii intacţi. Inima este de volum obişnuit; în inima se găsesc 2 – 3 cheaguri mici, fără sânge lichid, semn ca a aspirat aer.

Ficatul cu vase lipsite de sânge, rinichii la fel, semn ca a pierdut foarte mult sânge. Concluziile autopsiei sunt:

Moartea a fost violenta, datorată hemoragiei interne şi externe prin leziunea pachetului vascular latero-cervical drept, leziuni care s-au complicat în timpul actului operator prin embolie gazoasa şi suprimarea funcţiilor vitale.

Moartea a survenit în urma unui accident de muncă”.

După autopsia la care au asistat mai multe persoane oficiale, de la miliţie, securitate, directorul spitalului şi medicul şef oraş, precum şi de la Comitetul de partid, aceştia s-au retras într-o sală pentru a dezbate problema.

Doctorului Georgescu Gh. i s-a interzis să participe la autopsie şi bineînţeles că nici membrii familiei decedatului nu au avut acces în sala.

În biroul Directorului spitalului se discuta pe marginea cazului. Procurorul nu este lămurit asupra vinovăţiei dr. Georgescu.

— Este greu de probat intenţia de omor!

— Dar omorul din culpa, prin neglijenta, este

evident, spune directorul.

— Şi acest lucru trebuie dovedit. Aştept referatul dumneavoastră, procesul verbal de autopsie, actul medico-legal, declaraţiile martorilor şi alte probe, dacă vor apare, din partea Miliţiei, şi a Securităţii.

— Va vom pune totul la dispoziţie!

— Aştept, concluzionează procurorul, şi pe baza lor, îl vom acuza. În primul rând, tovarăşe director, vă rog să efectuaţi ancheta dumneavoastră, pe linie profesionala.

— Da, tovarăşe procuror, va vom înainta un referat din partea spitalului, răspunde directorul.

Afară, directorul îl interpelează pe dr. Georgescu Gh.:

— Ce-ai avut în cap, mai omule, să-l ţii până dimineaţă, îl întreabă directorul spitalului.

— Nu eram lămurit, părea să fie o plaga mai superficiala.

— Dar trilul şi hematomul mare nu se explicau decât dacă plaga era profunda şi fuseseră atinse vasele mari, continua directorul.

— Trebuia să intri, să-l deschizi imediat, intervine şi medicul şef oraş.

— Am prins plaga cu o agrafă şi am aşteptat să văd ce se mai întâmpla.

— Eu nu înţeleg cum de a stat atâtea ore şi că a venit pe picioarele lui în sala de operaţii. Înseamnă că i-ai secţionat vasele mari în timpul operaţiei şi atunci s-a produs hemoragia, continuă Directorul Spitalului.

— În primul rând ca eu nu sunt un prost. Pachetul l-am disecat nu cu bisturiul ci cu o foarfecă boanta, pe care o introduceam închisa şi o deschideam să desfac planurile, iar în pachet nu am mai intrat nici cu foarfeca, ci cu o pensa Pean, cu care făceam aceleaşi manevre pentru denudarea arterei şi venei din teaca.

— Atunci ai făcut-o intenţionat!

— Ei, pe dracu'! Da ce-aş fi avut eu cu băiatu' ăla? Numai de crima n-am fost acuzat!

— Tovarăşii considera ca în timpul operaţiei au fost secţionate vasele. Şi noi vom merge tot pe varianta asta.

— Este o prostie! Cele două vase au fost secţionate la acelaşi nivel. Vârful scoabei a intrat între ele. Sângele venea prin artera şi se întorcea prin vena, între ele fiind o comunicare; o parte din sânge se ducea în sus şi mai iriga un pic creierul, iar altă parte s-a dus în ţesuturi şi a provocat hematomul, care până dimineaţă a crescut, a intrat şi în torace, în mediastin şi a presat pe inima şi pe plămâni şi i-a dat fenomene de sufocare.

Din momentul când l-a lovit scoaba a fost condamnat la moarte. Nu avea nicio scăpare, oriunde s-ar fi dus, pentru ca, chiar dacă s-ar fi ştiut de la

început ce are, s-ar fi pus un diagnostic preoperator perfect şi s-ar fi intrat operator simultan şi pe sub clavicula, unde a fugit capătul jugularei, şi pe deasupra claviculei, tot nu se puteau sincroniza manevrele de prindere a carotidei, a capătului de sus a jugularei şi a capătului de jos a jugularei ca să nu tragă pe ea aer şi să facă o embolie.

De altfel putea să absoarbă aer şi prin orificiul carotidei.

Aşa ca băiatul ăsta a avut ghinion, atât i-a fost dat să trăiască, a fost condamnat precum Titanicul când a lovit gheţarul. Nimănui nu-i trecea prin cap că mai are de trăit puţin şi ca orele îi sunt numărate.

— Ei, hai ca venişi cu teoria destinului, pe care ştiu ca o agiţi, şi care nu este deloc marxista, ba chiar este reacţionară!

— Eu vorbesc de cazul în speţă.

— Dacă îl deschideai de seara, nu se făcea hematomul atât de mare, se lucra mai uşor şi disecţia vaselor era mai uşoară, pentru că aveai vizibilitate. Aşa, din cauza hematomului n-ai avut vizibilitate şi vasele au fost secţionate intraoperator. Tot din cauza hematomului a fost secţionat capătul jugularei sub clavicula.

— În primul rând ca jugulara a fost tensionata datorită rotaţiei capului în direcţia opusa, adică spre stânga, ca să am câmpul operator liber. Iar secţionarea vaselor nu era posibila cu pensa.

— Dar dacă erau deja rănite, prin manevrarea pensei le puteai rupe.

— La autopsie s-a văzut ca artera a fost secţionată pe lung, cu marginile franjurate, deci nu cu bisturiul, iar vena era secţionată complet şi cu lipsa de substanţă. Hai, că eram eu tâmpit şi apucam vena cu pensa, o rupeam eu, şi după asta secţionam cu pensa şi artera? Pai domnule, astea sunt vase mari, cu pereţi groşi, nu se rup cu una cu două. Dacă le secţionam accidental intraoperator, deschiderea ar fi fost de dimensiuni mult mai mici. Hai să facem un experiment pe cadavru sau pe un animal viu, un câine de exemplu, să vedem: se susţine ipoteza dumneavoastră?

— Nu avem ce să mai discutam. Am primit ordin de la partid să-ţi facem referat, acesta va fi înaintat şi discutat la Procuratura cu organele de Miliţie şi de Securitate, deoarece cred că ştii că eşti în vizorul lor.

— Tovarăşe doctor, intervine şi Medicul Şef oraş, care vorbise mai puţin şi mai mult aproba dând din cap, fiind mai tânăr. Punctul nostru de vedere credem că este corect, vă faceţi vinovat de neglijenta, superficialitate şi culpa medicala!

Ancheta a continuat şi în lunile următoare. Organele de securitate au chemat şi anchetat persoanele care au fost în sala de operaţii, surorile de serviciu de la sala de pansamente, sora care a dat transfuzia, sora care a administrat medicaţia, dar de la care nu au putut obţine niciun fel de informaţii în plus. De asemeni, prin agenţii din spital, au cules date asupra cazului.

În subsolul Notei informative [N.I. 18 VII 1959

agent Ciocsirescu Vladimir], ofiţerul operativ transmite sarcini agenţilor:

„Este cunoscut cu manifestări duşmănoase şi a fost propus pentru arestare, a fost dat şi la buletinul zilnic din 17 VII 1959.

Se trimite Dosarul la M.A.I. Craiova, cu propunere de arestare a dr. Georgescu Gh. şi apoi se vor strânge probe în legătură cu acest caz şi alte cazuri de mortalitate pe care le-a mai avut înainte şi va fi deferit justiţiei".

Întreg dosarul a fost trimis la Medicul legist la Craiova şi la Securitate, de unde a revenit la Turnu Severin şi a fost trimis la Procuratura.

Dosarul este însoţit de Referatul întocmit de directorul spitalului şi medicul şef al oraşului Turnu Severin. Acest referat îl acuza grav pe dr. Georgescu Gh. de: „neglijenta, pentru că a greşit data externării (în loc de 12 iulie a trecut 13 iulie), „... a trecut în condica de «operaţii mici» o intervenţie de amploare, de asemeni trebuia intervenit chirurgical încă de la sosire, sâmbăta, pe 11 iulie seara. L-a considerat un caz uşor – plaga contuza latero-cervicala dreapta – diagnostic care nu corespunde cu diagnosticul postoperatoriu, şi din foaia de observaţii, plaga înţepată în regiunea latero-cervicala dreapta, cu secţionarea arterei carotide şi a jugularei interne.

Neconcordanta de diagnostic de la intrarea în spital arata superficialitate în munca. În plus, diagnosticul este neclar: plaga înţepată nu poate secţiona două vase mari".

Din actul medico-legal (anexa 7) rezulta ca: „... plaga completa pe carotida primitiva, la autopsie avea cca. 2 cm. lungime. Or, cu asemenea plaga nu credem că accidentatul ar fi putut sta din 11 iulie până în ziua operaţiei. O asemenea plaga avea ca urmare o exsanguinare masiva şi rapida, care, în niciun caz nu putea dura mai mult de câteva minute”. Şi:

„Conchidem că s-a procedat superficial, sumar, fără discernământ şi, probabil ca în afară de acestea, accidentatul a murit din cauza deschiderii carotidei în timpul operaţiei”.

Referatul a fost semnat de medicul şef oraş Turnu Severin şi de Medicul Director al spitalului.

Acest referat a fost înaintat Comitetului Raional Turnu Severin, Procuraturii, organelor de Miliţie şi Securitate. Acuzaţia este fără echivoc şi îl lipseşte pe dr. Georgescu Gh. de orice apărare, urmând să fie arestat şi condamnat probabil la moarte, pentru sabotaj.

Şi reclamaţia trimisa la Securitate de la conducerea S.M.T. Simian şi de la familia accidentatului, precum şi notele informative, susţin acuzaţiile împotriva lui Georgescu Gh.

37. Informatorul Ciocsirescu şi tov. căpitan Pescaru

În casa conspirativa, la întâlnirile lui Teapa cu ofiţerul Pescaru, se discuta despre „clica de afacerişti”, despre „duşmanii poporului”, despre

„activitatea contrarevoluţionară şi de sabotare a activităţii spitalului a dr. Georgescu Gh”.

— Felicitări pentru avansare, tovarăşe căpitan!

— Aţi contribuit şi dumneavoastră la avansarea mea.

— Ei, ne ajutam reciproc… Dar ce facem tovarăşe căpitan? Nu-l terminam odată pe nenorocitu’ asta, întreabă Teapa.

— Cum să nu tovarăşe, ancheta este pusă în mişcare şi organele de ancheta sunt sesizate. Luam acum declaraţii de la doi martori şi în plus, treaba asta cu dr. Crivina şi cu fiica sa ne arata reaua credinţă a dr. Georgescu Gh.

— Da, tovarăşe căpitan, de necrezut!

— Dar staţi, tovarăşe doctor, lămuriţi-mă şi pe mine, pentru ca chestia asta va atârna greu în dosarul de condamnare a lui Georgescu Gh. Ce s-a întâmplat şi cum s-a întâmplat, pentru că e un lucru foarte grav.

— Da, tovarăşe: deci, un paznic miliţian de la Penitenciar, l-a adus pe dr. Crivina care este condamnat şi depus la Penitenciarul din Turnu Severin. Aşa, l-a adus la spital la secţia de chirurgie pentru că a făcut o infecţie la mâna, la antebraţ.

— Da, am auzit şi noi ca dr. Georgescu Gh. a anunţat prin telefon familia sa vina să-l vadă, că am interceptat noi convorbirea.

— Aşa. A zis să vină cineva din familie.

— Şi a venit Mariana asta. Cine e?

— Este fata lui Crivina şi este prietena şi probabil urmează să se căsătorească cu băiatul legionarului ăstuia, Stoianov, care este închis politic.

— Aşa, am înţeles, s-au găsit infractorii între ei!

— Şi dr. Georgescu Gh. i-a dat un halat şi o bonetă pe cap, şi a trimis-o în sala de pansamente să-şi facă semne şi să-şi şoptească cine ştie ce cu taică-su, dr. Crivina deţinutul.

— Exact.

— Ei bine, în acest timp, escrocul ăsta de Georgescu, l-a ţinut de vorba, l-a tras la geam pe miliţian şi ăla fraier dar, mă rog, de unde să-i treacă omului prin cap aşa urzeala, astfel ca ăştia doi, tata şi fiica, au putut să comunice. Ca să vedeţi de ce e în stare acest vulpoi nenorocit.

— Da, este clar că este un infractor de o abilitate cum nu am mai întâlnit.

— Da, şi nu s-a mulţumit cu atât. L-a chemat în continuare pe deţinutul ăsta la pansamente şi de fiecare dată a venit şi fata asta, Mariana.

— Este foarte bine că ne-aţi sesizat povestea asta, deşi noi aflasem deja, dar amănuntele nu le ştiam, doar ce am auzit prin telefonul interceptat.

— Eu îmi făceam de lucru cu nişte fise şi am

auzit discuţia dintre cei doi. Printre altele, i-a comunicat ca contabilul spitalului va ieşi peste trei zile din puşcărie şi că urmează să le transmită prin acesta mai multe informaţii. Vedeţi, ca tot eu am propus supravegherea tuturor telefoanelor din spital, inclusiv a telefonului public şi cenzurarea tuturor scrisorilor depuse în cutia poştală de la poarta spitalului. şi am avut dreptate!

— Da, ştiu, a fost iniţiativa dumneavoastră. Îl vom baga în Tribunalul Militar şi vom cere sentinţa cu condamnarea la moarte pentru activitate contrarevoluţionară şi sabotarea spitalului. În cazul ăsta, nu-l scăpa nici dracu’ de la moarte!

— Slava Domnului, vorba marxistului, zice Teapa.

— Da, bineînţeles!

— Şi cum îl executa, prin împuşcare?

— Probabil, dar oricum, nu scapă! Tovarăşe doctor Teapa, avem rugămintea sa vă ocupaţi mai mult de problema asta sionista. Ne-aţi dat informaţii despre dr. Rosenfeld Arthur, care a făcut facultatea în Italia şi are relaţii acolo. Acesta este lucrat în acţiune informativa. Iată, aceasta este Nota dumneavoastră informativa din 19 mai 1959, semnata, fireşte, Ciocsirescu Vladimir.

„Dr. A. Rosenfeld doreşte să plece în Israel şi a făcut cerere de paşaport”.

Îl lăsăm să mai aştepte, nu? De asemeni ne sunt de folos şi informaţiile din aceiaşi nota despre doctoriţa asta, Raevschi Nora, care este rusoaica,

pare-se evreica, venita înainte de război şi care s-a strecurat în Partid şi este cunoscuta ca element duşmănos şi probabil o s-o arestam în curând.

Ne interesează şi alţi sionişti: şi pe ăştia îi urmărim pentru depozite de aur şi îi vom aresta ca şi pe Pârvulescu, care este tot evreu, dar şi-a schimbat numele, şi ceilalţi. Aşa că vă ocupaţi şi de ei. De dânşii se ocupa şi alţi tovarăşi (persoane din grupa a II-a operativa). Ne-au folosit mult informaţiile alea cu condamnarea dr. P. Georgescu, cu contabilul spitalului şi ceilalţi arestaţi, acum este binevenita şi informaţia asta cu vizita la spital a fiicei dr. Crivina.

— Da, tovarăşe căpitan, este incredibil tupeul acestui dr. Georgescu Gh! V-am dat nota aceea în care am descris scena în care a anunţat familia ca să vină să-l vadă pe deţinut la spital şi a acoperit-o pe fiica acestuia ca să comunice şi să-i transmită cine ştie ce secrete.

— Am să mă cer la raport mâine la tovarăşul comandant, să vedem dânsul ce zice şi ce măsuri să luăm. Ar trebui să-l arestam imediat pentru asta.

A doua zi, cpt. Pescaru intra în biroul comandantului:

— Să trăiţi. M-am prezentat la raport.

— Noroc, tovarăşe. Da, te ascult!

— Tovarăşe comandant, am de raportat o infracţiune a subiectului nostru, dr. Georgescu Gh. Şi-i povesteşte toată tărăşenia.

— Şi unde vezi dumneata infracţiunea şi motivul de arestare? Pune-o la dosar şi mai aduna probe.

Şi în gând, comandantul îşi spune: „Ma, dar ai dracului mai sunteţi şi voi! Bietul om cu suflet, a încercat să-şi ajute un coleg, să-i mai îndulcească zilele pentru o zi, iar voi vreţi să-l terminaţi pentru că a făcut un bine! S-a ajuns prea departe!” şi spune cu voce tare:

— Bine. O să dau sarcini la agenţi „să stabilească natura intenţiilor şi ce legături exista între dr. Georgescu Gh. şi dr. Crivina, ce discuţii au purtat în spital şi ce vor discuta când dr. Crivina va mai reveni în spital pentru pansamente. Pe dr. Georgescu Gh. îl vom încadra cu o a doua linie informativă. Dr. P. Crivina să fie lucrat şi el în acţiune de verificare. [Nota informativa din 3 septembrie 1959, agent Ciocsirescu Vladimir]

38. Donaţia abuziva a casei

A trecut un an de când dr. Georgescu fusese exclus din partid. Nu mai făcuse nimic la casa. Ridicaseră atunci etajul; era o casă familiala, de 200 m^2. Casa fusese proiectata să poată fi extinsa pentru trei familii, ca să stăm şi noi în ea când vom termina facultăţile şi ne vom întoarce cu familiile în Severin.

Dar acum expirase şi autorizaţia de construcţie, şi perspectiva terminării casei era foarte, foarte departe. Îşi făcuseră socotelile pe o situaţie buna, nu prevăzuseră deznodământul dramatic.

Sotii Georgescu au fost chemaţi la Sfatul Popular

(la Primărie) în legătură cu casa. Sunt primiţi de vicepreşedintele Galbenu. Li se pune în vedere să termine casa începuta, deoarece pe bulevard nu poate să rămână „aceasta dărâmătură neterminata, strica aspectul oraşului”.

— Cu ce să termin tovarăşe, că nu am decât datorii? Ce să facem?

— Dacă nu puteţi să o terminaţi, o terminam noi! Nu poate să rămână aşa în centrul oraşului, nu înţelegeţi ca strica aspectul? Dacă nu puteţi să terminaţi casa – şi oricum, autorizaţia de construcţie trebuie reînnoita, şi ne gândim dacă să vă mai dam autorizaţie – deci dacă nu aveţi resurse, o donaţi statului! Va mai las o lună de gândire, şi o să vă convoc din nou.

— Dar noi am construit casa ca să stăm în ea, pentru ca locuim cu chirie, în condiţii foarte proaste, într-o casă împreună cu familia unui inginer.

— Tovarăşe doctor, pe noi nu ne interesează asta. V-am comunicat care este orientarea noastră şi atât!

Peste o lună, au fost din nou convocaţi la Primărie, de tovarăşul vicepreşedinte Galbenu.

— Ei tovarăşi, v-aţi gândit? Ştiţi de ce aţi fost convocaţi aici. Întrucât nu aveţi posibilitatea sa terminaţi casa şi v-a expirat autorizaţia, să ne propuneţi ca să primim donaţia casei.

— Dar…

— Să nu vă grăbiţi cu răspunsul. Gândiţi-vă ca urmează ca fiul dumneavoastră mai mare să termine acum liceul şi apoi să intre la facultate. S-ar putea să nu reuşească, sau să reuşească. Ştiţi ca noi ne ţinem de cuvânt! De acord, tovarăşi?

Cei doi aveau lacrimi în ochi. S-au uitat unul la altul şi au oftat.

— Uitaţi aici hârtiile de donaţie. Actele sunt întocmite. Dacă sunteţi de acord, semnaţi-le!

Şi părinţi mei au semnat aceste hârtii.

În 1960 mi-am dat bacalaureatul şi m-am înscris la examenul de admitere la facultatea de medicină. Cineva s-a prezentat la tatăl meu şi i-a făcut legătura cu o persoană, un activist de partid, care putea să şteargă originea asta a mea „nesănătoasă”, consemnul făcut cu creionul roşu în dreptul numelui celor care trebuiau respinşi pe motive politice, şi pentru care nu ar fi fost primiţi în facultate.

39. Interogatorii

La Turnu Severin, ofiţerii care se ocupau de cazul dr. Georgescu Gh. discutau:

— Tovarăşe locotenent, trebuie să mai venim cu nişte probe la dosarul ăsta.

— Avem două arestate în penitenciarul de aici. Le vom interoga şi procesele verbale le vom pune la dosar.

— Tovarăşe D… vei conduce interogatoriul şi vei alcătui Procesul verbal în conformitate cu ordinele primite. S-a înţeles? hotărăşte comandantul.

— Da, să trăiţi! În Penitenciarul din Turnu Severin era arestata numita… sora medicala la spitalul din Turnu Severin.

Este chemata la interogatoriu, şi după ce i se pune în vedere ca mărturia mincinoasa se pedepseşte conform art. 277 Cod Penal al R.P.R., i se cere să declare ca martor tot ce ştie despre dr. Georgescu Gh.

— Ai grija, fa, că te ia mama dracu’ dacă nu semnezi tot ce îţi dictez eu, ai înţeles? Şi scoate basmaua aia în faţa mea!

Femeia, în zeghe şi tunsa la piele, îngâna un „da”.

„Întrebare: Ancheta cere să declaraţi în mod sincer de când îl cunoaşteţi pe dr. Georgescu Gh. şi tot ce cunoaşteţi despre acesta”.

Şi femeia începe să aprobe din cap declaraţia care era concepută şi pe care i-o citea anchetatorul, ofiţerul de securitate cpt. D.

Răspuns: Pe dr. Georgescu Gh. zis Prahova, îl cunosc din anul 1946, când a venit ca medic secundar la secţia de chirurgie a Spitalului de Stat Turnu Severin, unde, la început, părea a fi un om simplu şi ataşat de personal.

Ştiu ca în anul 1946 toamna, când era prefect, dr. Popescu Aurel a venit la spital cu adeziuni, pentru a înscrie în P.S.D. personalul spitalului, printre care s-a înscris şi dr. Georgescu Gh., care, la unificare a trecut la P.M.R., de unde, în vara anului 1958 a fost exclus, pentru faptul că a fost legionar.

Ştiu ca în adunarea generală a organizaţiei de baza unde am luat parte şi subsemnata, când i sa citit referatul ca a activat în cuibul legionar condus de Titi Dumitrescu şi că a fost cu pluguşorul legionar, lucruri pe care le-a ascuns, şi nici în organizaţia de baza nu a fost sincer, pentru care fapte a fost exclus.

În calitate de medic chirurg, deşi are cunoştinţe nu a depus tot interesul de a îngriji bolnavii, având şi cazuri de mortalitate, cum a fost cazul cu o femeie din Orşova, care a fost operata de… acasă, căreia i-a făcut chiuretaj. Şi a fost adusa la spital unde a operat-o dr. Georgescu Gh. Şi a murit pe masa de operaţie.

Recent, ştiu ca a mai avut un caz de mortalitate cu muncitorul de la S.M.T. Simian, care a avut un accident de munca şi care a murit pe masa de operaţie, deoarece nu s-a intervenit la timp pentru a-l opera, fiind medic de garda chiar dr. Georgescu Gh., care a fost plecat din secţie şi a lăsat surorile. şi… care i-au pus o agrafă la rana de la gât, fără să i se lege vasele de sânge, fapt ce a făcut ca să aibă pierdere de sânge.

Mai ştiu că era prieten cu dr. Crivina, care în prezent este arestat. Şi când a venit acesta de la penitenciar pentru a fi pansat la spital, dr. Georgescu Gh. a lăsat-o pe fata arestatului dr. Crivina sa intre în

sala de pansament îmbrăcată în halat alb de spital, şi a făcut-o cu scopul de a induce în eroare pe miliţianul ce făcea paza dr... ce era arestat şi adus pentru pansament.

Menţionez ca dr. Georgescu Gh., care este medicul Şef al Secţiei de Chirurgie, deşi a văzut pe fata dr. Crivina ce este arestat, îmbrăcată cu halat şi boneta, care nu face serviciu la spital, a lăsat-o să se introducă în camera unde era tatăl ei şi să vorbească cu el. Şi am auzit când a spus ca să-i spună lui... administratorul spitalului, care era arestat pentru cimentul furat de la spital, căruia i-a transmis ca să aibă răbdare că va scăpa în curând.

Prezentul proces verbal corespunde întocmai cu cele declarate de mine şi după ce l-am citit cuvânt cu cuvânt îl semnez propriu şi îl susţin".

— Aşa, fa, semnează şi gata. Hai, luaţi-o de aici! ordona anchetatorul.

Un al doilea proces verbal de interogatoriu este efectuat tot de căpitanul D, anchetator, tot pe 14 septembrie 1959, numitei... profesoara de cultura fizica medicala la Spitalul din Turnu Severin, adusa la sediul Securităţii cu mandat.

Aceasta este chemata ca martor în ancheta împotriva dr. Georgescu Gh., anchetat pentru activitate contrarevoluţionară.

— Aceasta ancheta vrea să stabilească activitatea de sabotaj a spitalului de către cetăţeanul Georgescu Gh. i se adresează anchetatorul. S-a înţeles? Deci vei

semna tot ce îţi dictez eu, şi vei repeta după mine, ca să noteze tovarăşa grefiera.

— Dar bine, ce ştiu eu de dr. Georgescu Gh?

— Ştii ce-ţi spun eu, pentru ca altfel deschidem dosarul tău şi nu va fi bine! Deci, tovarăşa grefiera, notaţi datele administrative. Explicaţi-i ca, în calitate de martor, este pasibila de închisoare dacă ne ascunde ceva din ce ştie.

Scrie: Proces verbal de interogator. Martor… născută la data de… în Ploieşti, fiica lui… şi… de profesie profesoara de cultura fizica medicala la Spitalul oraşului Turnu Severin. Vi se pune în vedere conform art. 147 cod de procedura penala, că sunteţi anchetata ca martor şi vi se atrage atenţia sa declaraţi adevărul şi să nu ascundeţi nimic din cele ce ştiţi, întrucât mărturia mincinoasa se pedepseşte de art. 277 cod penal al R.P.R.

Întrebare: Ancheta cere să declaraţi în mod sincer de când îl cunoaşteţi pe dr. Georgescu Gh. zis Prahova şi tot ce cunoaşteţi despre acesta.

Răspuns: Cunosc pe dr. Georgescu Gh. din anul 1956, când subsemnata am fost numita ca profesoara de cultura fizica medicala la Spitalul de Stat oraş Turnu Severin, unde pe dr.

Georgescu Gh. I-am găsit ca medic la secţia chirurgie a spitalului, unde lucrează şi în prezent.

Ştiu că era membru de Partid, şi era şi Secretarul organizaţiei de baza de Partid din Spital, iar ulterior a fost înlocuit din aceasta funcţie politica şi după aceea am auzit că a fost exclus din Partid, pentru faptul că a

făcut politica legionara pe timpul cât a fost student la facultatea de Medicina din Bucureşti.

Din punct de vedere profesional, în funcţia de medic chirurg, dr. Georgescu Gh. ştiu ca nu depunea destul interes în reuşita operaţiilor ce se făceau de dânsul, fapt ce a făcut să aibă cazuri de mortalitate la pacienţi. Fapt concret cunosc pe pacientul… Cazuri de acest fel au fost mai multe, dar momentan nu pot să redau numele lor, însă se pot lua din condicile de operaţie.

Starea disciplinară din cadrul secţiei chirurgie, unde dr. Georgescu Gh. este şef, lasa foarte mult de dorit, întrucât exista certuri şi bârfa între medici şi personalul tehnicsanitar, formându-se mai multe tabere cu idei preconcepute şi tendenţioase una fata de alta, fapt ce face ca munca sa nu dea rezultatele dorite în îngrijirea bolnavilor.

Alte cazuri despre dr. Georgescu Gh. nu am mai cunoscut.

Prezentul proces-verbal de interogatoriu corespunde întocmai cu cele declarate de mine şi după ce l-am citit cuvânt cu cuvânt îl semnez propriu şi îl susţin.

Căpitanul D. se prezintă la Comandantul securităţii cu cele două procese verbale de interogatoriu.

— Poftiţi, tovarăşe Comandant!

— Da, să veniţi toţi care vă ocupaţi de problema, să strângem toate materialele şi să întocmim un

raport cu propunerea de arestare şi trimitere în tribunalul militar a numitului Georgescu Gh. pentru activitate contrarevoluţionară şi sabotaj.

Executarea!

40. Spitalul inospitalier

În secţia de chirurgie a spitalului erau zece medici chirurgi. După excluderea din partid a dr. Georgescu Gh., mulţi erau revoltaţi de modul cum fusese tratat doctorul Georgescu Gh. dar se abţineau de la comentarii, fiind conştienţi ca printre ei erau informatori ai Securităţii. Fiecare se temea de fiecare, oricare dintre ei putând fi un informator. Singurul de care erau siguri că nu este informator, era dr. Georgescu Gh. Acesta a mai rămas şef al secţiei câteva luni. Medicii, în special cei mai tineri, îl respectau pe dr. Georgescu Gh. şi căutau să-i îndulcească necazul arătându-i compasiune şi respect. Veneau pe rând să-i ceară sfaturi profesionale şi chiar să-l îmbărbăteze, să-i arate recunoştinţa lor pentru faptul ca tuturor acestora, dr. Georgescu Gh. le pusese bisturiul în mâna şi îi învăţase chirurgie.

„Chirurgia se învaţă de la un maestru, şi dumneavoastră aţi fost maestrul nostru, pentru ca dr.
Aurel Popescu nu prea ne arata mare lucru, ţinea secret de multe ori”.

— Hai mă, ca Aurel Popescu va chema de multe ori în sala de operaţii, şi aveaţi ce să învăţaţi de la el, era el zgârcit şi chiar avar ca Harpagon, dar profesional şi comportamental nu puteţi să-i reproşaţi

nimic. Ştia cum să se poarte cu medicii, nu încerca să epateze, să se dea mai mare decât era, nu te punea în inferioritate, era un om manierat, cu educaţie, cu ţinuta. Aşa-i?

— Da, domn doctor, dar dumneavoastră aţi fost şi sunteţi mult mai apropiat de noi, glumiţi, faceţi bancuri, râdeţi cu noi, ne luaţi la întrebări ca să ne puneţi să gândim, ne explicaţi, acceptaţi să vă contrazicem, chiar acceptaţi, în unele cazuri, să vi se arate ca greşiţi!

— Nu în toate, bineînţeles, glumeşte dr. Georgescu Gh.

— Fata de dr. Aurel Popescu este o diferenţă!

— Ei da, dar nici voi nu aveţi întotdeauna dreptate. Şi pe urma, să vă spun, eleganta ţinutei, a poziţiei mâinilor şi a gesturilor, le-am învăţat şi eu tot de la Aurel Popescu, care, ca ţinuta, ca mod de a se comporta era „un lord”. De altfel a lucrat şi în Anglia şi în Germania. Vorbeşte calm, puţin, nu se repede, dacă te contrazice o face cu prudenta, fără vehementa, are stofa, ce mai!

— Da, suntem şi noi de acord că are un mod de a fi care impune respect, chiar distanta şi este o mare diferenţă între majoritatea cadrelor didactice pe care le-am avut în facultate şi dr. Aurel Popescu. Puţini dintre profesorii noştri se comportau ca dr. Aurel Popescu. Păcat ca a căzut, l-au terminat, gata! Nu-şi mai revine niciodată după ce va ieşi din închisoare.

Se ştie că între timp, dr. Aurel Popescu fusese condamnat la mai mulţi ani de închisoare…

— Da, mare păcat! Aurel Popescu a constituit un model pentru orice medic chirurg, din toate punctele de vedere, completează dr. Georgescu.

Amenințările şi loviturile veneau una după alta.

Au mai trecut două-trei luni şi dr. Georgescu Gh. a fost destituit din funcţia de medic şef de secţie. A fost numit un alt medic, Ilarion Pop, un tânăr în jur de 30 de ani, pe care parul cărunt îl făcea să pară mai în vârstă. Era din Moldova, fusese şi el exclus din Partid, dar fusese reprimit.

Noul şef de secţie la chirurgie, cauta să-l pună în inferioritate, să-l marginalizeze şi să-l pună la colţ pe dr. Georgescu, de fiecare dată îl înţepa. În „notele informative” sunt multe scene de umilire pe care dr. Georgescu le trece, uneori cu calm, alteori cu accese de revolta înăbuşită.

Era clar ca umilinţa îl costa cel mai mult.

Dr. Georgescu a venit acasă abătut, supărat că a fost înlocuit.

— Ce ai Gigi, ce s-a mai întâmplat?

— M-au dat jos de la conducerea secţiei de chirurgie şi a venit şef un doctor chirurg foarte tânăr, probabil un începător şi cred că este un încrezut. Să vezi ce voi păţi, cum o să mă dea la o parte, cum o să mă ţină la colţ, să mă pună în inferioritate ca să se evidenţieze el.

— Ei, nu fi aşa pesimist! Tu eşti un om încercat

de viaţă, nu te doboară nimeni şi nimic, eşti un om tare!

— O să caute mereu să mă umilească, să mă discrediteze. Aurel nu mă trata cu superioritate, chiar dacă de multe ori ma păcălea cu bolnavii, dar în atâţia ani, niciodată nu am ajuns la un conflict deschis cu el. Ştia sa se poarte, când avea o problemă spunea surorilor: „Chemaţi-l pe Gigi, să vedem ce spune şi el”.

— Draga, dar Aurel avea o educaţie! Nu poţi, într-o singură generaţie, să sari peste nu ştiu cât! Aurel era dintr-o familie în care stăpânul ştia sa se poarte cu slugile. Cine nu ştie să-şi respecte slugile, nu merită să le aibe! Câinele asculta de bat, asculta de mâncare, dar cel mai mult îl asculta pe cel care îi arata afecţiune. Apoi, Aurel avea respect pentru oameni, în general pentru fiinţa umană.

— Da, Aurel în niciun caz nu era un impostor, dar asta, de cum a venit a fost cu nasul pe sus, parca noi am fi fost nişte copii prosti şi eu un ramolit, aşa ne-a tratat.

— Ei, ti s-a părut poate. Nu-ţi face griji, nu o să te înjosească nimeni. Toţi te respecta, cu excepţia lui Teapa ăla, care îmi face impresia că e nebun! Oricum, e un om care mie nu-mi place, cred că este foarte perfid.

— O, dar eu sunt sigur ca el a făcut toată atmosfera asta şi ca tot el a făcut şi reclamaţiile şi denunţurile. Acum este bine că şi-a făcut secţie separat.

N-a trecut mult timp, şi dr. Georgescu a avut parte de confirmarea presimţirilor sale:

— Cheamă-l aici pe tovarăşul dr. Georgescu, îi spune dr. Pop asistentei şefe.

— Domnu’ doctor, va cheamă şefu’ la dânsu în birou, veniţi imediat!

— Da, bine.

— Acum să veniţi!

— Bine draga.

Dr. Georgescu intra în biroul şefului. Biroul se schimbase: mobila noua, tabloul lui Gheorghiu-Dej pe perete, steagul roşu şi tricolorul pe birou, o grămadă de cărţi în bibliotecă, pe birou un teanc de fise şi dosare, ce mai, era altceva.

— Bună ziua, domnu’ doctor!

— Vă rog să vă adresaţi cu: „tovarăşe medic şef”!

— Da, tovarăşe medic şef, m-aţi chemat.

— V-am chemat să-mi daţi raportul asupra operaţiei de ieri la bolnavul cu ulcer de stomac.

— Nu a fost ulcer, a fost cancer.

— Eu hotărăsc diagnosticul şi procedeul operator. Eu sunt medic şef şi eu răspund. În aceasta secţie în care a domnit şi domneşte debandada, o să

fac eu ordine. Este clar, aţi înţeles?

— Da, tovarăşe medic şef!

— Am numit o alta asistenta şefă şi toată lumea o să ţină seama de dânsa, la condica de prezenta să fie toată lumea iscălită, să nu mai întârzie nimeni nici 5 minute pentru că se ridica condica şi nimeni nu mai pleacă mai devreme de la serviciu. În primul rând se va respecta programul de serviciu. Suntem plătiţi de popor ca să-l slujim cu devotament. Nimeni nu vine la mine direct. Orice problemă se transmite mai întâi tovarăşei asistente şefe, care îmi va raporta mie.

Eu voi verifica diagnosticele bolnavilor şi indicaţia de operaţie şi de tratament. Cine nu face cum spun eu, va fi sancţionat.

Sunt informat de toate problemele existente aici, de faptul ca secţia de chirurgie a devenit o taraba pentru medicii precupeţi. Şi sunt hotărât să fac ordine, să elimin trecutul. Sunteţi liber. Bună ziua!

Şi Gigi a venit iarăşi abătut acasă.

— Ce-ai Gigi, ce s-a mai întâmplat?

— Ma, cred că nu va fi bine în serviciul ăsta de acum înainte. Am ajuns să-l regret pe Aurel, care, cu toate defectele lui, era un om. Asta e un tânăr obraznic care-mi spune că va elimina trecutul şi bine înţeles ca ma vizează pe mine în primul rând. Este un novice care îi va elimina pe toţi cei care sunt deasupra lui, sau cel puţin îi va pune în inferioritate, ca să pară el mai deştept!

— Hai, ma Gigi, zău că te alarmezi degeaba! Cine din toţi cei de la chirurgie o să te înjosească pe tine? Tu impui respectul prin însăşi prezenţa ta. Ala, cel puţin deocamdată, este doar un impostor, prelucrat şi instruit probabil la şcoala partidului sau a securităţii şi executa ordinele pe care le-a primit. Stai cuminte, că va trece furtuna. Ce naiba, eşti om încercat, te sperii tu de un mucos? Ca asta este: un începător în chirurgie. Eu cred aşa, cu mintea mea, ca cel puţin un chirurg, dacă nu orice meseriaş, mai devreme de 10 – 15 ani de experienţa, nu este decât un începător. Chiar dacă este deştept, geniu să fie, este necopt. Şi asta este la nivelul la care erai tu când erai medic secundar, înainte de a pleca în război.

— Da, dar asta ma va umili şi-mi va amărî zilele, o să vezi!

— Fugi, tu, de aici! Totul trece: „Ce e val ca valul trece…”, ştii tu mai bine ca mine poezia asta.

— Bine, om vedea, dar de multe ori valul omoară.

Dar după câteva zile, a urmat o nouă „lecţie”:

A venit o soră medicala şi l-a anunţat:

— Domnul dr. Georgescu, va cheamă tovarăşa asistenta şefă la dânsa în birou.

— Da, bine!

Intra în „biroul” asistentei şefe. Era mai ceva decât biroul medicului-şef, al lui Aurel Popescu sau al lui. Asistenta şefă îl primeşte stând într-un scaun mare

şi ţinându-l la uşă, în picioare.

— Saru’mâna, doamna şefă!

— Bună ziua, tovarăşe doctor.

— M-aţi chemat.

— Da, tovarăşe doctor, vă rog să-mi prezentaţi zilnic condica de medicamente, şi să scrieţi la bolnavi doar medicamentele strict necesare; nimic mai mult sau mai puţin. Şi condica se contrasemnează de către tovarăşul medic şef, dr. Pop Ilarion.

— Am înţeles.

— Şi altă problemă. Atunci când se fac vizite la bolnavi în saloane cu grupul de medici, în faţa va fi tovarăşul medic-sef şi dumneavoastră să fiţi întotdeauna prezent dar să nu mai veniţi în faţă.

De asemeni, să vorbiţi numai când sunteţi întrebat, să răspundeţi strict la întrebare şi să nu vă mai daţi cu părerea sau să-l contraziceţi pe dânsu. Sper că aţi înţeles. Puteţi pleca, tovarăşe doctor.

Şi iarăşi Dorina l-a văzut amărât şi l-a dădăcit să-l îmbărbăteze.

— Orice om căzut trebuie ridicat; Gigi este lovit în suflet, în demnitatea lui la care ţine atâta, este de neconceput pentru el ca oamenii să se poarte aşa între ei, îi spune Marietei, sotia inginerului Stoica, vecinul lor.

Marieta o aproba:

— Da, ma Dorina, ce om este doctorul, şi ce i-au făcut ăştia! Trebuie să-l susţinem toţi, ca îl văd că este demoralizat. Ma mir cum mai operează, cum mai doarme noaptea, cum nu-i tremura mâinile. Să ştii că este un om tare, dar este copleşit de necazuri, de minciuna asta, de plasa asta ţesuta peste el. Săracu' om!

— Tu, Marieta, să nu-i vorbeşti aşa vreodată, ca el nu suporta să-i fie cuiva, cumva, mila de el. El se arata din cauza asta tare.

— Da, ma Dorina, îl văd cum se îmbrăca şi merge ţeapăn şi sigur pe el, zâmbeşte şi râde când este lovit, dar ce o fi în sufletul lui!

— Ce să fie, e negru de supărare, ştie că i s-a terminat cariera profesionala pentru care şi-a pus toate speranţele şi eforturile, este desnădăjduit, dar nu vrea să arate la nimeni că este rănit sau înfrânt.

— Are omu' mândria lui, e şi normal! Toţi ăştia din jurul lui, ca oameni şi chiar ca medici, nu sunt nici la degetul lui mic. El este un copil de oameni simpli, dar cu bun simţ. Ăştia, cei mai mulţi, sunt cu obrazul gros cât talpa, zice Marieta.

— Dar poate că va trece valul. Să vadă ce face cu copiii ăştia, ca asta îi este suportul, copiii; pentru el, cred că a abandonat lupta, dar va lupta să-şi salveze copiii. Eu însă am să caut să-i ridic moralul, zice Dorina.

— Tu, Dorino, trebuie să-l susţii cum poţi mai

bine, şi noi o să ne luptam să-l încurajam şi Monu să încerce să-l apere, pentru că am auzit de la el că este în pericol mare. Ai văzut ca pe ing.

Stoianov l-au închis, pe Crivina la fel, acum Paul Georgescu, pe Rosenfeld l-au anchetat şi l-au dus la Craiova la securitate, am auzit ca şi Nora Raevschi este vizata, profesorul Papadopol a murit în închisoare, ce mai, toţi cei cu care ne mai vedeam la o cafea, şi doctorii ăştia, o grămadă au plecat, Vinereanu, Carbunescu, Păpări şi cred că lista se va lungi, ce mai, au decimat reţeaua sanitara. Dacă continua aşa, nu ştiu unde vor mai merge oamenii să se opereze. Cred că şi pe vecinul nostru, doctorul ăsta evreu P. Pârvulescu îl vor aresta. Este o perioadă nenorocita şi lumea rea.

— Tu, Marieto, îţi spun eu ca toate pleacă de la Teapa asta, pe care eu îl cred scrântit la cap, ca umbla numai cu intrigi. S-a exprimat la spital, de fata cu alţi salariaţi, ca dacă nu l-au închis şi pe dr. Georgescu Gh., „legionarul ăsta” – aşa i-a zis, cum tolerează securitatea să-l mai lase la spital în loc să-l ridice? Spune tu dacă asta nu-i om nebun, cauta să facă caz de alţii ca să-şi acopere el atât prostia pe care o are ca medic, cât şi familia. De asemenea, face fel de fel de anonime, pe la Procuratura, Miliţie şi Securitate, arătând prin asta că este vigilent, dar eu cred că este nebun, ca la spital nu face nimic, dar scrie despre alţii.

[Nota informativa din 25 VII 1959 – Agentul Mihail Radian]

41. Preparative pentru lichidarea fizică a

doctorului Georgescu Gheorghe

După excluderea din partid şi tentativa respinsa de racolare la Securitatea din Turnu Severin, s-a elaborat planul de măsuri pentru lichidarea fizică a doctorului Georgescu Gheorghe, deschiderea unui Dosar de verificare privind verificarea activităţii contrarevoluţionare desfăşurate de doctorul Georgescu Gheorghe, urmat de propunerea de arestare la 18 septembrie 1959, după cum urmează:

„Sus-numitul… în 1932, când era student… a activat ca membru în organizaţia legionară în cadrul facultăţii.

După 23 August 1944, a nutrit aceleaşi idei legionare şi duşmănoase, însă îşi ascundea activitatea pe linie legionară. S-a înscris în P.S.D., şi la unificare trece la P.M.R., unde, în 1958 a fost demascat în organizaţia de baza şi exclus din rândurile membrilor de Partid.

În prezent desfăşoară activitate de agitaţie cu accente duşmănoase la adresa regimului democrat-popular şi a U.S. (Uniunii Sovietice). La spitalul de stat din Turnu Severin – secţia chirurgie, unde lucrează, şi-a format un anturaj din elemente duşmănoase şi afaceriste, ca Dr… şi Dr… ambii arestaţi (Popescu Aurel şi Popescu Crivina). Dr… (G.P.), legionar, Dr… şi… (S.S.) fost maior în armata burgheza…fost colonel în armata burgheza, arestat, şi alţii cu care colporta zvonuri tendenţioase la adresa regimului.

De asemeni este semnalat de agenţii Ciocsirescu Vladimir şi Radian Visoiu că face afaceri la spital şi duce activitate de sabotaj la îngrijirea bolnavilor care

vin la spital la secţia chirurgie şi nu-i dau onorariu în bani sau alte bunuri. Pentru a cunoaşte activitatea sa duşmănoasa precum şi legăturile ce le are cu alte elemente duşmănoase, avem următoarele sarcini:

1. De verificat activitatea desfăşurată pe linie legionara în timpul cât a fost student la facultatea de medicina din Bucureşti, din anii 1932 – 1938, şi de a intra în posesia materialului neîndoielnic cât şi de la locul de naştere şi locul de muncă.

2. De anchetat doctorul P… (Crivina) care este arestat şi cunoaşte activitatea doctorului Georgescu Gheorghe.

3. De anchetat profesorul… care este arestat la Direcţia Regiunii M.A.I. Craiova, care cunoaşte activitatea doctorului Georgescu Gheorghe.

4. Se va intra în posesia procesului verbal de autopsie întocmit greşit cu ocazia morţii muncitorului… (din Simian)

5. Vor fi dirijaţi, pe lângă doctorul Georgescu Gheorghe şi anturajul lui duşmănos, pentru a stabili alte date ce interesează Securitatea Statului, agenţii: …

6. Se va trece la documentarea activităţii duşmănoase pe baza materialului informativ şi se vor face propuneri de arestare a doctorului Georgescu Gheorghe şi a complicilor săi”.

Cazurile care puteau fi puse în cârca doctorului Georgescu Gheorghe şi activitatea duşmănoasă

dinainte şi după 23 August 1944 sunt expuse în „Nota de sinteza” şi în „Planul de măsuri” elaborate sintetic mai târziu, în 1963, de către Securitatea din Turnu Severin.

Din 1956 şi până în 1963, din cazurile operate de doctorul Georgescu Gheorghe au fost 4 decese:

1. Femeia din Orşova, din noiembrie 1956. căreia i s-a făcut un avort cu perforaţia uterului, de către un alt medic, şi care este adusa în spital după câteva zile cu stare septica şi căreia dr. Georgescu Gh. îi face histerectomie totala, ca să-şi scape colegul, dar şi pentru ca aceasta era atitudinea terapeutica. Bolnava a murit ulterior de septicemie.

2. Şoferul cu fractura a craniului, cu înfundare în regiunea frontală, din decembrie 1957, care a murit în spital, în Bucureşti.

3. Copilul în vârstă de 3 ani cu angina difterica de la secţia de contagioase, din 26 ianuarie 1959, care nu a fost un caz chirurgical.

4. Muncitorul strungar din Simian (H.A.) – în vârstă de 30 de ani – din 11 iunie 1959, cu plaga înţepată în regiunea cervicala anterioara, cu deschiderea interna a carotidei primare şi a venei jugulare interne.

După cum se vede, atacul a fost dezvoltat pe toate fronturile, nu numai politic. Trebuia să se strângă cazurile de eşec profesional şi de compromitere morala a dr. Georgescu Gh…

42. Dosarul pentru sabotaj

În şedinţele de bilanţ cu activul de partid din serviciul M.A.I. se lucra cu cifre: atâtea cazuri, atâtea arestări, atâtea condamnări, atâtea dosare în lucru.

La şedinţa de analiza a activităţii org. M.A.I. reg. Craiova, lumea era adunată într-o sală de la parterul clădirii, şi, pe lângă cei de la securitate şi miliţie erau prezenţi şi invitaţi de la secţia organizatorica a comitetului de partid orăşenesc, raional şi de la regiunea Craiova, delegatul responsabil pe linie M.A.I. de la Bucureşti, instructorul comitetului central, activistul cu probleme speciale (securitate, miliţie, armata, procuratura şi justiţie)

— Tovarăşi, deschidem şedinţa ordinara de analiza a activităţii noastre, tovarăşi. Sunt prezenţi toţi membrii noştri de partid şi invitaţii pe care îi cunoaşteţi.

La ordinea de zi avem darea de seama, care cuprinde raportul asupra activităţii noastre curente, alte probleme, luările de cuvânt, planul de măsuri şi concluzii, tovarăşi. Şi şedinţa tine ca de obicei câteva ore.

După ce s-a epuizat ordinea de zi, Comandantul Inspectoratului M.A.I. Craiova trece la concluzii

— Tovarăşi, aşa cum ne învaţă partidul, personal tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej, secretarul general al P.M.R., trebuie să sporim vigilenta tovarăşi, să creştem spiritul nostru combativ, să nu oleram nimic,

să terminăm cu această stare de infracţionalitate, să stârpim duşmanii poporului. Nu avem dreptul să lăsăm garda jos, să închidem ochii… Tovarăşi, să nu toleram nimic! După cum rezulta din raportul prezentat, avem rezultate bune tovarăşi, cu care ne mândrim. Sunteţi combativi, adevăraţi apărători de nădejde ai poporului, braţul de fier înarmat al partidului, aţi dat dovada de multă abnegaţie fata de clasa muncitoare. Dar, tovarăşi, încă se mai manifesta neajunsuri, tovarăşi, încă mai avem lipsuri tovarăşi, trebuie să stârpim răul de la rădăcină. Nu este niciun secret ca partidul se bazează pe munca noastră specifica, ca fără noi partidul nu poate curata gunoaiele nici din afara nici din nauntrul lui. Aşa-i tovarăşi? Sala îl aproba.

Însă iată, sunt dosare încă nerezolvate şi care stau de câţiva ani, cum este dosarul doctorului ăstuia. Păi, tovarăşi, luaţi-l de gât şi daţi jos cu el, la beci, ce stam atâta pentru un infractor notoriu care este capul acestei clici de afacerişti. În spitalul ăsta se produc lucruri grave tovarăşi, lumea este stoarsă de bani, aici este exploatata suferinţa omului, tovarăşi; medicii, unii dintre ei, tovarăşi, nu-şi fac datoria, sau nu-şi fac datoria cum trebuie.

Uite ce zic eu, tovarăşi. Adunaţi probele repede, faceţi dosarul şi pe asta, pe doctoru’ asta care este capul răutăţilor, să-l trimitem direct în tribunalul militar, nu cum am făcut cu ceilalţi pe care i-am considerat infractori de drept comun. Nu tovarăşi, în tribunalul militar, şi de acolo nu mai scapa! Să terminam cu trecutul. Doctoru’ asta reprezintă trecutul, cu tot ce a fost mai rău!

Nu putem însă să stăm indiferenţi fata de ce se întâmpla cu cealaltă problema importanta, care este problema sionista. Aveţi un grup de sionişti care trebuie lichidat şi vad ca preocuparea dumneavoastră pentru aceasta problema este slabă. Vă rog să acţionaţi cu mai multă dăruire, tovarăşi! Vom reveni altă dată mai în detaliu şi o vom discuta cu alta ocazie.

Aplauze din sala.

La ieşirea din sala, comandantul regiunii Craiova îi atenţionează din nou asupra gravităţii faptelor şi este aprobat de secretarii şi activiştii de partid prezenţi.

Imediat după şedinţă, şeful serviciului de securitate raional Turnu Severin, lt. maj. Iacob, presat de dispoziţiile date, îi cheamă pe toţi ofiţerii din subordine să le transmită sarcinile primite de la Craiova:

— Tovarăşi, după aceasta şedinţă am înţeles că trebuie să ne sporim vigilenta. Şi în primul rând trebuie să finalizam dosarul dr. Georgescu Gh. Îmi prezinţi mâine dosarul, tovarăşe căpitan. Dosarul complet pentru arestare şi trimitere în justiţie.

— Nu putem, tovarăşe locotenent major, să întocmim referatul aşa de repede. Daţi-ne câteva zile.

— Bine tovarăşe, va acord trei zile (adică pe 18 septembrie 1959). Lucraţi zi şi noapte şi strângeţi probele!

Armata este armata; după trei zile, căpitanul

Dumitrache se prezintă cu Dosarul şi Referatul promise, la comandant.

— Hai să vedem cum l-ai întocmit… Aşa tovarăşe, se aproba! Înaintaţi-l mai departe spre aprobare.

La baza mandatului de arestare a doctorului Georgescu Gheorghe a stat etichetarea de „Legionar”, excluderea din partid şi „atitudinea duşmănoasă antimuncitoreasca”. În acest sens, a fost instrumentat cazul muncitorului care a avut accidentul de munca cu plaga deschisa în regiunea latero-cervicala, decedat în timpul intervenţiei chirurgicale.

„Referat [din 18 septembrie 1959] cu propunerea de arestare a numitului Georgescu Gheorghe, de profesie medic.

Cazuri mai caracteristice au fost cu: femeia din Orşova, copilul cu difterie şi mai recent muncitorul de la S.M.T. Simian, la care nu a intervenit la timp, făcându-le operaţii greşite, în urma cărui fapt pacienţii au încetat din viaţa chiar pe masa de operaţii.

Activitatea sa duşmănoasa cât şi legătura sa cu elementele reacţionare, o confirma martorii:

…cât şi adresa oficiala a S.M.T. Simian cu nr. 2119 din 14 iulie 1959 şi referatul medicului şef al secţiei Sănătate oraş Turnu Severin şi Directorul spitalului Turnu Severin, din care rezulta vinovăţia dr. Georgescu Gheorghe, care a fost şi medic de garda când a fost adus accidentatul…

Fata de cele de mai sus, PROPUNEM: arestarea

şi trimiterea în tribunalul militar”.

Şi referatul pentru arestare, întocmit de căpitanul Dumitrache este aprobat complet de către şeful serviciului raional Turnu Severin, lt. maj. Iacob, de asemenea este aprobat şi la regiunea Craiova de către şeful Direcţiei Reg. M.A.I. Craiova, lt. col. Socaci.

Referatul este prezentat mai departe de activistul cu probleme speciale care răspundea direct la Bucureşti de activitatea Serviciului de Securitate a regiunii Craiova şi care era de fapt, pe linie de partid, şeful M.A.I. Craiova. Acesta, după ce l-a consultat şi pe medicul care răspundea pe linie de securitate la regiunea Craiova, îl cheamă pe lt. col. Socaci – şeful Direcţiei M.A.I. – la discuţii în legătură cu propunerea de arestare:

— Tovarăşe Socaci, pai dumneata ai citit cu atenţie Dosarul acesta de verificare şi acest referat? Păi, este subţire, tovarăşe, mai strângeţi probe. Manifestaţi superficialitate în munca!

— Cum, tovarăşe?

— Păi, foarte bine! Uite, să vi-l citesc!

Mihăilescu da citire materialului.

„La data de 17 august 1959 s-a deschis acţiunea de verificare asupra numitului Georgescu Gh., prin Hotărârea de preschimbare a dosarului de verificare nr. 1520 în dosar de acţiune informativa şi aşa mai departe, care a făcut politica legionara când a fost

student, iar când mergea în satul lui natal, Fântânele, activa în cuibul Mărăşeşti. Acestea se confirma din declaraţia sa personala şi din declaraţiile numiţilor… aşa, ce se găsesc în dosarul sau personal de „exclus” din partid, de la comitetul orăşenesc P.M.R. Turnu Severin”.

— De asemenea, acest lucru se confirma şi în cererea de verificare la serviciul „C”, completează lt. col. Socaci.

— Despre ce e vorba? întreabă Mihăilescu.

— Fisa aceea de evidenta cu numele lui, răspunde lt. col. Socaci.

— Ei, aia, e cam trasa de par, am văzut-o şi eu. Mihăilescu continuă:

— Aşa, mai departe: „Agentul Ciocsirescu ne semnalează în Nota informativa din 26 mai 1968, ca în toamna anului 1956, când se aflau amândoi în sala de operaţii, acesta a fredonat un cântec legionar”. Aşa, şi l-a cântat fără cuvinte, şi mai târziu, în alta Nota informativa, spune că a fost „cântecul muncitorilor legionari” şi „un cântec de lupta”.

— Bai, tovarăşe, asta se cam contrazice, nu crezi? Adică pe urma îşi aduce aminte şi de cuvinte! În toamna lui 1956 a spus ca a cântat fără cuvinte! În sfârşit, să vedem mai departe:

„Agentul Mihail Radian ne semnalează pe data de 4 aprilie că are legături cu elemente duşmănoase, şi că îşi fac vizite de familie, ca joaca cărţi, prostii, fleacuri, ca asculta posturi capitaliste de radio, ca

colportau zvonuri şi le lansau prin oamenii lor de încredere…”

— Aveţi probe, martori? Ca să-l arestam merge, dar ca să-l judecam în tribunalul militar vă trebuie probe! mai departe:

„Agentul Ciocsirescu, pe 4 iulie 1959, semnalează ca Georgescu Gh. a avut manifestări duşmănoase în legătură cu Hotărârea Plenarei C.C. al P.M.R. din 13 – 14 Iulie 1959, spunând că:
„Partidul şi guvernul au luat aceste măsuri la presiunile făcute de capitalişti…”

— Unde, ce martori sunt? Vine el martor? Şi tot nu este suficient. „Mai departe: …ca a comentat ca s-au desfiinţat cabinetele particulare…” nimic!

„Apoi, tot Ciocsirescu asta spune ca la chirurgie ia bani de la bolnavi, asta nu-i delict politic, sau alte bunuri

— Am auzit – „pătrunjel din plasa unei femei” – şi la aia care nu dau bani a avut cazuri de mortalitate… Hai, că e o interpretare tendenţioasă, cusuta cu aţa albă! Din 1956 şi până în prezent, din cazurile operate de dr. Georgescu Gh. au fost 4 decese:

„Astea sunt toate cazurile de mortalitate. Le-am văzut; mai sunt şi altele?… Ca astea n-au nicio relevanta privind intenţia de sabotaj! Iată: femeia din Orşova, nu a omorât-o el în niciun caz, ci doctorul care i-a făcut chiuretajul. Dr. Georgescu Gh. l-a acoperit şi nu puteţi dovedi că l-a acoperit! Raportul medico-legal nu-l învinovăţeşte de aşa ceva. Că ştim noi, asta e

altceva”.

„Copilul cu difterie, la asta chiar că nu e el implicat. Copilul a murit de difterie, nicidecum din cauza manevrelor chirurgicale”.

„Muncitorul de la S.M.T. Simian, tovarăşe Socaci, ce dracu’ tovarăşe, cu artera şi vena de la gât secţionate, unde scapa omul ăsta? Că nu a intervenit imediat după venirea accidentatului? Ba chiar se sugerează că l-a omorât cu intenţie! Sunt păreri contradictorii asupra atitudinii terapeutice de urmat, intervenţia de urgenta sau expectativa”.

— Păi, asta a venit pe picioare, normal că trebuia să-l ţină sub observaţie, continuă Mihăilescu. De unde să ştie doctorul ca artera este totuşi secţionată. „Că nu a intervenit la timp scrie aici”, este discutabil momentul intervenţiei – şi „ca pacienţii au încetat din viaţa chiar pe masa de operaţie”. Care, tovarăşe? Ca în afară de acest muncitor, ceilalţi au murit în patul lor. Să citim mai departe:

„Activitatea sa duşmănoasa cât şi legătura cu elemente reacţionare o confirma şi martorii… am văzut cele două procese verbale de interogatoriu, şi vad încă doi martori. În sfârşit… ar fi nevoie de argumente mai serioase!”

„Şi adresa oficiala a S.M.T. Simian şi referatul medicului Şef şi al Directorului Spitalului, din care rezulta vinovăţia dr. Georgescu Gh. care a fost medic de garda

În seara în care a fost adus accidentatul. Nu au

nicio valoare părerile ăstora. Asta-i tot, da?”

— Da, tovarăşe!

— Ei, şi pe asta faceţi propunerea: „Numitul Georgescu Gh. să fie arestat, anchetat de către organele serviciului VIII al Direcţiei Regionale MA. I. Craiova şi apoi deferit Justiţiei Militare, pentru activitatea sa duşmănoasă”? Poftim! „Referat din 18 sept. 1959 – M.A.I. Serv. Raional Turnu Severin – Aprobat Şef. Dir. Reg. M.A.I. Craiova, lt. col. S”.

— Tovarăşe colonel, manifestaţi superficialitate în activitatea dumneavoastră şi a subordonaţilor dumneavoastră şi, mai grav, lipsa unui control efectiv al activităţii şi cercetării documentelor. Continuă:

— Iată rezoluţia mea, poftim:

„Probele existente la dosar sunt insuficiente pentru arestare. Propun ca dosarul să fie retrimis la raion pentru a se strânge şi alte dovezi din care să rezulte activitatea duşmănoasă a celui propus pentru arestare. Va sfătuiesc să vă verificaţi mai atent activitatea subordonaţilor care manifesta superficialitate în studierea materialelor. Mihăilescu”.

43. Informatorul Ciocsirescu şi tov. căpitan Pescaru se-amuşina din nou

Ciocsirescu solicita o nouă întâlnire cu căpitanul Pescaru:

— Vreau să vă mai dau acest Raport informativ,

recent…

În zilele de 5 – 7 octombrie 1961, s-a prezentat un delegat de la regiunea Oltenia (Craiova), medic chirurg, pentru a face un control în secţia de chirurgie, care este cunoscuta şi acolo pentru abaterile, lipsurile şi neînţelegerile dintre medici. Pentru ca noul medic şef al secţiei, care l-a înlocuit pe dr. Georgescu Gh., pe lângă faptul că nu se pricepe, fiind lipsit de experienţa, este şi foarte încrezut şi nu accepta să fie contrazis, manifesta dezinteres fata de sănătatea bolnavilor; aşa că are foarte multe eşecuri. Acest medic inspector a venit şi a verificat şi secţia mea. Între timp, ştiţi că am primit o secţie a spitalului şi am fost numit medic-sef.

— Da, ştiu, felicitări tovarăşe doctor!

— M-a verificat de vreo şapte ori, dar nu a putut să constate absolut nimic, nicio abatere, greşeală, deficienta profesionala sau administrativa. Toate erau foarte bine puse la punct, totuşi, prin atitudinea sa extrem de dura şi neprincipiala a încercat să afle de la mine cine ştie ce lucruri sau să mă influenţeze într-un fel.

„A început discuţia dacă se câştigă bani în secţie. Eu i-am răspuns că nu fac aşa ceva. Am salariu şi gărzi de noapte şi că pot trăi bine. Mi-a răspuns ca «nimeni nu ar avea ceva cu mine dacă aş primi un ban de la un bolnav căruia nu i-aş fi cerut.»

I-am spus ca nici acest lucru nu este permis şi ca bolnavul face acest gest fiind împins de atitudinea medicului.

Mi-a spus apoi ca «eu exagerez, că stau prea mult în spital şi că nu este bine, ca ma voi îmbolnăvi şi atunci nu o să mai fiu bun de lucru şi ce fac cu familia mea».

Şi aici i-am spus, ca «atunci când nevoile spitalului o cer, voi sta şi tot timpul, numai şi numai ca bolnavul să fie îngrijit bine şi salvat». Sunt şi cazuri când, cu toată munca depusa totuşi nu poţi salva bolnavul – el fiind mult prea grav, dar în schimb conştiinţa îmi este împăcată că am făcut tot ce-i posibil.

Mi-a spus că «e bine să-mi fac un program, pentru ca tot ca nişte funcţionari suntem cotaţi». Constatând din condica de operaţii că am operat tovarăşi care fac parte din Comitetul de

Partid Raional şi Orăşenesc, mi-a spus că eu să caut să fac tot posibilul să-i conving să nu se mai opereze – adică să nu mai fie operaţi de mine.

A insistat foarte mult. Eu i-am răspuns că am numai rezultate bune şi o îngrijire foarte bună, că se vindeca fără urmări după operaţie, şi de aceea dânşii cer să fie operaţi şi trataţi de către mine.

S-a arătat foarte nemulţumit de răspunsul meu, spunându-mi că nu am voie să-i mai operez şi dacă ei nu înţeleg, să-i îndepărtez eu.

A trecut apoi să-mi spună că de ce dr. Georgescu Gh. este nemulţumit şi nedreptăţit? I-am spus ca nu ştiu nimic şi nu mă amestec în secţia de chirurgie şi nici în alta secţie. I-am spus ca:

«ce mă interesează pe mine ce fac alţii?».

Atunci mi-a spus că a hotărât să i se repartizeze dr. Georgescu Gh. paturi în secţia de chirurgie, fiind medic primar.

Ca «Ce dacă a fost exclus din partid că a fost legionar, trebuie să i se ia din drepturi? Ca «acest lucru nu are nicio importantă. Cine spune asta?»

I-am răspuns ca eu nu am zis acest lucru şi ca nu mă interesează pe mine.

Atunci mi-a spus: «Ce au cu el?» Nu are nicio importantă ce a fost dr. Georgescu Gh. I-am repetat ca pe mine nu m-a interesat şi nu mă interesează de nimeni.

În ziua de 6 octombrie 1961, a venit din nou în inspecţie şi după ce a tunat şi a fulgerat, nemulţumit ca nu găseşte nimic în neregula de care să se agaţe, a căutat să mă jignească şi să mă insulte de fata cu bolnavii.

În discuţia pe care am avut-o de asta data, fiind de fata şi medicul şef adjunct de la regiunea Oltenia, mi-a spus:

— Domnule doctor, de la mai mulţi medici sunt informat ca dumneata te ocupi cu informaţiile în acest spital. Ai făcut reclamaţii la regiune şi la Partid contra unor medici.

I-am spus, şi o precizez şi aici, în aceste rânduri: «nu am scris niciodată un cuvânt ca să reclam ceva.» I-am spus categoric că nu am făcut-o.

Mi-a răspuns ca dacă fac acest lucru, atunci să ştiu ca voi fi mutat din acest oraş, şi aşa mai departe.

În încheiere subliniez ca:

Adevărul este ca acest doctor, în loc să facă o ancheta serioasa acolo unde trebuia, să demaşte deficientele serioase din secţia de chirurgie, maternitate şi din alte secţii unde se practica mercantilismul şi nu se preocupa serios de bolnavi, dânsul a căutat să influenţeze, să demoralizeze acolo unde munca se face în modul cel mai serios.

A căutat să încurajeze şi să facă propaganda pentru legionari".

— Da, tovarăşe doctor, este foarte bun acest raport informativ, ca şi celelalte note informative, de altfel. Vom lua măsuri şi vom trimite o copie la secţia III, pentru exploatare. Vom stârpi aceste practici în spital şi-i vom înlătura pe toţi duşmanii poporului, încheie căpitanul Pescaru.

PARTEA A VI-A

44. Monu Stoica intervine

De multe ori, după ce venea de la spital, dr. Georgescu Gh. îl chema pe vecinul lui, ing. Stoica:

— Hai, Monule, să mai jucam un tabinet!

Şi ing. Stoica (Monu) de-abia aştepta. Venea cu o sticlă de ţuică de la Izverna, şi la un păhărel mai stăteau de vorba:

— Ce mai faci, domn Gheorghe, care mai e

situaţia la serviciu?

— Mai, Monule, e urâta!

— Cum?

— Ma, tâmpitul ăla face în continuare reclamaţii, agita lumea, îmi face atmosfera. M-a acuzat că l-am omorât cu intenţie pe băiatu' ăla din Simian. Eu nu ştiam cum să-l bag în operaţii ca să-l învăţ chirurgie, şi el ma reclama. Este informator la Securitate şi mi-a răstălmăcit orice cuvânt.

— Dar care e scopul lui?

— Ma, eu cred că este, întâi de toate, paranoic. Eu am lucrat şi la Spitalul Central, de nebuni, când eram în Bucureşti, şi chiar dacă este greu de depistat un paranoic, cred că eu nu mă înşel asupra lui Teapa asta!

— Dar de ce crezi că e nebun?

— Ma omule, a obţinut şefia unei secţii de chirurgie. Ce mai vrea? Are o idee fixă, un delir de putere şi o răutate patologica. Ma, dacă un om da cu o piatră într-o vitrina ca să ia ceva de acolo, este hoţ. Dar dacă da cu piatra şi pleacă, adică face un rău fără motiv, e nebun, înţelegi? Nebun, adică nu este bun – n e-bun – adică e rău, pricepi?

— Şi de ce te duşmăneşte?

— De nebun ce e, nu înţelegi? Eu nu i-am făcut nimic rău. Din contra, l-am ajutat. Ei bine, nebunului

atât îi trebuie! Se considera superior şi dacă l-am ajutat, înseamnă că l-am pus în inferioritate.

— Şi tot ce-a scris despre dumneata sunt invenţii de-ale lui, doar aşa, că are un fix?

— Da, domnule; pai nebunul nu are nevoie de motivaţie pentru acţiunile lui. El îşi confecţionează singur motivaţiile.

— Da, domn Gheorghe, fă-mă să înţeleg şi eu. Nebunul ăsta a stârnit toată aceasta furtuna, doar pentru că l-a apucat duşmănia contra dumitale?

— Da, mă, ştii cum se spune: „ajunge o măciucă la un car de oale”. El i-a avut în obiectiv pe toţi ăştia care au intrat în puşcărie. Datorită lui, şi poate ca o mai fi şi altul, a fost decimata reţeaua sanitara din oraşul ăsta. O să vezi câţi or să plece din oraşul ăsta, copiii lor de asemeni; şi cu ce or să mai moara dintre medici, să vezi ca severinenii vor ajunge să se opereze în altă parte, când aici a fost un nucleu de medici cu o pregătire profesională excepţională.

— Şi crezi că eşti în pericol?

— Da, bineînţeles! De altfel, mi-a spus şi o bolnava pe care am operat-o de curând, că mi s-a făcut dosar la Securitate pe chestii politice şi că urmează să fiu arestat. [Cf. Nota informativa, din 2 octombrie 1959, Agent Mihai Radian]

— Oare aşa să fie? Şi nu ţi-e teama?

— Sigur este aşa. Ma, eu simt pericolul, ştiu când vine răul, când sunt ameninţat, am trăit teroarea

morţii, pe front. Ma sculam dimineaţa şi mă ferchezuiam, ca, dacă va fi să mor, să arăt bine. Şi am ajuns la acest presentiment al pericolului. Am vorbit şi cu Dorina ce trebuie făcut dacă ma ridica Securitatea şi, probabil nu mă voi mai întoarce. Asta este, ce să fac? Îmi întâmpin destinul. Nu poţi să fugi de destin.

Ştii cum se spune: „tare, implacabil ca destinul”. Şi eu am văzut asta, ca nu poţi să fugi sau să te ascunzi de soartă. Întotdeauna am privit moartea în linişte. Ce ţi-e scris, în frunte ţi-e pus, ce mai! Şi atunci de ce să mă panichez? Rezolv ceva?

— Ei, dar nici aceasta atitudine de pasivitate. Trebuie acţionat!

— Tu, Monule, când stăteai cu bocceluţa la uşă, că te ridica noaptea, şi veneai să bem ultima ţuica, nu erai în aceeaşi situaţie? Şi ce făceai? Nimic!

— Da, aşa-i! Dar cine te vede, are impresia că nu ştii ce e pe capul dumitale.

— Ei, ce să fac şi eu?

— Şi ce-ai de gând cu copiii?

— Am vorbit cu Dorina. Vinde tot ce se poate vinde şi pe Bogdan să-l trimită la Pârşcoveni, să-l bage Nelu suplinitor la şcoala lui. Nelu Mereut este director de şcoală acolo.

— Ei, domnu’ Gheorghe, lasa, ca poate Dracu’ nu-i atât de negru. Să ştii ca eu sunt de partea dumitale şi o să mă zbat pentru dumneata, ca ştiu ca

toate acuzaţiile nu au fost decât minciuni inventate de nenorocitu' ăla care-ţi poarta duşmănie, şi nu voi lăsa să se întâmple aceasta mare nedreptate, să ştii asta de la mine! Uite, îţi promit ca nu vei fi arestat, pentru că le voi spune adevărul, ca ăla e un mincinos!

Am să vorbesc şi cu Aurica frate-meu, şi o să punem problema mai sus.

Şi, într-adevăr, de la M.A.I. regiunea Craiova, s-a cerut o reexaminare a dosarului. La Turnu Severin este expediata următoarea adresa [nr. 102926/ 09.03.1963]:

„Către M.A.I. serviciul raional Turnu Severin. Va restituim alăturat acţiunea informativa nr. 1536 privind pe legionarul Georgescu Gheorghe din Turnu Severin. Aceasta acţiune pentru închidere urmează să fie înaintata la M.A.I. Bucureşti. Pentru aceasta conformaţi-vă ordinelor şi întocmiţi o sinteza detaliata asupra tuturor materialelor ce le posedaţi. Certurile dintre agentul Ciocsirescu Vladimir şi obiectiv nu interesează acţiunea, ci numai reliefează faptul ca L.O. (lucrătorul operativ) nu a sesizat la timp atitudinea de răzbunare a agentului.

Consideram totodată necesar ca în acţiune să se mai obţină unele materiale informative care să justifice închiderea acestuia. Semnat Şef din reg. lt. col… şef serviciu".

Respingerea Referatului şi a Raportului din 18 septembrie 1959 de către M.A.I. Craiova, respectiv de către activistul de partid Mihăilescu, pentru arestarea şi trimiterea în judecata a dr. Georgescu Gh., ca urmare a acţiunii de verificare, a dus la închiderea

acestui dosar (alcătuit din 4 dosare) şi deschiderea altui dosar de acţiune individuală, în martie 1960.

Ca răspuns la Adresa M.A.I. Craiova se elaborează o „Sinteza" şi un „Plan de măsuri" în 20 februarie 1963 de către Securitatea din Turnu Severin. În „Sinteza" şi „Planul de măsuri".

elaborate de Securitate se retine, pe lângă acuzaţiile amintite deja şi „atitudinea antisovietica, comentariile politice, asocierea cu alte persoane cu activitate legionara sau sionista şi manifestări duşmănoase la adresa regimului democrat-popular din R.P.R". De asemeni: „de nenumărate ori, din cauza unor operaţii intenţionat greşite, intervenţii chirurgicale cu întârzierea stabilirii unor diagnostice reale, a făcut ca mulţi bolnavi, care puteau fi totuşi salvaţi, să înceteze din viaţă".

Totuşi, se specifica următoarele:

„Materialul din care rezulta activitatea sa legionara consta într-o fisa personala, folosita de conducerea legionara la înscrierea de noi membri. Alte materiale din care să se vadă activitatea legionară a dr. Georgescu Gh. nu exista, în afară de o nota de la P.M.R. oraş" (declaraţia proprie luata de activistul de la Bucureşti).

Şi iată ca după ce s-au analizat mai atent şi fără intenţie datele reale, şi după ce L.O. (lucrătorul operativ) a fost, ca să zicem aşa „tras de urechi", acesta îl cheamă pe ing. Stoica la o discuţie serioasă.

— Ia spuneţi, tovarăşe inginer, ca ştiu ca dumneavoastră aţi făcut intervenţiile pentru dr.

Georgescu Gh., pe ce vă bazaţi?

— Tovarăşe căpitan, eu îl cunosc bine pe acest om. Locuiesc cu el în aceeaşi casă de peste 10 ani, am împărţit de multe ori pâinea, uşile noastre stau deschise chiar dacă plecam o lună de acasă şi nu deschide nimeni şi nu cauta nimeni în lucrurile mele, am pus semne şi am verificat, nici măcar copiii doctorului. Omul ăsta provine dintr-o familie săracă, a avut o copilărie şi o tinereţe grea, a învăţat cu mari privaţiuni, nu a fost legionar, ştiu sigur asta. Sunt nişte oameni cinstiţi.

— Ştiţi ca a omorât un muncitor?

— Hai tovarăşe, cred că am intrat în sfera irealului. Dacă spuneaţi că a fost un accident, mai mergea, dar vă spun eu, ca dacă dr. Georgescu Gh. nu l-a putut salva, nu-l putea salva nimeni, nici aici, nici în altă parte. A fost un caz nenorocit, pe care acest Teapa – care, fie vorba între noi, nu e sănătos la cap, şi-i poarta o ura patologica dr. Georgescu Gh., l-a deformat, l-a exploatat, şi a încercat să convingă autorităţile de intenţia duşmănoasă şi de sabotaj a doctorului.

Acest Teapa este un mincinos şi vă rog să consemnaţi acest lucru şi să luaţi date despre el, să-l anchetaţi şi să-l verificaţi. Trebuie verificaţi şi informatorii, nu numai suspecţii, nu-i aşa?

Şi lucrătorul operativ a raportat ierarhic şi s-a pus în discuţie cazul.

Informatorul Ciocsirescu Vladimir a fost verificat temeinic şi în şedinţa de comandament s-a luat

hotărârea ca acesta să fie dezavuat, înlăturat, ignorat, iar informările lui să nu mai fie luate în considerare. A dezinformat organele de securitate în interes propriu.

În şedinţa de lucru de la Securitatea din Turnu Severin, s-a hotărât să se facă un Raport cu propuneri pentru închiderea acţiunii informative individuale nr. 1536 deschisa asupra numitului Georgescu Gh. şi care a fost înaintat spre aprobare la M.A.I. reg. Craiova. În acest raport, hotărâtor pentru viaţa dr. Georgescu, se menţionează următoarele:

La 17 august 1959 s-a deschis dosarul de verificare a cărui baza au constituit-o materialele informative furnizate de agentul Ciocsirescu Vladimir, din care a rezultat ca dr. Georgescu Gh. Întreţine legături suspecte cu dr… G.P. cu care, în unele cazuri, comenta duşmănos regimul din ţara noastră.

De asemenea, era semnalat ca în calitatea sa de chirurg, ca urmare a unor operaţii greşite, a provocat moartea unor bolnavi.

În luna septembrie 1959, organele de securitate au trecut la documentarea activităţii sale, în care sens s-au audiat mai mulţi martori, dar care au confirmat numai o mică parte din materialele furnizate de agentul Ciocsirescu Vladimir.

Au fost verificate sesizările din care rezulta ca elementul respectiv, în urma unor intervenţii chirurgicale ar fi provocat moartea numitului (H…), însă, în urma cercetării efectuate de organele noastre de securitate, nu s-a constatat o intenţie contrarevoluţionară.

În luna septembrie 1959, acţiunea a fost trimisa la serviciul de ancheta, cu propuneri pentru arestare, însă a fost respinsa pentru documentare cu probe justiţiabile.

La 14 III 1960, dosarul de verificare a fost transformat în acţiune informativa individuală, continuând urmărirea lui şi prin alţi agenţi.

Din materialul furnizat de agentul Mihai Radian, rezulta ca între dr. Georgescu Gh. şi agentul Ciocsirescu Vladimir, care lucrează la spital în acelaşi compartiment (ambii sunt medici chirurgi), au existat şi au continuat să existe certuri şi fricţiuni. Acest fapt a determinat pe agentul Ciocsirescu Vladimir să prezinte organelor de securitate materiale care conţineau neadevăruri.

Chiar în unele discuţii făcute de obiectiv cu sursa „Mihai Radian", a rezultat ca dr. Teapa Mihai (agentul Ciocsirescu Vladimir), în mai multe rânduri l-a reclamat la Securitate şi la Raionul de Partid, cu informaţii mincinoase.

La elementul urmărit a fost dirijat şi agentul „Tache Marin", care are relaţii apropiate cu cel în cauza, în care ne comunica faptul ca dr. Georgescu Gh. evita, în general, discuţiile cu caracter politic.

Această situaţie se explica prin aceea ca dr. Georgescu Gh. a luat cunoştinţă de faptul ca organele de securitate au audiat mai multe persoane în legătură cu atitudinea sa fata de regim, iar în plus, s-a sesizat de conduita agentului Ciocsirescu Vladimir.

Fata de cele raportate mai sus, se propune:

Închiderea acţiunii individuale deschise asupra numitului Georgescu Gh. şi clasarea la secţia „C”, iar elementul va fi urmărit în continuare, controlându-i-se activitatea periodic cu agentura, luându-se totodată şi în evidenta prob.855.

Semnează: L.O. prim cpt… Şeful biroului III cpt…
De acord: Şeful serv. raional cpt…

Raportul este înaintat şefului Direcţiei Regionale lt. col… care îl aproba.

45. Ghiţă Penescu

Eram în penultimul an de liceu, în clasa a X-a, şi pregăteam cu domnul Schäffer câteva piese de pian pentru admiterea la Conservator.

Într-o dimineaţă, prietenul şi colegul meu de clasa, Ghiţă Penescu, a venit plângând la şcoală:

— Ce-i Ghiţă, ce-ai păţit?

— Azi-noapte l-au ridicat pe tata.

— Nu se poate! Şi tu ce faci?
— Nu ştiu!

— Ghiţă, hai pe la noi să mai stăm de vorbă. Şi te mai linişteşti, nu stai singur.

Şi Ghiţă a venit câtva timp pe la noi pe acasă. Mama lui era nemţoaica, şi în anii ’50 a plecat şi s-a stabilit în Germania. Ghiţă a rămas cu tatăl sau, care era inginer la Şantierul naval din Turnu Severin. Fraţi, unchi, sau mătuşi nu avea. Acum rămăsese absolut singur, nu mai avea pe nimeni. După câteva luni, tatăl sau a murit în închisoare. După un timp, Ghiţă şi-a rărit vizitele la noi. Se pregătea să dea examen de admitere la Conservator, la canto. Avea o voce de bariton.

Era un băiat înalt şi frumos. Ar fi arătat bine pe scena.

— Ghiţă, eu zic să mergi la Bucureşti şi să vorbeşti cu cineva să vadă dacă ai talent şi voce, să nu pierzi timpul degeaba.

— Bine, ai dreptate! Hai să mergem, aranjez eu şi pentru tine să te asculte cineva la pian, îmi răspunde el.

Zis şi făcut; plecam la Bucureşti. Pe el l-a audiat maestrul Goanga şi a avut succes. Pentru mine, a aranjat să mă audieze o pianista, nu-i mai reţin numele; era rusoaica de origine, fusese eleva a lui Rahmaninov şi Gieseking, concertase prin Europa un timp, dar pentru că fusese căsătorită cu un ofiţer superior din camarila regelui, fusese blocată, ţinută la dos, nu mai avea voie să cânte în public. Locuia la etaj, pe strada Tache Ionescu, în blocul de lângă sinagoga.

Pianista ne-a cântat o parte dintr-un concert al lui Ceaikovski. Când am auzit-o cum cânta, n-am mai vrut să mă aşez la pian, m-am simţit mic.

— Hai, draga, să auzim ceva, să vedem ce poţi tu la pian.

— Nu, fata de dumneavoastră eu nu sunt nimic.

— Hai, cânta ceva!

Am cântat şi eu câteva măsuri. Pianista m-a urmărit foarte atent şi mi-a spus:

— Eşti muzical, ai mâna, dar n-ai avut cu cine să înveţi. Lasă totul, nu mai cânţi, faci doar game, gimnastica, şi încerci să cânţi o pagina. Dacă reuşeşti să cânţi o pagina aşa ca nimeni să nu o cânte mai bine ca tine, poţi să faci pian, dacă nu, te laşi. La pian trebuie să fii geniu.

Am încercat să cânt perfect o pagina dintr-o partitura. Am considerat că nu am reuşit. Aşa că, după bacalaureat m-am hotărât să dau la medicina. Oricum, cu „originea mea nesănătoasă” nu aveam nicio speranţă să fac vreo facultate. Am dat totuşi la medicina… Şi am intrat.

O mare parte din locuri erau ocupate de „bursieri de Sfat popular”. Unii dintre ei nu cred că aveau nici liceul, veneau direct din producţie. Erau persoane mai în vârstă; printre ei erau probabil mulţi agenţi de securitate acoperiţi. Cele câteva locuri rămase erau pentru restul de candidaţi. Bursierii şi ceilalţi îşi ocupau locurile.

La zoologie, ştiam toată cartea la perfecţie, o ştiam, nu o memorasem doar. La examenul de admitere, în grupa de candidaţi, urmam după fiul unui demnitar. Întrebările pentru acesta sunau ca în

Caragiale: „nu-i aşa ca…”, la care răspunsul era: „da”.

— Excepţional! Şi după câteva astfel de întrebări lua nota 10. În cazul meu, chiar şi la zoologie, comisia a fost foarte nemulţumită şi de abia mi-a dat note de 5 şi 6.

Norocul meu a fost la scris, unde, cel puţin la Fizica, probabil că nu au putut să-mi dea mai puţin de 10. Am avut două subiecte cu care câştigasem la Olimpiada de Fizica: „Echivalentul mecanic al caloriei” şi „Legea lui Bernoulli”.

Oricum, nu credeam că am să intru şi mă pregăteam să dau la Politehnica.

Dar într-o dimineaţă, un concitadin şi amic al meu, care a ajuns mai târziu profesor universitar, mi-a telefonat că sunt pe lista de admişi.

Aveam 17 ani. După doi ani, m-am întâlnit în Bucureşti, în parcul Cişmigiu, cu Ghiţă Penescu.
Intrase la Conservator:

— Ce mai faci, mai Ghiţă, gata, ai reuşit să intri la Conservator. Bravo ţie! Şi din vorba în vorba îi zic:

— Mai Ghiţă, nu se termina odată cu comunismul ăsta, ar trebui dracului să ne organizam, să facem ceva!

Ghiţă casca deodată ochii la mine, îl văd că se albeşte la fata, şi-mi zice:

— Nu am auzit nimic, să uiţi că mi-ai spus ceva.

Şi-ţi dau un sfat: Niciodată, dar niciodată să nu mai spui la cineva ce mi-ai spus mie!

S-a întors cu spatele şi a plecat. Am rămas mut. Dar la scurt timp după aceasta scena am aflat ca Ghiţă, după ce a rămas singur, deci când avea 16 – 17 ani, fusese racolat de Securitate şi din această cauză ne ocolea, ca să nu trebuiască să spună ce auzea la noi în casă.

Nu m-a denunţat!

L-am mai întâlnit pe Ghiţă după ani de zile, când a ajuns solist la Opereta din Bucureşti.

46. Patimile lui Nisa

În anul 1962, Nu-ţi, mătuşa mea, a avut o experienţă trista. A fost arestata fiind acuzata, în urma unui denunţ mincinos, că ar fi delapidat nişte grâu de la un IAS din comuna Topolovat de lângă Timişoara, acuzaţie care s-a dovedit neadevărata şi a fost eliberata după trei luni de ancheta.

Nu a mai rămas acolo şi a venit în Bucureşti, unde l-a cunoscut pe Viorel Murarescu şi după scurt timp s-au căsătorit. Viorel era dintr-un sat de lângă Sibiu şi lucra în Bucureşti.

La căsătoria Nutei cu Viorel, Nisa, fratele lui Viorel, a venit la nunta la Bucureşti, şi după ce s-a terminat masa, rămăseserăm în sufragerie împreună ca să bem o cafea şi să fumam o ţigară.

Eram în anul doi de facultate. După ce ne-am cunoscut mai bine, Nisa a simţit nevoia să-mi dea câteva sfaturi.

— Mai Bogdan, eu te sfătuiesc să vorbeşti mai puţin. Din moment ce tatăl tău a fost exclus din Partid, tu eşti sigur sub lupa securităţii. Aceasta atitudine de bravada a ta, nu îţi este de folos. Trebuie să te fereşti de toată lumea. Era al doilea avertisment pe care îl primeam după ce fusesem avertizat de Ghiţă Penescu.

Ştiam ca Viorel Murarescu fusese ofiţer de securitate şi îşi pierduse piciorul într-o acţiune împotriva unei grupări de partizani din Făgăraş. Fusese împuşcat în genunchi, făcuse gangrena şi-i tăiaseră piciorul. Ma aşteptam ca şi Nisa să fie unul din oamenii securităţii. Nisa era muncitor electrician la fabrica de armament de la Marşa, lângă Avrig.

— Să ştii, continuă Nisa, ca eu îţi vorbesc din viaţa mea. Satul Racoviţă, de unde suntem noi, este aşezat pe malul Oltului, în apropiere de Sibiu. În anii ’50, aici, la poalele munţilor Făgăraş, s-a format o grupare de partizani anticomunişti. Ţăranii din zona i-au sprijinit şi au plătit scump aceasta atitudine. Ca peste tot pe unde au apărut rezistente anticomuniste, represaliile au fost extrem de dure.

Eu am fost arestat şi am stat 6 luni închis. Aveam atunci 16 ani. Împreună cu un alt copil, dusesem mâncare în munţi, la partizani. Cineva ne-a turnat. Au venit şi ne-au ridicat când munceam pe câmp la plug. Ne-au închis în cetatea Făgăraşului, care fusese transformată în închisoare politica.

Când am ajuns acolo, ne-au luat la bătaie. Cel mai mult ne-a bătut unul din Racoviţă, un vecin de-al nostru. Ne ţineau în nişte cuşti astfel dimensionate

încât nu puteam să stăm nici în picioare, nici culcaţi. Pe jos era apa.

Când pe jos era mai uscat, dormeam direct pe ciment cu picioarele adunate la piept, şi puneam un bocanc sub coaste ca să nu fie în contact cu cimentul şi mai aţipeam câte un pic. Bătăile continuau ziua şi noaptea, şi tot timpul se auzeau răcnetele deţinuţilor. Nu aveam voie să ne facem nevoile în cuşti. Ieşeam afară şi exista o singură gaura cam de 25 – 30 cm diametru unde puteam să facem. Când ne căcăm, ma scuzi că vorbesc aşa, trebuia să facem patru oameni în acelaşi timp şi bineînţeles că dădeam pe margini. Trebuia să curăţăm cu mâinile şi nu puteam să ne spălăm decât odată, seara, în hârdău.

Un deţinut a înnebunit în bătaie şi s-a repezit în capul unuia care îl bătea, l-a apucat de par şi i-a rupt pielea de pe cap. A smuls o uşă şi a fugit cu ea, a intrat în cuşcă şi a pus uşa în faţa cuştii. Au venit caralii şi cu patul automatelor i-au rupt degetele cu care ţinea uşa, după care l-au scos din cuşcă şi nu ştiu ce s-a mai întâmplat cu el.

Sufeream de foame. Când m-am întâlnit cu băiatul cu care fusesem arestat, m-am îngrozit cum arata. I-am spus: „mă, ai grija de tine, ca mori”. Şi el mi-a zis acelaşi lucru.

Era un gardian, însă, care păstra câte un os din friptura care o mâncase el şi în loc să-l dea la câini, ni-l arunca nouă. Venea cu o bucată de carne cu os, mânca puţin, şi când noi făceam mişcare în curte, arunca pe jos osul sau bucăţica de pâine care-i rămâneau, să le luăm noi.

După 6 luni ne-au eliberat. Înainte de a pleca acasă ne-au scos din cuşti şi am stat în pat, în celule, aproape două săptămâni. Ne dădeau mâncare mai buna, ca să ne refacem. Ne-au dat în primire la o femeie bucătăreasa din Vestem, care ne-a dat arpacaş să mâncăm, dar nu ne-a lăsat să mâncăm prea mult, spunând: „Dacă-ţi dau mai mult, mori!” Ni se umflaseră burţile, ca puteam să ţinem gamela pe ele. Însă când am ajuns acasă, muma nu m-a recunoscut. Când nea deschis poarta ne-a întrebat: „Ce vreţi, copii? Mai, ai cui sunteţi?” – nu ne-a cunoscut!

Dar cel mai rău lucru în închisoare a fost foamea.

— Nisa, întreb eu, ce-ai face dacă l-ai prinde pe ticălosul ăla din satul vostru care te-a chinuit cel mai mult? Eu unul l-aş lega şi l-aş arde cu lumânarea.

— Nu, răspunde Nisa, cea mai mare pedeapsa este să-l laşi să rabde de foame şi să-l bagi cu picioarele în gips, şi să-i pui blidul cu mâncare cât să nu-l atingă cu un lat de palma. Foamea produce o durere în burta că nu mai simţi nicio alta durere; poate să te bată şi tu nu simţi bătaia, simţi durerea din burtă.

Nisa nu a vorbit nimic copiilor lui despre patimile îndurate, pentru a nu-i asmuţi, tocmai ca să nu ajungă nişte răzvrătiţi, şi să meargă în timpul vremurilor lor, să nu păţească la fel ca el.

Dar într-o zi, Viorel, fiul lui, l-a întâlnit pe Moş Serafim din Sărată, care fusese şi el închis cu Nisa şi acesta i-a spus:

„Taică-tău n-o să-ţi spună nimic, pentru că eşti băiatul lui, şi nu vrea să te învrăjbească” Ce a păţit el este incredibil, şi i-a povestit printre altele ca în „camera cu oglinzi” îi ţineau în picioare, cu mâinile ridicate, zile în şir. În mijlocul camerei stătea un caraliu pe scaun, cu un băţ care avea un cui la capăt. Caraliul privea în oglinda, şi, când unul din deţinuţi adormea şi se lăsă în jos.

Îl împungea cu „suliţa” până se ridica. Aşa, cu mâinile în sus, mergeau şi la interogatorii şi dormeau în picioare. După mai multe zile, când trebuiau să meargă să-şi facă nevoile sau să mănânce şi să bea apa, nu mai puteau saşi lase mâinile în jos. Când caralii au vrut să îi lase cu mâinile jos, mâinile se ridicau singure în sus, caralii le apăsau mâinile şi le dădeau jos şi ele se ridicau singure la loc în sus.

Când lui Viorel, fiul lui Nisa i s-a propus să-l facă membru de partid (comunist), el a refuzat. Atunci Nisa l-a obligat să ceară el intrarea în partid.

Am reţinut avertismentul lui Nisa. Eu am auzit şi văzut multe, dar cele povestite de el au avut o influenţa deosebit de puternica asupra mea.

Mai târziu, după 1970, stăteam la televizor şi discutam cu inginerul Stoianov care venise pe la noi. Se ducea adesea cu tatăl meu la pescuit. Priveam la un film în care se lăudau faptele unui comunist care, fiind torturat de Siguranţă, în regimul „burghezo-moşieresc”, a rezistat şi nu şi-a trădat tovarăşii. I-am spus inginerului Stoianov:

— Domnule inginer, este posibil ca un om să reziste la tortura?

— Dacă are în ce să creadă, este posibil; ei credeau în ceva, noi nu mai aveam în ce să credem, aşa că ne torturau degeaba.

Era un om curajos, făcuse vreo 17 ani de puşcărie politica, în regim de exterminare şi rămăsese optimist. Spunea ca puşcăria de drept comun este „pension” fata de puşcăria politica. Am continuat să discutăm despre una şi alta, să glumim. Aflasem de la postul de radio Vocea Americii ca a existat un lagăr de reeducare la Piteşti, în care s-au întâmplat orori pe care chiar regimul comunist le-a condamnat şi l-am întrebat:

— Aţi auzit de lagărul de la Piteşti?

Stoianov râdea în acel moment. Zâmbetul i-a pierit brusc, fata i s-a crispat de groaza şi a început să tremure. Dârdâia de se scutura fotoliul pe care stătea şi nu s-a oprit câteva minute în şir.

Din toate acestea am înţeles că nu trebuie să te opui sistemului, ci să te integrezi acestuia. Dacă până atunci am aprobat sau chiar am lăudat atitudinea „eroica” a tatălui meu, din acest moment am înţeles că totul era zadarnic, ca nu exista alt drum decât ori să rămâi şi să găseşti o cât mai buna inserţie sociala şi politica – ori să fugi din tara. Dar, oricum, ca să fugi din tara, trebuia să fii liber. Am avut o discuţie lunga cu tatăl meu.

Sistemul nu putea fi distrus din interior, toată lupta oamenilor, toată rezistenta lor împotriva comunismului nu ducea decât la un sfârşit dramatic.

Cei care ne instigau la rezistenta pasiva sau activa, mergând până la rezistenta armata, n-au făcut altceva decât să ne manipuleze, să ne înşele speranţele, să ne arate calea falsa. I-am spus tatălui meu povestea lui Nisa şi am adăugat.

— Viaţa este nedreapta şi de obicei îi promovează pe cei nedrepţi. Pământul a fost dat întâi lui Satan, nu lui Christos. Îndoiala şi negaţia, mişcarea, informaţia, au fost create de Satan. Trebuie să ţii seama şi de legile lui Satan, nu numai de legile lui Christos. Satan exista, chiar dacă nu s-a arătat. Dacă în jocul vieţii toţi trişează şi au voie să trişeze ba chiar sunt premiaţi că au trişat, cel care joaca cinstit va pierde!

Poporul român, un popor blând şi cu frica lui Dumnezeu, a respectat regula jocului, preceptele creştine, dar nu era pregătit pentru jocul acesta perfid!

Taică-meu mi-a răspuns atunci:

— Dar n-am aflat pe nimeni care să câştige în faţa destinului. Totul se plăteşte odată şi odată. Ca să crezi în ceva, atât de mult încât să-ţi pui viaţa zălog, acest ceva trebuie să fie admisibil şi spaţial, să existe cu adevărat, şi adevărul iese la suprafaţă.

— Eu consider ca nu trebuie să lupţi cu nedreptatea, îi răspund eu. Trebuie să accepţi ca ea exista şi ori o ocoleşti, ori te foloseşti de ea. Nu scuipi contra vântului. Trebuie să te pliezi pe fenomenul social, să vezi încotro merge sistemul şi să mergi şi tu într-acolo. A te lupta cu nedreptatea este o prostie, numai timpul o învinge: as spune că te crezi mai mare

decât eşti în acel moment. Şi asta înseamnă trufie, şi trufia duce la răzvrătire. Sunt două mari păcate pentru care vei fi aspru pedepsit. Nu navighezi cu vântul în faţă, ci cu el din spate, să te împingă înainte, nu să te ţină pe loc sau să te dea înapoi.

Dacă un lucru sau o anumită situaţie exista, dacă un sistem apare, aceea este voinţa lui Dumnezeu şi dacă tu eşti atât de trufaş şi de răzvrătit să încerci să o schimbi, atunci tu te pui contra lui Dumnezeu. Cred că aceasta este atitudinea corecta, am zis eu şi continui să-mi spun părerile. Trebuie să te supui sistemului!

Destinul este calat pe timp: te naşti într-un anumit moment şi într-un anumit spaţiu, întreg universul este prezent la naşterea ta, la existenta ta, ca într-un caleidoscop: când îl suceşti, figurile se schimba, şi tu te naşti, trăieşti şi dispari odată cu aceasta rotire.

Destinul tău se stabileşte chiar în momentul în care sunt aşezate figurile din caleidoscop. Te-ai născut să traversezi acea etapa: ea nu se construieşte adhoc pentru tine, exista deja şi tu vii spre ea, tu intri în acea mişcare, în acel angrenaj! Aşa ca prima unealta a lui Dumnezeu este timpul, acest caleidoscop pe care Dumnezeu îl suceşte.

Am continuat: aceasta este cred, atitudinea corecta: trebuie să încerci fie să scapi prin fuga, dacă te-ai convins ca aceasta cale nu face parte din destinul tău, sau să mergi pe acel drum ca să-ţi întâmpini destinul, să traversezi etapele ca să ajungi acolo unde este locul tău, construcţia ta – vei evolua ca să te

întregeşti ca fiinţa, să te definitivezi şi să-i împlineşti voia lui Dumnezeu.

— Da, zice taică-meu, dar să ştii ca încercările sunt pe măsura ta, şi dacă trişezi, dacă crezi că l-ai păcălit pe Dumnezeu, ca tu eşti şmecher şi Dumnezeu e fraier, atunci te înşeli amarnic. Totul se plăteşte, imediat sau mai târziu.

Cum am spus, ai mâncat la masa, vine chelnerul şi-ţi aduce nota. Cu cât plăteşti mai târziu, cu atât vei plăti mai mult, cu dobânda mai mare; de obicei ţi se plăteşte cu moneda cu care tu ai înşelat. Dacă obstacolul este mai mic decât puterile tale, atunci nu mai e obstacol, iar dacă este mai mare, atunci este un zid care îţi delimitează calea.

Şi mai cred că moartea vine când ţi-ai terminat etapa pe care trebuie să o traversezi, ai alta treaba, alta încercare şi locul sau momentul acela nu mai corespunde evoluţiei, destinului tău.

— Da, spun eu, şi Dumnezeu lasa binele şi răul să se lupte şi astfel să se rezolve situaţia, Dumnezeu zice doar să se facă! şi totul se rezolva automat prin lupta celor două contrarii; şi astfel sistemul se mişca, nu sta pe loc şi apare informaţia.

De ce să primesc lupta şi să nu o evit, să se ducă în gol. Şi dacă lupt, de ce să lupt cu arma duşmanului cu care el este puternic şi să nu-mi construiesc propria mea arma?

Ajung la acelaşi destin, dar am alta soarta, mai buna sau mai rea.

În timp ce unii sunt necruţători, noi, creştinii, suntem cu mila şi iertarea. Până acum s-a dovedit ca cei răi şi agresivi au câştigat.

El: – Da, dar dacă era doar aşa, astăzi oamenii ar fi dispărut. Uite ca până la urma creştinii nu au dispărut, ba din contra s-au înmulţit. Care este adevărul?

Eu: – Este nevoie şi de bine şi de rău; fără acestea nu exista viaţă, ne-am înmulţi până ne-am sufoca. Fără ura nu exista mişcare, nici cunoaştere fără îndoiala şi negaţie; nu apare informaţia. Dacă n-ar fi iubire nu ar fi viaţa, nu s-ar coagula, nu s-ar aduna obiectele, nu s-ar diferenţia în sisteme, totul ar fi doar o substanţă omogena.

Deci este nevoie şi de una şi de alta: şi de iubirea lui Christos, şi de ura lui Satan. El: – Dar de suferinţa este nevoie?!…

Eu: – Probabil ca da, zic eu, dar vreau să se retina că nu suntem ceea ce suntem, suntem ceea ce vor alţii să fim, cei care ne domina, asta este adevărul… şi trebuie să ţinem seama şi de cei care fac legile pe pământ!

El: – A zis şi Cristos asta!

47. Petre al bătrân şi alţi localnici din satul Fântânele

Când Petre (tatăl lui Gigi) era tânăr, trei fraţi erau cei mai îndârjiţi vrăjmaşi ai lui. Se mai ciocniseră de câteva ori, dar cearta se termina doar cu câţiva

pumni şi înjurături. Într-o zi însă, aceştia au pus la cale o adevărată ambuscada. Petre se ducea la o văduvă cu care se iubea şi ei i-au ţinut calea, întâmpinându-l cum se cuvine, unul cu puşca, altul cu un cuţit şi al treilea cu o măciucă. L-au prins la strâmtoare. Erau oameni înalţi şi vânjoşi, nimeni nu le stătea în cale, făceau legea în sat. Au stat ascunşi, şi când Petre s-a apropiat, au sărit pe el. Ei bine, primul lovit a fost cel cu puşca. I-a luat puşca, a întors-o şi, cu patul armei, l-a lovit pe cel cu măciucă, i-a rupt mâna, pe al treilea care îl ameninţă cu cuţitul, l-a lovit cu vârful ţevii de la puşca. De atunci, niciodată aceştia nu au mai îndrăznit să-l atace.

Dar când Petre a îmbătrânit, cei trei fraţi tot s-au răzbunat. Într-o zi a venit acasă bătut… Erau toţi fraţii lui Gigi cu familiile la Fântânele, de Paşti.

— Ba, uite ce mi-au făcut nenorociţii aia! zice Petre. Era tăvălit prin noroi, sângele i se scurgea din nas, buza şi sprânceana sparta. Hai să-i batem! Futu-le mumă-n cur!

— Bai tăticule, stai cuminte! zice Gigi.

— Fir-aţi ai dracului de pămpălăi, n-aveţi sânge în coaie, fir-aţi ai dracului!

Fusese înfrânt.

Imediat după această seară, Gigi intra revoltat în casă. Dorina nu fusese de fata:

— Ce-ai, Gigi?

— Uite, taică-meu asta, nu se potoleşte nici

acum. Om bătrân şi uite ce face! Şi-i povesteşte scena. Mai-ca-mea tace. Pe atunci eu eram un copil. Eram de fata şi-i răspund:

— Tata-mare (Petre) nu-i bătrân! Tatane (Iancu) e bătrân!

— De ce, mă? întreabă taică-meu. Ce înţelegi tu prin „om bătrân”? Pentru ca Tatane e mai tânăr decât Tata-mare.

— Om bătrân este acela care trăieşte degeaba şi aşteaptă să moară, aşa ca Tatane. Tata-mare se bate, se lupta, nu sta sa aştepte nimic.

— Ma, dar mare filosof eşti tu!

Dar Petre nu mai era demult acelaşi, de când murise Maria devenise resemnat, inactiv. Se schimbase complet. Mai târziu, când se apropia de vârsta de 70 de ani, într-o zi când se juca cu un nepoţel, a luat o gură de ţuică din sticla lui, şi…

— Ba, Vasilică, te-ai pisat în sticla mea de ţuică? Da, mă?

— Da.

— Mânca-l-ar tataie pe el, de băiat frumos!

În acea vara a anului 1965 am venit din nou în Fântânele şi am plecat cu tatăl meu prin sat. În centrul comunei era casa lui Titi Dumitrescu – O casă cu etaj, mare, frumoasă, cea mai frumoasă casa din sat păstrând stilul caselor romaneşti de la tara cu o

curte mare plină de flori şi de pomi. Am intrat şi ne-a întâmpinat un bărbat înalt şi voinic.

— Bună, mai Titi!

— Mai Gogule, ce faci, mai, ce bine-mi pare că te văd!

— Ce mai faci, Titi, vad ca arăţi bine!
— Ce să fac, mai Gogule, am venit şi eu acasă după atâţia ani de puşcărie.

Au discutat de una de alta.

— Mai Titi, trebuie să te întreb: Ai dat declaraţie că am fost înscris legionar în cuibul tău. Am fost eu în cuibul tău înscris, ştii tu ca eu am fost legionar?

— Nu mă Gogule, dar ce voiai să fac, eram în închisoare, ma puteam opune? Te rog să mă ierţi, Gogule!

— Ai dreptate Titi, ce puteai să faci, te înţeleg! Nu i-a mai reproşat nimic.

48. Blestemul se întoarce

Şi uite ca, după mai mulţi ani, s-a întors blestemul Constantei.

Cel de al patrulea fiu al Constantei, Petrus, a venit din război fără un picior. Nu a rezistat psihic. S-a apucat de băutură. Când se îmbata devenea extrem de violent. Aruncau cu găleata cu apa pe el ca să se

liniştească. Se împiedica des şi cădea – se ridica greu de jos şi-i lovea cu cârja pe cei care încercau să-l ajute. Trăia în mizerie. După ce a împlinit 30 de ani a făcut pneumonie şi a murit. Constanta l-a îngropat în cimitirul din Fântânele.

Mitica, mezinul, la 18 ani, a plecat la armata. S-a întors după un an în sicriu. Au zis că s-a împuşcat în ochi în timp ce curata un pistol. Nu i-au lăsat să deschidă sicriul. Pe Mitica l-au îngropat peste oasele Mariei.

Constanta era sfâşiată de durere, aproape că îşi pierduse minţile. Umbla pe câmp şi striga:

„Miticuta, Miticuta!”... Dacă vreo pasare stătea pe gard şi ciripea, începea să-i vorbească:

„Miticuta, ai venit la mămica?”

Omul ei, Petre, a murit şi el când a împlinit 75 de ani. Au săpat groapa şi au scos craniul lui Mitica. Era împuşcat în frunte, glonţul îi trecuse prin occipital la baza, aproape de gaura occipitalului; nu se împuşcase el, fusese împuşcat.

Când a văzut craniul, Constanta a început să urle: „Miticuta, Miticuta!” Se tăvălea pe jos – au luat-o pe braţe.

Costin, fiul cel mai mare, a murit şi el în 1967, la 58 de ani. L-a îngropat şi pe acesta la Bucureşti. Îi mai rămăseseră trei copii. Nicu, cel de al treilea fiu a fost diagnosticat cu cancer de colon, dar a trăit peste 90 de ani.

În 1968 a murit şi Constanta. Era o iarna grea, cu viscol. Au găsit-o îngheţata în casă. Nu se ştia cât a

rămas acolo. Fata ei a adus-o la Ploieşti şi a rămas singura într-un cimitir de-acolo.

Eu şi frate-miu, fiii lui Gigi şi nepoţii Constantei, am luat parte la înmormântare, din… maşina.

Era un viscol năprasnic în iarna lui ’67—68. Îmi cumpărasem o maşină şi venisem în Bucureşti cu tatăl şi cu mama mea. Cornel, frate-meu, era în Bucureşti în anul IV la Stomatologie.

— Hai mă, să mergem pe la Nicu, zice tata.

— Hai!

Ajungem dimineaţa pe la ora 9. oo. Nicu era cu lacrimi în ochi.

— Ce-i, Nicule?

— Ba, a murit mama şi o înmormântează azi. Eu, după operaţia asta, mi-e greu să merg cu trenul, e zăpada, ajung greu la gara.

— Când o înmormântează?

— Acum la 12. oo, la Ploieşti.

— Haideţi, zic eu. Mergem, voi doi cu mine şi cu Cornel.

Plecam la drum şi Nicu ne duce la Ploieşti, acasă la sora lor, pe o străduţă dosnica. Tocmai terminau slujba. Convoiul se porneşte spre cimitir. Mortul a fost pus într-un furgon, o dubita TV.

Nu ninsese mult, dar era un frig năprasnic şi bătea vântul, spulberând zăpada care se pusese. Am mers cu maşina în spatele convoiului la un cimitir pe lângă gara de sud. Am intrat pe o străduţă pietruita cu pietre de râu şi am ajuns în poarta cimitirului. Maşina mortuară a oprit în faţa noastră. Pentru ca incomodam, am oprit în faţa furgonului. Au dat jos mortul şi s-a format convoiul mortuar. Nicu şi cu taică-meu au plecat cu el.

— Ce faceţi? ne întreabă tata.

— Noi rămânem, răspundem eu şi Cornel. Nu ne plac înmormântările şi e foarte frig. Am îngheţat cât am ieşit din maşină. Mergeţi voi, noi rămânem. Am intrat în maşină şi am dat drumul la căldură.

Convoiul s-a îndepărtat şi maşina mortuară s-a urnit din loc. Când a ajuns în dreptul maşinii noastre, spatele furgonului a derapat brusc şi ne-a lovit portierele, pe care le-a îndoit destul de rău.

Când s-au întors după înmormântare şi Nicu a văzut isprava, ne zice:

— Uite că v-a pedepsit! În fond, era bunica voastră. Trebuia să veniţi şi voi!

PARTEA A VII-A

49. Între Prunişor şi Porţile de fier (1966 – 1969)

Am terminat Facultatea de Stomatologie şi am renunţat la repartiţia ministeriala, ca să mă întorc în

Turnu Severin, de fapt în judeţul Mehedinţi, în comuna Prunişor, la 25 km de Severin.

Dispensarul din Prunişor nu avea curent electric. Avea angajat un medic generalist şi personal mediu. Făceam naveta şi pierdeam o grămadă de timp. Acolo mai era angajat un tehnician dentar tehnician doar cu numele pentru că nu avea decât şapte clase. Punea dinţi din vipla.

Lucra cu un tur de picior, separa dinţii cu un disc de carborund sau diamant, scurta puţin dinţii mai rotunjea bombeurile şi lua amprenta cu gips. Stanţa apoi o capa de vipla, un galoş, şi suda dintii încălzindu-i la aragaz şi pe reşou. Nu era o treabă uşoară pentru el, dar se descurca.

Ţăranii veneau la mine să le scot dintii, iar el le punea dintii. Eu eram „domn dentist”, iar el era

„Domn doctor”.

Am vrut să modernizez acest cabinet cu tot ce trebuia, dar mai întâi trebuia să fie tras curentul electric, aşa că m-am adresat medicului şef de raion, rugându-l să rezolve problemele la dispensar. Acesta, care fusese iniţiat în chirurgie de tatăl meu, m-a întrebat:

— Vrei să rămâi în Prunişor, sau vrei să vii în Severin?

— Vreau să vin în Severin.

— Şi nu te gândeşti, ca dacă facem investiţii acolo, nu mai pleci? Mai bine stai liniştit şi hai să-ţi facem program dirijat la Hidrocentrala Porţile de Fier.

— Bine atunci. Şi făceam patru zile pe săptămână la Dispensarul Porţile de fier şi două zile la Prunişor.

La colonia Gura Văii, pe malul Dunării la 10 km de Severin, se construia marea hidrocentrala Porţile de Fier, în colaborare cu Iugoslavia. Aici veniseră pesta 10.000 de muncitori, cu familiile lor cu tot. Un

adevărat orăşel.

Dispensarul care deservea aceasta colonie era dotat cu personal, cabinete, sali de tratament şi de chirurgie, două cabinete stomatologice şi un laborator de tehnica dentară.

Sora şefă, deşi nu cred că avea mai mult de 7 clase, era foarte apropiata, ca să nu zic altfel, cu directorul Policlinicii din Turnu Severin, şi avea suficient tupeu ca să-i înfrunte pe medici, să-i repeadă chiar, şi să-i taie din condica dacă întârziau sau plecau mai devreme din program.

Pe mine m-a luat destul de tare în primire şi m-a tăiat din condica, drept pentru care i-am strigat şi eu că-şi însuşeşte din detergenţii şi din celelalte obiecte şi materiale date pentru igiena dispensarului.

Directorul Policlinicii din Severin i-a sărit în ajutor şi m-a chemat să mă tămâie şi să mă reprime:

— Ba, bagă-ţi minţile în cap, vezi ca tu eşti pui de şarpe, de duşman al poporului! Pe taică-tu l-am terminat, te terminam şi pe tine!

M-a scos de la Dispensarul din Gura Văii şi m-a adus la Severin în Policlinica, la cabinetul de copii, ca să nu-i mai deranjez prietena.

La Prunişor continuam să merg două zile pe săptămână.

Mi-am zis: „l-aţi terminat voi pe taică-meu, pentru că aşa au fost timpurile, dar pe mine nu mă terminaţi voi!” Aşa că am cerut preşedintelui C.A.P. (Cooperativa agricola) din Prunişor să mă primească în Partidul Comunist. Aşa am ajuns membru P.C.R.

Făcusem facultatea de stomatologie fără tragere de inimă, şi la 23 de ani eram medic şi cu armata făcută.

Am înţeles că „meseria e brăţara de aur”, ca atâta timp cât eşti stăpân pe meseria ta, ai siguranţă

şi încredere în tine. Mulţi colegi ma priveau cu superioritate, afişau cu siguranţă cunoştinţe reale sau nu, se dădeau deştepţi, ma intimidau pur şi simplu.

M-am apucat să învăţ, am luat totul de la început: anatomie, patologie, fiziologie, disciplinele de specialitate, etc. Învăţăm temeinic, aşa ca după vreo patru ani, când unul dintre colegi se dădea deştept, îl puneam la punct dovedindu-i ca ştiu mai multe decât el.

La Policlinica, copiii veneau cu mamele. Acestea au ajuns, treptat, pacientele mele, şi am început să fiu apreciat profesional, aşa că mi s-a propus să lucrez cu program dirijat la Dispensarul Judeţenei de Partid, la care aveau acces persoanele care deţineau funcţii politice sau de răspundere, şi aparţinătorii acestora.

Când mă întâlneam acum cu directorul Policlinicii, făcea plecăciuni: „Să trăiţi, domn doctor!” Îi răspundeam: „Vă salut”. Nu mai eram „pui de şarpe şi de duşman al poporului”.

50. Dr. Georgescu Paul şi Radu, fiul sau

Ne-am mutat din casa din strada Aurelian şi am ajuns chiriaşi în fosta noastră casa din B-dul.

Republicii (Carol) nr. 39, care fusese „donata” statului.

Cred că exista o simetrie a lucrurilor şi chiar a fenomenelor.

În anul 1969, într-o zi de vara, în jurul orei 12.30, la noi acasă se prezintă o femeie cu fiica ei în vârstă de 15 ani, eleva la liceu. Maică-mea o cunoştea bine pe femeie, pentru că fusese clienta cabinetului lor. Stăteam la etajul casei.

— Bună ziua, doamna Georgescu!

— Bună ziua, doamnă. Care este problema?

— Doamna Georgescu, fiica mea a avut o relaţie cu un coleg şi a rămas gravida; este în trei luni, am

văzut-o schimbata şi de abia acum am reuşit să aflu ce s-a întâmplat. Sunt disperată, şi vă rog să mă ajutaţi!

— Bine doamna, haideţi înăuntru să aşteptaţi, pentru ca soţul meu întârzie, este într-o operaţie.

Au intrat în sufragerie, s-au aşezat şi le-a servit câte o cafea. A trecut aproape o oră, şi Dorina aude uşa de jos.

— Ei, cred că a venit! Iese afară. Pe scări urca un băiat în vârsta tot de vreo 15 – 16 ani.

— Ce doriţi?

— Îl caut pe domnul dr. Georgescu, răspunde adolescentul.

— Nu este acasă, reveniţi după amiaza.

— Bine, mulţumesc. Şi a plecat. Maică-mea se întoarce în sufragerie.

— Nu a fost soţul meu, a fost un băiat.

Au mai aşteptat, dar dr. Georgescu întârzia. A dat telefon, şi i s-a răspuns că este în operaţie şi ca operaţia va mai dura.

— Eu zic să reveniţi mâine. O să vorbesc cu soţul meu şi o să rezolvam problema.

Ma împrietenisem cu un tânăr ofiţer de Miliţie, locotenentul Viasu. Lucra la Miliţia CFR, nu la Miliţia oraşului. Era un băiat simpatic, din Bucureşti. Eu lipseam de acasă, eram plecat la Bucureşti.

Pe la ora 17, locotenentul Viasu apare la uşă. Deschide tatăl meu.

— Bună ziua, sunt un prieten al lui Bogdan, zice locotenentul Viasu. Lucrez la Miliţie. Astăzi la prânz aţi făcut un chiuretaj.

— Nu am făcut!

— Aţi făcut, nu aţi făcut, nu mă interesează. Eu vă anunţ că aţi fost reclamat, şi ca să vă apăraţi.

— Vă mulţumesc, domnule!

Şi locotenentul Viasu a plecat. Tatăl meu se

întoarce în casă.

— Dorino, ce a fost la prânz?

— Păi ce să fie, ţi-am spus, a venit femeia asta cu fie-sa care este însărcinată în trei luni. A, şi a mai venit un băiat între timp şi a întrebat de tine.

— Ei, asta trebuie să fie amantul. Probabil ca a reclamat-o pe fată. A doua zi, femeia în cauza a venit cu fata. Fiind avertizat, dr. Georgescu a refuzat să-i facă avortul.

După o săptămână, doi ofiţeri de Miliţie, maior P... şi colonel G... descind la domiciliul doctorului Georgescu Paul: „Avem ordin de percheziţie în legătură cu posesia unor instrumente de provocat avorturi”. Au arătat hârtia şi dr. Paul Georgescu, care ispăşise doi ani de închisoare pentru ca deţinuse instrumente pentru provocare de avort, le-a dat voie să facă percheziţia. Au găsit o chiureta mare, cu care nu se putea face avort şi care rămăsese neconfiscata de la percheziţia anterioara. Au început să facă procesul verbal şi când au trecut adresa, au văzut ca numărul casei nu corespunde; şi nici numele.

— Maiorule, pai noi trebuia să mergem la nr. 39? Băiatul cel mare, Radu, avea 13 ani. Nu era prost.

— Tata, eu trebuie să plec la şcoală, am întârziat.

— Vă rog să-i daţi voie băiatului să plece. Şi Radu a plecat în fugă. Intra peste noi gâfâind. Eram la masă.

— Tanti Dorina, nene Gigi. Repede, ca vine Miliţia şi face percheziţie. Dacă aveţi instrumente, ascundeţi-le!

— Dorino, ia casoleta aia cu instrumente de chiuretaj şi du-le repede la vecinul nostru, croitorul. Radu a plecat imediat, ca să nu-l găsească Miliţia la

noi. Imediat ce s-a întors mama, cei doi ofiţeri au şi sunat la sonerie.

Ne-am ridicat de la masa şi a început percheziţia. N-au găsit nimic.

— La urma urmei nu avem nevoie de instrumente! Mergeţi cu noi!

Am rămas muţi, neştiind ce să facem. L-au dus la Miliţie şi l-au băgat într-o anticamera a unui birou de anchete, să aştepte. Au trecut peste două ore şi dr. Georgescu nu ştia pentru ce fusese arestat.

S-a ridicat de pe scaun şi a bătut la uşă. Înăuntru era şi maiorul P… a cărui sotie era asistenta medicala în secţia de chirurgie.

— Dacă sunteţi amabil, spuneţi-mi pentru ce m-aţi reţinut.

— Aţi făcut un avort.

— Cui?

— Fetei care este cu dumneavoastră în sala de aşteptare. Deschide uşa şi o cheamă înăuntru.

— Iat-o!

— Dar nici nu o cunosc!

— Noi avem declaraţia ei.

Era adolescenta care venise cu mama ei în urmă cu o săptămână. O denunţase băiatul cu care fusese combinata.

— Mai fetiţo, întreabă dr. Georgescu, ma cunoşti tu pe mine?

— Dar cum, nu mi-aţi făcut avort dumneavoastră, ce, acum nu vreţi să recunoaşteţi? N-am fost acum o săptămână la dumneavoastră şi nu mi-aţi făcut chiuretajul?

— Domnule maior, eu nu o cunosc pe aceasta fata. Ea susţine că a venit cu maică-sa la mine. Ştiu despre ce este vorba. O cunosc pe mama ei şi au venit împreună la mine acasă în timp ce eu eram la spital

într-o operaţie. I-au spus sotiei mele ca fata este gravida, rugând-o să intervină să-i fac avort. A doua zi a revenit şi eu am refuzat-o. Nu cred că a reuşit să-şi facă avort în timpul care s-a scurs, dar poate fi controlată. Urcaţi-o pe o masa şi vedem dacă are sau nu sarcina.

— Ia spune, mă, o întreabă maiorul, ai făcut sau nu avortul?

— Nu l-am făcut, dar o să-l fac!

Şi dr. Georgescu s-a întors după trei ore acasă. Este incredibil, nu? Cum de a aflat locotenentul Viasu, cum a reuşit Radu să ne anunţe, de ce s-a dus miliţia întâi la Paul Georgescu, şi de ce au întârziat cu percheziţia o săptămână? Între timp urmele avortului se pierdeau.

— Eu am terminat, sunt pe leafa, Cornel mai are un an şi termina şi el facultatea, avem ce să mâncăm, ce vrei, să mori de inima? Gata, ajunge! Oricine te mai roagă să mai intervii trebuie să-l refuzi. Nu poţi şi nu trebuie să-ţi mai rişti viaţa! Ulciorul nu merge de multe ori la apa.

Nu forţa norocul! i-am spus tatălui meu, şi chiar m-a ascultat.

51. Înaintea pensionarii

Tatăl meu trecuse de 60 de ani, era un om în putere, plin de energie. Mergeam la vânătoare cu el şi rezista la drum mai bine decât cei tineri. O zi întreaga mergea prin noroi şi arătură, cu cizmele de cauciuc pe care se lipeau kilograme de pământ, cu rucsacul în spate cărând câte doi-trei iepuri, puşca şi cartuşele, greutate nu gluma. Alţii gâfâiau, el nu avea nimic.

Nu l-am auzit vreodată să-l doară capul sau coloana, sau umărul sau vreo articulaţie, sau burta, doar dinţii l-au mai durut. Era de o robusteţe extraordinara, o putere de munca şi o rezistentă de

neînchipuit. Nu dormea decât puţin noaptea, citea, scria.

La spital se liniştiseră lucrurile. Tatăl meu se reemnase, iar lumea îl lăsase în pace şi îl respecta. Intra în operaţii şi medicul şef, care acum nu mai era tânăr, nu-l mai şicana, ajunsese să-l respecte. Sau poate că era şi influenta noastră: eram medicul Judeţenei de partid. Am fost ales apoi vicepreşedinte al Sindicatului Sanitar al Judeţului Mehedinţi.

Prim secretar al judeţului Mehedinţi a fost numit tov. I. Ploştina. Era prieten cu Ceauşescu. A stat 10 ani în funcţia aceasta. Era foarte apreciat de Ceauşescu.

Eu eram medicul întregului activ de partid, al Inspectoratului Judeţean de Miliţie, Securitate şi Armata. Dar de reclamaţii, anonime, denunţuri, nu scăpăm. S-a găsit şi aici un paranoic, unul Drăghici, pe care cei de la Partid l-au numit „Scriitorul” şi care îşi bătea anonimele la maşina de scris de la Direcţia Sanitara.

Am văzut şi eu o anonima. Mi-a arătat-o tovarăşa Badea, secretar al secţiei de propaganda, care răspundea de învăţământ şi sănătate. Mi s-au tăiat picioarele când am citit-o: „Din partea unor vechi ilegalişti”, dar care nu ştiau nimic de anonima. Am recunoscut imediat stilul lui

Drăghici, nu era prima şi nici ultima anonima: „un element duşmănos, fiu de legionar, care deţine secrete de partid şi de stat acasă la el şi face întruniri legionare, a fost în străinătate să ia legătura cu transfugi legionari”, ş.a.m.d. Stilul lui Teapa. De altfel, erau vecini şi se consultaseră. Primise ştafeta ticăloşiei de la canalia vecina cu el, dr. Teapa…

În ultimul timp văzusem că sunt urmărit, eram filat tot timpul. Am întrebat-o pe tovarăşa Badea:

— Şi care e concluzia?

— Ai scăpat, doctore, s-a dovedit că este tendenţioasa şi ştim cine a făcut-o. Până la urma.

„Scriitorul” Drăghici a ajuns pe lista reclamagiilor.

La nivel central exista o listă a celor care aveau tulburări psihice şi făceau denunţuri false şi care nu mai trebuiau luate în considerare.

Primul secretar, odată, când îi tratam dintii, mi-a mărturisit ca tatăl meu i-a salvat viaţa, pentru că l-a operat de peritonita când avea numai 14 ani şi era pe moarte: „Datorită tatălui tău eu trăiesc şi am făcut tot ce am putut să vă ajut”.

Doctorul Georgescu împlinise vârsta de pensie şi mulţi doctori voiau să-i ia locul şi să scape de el, pentru ca trăiau în umbra lui, îi epata prin personalitatea, profesionalismul şi chiar caracterul lui. Lumea îl simpatiza, nu însă toţi. Erau unii care abia aşteptau să-l dea afară, deşi ar fi putut să rămână în serviciu…

Din nou, cei de la securitate i-au întins mâna. I s-a propus să devină informator şi să-l menţină în serviciu, dar din nou tatăl meu a refuzat:

— Am mai refuzat odată când eram tânăr şi aveam perspective şi mi-am riscat viaţa cu asta. Nu mă lasa conştiinţa să fac aşa ceva!

Ofiţerul respectiv nici n-a mai insistat. A fost scos la pensie. A fost cea mai mare lovitura pentru el, devenise inutil. Am încercat să-l consolez; degeaba! Mi-a răspuns:

— Să ştii de la mine ca cea mai grea boala e bătrâneţea!

52. Pensionarea dr. Georgescu Gh.

După anularea acuzaţiilor de sabotaj şi după ce agentul Ciocsirescu a fost dezavuat, supravegherea informativa nu a încetat, dar oricum, odată cu venirea lui Ceauşescu la putere, teroarea exercitată de Securitate s-a diminuat considerabil. Deţinuţii politici, în cea mai mare parte, au fost eliberaţi.

Totuşi, aşa cum rezulta din studiul dosarului, problemele securităţi au rămas aceleaşi.

Într-o notă de analiza a ofiţerului de securitate care răspundea probabil de problema legionara, se specifica:

27.03.975 – nu avem informaţii care să ducă la concluzii.

9.07.977 – să se obţină materiale pe două linii pentru verificarea lui. Termen 30.08.977, inclusiv pentru armament. Încadrarea informativa: „Panaitescu C”. Şi „Ungureanu Ion”.

Sarcini de rezolvat: dacă are manifestări cu caracter ostil, atitudine, comportare, relaţii la locul de muncă, raportul în care se afla cu numiţii…

Dacă a posedat sau poseda armament, fiindcă a fost legionar.

Au fost verificaţi copiii celui în cauza – ambii medici stomatologi la Policlinica din Turnu Severin şi nu au rezultat probleme care interesează organele noastre.

În 1971 s-a încercat recrutarea ca informator, iar acesta a răspuns:

„Prin 1958 – 59, un ofiţer de securitate i-a propus să colaboreze cu organele de Securitate şi a refuzat categoric, considerând că nu are timp şi este sub demnitatea sa de medic”.

Din Nota informativa [din data 12 ÎI 1976] a agentului Panaitescu Emil reţinem:

„Poate ca a câştigat în profesiunea lui, fiind un

medic bun, dar, deoarece a pornit de la nimic (după expresia dr... „a venit în Severin cu o valiza din lemn şi în bocanci", afirmaţie de altfel răutăcioasă, care pe sursa a impresionat-o neplăcut atunci când a auzit-o) n-a putut desigur realiza lucruri deosebite din punct de vedere material.

Ştie o mulţime de bancuri, dar niciodată n-a spus vreunul cu ţinta politica".

Tot agentul Panaitescu [în Nota informativa din 14 VI 1977], descrie momentul scoaterii la pensie:

„Cu toate că acest eveniment era de aşteptat, întrucât bătrânul dr. Georgescu Gh. împlinise încă de doi ani vârsta de pensionare (62 ani) el fusese menţinut în continuare şi s-ar fi putut crede că va mai fi încă, deoarece este în depline forte şi capabil de muncă. Direcţiunea a făcut nişte oferte ca să se angajeze la Maternitate, dar a refuzat. Pensionarea a fost un şoc pentru el, care l-a afectat moralmente.

Despărţirea de foştii colegi de munca s-a făcut într-un cadru festiv, cu care ocazie i s-au înmânat nişte daruri, iar doctorul I. Pop, medicul şef de secţie, a ţinut o mică alocuţiune în care a pus în cea mai bună lumina meritele profesionale ale dr. Georgescu Gh. şi i-a relevat rezultatele unei munci de peste 30 de ani în secţia chirurgie. În orice caz, atmosfera generală a fost de mare regret, atât din partea majorităţii colegilor cât şi din partea personalului mediu, deoarece dr. Georgescu Gh. era un om vesel, plăcut, vorbăreţ şi serviabil. În ce priveşte comentariile în jurul acestui eveniment, s-a spus ca dr. Georgescu Gh. mai putea fi menţinut, aşa cum sunt ţinuţi alţii care au depăşit vârsta de pensionare".

În alta Nota informativa (din 11.03, 1976), un alt agent (anume Pintilie Liviu), se referă tot la pensionarea dr. Georgescu Gh.:

„În urmă cu două săptămâni, s-a ţinut la nivelul spitalului judeţean, şedinţa de prelucrare a planului de măsuri tehnico-organizatorice pentru anul 1976, şedinţă la care a participat tovarăşul Prim secretar al Comitetului Judeţean Mehedinţi al P.C.R. La întrebarea pusă de tovarăşul Prim secretar, dacă au participat la întocmirea planului M.T.O. toţi membrii comitetului oamenilor muncii (C.O.M.), aceştia au răspuns: nu. Printre membrii C.O.M. se afla şi dr. Ceausu Emanoil, medic emerit, dar acesta, când a fost anunţat să vină, nu s-a prezentat din cauză că este supărat pe conducerea Direcţiei sanitare fiindcă l-au pensionat pe dr. Georgescu Gh”.

În Nota de analiza din 22.X.1988 se aproba măsuri pentru urgentarea încadrării informative a dr. Georgescu Gh., să se creeze în acest caz o reţea cu posibilitatea de a stabili concepţiile politice şi activitatea acestui legionar, nu cu reţea de suprafaţă, deoarece, de peste un an nu mai exista nicio informaţie.

De fapt, supravegherea informativa era formala, lipsită de consecinţe şi, de altfel, obiectivul, dr. Georgescu Gh. era grav bolnav de cancer.

53. Întâmplarea din parc

Acum, după pensionare, dr. Georgescu îşi făcea de lucru. Îşi făcuse o grădiniţă, uda florile, sapa ronduri, din când în când mergea la vânătoare cu mine.

Dar îndeletnicirea de baza era pescuitul. Îşi făcuse o crescătorie de râme şi de viermi pentru pescuit, motiv pentru care maică-mea îi făcea tot timpul observaţie ca a împuţit pivniţa cu mirosul de viermi, aşa ca de-acum încolo transportul de murături

din pivniţă îl va face el.

Se scula dimineaţa când se lumina, îşi făcea un pacheţel de mâncare şi o sticluţă de ţuică, şi-şi aranja sculele de pescuit. Avea ace speciale suedeze, le ascuţea bine, îşi înnoda firele, repara mulinetele, clopoţeii de avertizare, mă rog, tot ce trebuia. Dacă s-a apucat de pescuit, apoi şi aici făcea lucrurile cu seriozitate. Când se lumina, pleca la Dunăre. N-avea decât câteva sute de metri. Traversa parcul, ocolea portul şi ajungea la locul lui de pescuit. Se întorcea pe la 8 – 9 dimineaţa şi întotdeauna, vara, venea cu câte o captura serioasa de peşti.

Ajuns acasă, se lauda cu isparava lui şi stătea la o cafea sau chiar la o ţuică mica şi o gustare. Dacă ne nimeream pe acolo, porneam şi o discuţie, de obicei pe o temă medicală. Treaba asta îi menţinea tonusul, îl dispunea şi îi dezvolta instinctul de vânător.

DIALOGURI

Vine o dată însă revoltat la culme – şi mă nimerisem în curte.

— Ma, îmi zice, ştii ce văzui?

— Ce văzuşi?

— Ma, în parc, aici, pe aleea principală, se regulau doi în faţa mea!

— Ei şi?

— Cum mă, ei şi? Tu nu eşti sănătos?

— Şi ce-i, domnule, cu asta, să le fie de bine!

— Ma băiatule, am trecut pe lângă ei, s-au uitat la mine şi au continuat. Tu nu-ţi dai seama?

— Şi ce-i, domnule, asta-i libertatea!

— Cum mă, nesimţiţii, aşa în văzul lumii şi ziua în amiaza mare!

— Uite, să-ţi spun o chestie. Mi-au spus unii ca nişte sârbi, în Suedia, mergeau pe o străduţă şi doi tineri lângă o motocicleta se regulau. Ăştia când i-au văzut au început să râdă. Cei doi s-au dus la poliţie şi au reclamat că au fost deranjaţi. Drept urmare, sârbii au fost amendaţi. Ei, ce zici? Asta este libertatea! Mi se pare corect.

— Ma, tu eşti nărod? Cum poţi să spui asemenea prostii. Te credeam mai copt la minte, dar din câte vad, ai luat-o şi tu razna. Ma, cum dracului v-aţi tâmpit toţi?

Era indignat rău de tot. S-a învârtit el un timp şi mi-o arunca:

— Ma, zice el, mă, au trebuit mii de ani pentru ca omul să pună în faţă o frunză şi să înveţe ce-i ruşinea şi onoarea şi ăştia în câţiva ani au distrus tot!

Mi-a închis gura şi m-a pus să gândesc!

54. Bogdan, doctorand

În 1977 m-am înscris la doctorat. Era nevoie de aprobare din partea Direcţiei Sanitare de unde lucram, un referat de Cadre („Serviciul Personal”) şi bineînţeles, să te primească un profesor la doctorat.

Publicasem câteva articole în revista „Stomatologia” sub îndrumarea profesorului meu de paradontologie din Bucureşti, şi acesta ma aprecia. Profesorul Gafar a respins-o pe una. din nepoatele lui Ceauşescu, care a murit sub dărâmături la cutremurul din 1977: „Nu pot să te primesc, i-am promis doctorului Georgescu din Severin că-l iau pe el la doctorat”; şi fata a înţeles.

Dar dosarul meu de admitere la doctorat, care conţinea şi Referatul de cadre, a fost respins, deci nu aveam dreptul să mă prezint la colocviul de admitere

la doctorat. Referatul de cadre se dădea în plic închis, şi acelaşi dr. Drăghici mi-a băgat şopârla cu „origine nesănătoasă” şi nu ştiu ce a mai scris. I-am telefonat profesorului meu.

— Nu se poate mă, nu s-a mai întâmplat aşa ceva. Tu nu eşti membru de partid?

— Ba da.

— Şi atunci cum este posibil aşa ceva? Nu-i nimic, vii la anu’.

Şi locul a rămas neocupat. În anul următor însă, am păţit acelaşi lucru. Mi-a fost respins dosarul de admitere la colocviul de doctorat.

De data aceasta, însă, referatul de cadre a fost verificat la Comitetul de partid judeţean de tovarăşul Mateescu. M-am dus la Comitetul de Partid, la tovarăşul Ploştina, prim secretar al Comitetului de Partid al judeţului Mehedinţi. După expresia unui prieten cu funcţie mare în partid, un prim secretar avea aproape toată puterea pe teritoriul judeţului, ca şi Ceauşescu:

„Doar moneda cu chipul propriu nu poate să bată”.

I-am spus tovarăşului Ploştina povestea.

— Cheamă-l pe tovarăşul Mateescu! Acesta se prezintă imediat:

— Găseşte-mi-l pe Directorul de cadre din Ministerul învăţământului, tovarăşul Borcea, şi să lămurim situaţia.

L-au găsit imediat şi primul secretar i s-a adresat foarte reverenţios:

— Tovarăşul director Borcea? Să trăiţi tovarăşe director. Avem un tovarăş doctor aici, membru de partid, un om serios şi de încredere, medic la cabinetul medical al nostru şi i s-a respins dosarul de admitere la doctorat. Noi am verificat dosarul şi

referatul de cadre, ce se întâmpla?

— Tovarăşe prim secretar, ştiu despre ce este vorba. S-a primit la Comitetul Central o nota, de acolo din Severin, în care acest doctor este acuzat de nişte lucruri grave.

— Tovarăşe director, dar noi l-am verificat pe acest doctor şi îi ştim situaţia familiala.

— Tovarăşe Prim, problema ne depăşeşte pe noi, acum nu se mai poate rezolva decât la nivelul Comitetului Central.

— Ai auzit, doctore, te duci la Comitetul Central şi-ţi rezolvi problema!

Am plecat la dispensar şi au apărut tovarăşul Marconescu, fostul instructor al Comitetului Central pentru Mehedinţi, care acum era secretar la secţia organizatorica, şi tovarăşul Mihalcea, activistul cu problemele speciale, care răspundea de Armata, Securitate, Miliţie şi Justiţie.

Le-am explicat situaţia: „Am fost reclamat ca tatăl meu a fost exclus din partid pe motiv că a fost legionar. S-a făcut o mare greşeală, pentru că nu a fost". Şi le-am povestit episodul cu Titi Dumitrescu de la Fântânele, care a spus că a fost obligat să dea declaraţia ca tatăl meu a fost înscris ca legionar în satul Fântânele…

— Mai Bogdane, îmi zice tov. Marconescu, îţi aduc dosarul lui taică-tău şi să vezi ca el a declarat că a fost legionar.

— Nu se poate, tovarăşe secretar, eu am fost de fata la discuţie, ma jur că este adevărat ce spun.

— Bine, uite am să-ţi aduc dosarul. Şi după o oră a venit cu dosarul. Dosarul era cu coperţi din carton subţire de culoare gri şi cu creion roşu scria pe el „Exclus". Mi-a deschis la pagina cu declaraţia.

— Citeşte! Este scrisul şi semnătura lui?

— Da! – îi cunoşteam bine scrisul.

— Uite: „recunosc că am făcut parte din cuibul Mărăşeşti condus de Titi Dumitrescu”.

— Nu se poate, nu-mi vine să cred. Domnule, dar nu a fost, eu am asistat la discuţie. Pot să văd dosarul?

— Nu, nu-ţi arăt decât atât! mai Bogdane, să nu-l acuzi, tu nu poţi să ştii în ce condiţii şi pentru ce a dat această declaraţie. Astea au fost timpurile, nu trebuie să-i judecam! Să-l laşi în pace, te rog!

— Bine, dar eu nu las lucrurile aşa!

— Ei, atunci, să te învăţ ce-ai de făcut, zice Marconescu. La Comitetul Central se afla arhiva fostei Siguranţe şi lista completa a legionarilor se afla acolo. Să-l verifice dacă este pe aceasta lista.

Nu-mi mai aduc aminte cum am ajuns la un tovarăş Ungurescu, care răspundea de aceasta problema şi care era tot de prin Mehedinţi. Am făcut o cerere de verificare a listei de la fosta Siguranţă a statului pentru a confirma sau nu dacă tatăl meu se afla pe aceasta listă a fostei Siguranţe, şi prin urmare, dacă a fost legionar.

Am primit răspunsul şi m-am întâlnit cu acest tovarăş Ungurescu.

— Aţi avut dreptate, tatăl dumneavoastră nu se afla pe aceasta lista. Dar nu puteţi face deocamdată nimic. Toate dosarele de admitere la Colocviul de Doctorat ca şi cele de promovare în funcţii universitare se semnează în final de tovarăşa Elena Ceauşescu. Ne ducem cu geamantanele de dosare la semnat. Din moment ce a semnat dânsa nu mai putem să revenim. Va înscrieţi anul viitor la doctorat şi nu vi se va mai respinge dosarul.

După discuţia cu Marconescu şi după ce am văzut declaraţia, eram total descumpănit. Fusesem ferm convins ca tatăl meu nu recunoscuse acuzaţiile

ce i se aduseseră. Am ajuns acasă.

— De ce ai semnat? l-am întrebat. De ce nu ai revenit să ţi se facă dreptate?

Mi-a răspuns ca a renunţat, ca n-avem decât să ne luptam noi. Cred că nu voia să-şi recunoască înfrângerea, fusese zdrobit şi nu voia să-şi mai amintească acest lucru, şi mai ales ca avusese aceasta slăbiciune. Dar tot dintr-o „Nota informativa" am aflat ca „am cedat pentru că nu-mi primeau copiii la şcoala".

Am rămas singur cu maică-mea. M-a luat în primire:

— Nu-l laşi odată în pace? A făcut-o pentru voi, nu a avut încotro, că nu va primea la şcoală.

— Aşa-i, dar el nu vrea să recunoască că a fost înfrânt.

— Da, şi ce vrei de la el? sare maică-mea la mine.

— N-am să mă las, am să-l pun să facă contestaţie! Am să-l lămuresc eu!

Fusese înfrânt! Încă o dată răul învinsese oamenii cinstiţi cu frica de Dumnezeu, încă o dată cei slabi sau cei de caracter erau umiliţi.

I-am zis tatălui meu:

Eu: – Ai crezut în bine, în adevăr, în victoria binelui asupra răului, în lupta dreapta, în competiţia cinstita? Nu ai văzut că exista şi procedee de reprimare sau de suprimare a concurentei prin care eşti scos din competiţie? Ai crezut că vei învinge în ring prin profesionalism, prin superioritatea morala şi intelectuala?

Nu, nu-i aşa! vine Răul şi-ţi ia dreptul de a intra în competiţie, cel puternic îţi taie mâinile, îţi ia totul, şi după ce s-a folosit de tine şi te umileşte, te arunca la gunoi sau te îneacă. Unde şi când vezi tu dreptate pe pământul ăsta?

Pe pământul ţării ăsteia, blestemat de când se ştie, toţi care s-au născut aici au fost înfrânţi şi umiliţi, tâlhăriţi şi cu munca lor alţii s-au pricopsit, începând cu romanii care s-au întors victorioşi, fericiţi, au petrecut zile în şir cu aurul dacic, privind cum sclavii aduşi din Dacia sunt omorâţi în arene, pusi în lanţuri, îndoiţi sub bici, cu averile confiscate, femeile violate şi cu copiii distruşi sau luaţi sclavi. O întreagă civilizaţie, a Dacilor, a fost lichidata, la fel ca cea Azteca, din care s-au îmbogăţit spaniolii, pentru ca un imperiu să se hrănească din carnea lor. Cei puternici au întotdeauna dreptate, „adevărul” este de partea lor. Toată morala creştină este un fals, nimic nu-i adevărat, decât puterea răului. Este normal ca acest popor să nu aibă coloana vertebrală, să nu mai creadă în nimic, să încerce să se strecoare decât să ia lupta în piept. De fiecare dată când a luptat a fost zdrobit şi umilit. Mai bine cu „capul plecat, ca sabia nu-l taie!”. Mai bine sărac ca să nu aibă de ce să-ţi taie capul! mai bine pribeag decât statornic! mai bine într-o ţară străină decât în ţara ta! Pe aici au trecut toţi şi-au pârjolit pământul ăsta, iar mamele noastre au blestemat pământul în care şi-au născut copiii. Da, este o istorie care se repeta!

El: – Dar ţăranii de la munte păstrează portul Dacilor vechi. Chiar nu a rămas nimeni în păduri? Au distrus civilizaţia dacilor, dar nu au putut să-i extermine pe toţi. De unde au luat romanii aproape o jumătate de milion de sclavi? Cum se păstrează limba romanilor pe pământul ăsta? La fel au făcut şi cu evreii. Ce, n-au putut să-i decimeze? Ba da. Dar nu le trebuiau morţi, le trebuiau vii.

Trebuie să privim lucid şi cu speranţă; asta este sămânţa din care va încolţi şi va creşte conştiinţa poporului nostru: credinţa şi speranţă.

Eu: – O fi aşa, dar trebuie să învăţăm să gândim şi să luptăm şi să admiţi existenta răului şi a luptei necinstite, a vicleniei, a minciunii, a dezinformării! Nu eşti înfrânt decât atunci când recunoşti că eşti înfrânt; când îţi cedează nervii şi depui armele; când moralul tău este la pământ. Şi, aici s-a lucrat. Asupra psihicului; s-a studiat psihologia individului şi de grup şi s-a acţionat folosindu-se toate procedeele de influenţare psihică: procedeul Cain-Abel, procedeul abandonului moral, procedeul calului Troian, procedeul Oedip, lupta prin infiltrare şi proliferare, nonviolenta, prin minimalizare, discreditare, dezinformare, substituirea şi introducerea unei protecţii pe canalul de intrare ca să nu mai fie reanalizat sistemul, fetişizarea, răstălmăcirea ş.a.m.d., într-un cuvânt diversiunea! Diversiunea este materia de baza a serviciilor de informaţii, aşa cum anatomia este disciplina de baza în învăţământul medical.

Toate acestea au ca scop de a induce în suflet îndoiala şi negaţia, să te rănească, să spargă conştiinţa, să te îndoieşti de tine, să depui armele, să ajungi să te desconsideri pe tine, să te negi pe tine, să te demoralizeze, să-ţi negi fraţii, părinţii şi copiii, să nu mai ai credinţa şi speranţa, să-ţi fie greaţa de tara în care te-ai născut şi chiar de tine, să conteşti valorile naţionale şi să te închini la cele străine.

S-a studiat totul în laboratoare de psihologie, ca în cuşca pe animale de experienţe: nu cu armele câştigi, ci cu cuvântul, forţa care răsuceşte minţile şi perverteşte conştiinţele.

El: – Da, aici se lucrează! Armele sunt doar ca să te ameninţe, să te sperie, să te demobilizeze, cuvântul este adevărata unealta. În mâna cui?

Eu: – A celor puternici care hotărăsc soarta altora, ce este bine şi ce este rău, ce e adevărat şi ce

nu. Marea lupta se duce la nivelul de sus al zeilor, între bine şi rău, între Cristos şi Satan, între ordine şi dezordine, între construcţie şi distrugere, folosind cele două puteri de atracţie sau de respingere, iubire şi ura. În orice sistem viu apar aceste două forte.

El: – Da, aşa-i! Orice lucru poate fi întors pe două fete. Depinde de unde îl priveşti, dinspre unul sau dinspre altul. Cine are dreptate? Cine este mai bun? Eu ştiu?!

Eu: – Vezi, „Ştiu ca nu ştiu” a zis Socrate. Noi nu ne putem însă permite să spunem aşa. Noi trebuie să ştim ce ştim şi să ştim ce nu ştim. Şi să ştim ca ce nu ştim este mai mult decât ce ştim şi prin urmare să ne îndoim permanent de un adevăr pentru ca adevărul este şi funcţie de timp.

Adevărul este schimbător, fie şi dacă este peren. Acum este la unii, mâine s-ar putea să fie la alţii.

El: – Orice om poate să cedeze până la urmă, depinde de puterea care i se opune: cât de mare este, cât timp acţionează, dacă îl copleşeşte, dacă nu mai are pentru ce să lupte sau dacă ţinta lui s-a pierdut, sau nu depinde de el. Pentru el poate să reziste, dar pentru altul, pentru copiii lui de exemplu, îi sacrifica pe ei pentru sine?

Eu: – Da, ai dreptate.

El: – Şi asta am făcut şi eu, nu am ştiut că voi fi atacat prin voi!

Şi atunci îl acuzam pe tatăl meu ca a cedat, pentru ca îl judecam cu mintea mea de atunci.

Eu: – Totuşi, de ce nu ai acceptat să fii informator, şi apoi, cum ai putut să dai o astfel de declaraţie? De ce te-ai lăsat înfrânt?

El: – Tu nu ai dreptul să mă judeci pe mine! Eu am conştiinţă!

Eu: – Oare, aşa să fie? Acţiunile tale, iată că se

întorc împotriva mea şi a lui Cornel! Tu aveai voie să hotărăşti pentru tine dacă ai demnitate sau dacă te respecţi pe tine dar tu nu îţi aperi demnitatea şi conştiinţa cu preţul sacrificiului nostru. Te sacrifici pe tine dacă vrei, dar nu pe noi, ca să-ţi păstrezi sufletul tău curat.

El: – Judeci cu alta minte, în alte condiţii şi în alt timp…

Eu: – Şi apoi, dacă este aşa, de ce ai cedat până la urma? Dacă ai plecat pe un drum, de ce nu ai mers pe el până la capăt? De ce te-ai întors? Ori cedai de la început şi acceptai pactul cu Diavolul, ori mergeai pe calea lui Cristos până la capăt, şi nu te lăsai doborât! Te-au torturat? Tiau rupt mâinile în uşa? De ce ai dat declaraţia aia?

El: – Am capitulat pentru voi. Cornel nu era primit la şcoală, tu nu ai fi fost primit în facultate, ce se alegea de voi? Pe mine puteau să mă închidă, îmi înscenau ceva şi eram terminat, ştiam ce înseamnă să fii în pragul morţii, dar aveam dreptul să vă sacrific pe voi? Nu am crezut ca ma vor ataca prin voi!

Eu: – Nu ai crezut în tine până la capăt! Asta este, a fost o crăpătură prin care a intrat îndoiala. Nu ai tras un cerc în jurul tău, şi chiar şi aşa ai lăsat un spaţiu, o fereastră, şi a intrat Răul.

Te-ai lăsat ademenit de perspectiva uitării… Şi, la urma urmei, aşa naiv ai fost? Cum ai crezut ca ei nu îţi vor ataca familia, i-ai crezut cinstiţi?

El: – De, nu întotdeauna am judecat corect. Nu întotdeauna poţi anticipa ce urmează. Am sperat în mai bine.

Eu: – Ai sperat pentru că te iluzionezi cu ideologia asta creştină care nu e bună decât pentru fraieri!

El: – Cine crede că exista bine total sau rău total,

se înşală. Întotdeauna binele vine şi cu răul, şi răul cu binele. Nu pot fi separate. Aşa că e normal ca omul să aleagă greşit!

55. El şi eu, dialoguri intermitente

Pensionar fiind, dimineaţa, dacă nu se scula devreme să plece la pescuit cu inginerul Stoianov, îl găseam fie citind, fie scriind, fie meditând la cine ştie ce problema pe care mi-o transmitea mie de obicei eu eram interlocutorul lui şi cu mine avea contraziceri, discuţii aprinse, care, dacă stăteai pe margine şi ne ascultai ziceai ca mai avem puţin şi ne luam la bătaie.

În baie, când se bărbierea, cânta slujba de la biserică. Le ştia cred, pe toate; cu memoria lui, şi cum fusese copil de biserica, le ţinea minte. Aşa că dacă era bine dispus îmi spunea mie câte un panseu. Avea discuţii cu maică-mea.

— Mai Bogdane, zice el printre altele, femeia trebuie să fie cu douăzeci de ani mai tânără ca bărbatul (a lui era doar cu opt) pentru că nu mai are chef şi îşi respinge bărbatul de la o vârsta. În loc să depună efort să-l menţină în tonus, să încerce să-l cucerească zilnic pe bărbat, le vezi ca devin delăsătoare, nu mai sunt cochete, se îngraşă ca morsele (maică-mea era totuşi slaba), miros a bucătărie, sau a ceapa prăjită când se urca în pat. Ma, ar trebui ca femeile să primească o educaţie – auzi tu, egalitatea femeii cu bărbatul! – ce prostie! Păi, bărbatul a fost întotdeauna

„Protos”. El este stâlpul casei de care se ţin toţi, el este busola familiei, el arata direcţia, el este zidul casei. Când moare bărbatul, totul se prăbuşeşte, nu mai are sens, finalitate. De-asta sunt atâtea divorţuri, de-asta copiii nu mai primesc educaţia care trebuie!

De la bărbat învaţă băiatul să se poarte ca un bărbat şi fata să înveţe cum să-şi formeze bărbatul şi cum să se poarte cu el.

Din lipsa de educaţie, a mamei dar şi a tatălui, fetele proaste au impresia ca dacă arcuşul e mare şi greu şi apeşi tare pe coarde, vioara, care imita trupul femeii, va cânta mai bine şi mai frumos. Nu mă, nu-i aşa. Ceea ce face ca muzica să fie frumoasa este priceperea şi sentimentul, mă!

— Da, completez eu, asta contează, dar şi arcuşul potrivit!

— Ei, da! Când pleacă bărbatul, toată familia este în deriva. El este punctul de sprijin al familiei. Eu nu ştiu, lumea asta s-a prostit de tot. Auzi! Emanciparea femeii! Păi, ce experienţa istorica are chestia asta şi pe cât din suprafaţa planetei acesteia s-a aplicat? Şi a ieşit mai bine?

— Ei, totuşi, nici femeia sclava!

— Nu mă, nu sclava, dar femeia trebuie să simtă că este a cuiva, ca aparţine unui bărbat, bărbatului stăpân şi responsabil al ei! Un lucru care n-are stăpân, se risipeşte, se pierde. La fel şi femeia! Femeia trebuie să-i asigure în schimb liniştea, echilibrul bărbatului, insula lui. Femeia trebuie să fie contrariul bărbatului.

— Adică negaţia lui?

— Contrariul nu înseamnă negaţia, asta înseamnă ca ceva nu mai exista; nu, mă, contrariul înseamnă complementarul: cei doi alcătuiesc un sistem, un sistem este format din contrarii, sunt dihotomice, totul este pereche. Dacă sunt mai mulţi duşmani, ei se vor grupa în două tabere, întotdeauna două.

Şi femeia trebuie să fie perechea lui, complementarul, umbra lui şi amândoi să tragă împreună în aceiaşi direcţie, să-şi ducă crucea.

Taranca spune: „omul meu”, adică jumătatea de om a ei, şi taranul spune: „muierea mea”. Dar întotdeauna, una din parţi – un subsistem – trebuie să fie mai slaba, pentru ca altfel sistemul se blochează. Pentru ca familia sa se menţină, trebuie ca unul din soţi să cedeze: două pietre tari nu macina, şi cea care cedează trebuie să fie femeia, dacă bărbatul ajunge mai slab, femeia, cu instinctul ei, îl face cârpa şi atunci îl arunca. Aşa ca bărbatul trebuie să fie bărbat, stăpân!

— Ei, tu nu vezi ca lucrurile s-au schimbat?

— Da, dar nu e bine! Timpul o să confirme tradiţia care a fost şi o să elimine aceste deviaţii.

— Auzi, schimb eu vorba, dar ce zici de geniul ăsta din Carpaţi?

— Ei, nu vezi mă, că stau şi se închina la un incult, şi oricum nu este vreun deştept.

— Da, domnule, dar uite că are intuiţii! A făcut şi destule lucruri bune!

— Hai mă, te-ai prostit şi tu?

— Domnule, uite, el a asigurat fiecărui om o pâine şi un acoperiş deasupra capului.

— Este adevărat, şi e mare lucru, dar asta nu înseamnă că e nu ştiu ce deştept, ci că este cu intenţii bune şi că este cu poporul.

— Pai alţii au distrus tara şi poporul ăsta şi s-au gândit numai la ei!

— Da, dar ăştia, toţi lingăii ăştia, îi cânta osanale şi îl vor distruge. Dacă unui copil îi dai numai note de zece şi el nu le merita, îl distrugi.

Da, ai dreptate, asta i se urca la cap şi îl ameţeşte; nivelul lui este mai jos.

El: – Ma, uite, ăştia spun că a fost cizmar. Ma, asta îţi spun eu că nu a fost cizmar! Eu: – Ei, pe dracu’! Chiar aşa?

El: – Da mă, uite, ca să fii cizmar, trebuie să ştii să faci un pantof, să ştii să ţii clientela, cizmăria, să faci ca cizmăria să fie profitabila, să rezişti la concurenta. Pai îl vezi tu în stare pe asta de aşa ceva?

Ma, când Marx a spus ca clasa muncitoare este detaşamentul social cel mai avansat, avea dreptate. Pe timpul ăla, muncitorul, adică meseriaşul, ştia să facă un lucru de la cap la coada. Lua bani, făcea o căruţă, o vindea, cumpără materiale, construia alta, o vindea, închidea cercul. La fel, dacă construia o casă, o unealta, mobila, înţelegi? Muncitorul de azi, pe banda de lucru a fabricii sau a societăţii, nu mai face decât o etapă. Mintea lui nu mai închide cercul, de asta-i vezi rătăciţi. De-asta îl apreciază ăştia pe Ceauşescu, că nu-l văd până la capăt, cum va sfârşi el şi cum vom sfârşi noi!

Eu: – Da, este interesant ce spui; şi comunismul cum a apărut?

El: – Comunismul ăsta s-a născut din negarea a tot ce a fost. Oare a fost bine? s-au întrebat mulţi, de-a lungul istoriei. Printre ei şi Platon – vezi, a pus la îndoiala sistemul social. Cine l-a pus să se îndoiască?

— Dracu', ca pe Eva: oare nu cumva ar putea fi mai bine? Cum să nu! Şi ce şi-a imaginat el? A elaborat „Republica" lui, care să perfecţioneze omul, deci cu intenţia de bine.

Eu: – Ei, Platon a fost un idealist care a vrut ca omul să devină mai bun, să elimine viciul – incapacitatea omului de a se opune instinctelor, apetitului la rău, pornirile rele, dominaţia răului asupra conştiinţei, nu?

El: – Da, dar odată cu acest bine pe care-l intenţionează, a adus şi răul, a supralicitat poate şi uite ce a ieşit. Indiferent cum vrem să-l interpretam pe Platon, el este cel care sugerează modelul statului

comunist.

— Iată o societate în care să fim toţi egali, adică o societate omogena, totul la comun, adică comunista. Averile toate la comun, femeile de asemenea, să conducă bătrânii, adică filosofii.

Eu: – Ei, nu bătrânii, oamenii maturi care nu se mai supun pornirilor necontrolate de raţiune.

El: – Mă rog, e lipsit de importanta, învăţământul să fie etatizat, ca să fie educaţi copiii cum trebuie; să fie numai trei clase sociale: clasa conducătorilor (a filosofilor), clasa paznicilor (a militarilor), şi clasa producătorilor, care erau singurii care aveau dreptul de proprietate asupra uneltelor. Aristotel şi Platon au gândit „Statul perfect”. Însă un alt grec înaintea lor, cred că Lycophron, vedea statul ca garant ai drepturilor cetăţeanului, nu ca un instrument de perfecţionare a omului, şi astăzi statul rămâne un garant ai drepturilor cetăţeanului.

Eu: – Şi Cristos ce a făcut, de se număra anii de la el?

El: – Ei da, principiul de baza al lui Cristos, principiul iubirii, a fost răstălmăcit şi subordonat răului; „toţi sunteţi egali pentru ca toţi sunteţi copiii lui Dumnezeu, sunteţi fraţi, nu aveţi voie să vă tâlhăriţi unul pe altul, să vă omorâţi, să vă înrobiţi, să vă luaţi femeile, căci Dumnezeu Tatăl nu vrea să-şi vadă copiii distrugându-se unul pe altul! Şi era adevărat asta, dar asta s-a bazat pe principiul iubirii, nu al urii. Ce, nu-i aşa?

Eu: – Ba da, cred că ai dreptate. Au interpretat egalitatea în faţa legii ca egalitate între indivizi. Domnule, eu nu sunt filosof. Dar am dreptul să interpretez cu mintea mea, ca de-aia mi-a dat Dumnezeu mintea, ca să gândesc un lucru, o idee. Este dreptul meu, enunţat de Descartes, să mă

îndoiesc de orice! – în felul acesta aflu adevărul. Nu numai că am dreptul să mă îndoiesc, dar am obligaţia la analiza proprie. Cum să se nască în mod spontan măcar o masa sau un pantof? Posibilitatea de distrugere a începutului construcţiei este mult mai mare decât cea a continuării procesului. Şi dacă un pantof nu se poate autocrea, cum o să se autocreeze o celulă, dacă nu exista o matrice de transformare? Dar tu eşti de acord cu existenţa lui Dumnezeu, nu eşti de acord însă sau mai bine zis nu acorzi suficienta importanta, greutate, lui Satan. Noi pe asta ne contrazicem!

El: – Iată cum a întors Marx lucrurile, Marx fiind, după câte ştiu eu, satanic, închinător în templul Satanei: Aşa este, ne naştem egali! Că aşa a zis şi Cristos. Cum ne diferenţiem atunci în bogaţi şi săraci? Prin furt: cei bogaţi au furat munca celor săraci; şi trebuie, ca urmare, să-i urâm pe cei bogaţi. Iată ura care ascute lupta de clasa!

Eu: – Este treaba lui, dar comunismul se bazează pe negarea existentei lui Dumnezeu, şi pe pereţi, în loc de simbolurile lui Dumnezeu îl pune pe Guru al lor, în loc de idolatrie religioasă, idolatrie politica şi creaţie spontana.

El: – Ai dreptate. Cred că Rousseau, în „Contractul social”, a negat creaţia prin inteligenta, prin informaţie. Dar informaţia apare prin negaţie sau diferenţa.

Eu: – Mă rog, se poate! Dar negaţia face schimbarea şi informaţia este semnalul care semnifica o schimbare.

Schimbarea se face datorită perturbaţiei, adică a stavilei neîntrerupte, a obstacolului permanent pe care-l pune Satan; el creează conflictul între contrarii, intriga. Şi-atunci, iată că este nevoie şi de Satan. Ba

mai mult: nu este necesar să existe Dumnezeu, spun marxiştii. Este suficienta contradicţia. Şi atunci rămâne omul cu conştiinţa lui, cel care determina totul şi care poate face Revoluţia!

El: – Dar cine impune finalitatea, scopul care determina structura sistemului? Numai Dumnezeu. Fără Dumnezeu nu exista nimic!

Eu: – Nu e nevoie de Dumnezeu. Finalitatea rezulta din jocul întâmplării şi al necesităţii.

El: – Da, aşa a apărut şi ateismul proletar. De fapt era Satanismul proletar: au adoptat culoarea roşie a lui Satan; în loc de iubire, ura; în loc de dragoste, erotism; în loc de echilibru social, lupta de clasa cu simbolurile ei, secera şi ciocanul. Secera, simbolul coasei, al morţii şi ciocanul cu care se sparge totul, se distruge. În locul lui Dumnezeu a pus negaţia şi creaţia spontana a lumii.

Eu: – Clar. Şi să-ţi mai spun şi eu ceva: şi Aristotel şi Platon şi comuniştii au adoptat modelul antropomorf sau mai bine zis psihomorf pentru stat, statul ca organism.

El: – Antropomorf, psihicul aparţine omului! Dar hai să trecem mai departe, că-mi pierd şirul ideilor. O să mai revenim asupra acestei probleme… Avem aşadar câteva elemente ale comunismului: ura de clasa, desfiinţarea exploatării, comunizarea averilor, ateismul. Iată ca apare Darwin, şi îl interpretează şi pe asta cum vor ei. Explica cum ne diferenţiem, prin adaptare la mediu şi selecţie. Indivizii, în funcţie de mediul social, capătă calităţi noi şi se selectează astfel în bogaţi şi săraci, în deştepţi şi proşti. Cei care au avut de mâncare cresc mai înalţi, nu?

Eu: – Şi nu-i aşa?

El: – Nu-i aşa, întâi apare mutaţia genetica, apoi selecţia în funcţie de mediu, şi adaptarea la mediu. Tu

poţi să stai la soare cât vrei, culoarea bronzata nu se transmite. Ei, dar ca să facă asta, trebuia ca Lenin să nege genetica. Deşi Morgan şi Mendel descoperiseră legile geneticii, ideologii comunişti neaga genetica: calităţile dobândite nu se transmit la urmaşi. Totul este asimilat prin reflexul condiţionat al lui Pavlov: suna clopoţelul în timp ce ţi se arata mâncarea şi salivezi, şi apoi când suna din nou, chiar dacă nu vine şi mâncarea, încep să-ţi curgă bale din gură. Aşa se învaţă totul, prin reflex condiţionat, şi totul este condus de la centru, din creier.

Eu: – Iată deci şi conducerea centralizata din statul comunist!

El: – Exact, mai băiete. Ei, dar pentru asta trebuia combătuta teoria celulara a lui Wirchow, de la mijlocul secolului XIX, autonomia celulara, automatismul sistemelor vii. Wirchow a spus:

„Omnis celula excelula”, şi prin extensie, orice celula nu numai ontogenetic, dar şi filogenetic, se naşte din celula, deci nu exista generaţie spontana.

Eu: – Am înţeles. Ei şi asta trebuie negata – ce automatism? Nu exista! Conducerea se face de la centru, negam şi cibernetica lui Wiener, reglajul automat prin feed-back, deşi asta seamănă cu reflexul condiţionat. Negam şi teoria informaţiei a lui Shanon, deci marfa nu conţine informaţie, conţine doar munca, plusvaloare obţinută prin exploatare. Şi de aici ajungem să spunem ca numai exploatarea muncii este sursa de îmbogăţire, nu şi informaţia.

El: – Alta eroare, intenţionată, zice el. Dar de ce? Explică-mi tu!

Eu: – Pentru ca, zic eu, orice marfa conţine informaţie, materie prima, munca şi alte costuri.

El: – Bine, dar spune-mi şi mie, de fapt ce este cu aceasta informaţie? Ca vad că tu ai citit despre asta.

Eu: – Informaţia, cum am mai spus, este un semnal care semnifica o schimbare, adică noutatea. Ea are un volum mic şi o valoare mare şi din ce se da, din ce se consuma, din aia se înmulţeşte, în timp ce restul componentelor mărfii, pe măsură ce se consuma, se reduc.

El: – Da, astfel încât, cu cât vinzi mai multă informaţie, cu atât te îmbogăţeşti, şi de asta ţările slab dezvoltate din ce exporta mai mult, de obicei sărăcesc! Nu-i aşa, băiete?

Eu: – Exact! Şi cei care vând tehnologie se îmbogăţesc! – de principiu.

El: – Da, am citit şi eu şi este clar ca, pe vremea lui Marx, cantitatea de informaţie cuprinsă în marfa era puţină. Un pantoi se făcea ca şi în urma poate cu un secol.

Eu: – Da! Dar astăzi, un pantof lansat la o prezentare de moda la Paris, cu o nouă linie, adică informaţie, este posibil să coste de zeci de ori mai mult decât un bocanc. Şi dacă a reuşit să-l vândă, poate face alţi pantofi mai scumpi. A câştigat informaţie. Informaţia este scenariul filmului de pe o rola, iar materia prima este rola de film. Deci bogăţia se naşte astăzi de obicei mai mult prin inteligenta şi mai puţin prin exploatare, înţelegi?

El: – Deci nu mai e atât de actuala îmbogăţirea asta prin plusvaloare rezultată din munca bruta. Eu: – Şi ce legătură are toată această expunere cu comunismul?

El: – Toată ideologia comunista a fost o răsturnare de principii, o răstălmăcire, omisiunea unor legi obiective, ştiinţifice, un fetiş, o interpretare greşită, în unele cazuri, făcută metodic, luând lucrurile de la baza, în adâncime dar şi în suprafaţa, ca să dai greu de capătul firului.

Eu: – Treaba deşteaptă, zic eu, nu gluma! Dar erau ei aşa de deştepţi, ideologii marxişti, ca să întoarcă totul?

El: – Erau, sigur, dar mai mult, ăştia au crezut că pot să-l prostească şi pe Dumnezeu! Eu: – Eu cred că nu i-a dus mintea atâta!

El: – Mai băiatule, analiza nu se face doar de la cauza la efect, ci mult mai adânc, mergând la esenţa fenomenului şi evoluţia lui. Aşa cum se pune un diagnostic: cauza-efect-evoluţie. Dar repet, cunoaşterea înseamnă esenţializare şi nu doar identificarea fenomenului. Vezi ca ei au pornit în elaborarea ideologiei lor, cu începutul, cu esenţă filosofiei: teogonia, androgonia, prioritatea conştiinţei sau a materiei, cognoscibilitatea lumii.

Eu: – Dar totul este fals în ideologia comunista, nu? Suntem de acord?

El: – Cum să nu? Aşa este, ma băiatule, minciuna are însă picioare scurte şi falsul ideologiei iese la suprafaţă, iar comunismul va cădea până la urmă, şi Ceauşescu asta va cădea şi el!

Eu: – Din ce spui tu, şi aşa cred şi eu, rezulta ca ideologia comunista este o ideologie satanica! El: – Bineînţeles, aproba el!

Eu: – Da, sunt de acord, dar să-ţi spun ceva; de Satan avem nevoie! Ce ne-am face, zic eu, fără el?

El: – Dar de ce mă, este nevoie de rău? Eu: – Păi, să-ţi spun: Edenul…

El: – Bine. Hai că ai mai zis: să luăm Biblia şi să citim câteva paragrafe. Uite paragraful care mi se pare mie de o frumuseţe inegalabila: Evanghelia după Ioan.: „La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul… Toate lucrurile au fost făcute prin El şi nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El… El era viaţa şi viaţa era lumina

oamenilor…

Lumina luminează în întuneric şi întunericul n-a biruit-o”.

Eu: – Ce se spune, de fapt, aici, zic eu, tălmăcind în termeni actuali… Păi, uite, Cuvântul este informaţia, sau un simbol purtător de informaţie şi informaţia era Dumnezeu însăşi, şi

Dumnezeu a zis „să se facă lumina”.

Şi apoi uite, aici scrie: „La început Dumnezeu a făcut Cerurile şi Pământul. Pământul era pustiu şi gol, şi Dumnezeu a zis: Să fie lumina! Şi a fost lumina… Apoi Dumnezeu a sădit o grădină în Eden… şi a pus acolo pe omul pe care-l întocmise… şi pomul vieţii şi pomul cunoaşterii… Apoi Dumnezeu a zis: Să facem omul după chipul Nostru; el să stăpânească peste peşti, vite, peste toate… Dumnezeu a luat una dintre coastele lui Adam, [adică a luat cromozomul masculin Y şi a rămas femeia cu doi cromozomi XX…] şi din ea a făcut o femeie… Omul şi nevasta lui erau amândoi goi şi nu le era ruşine…”

În fine, ispitirea femeii: „Şarpele… a zis femeii: Oare a zis Dumnezeu cu adevărat… să nu mâncaţi… ca să nu muriţi… Hotărât că nu veţi muri. Dar Dumnezeu ştie… ca vi se vor deschide ochii, şi… veţi cunoaşte binele şi răul… iată îndoiala strecurata în sufletul Evei şi apoi negaţia – şi apoi cunoaşterea.

Eva şi Adam au muşcat din măr.

Atunci li s-au deschis ochii, şi au cusut laolaltă frunze de măslin şi şi-au făcut sorturi din ele. El: – Vezi mă, spune el, să-ţi pui fundul gol în televizor este un sacrilegiu!

Eu: – Da. Şi acum, hai să interpretam cele scrise în Biblie şi citite de noi, la nivelul cunoaşterii actuale, şi am să-ţi demonstrez ca răul este necesar şi, deci, comunismul a fost folositor oamenilor.

56. El şi eu (continuare dialoguri)

Eu: – Existenţa lui Dumnezeu poate fi demonstrată foarte simplu. Există două lumi: o lume a viului şi una a morţii şi de-asta învăţăm noi în şcoli la uman şi real – sau ştiinţele lumii vii şi lumii moarte.

Ştiinţele aşa-zise exacte, pornesc de la o axioma: drumul cel mai scurt dintre două puncte este linia dreapta, şi o lege a fizicii ca un corp pierde din căldura până la egalizarea temperaturii lui cu mediul exterior.

Şi dacă aduni, 1 şi cu 1 fac 2. Astea toate în lumea omogena, abstracta, pentru ca dacă aduni un cal cu o iapa, nu fac doi ci fac trei, iar o capra plus o varză fac unu. Dacă merg pe jos între două puncte, drumul cel mai scurt nu este în linie dreaptă ci are multe schimbări de direcţie.

Conform acelei legi (a II-a) a termodinamicii, ar trebui ca într-o infinitate de timp universul să se egalizeze termic, ceea ce nu s-a întâmplat, ba din contra, au apărut sisteme cosmice noi, atomi, cristale, animale, plante.

El: – Aşa că vrei să spui că exista aceasta lume reala, în care sistemele sunt diferenţiate. Lumea omogena sau abstracta nu exista decât în mintea şi în logica noastră cu care vrem să ne explicam lumea. Depinde deci de sistemul de referinţă la care ne raportam.

Eu: – Da, aşa este; în univers, legile fizicii, chimiei, matematicii, sunt deseori contrazise şi acesta este efectul unei forţe, al unei puteri care se opune omogenizării, distrugerii şi construieşte macro- şi micro-universul după o matrice, un plan abstract.

Acest transport de energie termică, de mişcare,

deoarece căldură este efectul mişcării – dinspre cel care are mai multă energie spre cel care are mai puţina energie, aceasta cantitate de căldură care se transfera, se numeşte entropie. Odată cu aceasta schimbare de stare a sistemului de la un moment dat, să-l notam cu St-o, spre o alta stare, S-tn, se produce şi o schimbare de cantitate de informaţie a sistemului, pentru ca, aşa cum ţi-am spus, „informaţia” este un semnal care semnifica o schimbare. Deci, informaţia nu este nimic şi este foarte mult.

El: – Ce este informaţia, adică? Să lămurim din nou.

Eu: – Este o calitate a materiei care apare în momentul când se produce o modificare a ei, as zice eu; şi se înmulţeşte când se transmite.

El: – Ai mai spus că se caracterizează prin aceasta calitate.

Eu: – Da. Calitatea esenţială a informaţiei este ca volumul, cantitatea, calitatea, sau valoarea ei se înmulţeşte când se da, în timp ce energia sau substanţa, când se dau, se împuţinează, aşa cum se disipa căldura. Din acest motiv, şi cantitatea de informaţie s-a numit tot „entropie”, de la căldură care se pierde şi odată cu ea apare informaţia.

Aşadar în univers, acestei distrugeri, omogenizării, dezordinii, i se opune o forţă negentropica, a cărei explicaţie ştiinţele exacte nu o au.

Şi iată ca în acest univers se construiesc atomi, sisteme cosmice, cristale, se nasc fiinţe vii în permanenta, în timp ce ele sunt supuse simultan distrugerii, omogenizării – morţii.

Între viaţă şi moarte exista un echilibru.

El: – Cine face ca să se învârtească electronii în jurul nucleului atomic? Cine aduna atomii în cristale,

care se opun forţei omogenizării? Cine realizează sistemele planetare, galaxiile? Cine a făcut plantele, animalele? Deci este nevoie de o conştiinţă care să facă şi să întreţină universul!

Eu: – Bineînţeles!

El: – Cine leagă aceste elemente omogene pentru a forma sisteme ce se diferenţiază de aceasta substanţă amorfa?

Eu: – Dumnezeu, de asta ne legam prin religie.
El: – Ei, dar cum?

Eu: – Păi, ca să se lege între ele trebuie să existe o forţă care să le adune, o atracţie care evoluează şi ea, de la particulele cele mai mici şi / sau mai simple, atomi, sau alte particule mai mici, la sisteme vii care se autodetermina pe sine, adică au conştiinţă, şi aceasta forţă evoluata se va transforma în iubire. Şi ca să moară, ca să se descompună la loc în elementele cele mai mici sau mai simple care se aseamănă între ele, şi unde o particula şi cu alta particula fac două particule, trebuie să fie o forţă de respingere, de dezlegare, care, la fiinţele superioare va deveni ura, respingerea, distrugerea, moartea. Acestea sunt forţele centrifuga şi centripeta, care evoluează de la materia mai puţin organizata, la sistemele vii evoluate, în ură şi iubire. Am dreptate?

El: – Da, cred că ai dreptate. Când se naşte ceva, un sistem, întregul univers participa la acea naştere.

Eu: – Da! Dacă tot universul ăsta nu ar fi aşa cum este în acest moment (iată a patra dimensiune, timpul), atunci noi doi n-am mai sta de vorbă în acest spaţiu şi timp. Să-ţi spun ceva: în momentul în care se naşte un sistem viu, el poate avea o infinitate de grade de libertate. Ca într-un caleidoscop, apare şi dispare o figura, după cum se roteşte timpul.

Aceste fiinţe tind să evolueze, tind spre

perfecţiune, şi perfecţiunea este o stare unica – deci de nemişcare, şi nemişcarea înseamnă tot moarte, aşa ca perfecţiunea nu poate fi atinsa decât în moarte.

Tot universul este format din sisteme. Eşti de acord? El: – Da! Totul este organizat, ordonat în sisteme.

Eu: – Şi acum să-ţi mai spun. Aceste sisteme pot fi simple sau automate, cu autoreglare. Sistemele automate sunt făcute din contrarii care se aleargă unul pe altul…

Dar nu este important ca cele două contrarii se aleargă unul pe altul, se învârtesc în jurul unui punct, important este ce rezulta din aceasta mişcare. Dacă un cerc se învârteşte, nu are importanţa asta, ci faptul ca arata verticala sau ca pe el se poate pune o greutate şi se realizează o roată. Hai să ne întoarcem la Biblie!

La început a fost Cuvântul, iată ca totul s-a făcut prin informaţie, din care s-a născut energia, lumina şi substanţa. S-a făcut de către Dumnezeu prin iubire.

El: – Stai, stai, stai! Păi, cine a creat informaţia, Dumnezeu sau Satan – pai, faci o mare greşeală!

Eu: – Dumnezeu a fost totul şi a creat totul, Cuvântul ca simbol şi semnal este purtător de informaţie, în Eden exista Pomul Cunoaşterii – Nu?

El: – Bine.

Eu: – Satan l-a arătat, l-a descoperit oamenilor, el a dat oamenilor cunoaşterea adică informaţia. Este clar? Aceste sisteme pot fi create şi de om, sistemele artificiale cu autoreglare. Pentru ca omul este făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu.

El: – Dar aceste sisteme artificiale, chiar şi robotii care se autoprogramează, nu au puterea iubirii în ele, ele chiar dacă se autoperfecţionează nu pot să se autoînmulţească, pentru ca înmulţirea se face prin

iubire, prin atracţie. Nu?

Eu: – Da! Pe de altă parte, ele sunt liniare şi se autoprogramează prin calcul numeric, în timp ce sistemele naturale se autoprogramează prin calcul analogic. Este o mare deosebire între maşini şi sistemele vii. Sistemele naturale sunt deschise, cuplate între ele în serie sau în paralel, şi acţionează în vederea unui scop, dobândind proprietăţi noi şi devenind subsisteme ale unui sistem superior, iar la rândul lor sunt alcătuite din subsisteme.

El: – La fel poate că sunt şi cele făcute de om, dar ele nu se autodetermina, nu pot să se autoînmulţească.

Eu: – Exact!

El: – Da, dar toate sistemele cosmice sunt în mişcare; de ce se mişca?

Eu: – Se mişca pentru ca ele tind spre echilibru, sunt programate să fie în echilibru şi acest echilibru se realizează între contrarii, este un echilibru dinamic.

El: – Vezi, contrariile pot fi complementare (concordante) dar inegale, căci dacă sunt egale, sistemul se blochează, iar dacă sunt antagoniste sistemul se autodistruge; ce ziceam eu de relaţia bărbat, femeie. Şi erai şi tu de acord.

Eu: – Da, şi reglajul se realizează prin feed-backuri sau feed-before, în cazul în care se face predicţia, pentru ca sistemele se reglează şi la ce va urma, la starea ulterioară, în viitor, trecând peste prezent. Acest reglaj se face preponderent prin extrapolare la sistemele artificiale liniare, în timp ce în sistemele neliniare reglajul se face prin predicţie, feed-before.

El: – N-am înţeles ce spui.

Eu: – Să-ţi explic. Uite, un proiectil merge liniar; ce s-a întâmplat în trecut se poate extrapola în viitor,

calculul se face numeric, un feed-back simplu – ca să loveşti un avion îi calculezi traiectoria şi o extrapolezi până în momentul când se întâlneşte cu proiectilul.

Însă o pasare nu zboară liniar, ea poate să-şi schimbe direcţia oricând şi atunci extrapolarea nu da rezultate. Trebuie să faci predicţie, să ghiceşti unde va fi, şi să te apropii treptat, limitând intervalul stânga-dreapta şi sus-jos fata de locul unde va fi în momentul următor. În acest caz, calculul se face analogic; dacă s-ar face numeric, rezultatul ar fi mereu depăşit.

În primul caz se face cu un calculator de proces, rezultând o sinusoidă, în cazul al doilea reglajul se face cu mai multe calculatoare legate în paralel, care delimitează pragurile, tăind vârfurile sinusoidelor şi pe acest interval se va deplasa pasarea sau fenomenul respectiv.

Primul reglaj este aplicabil statului tip dictatura, al doilea statului democrat. Din cauza aceasta s-au făcut planurile cincinale şi evaluări ale dezvoltării, pentru că se puteau extrapola rezultatele, în timp ce în democraţie, analiza a ceea ce a fost nu poate fi exact aplicata în viitor, pentru ca intervine incertitudinea, aleatorul, saltul în sus sau în jos, crahul sau explozia economică.

Sunt două modele de sisteme ale statului:

— Unu: statul bazat pe dictatura, în care organul de conducere nu este influenţat de organul executiv, este o conducere directa de tip piramidal, cum este statul socialist, dictatura personala de la noi, sau din Cuba, sau din U.R.S.S.

— Doi: statul democrat – atenian, imaginat de Aristotel, luând ca model psihicul cu cele trei componente: voinţa, afectivitatea şi raţiunea., respectiv: organul executiv, legislativ şi judecătoresc…

El: – Dar reglajul cel mai important ţine de timp, iar sistemele artificiale nu înglobează timpul.

Eu: – Da. Pe de altă parte un alt factor important de reglaj este ritmul sistemului; sistemele artificiale nu au un anumit ritm care să le coordoneze! În timp ce sistemele vii sunt controlate în primul rând de factorul timp. Hai să ne închipuim un model şi din el va rezulta importanta timpului, a ritmului, în reglajul sistemelor naturale, şi importanta puterii morţii, a distrugerii care aparţine lui Satan, perturbaţia, elementul care împinge sistemul – şi creează mişcarea şi informaţia.

Să zicem ca undeva, într-o pădure, este programat să se ţină un concert.

Pentru aceasta este nevoie de a se şti ce concert vor cânta, să existe partiturile, muzicanţii, instrumentele, scena şi spectatorii. Da?

El: – Ei, şi ce legătură are asta cu ce discutam noi?

Eu: – Păi, ca să se nască o fiinţă vie, trebuie să fie locul, ambianta, întregul univers cum am spus, întreaga pădure care participa, partitura muzicala, adică codul genetic, pe care îl deţine fiecare celula din organism, muzicanţii, adică organele corpului şi să fie toţi adunaţi pe scena, adică celulele într-un corp viu. Este clar?

El: – Bine, şi?

Eu: – Ei, acum, ca să înceapă să cânte, trebuie un dirijor care declanşează concertul şi să ţină ritmul – adică factorul timp de reglaj – altfel fiecare muzicant ar cânta cum ar vrea el, adică ar fi dezordine, anarhie.

El: – Şi acesta ar fi momentul când începe diviziunea celulei-ou şi ritmul biologic, vrei să spui.

Eu: – Exact, nu mă mai întrerupe că pierd şirul expunerii. Încep să cânte, când totul este pregătit la

nivel cosmic chiar, nu?

El: – Da – deoarece am spus ca pentru ca noi să stăm de vorbă acum, în acest loc, întreg universul ca spaţiu şi timp trebuie să fie acesta care este.

Eu: – Dar fără dirijor, adică fără ritmul biologic care subordonează toată activitatea organismului nu s-ar putea concepe viaţa, acesta este cel mai important factor de reglaj, ritmul, care la sistemele artificiale nu este obligatoriu. Celulele se subordonează partiturii codului genetic, care are mai multe variante, programe, unele care stimulează sau deschid alte programe, altele care închid alte programe.

Deci nu este o singură partitura ci mai multe variante ale partiturii care se adaptează la ce se întâmpla în jur.

El: – Dar toate programele trebuie să se supună ritmului organismului.

Eu: – Da, programele se adaptează din mers. Dar se poate să apară elemente de perturbaţie, şi nu se adaptează programul. Pot fi participanţi lipsa, pot să intre pe scena spectatorii, unii muzicanţi pot să nu aibă instrumentele acordate sau să cânte greşit sau fals, şi atunci este nevoie de nişte poliţişti, sistemul imunitar, care să elimine greşelile şi pe neaveniţii care apar pe scena, şi trebuie să existe şi un sistem de reparaţie.

El: – Care poate fi tot sistemul imunitar, care deţine întreaga partitura, programele, şi care are suficienta memorie pentru a compara elementele şi a le elimina pe acelea care nu corespund cu schema optima, am înţeles!

Eu: – Da, acest sistem imunitar este vital pentru sistemele vii – fără el nu exista viaţă, dar ca să funcţioneze îi trebuie puterea de a distruge, de a

omorî, iată că avem nevoie şi de forţa morţii, ura; nu avem nevoie numai de creaţie, de forţa viului, de iubire. Este nevoie şi de capacitatea de a distruge, de a omorî.

El: – Şi perturbaţia este necesara? Eu nu văd necesitatea ei! Am înţeles că e nevoie să-i distrugi pe intruşi, microbii de exemplu.

Eu: – Nu numai microbii, ci şi pe cei care ataca întregul organism, lupta pentru existenţa cu alte organisme, fără de care omul nu poate supravieţui. Suntem contaminaţi de mai mulţi microbi decât propriile celule. Dacă nu ar exista imunitatea, am fi distruşi imediat. Este nevoie de capacitatea de distrugere.

El: – Bine, dar cum e cu necesitatea perturbaţiei?

Eu: – Păi, ea exista, nu poate să lipsească. Acolo unde exista mai mulţi, mai multe elemente într-un spaţiu şi timp, apare şi ciocnirea.

El: – Normal, dar ce vrei să spui?

Eu: – Vreau să spun ca viaţa care se naşte din iubire, din atracţia elementelor între ele şi apariţia diferenţierii, a sistemelor, prin puterea de creaţie, de iubire, a lui Dumnezeu, dacă nu ar exista şi posibilitatea de distrugere, de omogenizare, de moarte prin urmare, ca rezultat al urii, deci fără Satan, nu poate exista.

El: – Înţeleg ce spui, dar să ştii un lucru: ca forţa creaţiei este mult mai mare decât a distrugerii, exista un decalaj, ca urmare iată, viaţa triumfa în faţa morţii. Cristos este mai puternic, Cristos nu cunoaşte ura, cunoaşte doar iubirea.

Eu: – Nu zic nu, dar pe Satan, Dumnezeu nu l-a arătat oamenilor ca pe Cristos, şi de-asta oamenii se închina mai mult lui Cristos decât lui Satan, zeul focului.

El: – Nu ştiu dacă este zeul focului, poate doar pentru ca focul distruge.

Eu: – Toate sistemele, deschise sau închise, sunt supuse perturbaţiei. Aceasta este forţa distructiva, forţa care tinde să rupă echilibrul, atât din exterior cât şi din interior, stavila neîntrerupta, cum am spus, forţa morţii, ura, puterea şi acţiunea lui Satan, pentru ca sistemul trebuie să se mişte şi se realizează în locul echilibrului static un echilibru dinamic, mişcarea.

El: – Din ce mi-ai spus, am înţeles că forţa urii, a morţii, pe care Satan o realizează, duce la mişcare şi informaţie. Fără Satan în Eden, nu ar fi apărut cunoaşterea-informaţia-omul cultural. Deci Satan este un mare zeu, pe care nu trebuie să-l ignoram? Asta vrei să mă lămureşti tu?

Eu: – Bineînţeles! îi datoram mult lui Satan: el a făcut ştiinţele, el a făcut ca omul să evolueze, Omul nu este perfect, îi lipsesc multe calităţi pe care restul fiinţelor le au, omul a evoluat prin cunoaştere, şi, bineînţeles că a pierdut din perfecţiunea sa.

Satan a existat de la început în Eden, dar rolul lui nu a fost pus în acţiune decât atunci când omul, partea lui slaba, Eva, a simţit nevoia cunoaşterii.

Şi Satan nu a acţionat direct, el s-a strecurat, ca să zicem aşa, s-a infiltrat prin îndoiala, neîncredere. El nu s-a arătat oamenilor precum Cristos.

Cum îmi explici necesitatea apariţiei lui Cristos pe pământ?

El: – Uite, îţi fac şi eu un model. Să zicem ca Dumnezeu, după ce a făcut un muşuroi de furnici în care exista numai iubire…

Eu: – Ba exista şi ura, cum apare un intrus, cum îl termina, au sistem imunitar de recunoaştere a „Nonselfului”, a străinului, deci deţin şi forţa de distrugere, a morţii.

El: – Da, aşa este, dar între furnici exista atracţie, iubire. Dacă între ele apare ura, aceasta poate să ducă la distrugerea muşuroiului.

El: – Da, poate să se ajungă chiar la canibalism.

Eu: – Aşa cum la om a apărut un canibalism social, pentru ca oamenii au început să se distrugă între ei, şi au ajuns sub nivelul bestiei.

El: – Ei bine, dacă furnicile încep să se mănânce între ele, să se urască în loc să se iubească, atunci ce-i rămâne de făcut Creatorului, lui Dumnezeu? Poate să le spună furnicilor să se iubească?

Eu: – Nu poate, pentru că nu-l aud, sau nu-l înţeleg!

El: – Bine, şi atunci, ce poate face; îl trimite pe un fiu de-al lui, ca prin exemplul iubirii până la sacrificiu, să le arate ca să nu se mai urască, pentru ca toţi sunt copiii aceluiaşi tata, şi ca între fraţi trebuie să existe iubire.

Eu: – Da, şi acesta este Cristos. El: – Şi el trebuia să se arate oamenilor! Nu avea cum altfel.

Eu: – Da! Satan nu era nevoit să se arate oamenilor, ba din contra, trebuia să nu se ştie că exista, pentru ca oamenilor le este frica de Rău.

El: – Şi poate ca biruinţa lui consta tocmai în faptul că ne-a făcut să credem că nu exista! Cum se manifesta el?

Eu: – Păi, îi zice Evei… să reluam pasajul din Biblie cu ademenriea Evei: „Oare nu cumva

Dumnezeu îţi ascunde ceva? Hotărât lucru că nu vrea să vă arate”. Deci, îndoiala şi negaţia sunt armele lui Satan împotriva afirmaţiei, a creaţiei.

El: – Şi în continuare: „Şi Dumnezeu, când i-a văzut pe cei doi că îşi puseseră frunze în faţă, i-a întrebat de ce se acoperă ei şi şi-a dat seama că începuseră să cunoască, să aibă discernământ şi nu

numai reflexe.

Şi probabil ca Dumnezeu l-a luat la rost pe Satan:

„Dumnezeu: – De ce ai făcut asta?

Satan: – Păi, eu sunt primul pe pământ, deci este normal să se aplice legea primului venit.

Dumnezeu: – Nu, pământul l-am dat omului, El este după chipul şi asemănarea mea, lui i-am dat în stăpânire tot pământul.

Satan: – Omul este perfect, deci? Aşa crezi tu?”

El (în continuare): – Desigur ca Satan s-a supărat şi atunci i-a dovedit lui Dumnezeu ca aceasta fiinţă, omul, nu este atât de perfecta. A făcut să se dezvolte în om tot ce este mai rău, omul coborând uneori sub nivelul bestiei.

Ei bine, când Dumnezeu a văzut ca omul a decăzut atât, probabil că l-a luat iarăşi în primire pe Satan:

„Dumnezeu: – Uite ce ai făcut din om! Eşti tu suficient de copt la minte ca să-ţi foloseşti puterile cu care te-am înzestrat, ca să-mi distrugi mie creaţia, în loc să o ridici la o calitate superioară? Tu ai doar puterea de a distruge. Adevărata putere este creaţia.

Satan: – Eu am făcut ştiinţele, informaţia, uneltele, mecanismele, toate sunt aplicaţiile a ceea ce am creat eu.

Dumnezeu: – Ştiinţa a fost folosita mai mult pentru distrugere. Şi la urma urmei şi informaţia tot de la mine vine – Nu? Tu ai făcut numai jucării, căci astea toate sunt nişte jucării de copii în comparaţie cu o singură celula, o bucăţică din ce este omul. Avioanele, portavioanele sau submarinele tale nu sunt decât nişte jucării în mâna unui copil…

Şi ce este cel mai important din tot este ca tu nu îi tragi pe oameni la lumina să vadă, ci la întuneric să nu vadă. Şi cred că de-acum trebuie să intrăm într-o

noua perioada a omenirii, mult superioara.

Satan: – Omul este o muscă, un nimic fata de mine, cum poţi să mă compari cu aceasta gâza? Eu pot totul! îi răspunde Satan.

Dumnezeu: – Aşa crezi tu, te judeci doar după calităţile tale, dar de iubit, poţi să iubeşti? Omul poate, tu nu! Tu poţi numai să distrugi, energia ta este ura. Omul poate şi să urască, să distrugă şi să creeze prin iubire. Tu nu poţi!

Satan: – Dar nici tu nu ai avut puterea distrugerii, a urii, până la mine! răspunde Satan.

Dumnezeu: – Nu este adevărat, eu am deţinut şi forţa urii, dovada că ţi-am dat ţie din ea, dar eu am construit pe loc gol, nu am avut nevoie să distrug nimic ca să construiesc Edenul. Dar mai târziu, când deja cerul, pământurile şi fiinţele existau, a fost necesara şi moartea, şi ţi-am dat ţie voie să te manifeşti!

Satan: – Păi, vezi că am dreptate!

Dumnezeu: – Până la un punct; desigur ca fără tine nu se mai poate construi nimic, dar tu trebuia să duci lucrurile spre lumina şi nu spre întuneric. Dacă te lăsăm pe tine, după cum vezi, mi-ai fi distrus omul.

De-asta l-am trimis pe Cristos, care nu ştie să urască, şi a adus înapoi iubirea pe pământ! Poate ca asta a fost ultima dată când ţi-am dat pământul pe mâna.

Să sperăm ca de-acum o să te aliniezi să pui umărul la construcţia pământului şi a omului, stăpânul acestei lumi!”

După acest dialog imaginar, i-am replicat tatălui meu:

Eu: – Iată ca acum te întreb şi eu pe tine, când ţi-au cerut să fii informator şi să te pui în slujba lui Satan, aveai tu dreptul să zici „NU” când au încercat

să te racoleze uneltele lui Satan? Este o dovadă de trufie. Satan, aşa cum am spus amândoi, este un zeu tot atât de mare ca şi Cristos, fără el nu existam noi astăzi aşa cum suntem, fără el nu existau revoluţiile, salturile şi evoluţia, mişcarea ascendenta continua.

Şi aceasta trufie te-a dus la răzvrătire împotriva sistemului social din care făceai parte. O personalitate puternica chiar dacă este pozitiva şi vrea să corecteze în bine sistemul, creează dizarmonii, dezechilibre şi sistemul social încearcă să-l distrugă. Dacă este o personalitate negativa, va încerca să distrugă sistemul şi suprimarea lui se impune de la sine.

Iată ca, teoretic cel puţin, ai greşit şi la urma urmei puteai să hotărăşti numai pentru tine, nu şi pentru ceilalţi!

Eu (în continuare): – Crezând în Dumnezeu, l-ai negat pe Satan, deşi acesta exista şi trebuie să existe şi ai greşit, şi ai suferit consecinţele, adică sistemul a încercat să te înlăture, pentru ca reprezinţi un pericol pentru el.

Şi din cauza asta eu nu am putut să ies la suprafaţă! îi reproşez eu.

El: – Ba ai să ieşi întărit! Ai să ieşi mai întărit după ce ai să te coci suficient ca să treci prin toată plasa asta care te acoperă, care ţi s-a întins.

Ai să te ridici cu toată lumea în cap dacă vei avea putere să-i înfrunţi. Dacă nu, ai să aştepţi să te mai naşti odată şi ai să fii pregătit pentru aceasta lupta. Eu am crezut în dreptate şi adevăr!

Eu: – Care Dreptate, care Adevăr? astea sunt nişte gogoriţe în mâna celor puternici. Nu vezi? Totul este o minciună! Puterea Răului triumfa peste tot!

El: – Şi ce vrei să spui, ca nu poţi să separi binele de rău? Asta este clar! Eu: – Nu numai asta, ci ca răul domina!

El: – Nu-i adevărat, până la urma binele învinge! Eu: – În povesti!

El: – În viaţă! Uite ca lumea se înmulţeşte! Eu: – Şi ce, e bine?

El: – Depinde cu ce unitate de măsură măsurăm.

Eu: – Ei, vezi ca totul e relativ şi dacă e relativ, atunci răul câştiga!

57. Sfârşitul unui medic

Dialogul dintre mine şi tatăl meu a avut ecou în sufletul lui. I-a strecurat îndoiala, siguranţa lui că a avut dreptate a fost zdruncinata şi de ce a urmat.

Eu am plecat în Bucureşti, iar fratele meu a fugit din tara cu toate riscurile, a lăsat totul în urmă, a stat în lagărul de refugiaţi politici de la Viena, şi un an de zile, el şi nevasta lui au lucrat ca zilieri la diferite persoane. Până la urmă a plecat în Canada. I-au trebuit zece ani ca să-şi echivaleze diploma de medic.

— Am greşit că nu am acceptat să fiu informator, îşi spunea tata. În spitalul acesta, sau poate chiar în Severin, cred că sunt două categorii de oameni: oprimaţii, asupriţii, şi paznicii; ulii şi porumbeii, organele de represiune cu turnătorii lor – unii de rea credinţă, alţii poate cinstiţi, cei care muncesc şi-şi văd de treabă.

— Şi deasupra, conducătorii acestei societăţi, intervine mama mea.

— Da. Am crezut în Cristos, dar acum m-am convins că am greşit. Cel care conduce lumea asta nu este Dumnezeu, ci Dracu’. El hotărăşte! Cei care au fost de partea lui au trăit şi încă mai trăiesc bine. Uite la Teapa asta, o duce perfect!

Iar eu ce am făcut? Copiii au plecat, eu sunt bolnav, îmi ţin matele legate cu cearşafu’ şi vegetez

aşteptându-mi moartea. Am crezut în Dumnezeu, dar Dumnezeu m-a dezamăgit!

— Poate ca a vrut să te încerce! îi răspunde Dorina.

— Cu ce? Luându-mi totul? Şi dacă rămân credincios Lui, mi le mai da înapoi?

Şi iată cum Gigi, chiar dacă a fost încrâncenat în atitudinea lui liniara şi concepţia lui unilaterala către bine, dragoste, cinste, onoare, demnitate, discuţiile cu mine i-au zdruncinat părerile.

A început să se îndoiască de adevărul lui. Ştia că are cancer, dar nu accepta boala, cum e şi firesc.

L-am întrebat probabil prosteşte:

— Nu eşti pregătit să mori?

— Dar cine este pregătit să moară?

Îl ştiam că nu intra în panica şi privea detaşat moartea şi viaţa. Acum era neliniştit, revoltat chiar pe soarta lui care i-a adus multe nemulţumiri, necazuri, umilinţe. Nu era de acord cu divorţul meu şi plecarea în Bucureşti, cu plecarea lui Cornel din tara. Se gândea ca moare şi o lăsa pe maică-mea singura.

Nimic nu ieşise cum a vrut el! Devenise violent, agresiv chiar; ma repezea când încercam să stau de vorbă cu el. Nu voia sa mai vorbească la telefon nici cu mine, nici cu fratele meu.

Într-o noapte n-am închis ochii gândindu-mă la el. Ce s-a întâmplat cu el? Când era copil voia să se facă popa şi era copil de biserică. Ştia toate slujbele şi era cu credinţa în Dumnezeu. El m-a convins că exista Dumnezeu când eram adolescent şi sub influenta educaţiei ateist-comuniste bravam, negându-l pe Cristos şi pe Dumnezeu.

Şi deodată mi s-a revelat: Da, am înţeles – nu mai crede în Dumnezeu, nu că se îndoieşte de existenţa lui Dumnezeu, nu mai crede! Sau chiar îl urăşte.

A venit un preot cu botezul, de bobotează, şi nu l-a primit în casă. Da, s-a confirmat: nu mai crede în Dumnezeu!

La scurt timp m-am dus la Severin. Am intrat la el în cameră; stătea întins în pat, cu burta înfăşată, pentru ca făcuse o eventraţie mare după operaţia de rezecţie de colon, încercaseră să o închidă, dar i se deschisese operaţia, nu se mai reacolau pereţii abdominali. Se rupseseră suturile. Stătea cu intestinele adunate într-un bandaj mare peste abdomen. Avea metastaza la ficat.

Nu s-a bucurat ca ma vede. L-am întrebat ce face.

— Pe dracu' fac, nu vezi? mi-a răspuns pe un ton aspru. Era încruntat, arţăgos.

— Mai, tăticule, zic eu, am auzit ca nu l-ai primit pe preot cu botezu.

— Să-l primesc pe preot? poate pe Dracu'!

— Dar de ce domnule, ce ţi-a făcut? Dacă te-ai împăcat cu Satan, nu trebuie să te certi cu Cristos. Tu nu mai crezi în Dumnezeu?

Brusc, a început să urle la mine. S-a sculat în fund cu mâna ridicata ameninţător:

— Ieşi afară! Ieşi afară! Imediat să ieşi afară!

M-am dat înapoi şi am deschis uşa cu spatele. M-am dus la bucătărie, am stat singur la masa şi mă gândeam. Eram foarte amărât. Ma lovise nu ştiu cum, în suflet, ma durea parca sufletul.

A venit mama mea.

— Uite, zic, şi am scos nişte bancnote de 100 lei. Iei banii ăştia şi chemi popa în casa şi îl întorci pe tăticu' la Dumnezeu.

— Ia banii înapoi, îmi zice maică-mea.

— Nu, nu-i iau, şi pun banii pe masă.

Maică-mea le da un dos de palma cu mâna şi-i

arunca pe jos. Ridic banii şi-i pun pe frigider.

— Banii ăştia rămân aici şi sunt pentru biserica.

Chemi preotul şi-l întorci pe tăticu' la Dumnezeu! Se încrunta la mine şi pe un ton ridicat îmi arunca:

— Nenorocitule, Diavole, vrei să conştientizeze ca moare! Atât îl urăşti de mult! Am plecat sus la etaj, în camera mea, supărat.

A doua zi dimineaţă, când am plecat la gara, am intrat în camera lui. Era mai liniştit. L-am luat uşor.

— Cum te simţi?

— Cum să mă simt? Uite, zice. Am metastaze la ficat şi-mi arata ficatul sub rebordul costal; uite, e tare ca lemnul.

— Fugi, domnule, că e ultima coasta.

— Cum, mă?

— Da, uite coasta.

— Da, mă, o fi cum zici tu.

Am simţit că pot să stau de vorbă cu el.

— Mai tăticule, de ce eşti tu supărat? De ce te-ai răzvrătit împotriva lui Dumnezeu? Tu nu mai crezi în Dumnezeu, că nu a făcut Dumnezeu ce-ai vrut tu, că nu te-a ascultat pe tine Dumnezeu? Eşti tu convins că tu ai dreptate, ca tu ştii adevărul? Dacă Dumnezeu s-ar lua după toţi, ce-ar fi?

N-ar mai fi ordine, ar fi haos. Dumnezeu a avut grijă de tine, te-a luat de unde te-ai născut, ai trecut toate obstacolele, ai scăpat din război, te-ai căsătorit cu femeia pe care ai iubit-o şi iubirea te-a întărit să treci toate necazurile, ai evoluat, ai doi copii întregi şi amândoi pe picioarele lor, ai cinci nepoţi. Acum ai boala asta; toţi trebuie să murim şi să ne împăcăm cu soarta, buna sau rea. Pe lumea asta este nevoie şi de bine şi de rău. Toţi avem un destin pe care nu putem să-l ocolim.

— Da, mă, dar de ce este nevoie de suferinţă? De

ce omul trebuie să sufere? Animalele nu suferă!

Dar după această discuţie a chemat preotul care a făcut slujba şi s-a spovedit.

Am revenit şi eu după două-trei săptămâni la Severin. Am stat de vorba liniştit cu tatăl meu, se împăcase şi cu Dumnezeu şi cu soarta lui.

La începutul lui Martie 1989 a închis ochii pentru totdeauna.

Suntem singuri în faţa morţii şi într-o clipă ne facem bilanţul, aşteptam momentul şi trecem hotarul.

Cei din jur, dacă sunt, pot să simtă momentul pasajului, când ne face cu mâna de dincolo, l-am simţit pe tatăl meu când şi-a luat rămas bun.

Ne-a aşteptat să venim toţi lângă el şi s-a dus.

58. Epilog

Tatăl meu nu a mai apucat însă să vadă sfârşitul comunismului, sfârşitul eclipsei care a trecut peste România şi nici nu a apucat să vadă zorii noii zile a omenirii.

Peste 8 luni, cădea Zidul Berlinului, devenind astfel iminenta şi căderea lui Nicolae Ceauşescu… [a căzut blocul comunist al Uniunii Sovietice şi începea Revoluţia Româna, care l-a înlăturat pe Ceauşescu.]

În dosarele Securităţii, am găsit un ultim raport [din 03.04.1989] despre tatăl meu:

„Cu propuneri de încetare a supravegherii informative asupra numitului Georgescu Gheorghe.

Numitul Georgescu Gheorghe, fiul lui Petre şi Constanta, născut la data de 09.02.1912, în localitatea Fântânele, Jud. Mehedinţi [?!], medic pensionar, fost membru legionar – nu scrie

„Fost membru P.C.R”. – aflat în S.I. cu fise de atenţie, cu ultimul domiciliu în Drobeta Turnu Severin, str. Republicii nr. 39, a decedat la data de 13.03.1989, cu act de deces nr. 198 / 14.03.1989,

eliberat de Consiliul Popular Drobeta Turnu Severin.

Fata de cele raportate mai sus, propunem a se aproba încetarea supravegherii informative asupra numitului Georgescu Gh. şi clasarea materialelor la B.I.D. Mehedinţi, cu menţinerea în evidenta”.

Câta energie, bani şi efort irosite doar pentru ca să distrugi un om… Şi pentru ce?

TEODOR GEORGESCU

SFIDAREA ABSURDULUI

SOCIETATEA SCRIITORILOR MILITARI
Bucureşti, 2008

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

GEORGESCU, TEODOR Sfidarea absurdului / Teodor Georgescu – Bucureşti, Societatea Scriitorilor Militari, 2008 ISBN 978 – 973 – 8941 – 38 – 0
821.135.1 – 32

FIŞA PERSONALĂ
PENTRU EVIDENŢA CADRELOR

De multă vreme literatura ficţiunilor este concurată de cărţile de memorialistică. Cei care le scriu şi cei care le citesc sunt convinşi că ele cuprind mai multă autenticitate şi mai mult adevăr decât subiectele imaginate. Doctorul Teodor Georgescu recapitulează şi el, în „Sfidarea memoriei", fapte de altă dată, fără pretenţia de a urmări izbânzi literare. „Sfidarea absurdului" aşează, sub un titlu atât de abstract, mai multe amintiri de familie axate pe sublinierea unor destine şi caractere puternice, elogiind vitalitatea, dar şi morala vieţii de familie. Autorul alege doar fapte şi detalii esenţiale înaintând, precis şi alert, către cazul pe care „Sfidarea absurdului" ni-l propune atenţiei. Cartea vrea să fie istoria formării unui caracter, în mod genealogic, prin urmărirea destinului a două familii, care se întâlnesc şi îl determină traiectoria. Naraţiunea traversează două războaie mondiale fără să treneze. La sfârşit, cazul dezbătut - pentru că „Sfidarea absurdului" vrea să fie, în cele din urmă, o dezbatere - este acela al unui doctor exemplar, performant şi onest, intrat după război în malaxorul unor delaţiuni coordonate şi distrugătoare. Cartea reproduce pagini ale insistenţei şi prelungii delaţiuni, care transformă viaţa unei familii într-un coşmar. Absurditatea acestuia se dezvăluie prin accesul la dosarul care-i configura doctorului o umbră, o altă identitate decât cea reală. Autorul nu vrea să obţină o condamnare a ruşinea nimănui, ci evidenţiază cu detaşare faptele pentru a vorbi despre prezenţa Răului, într-o adevărată dezbatere finală despre Bine şi Rău. Sfidarea absurdului refuză mereu pitorescul, preferând un filtru moral, sever, ceea ce oferă tentativei sale demnitatea unei reflexii asupra faptelor şi asupra existenţelor omeneşti.

MIHAI UNGHE

SITUAŢIA MILITARĂ

ISBN 978-973-8941-38-0